
32
2 H
22

SYSTEMA BRAHMANICUM

LITURGICUM MYTHOLOGICUM CIVILE

EX MONUMENTIS INDICIS

MUSEI BORGIANI

VELITRIS

DISSERTATIONIBUS HISTORICO - CRITICIS

ILLUSTRAVIT

FR. PAULLINUS A S. BARTHOLOMAEO

CARMELITA DISCALCEATUS

MALABARIAE MISSIONARIUS

ACADEMIAE VOLSCORUM VELITERNAE SOCIUS

ex aere

ROMAE

APUD ANTONIUM FULGONIUM

CIƆ IƆCC XCI

PRAESIDUM ADPROBATIONE

AD LECTOREM

Nihil mihi antiquius, nihil tibi, erudite lector, gratius accidere posse existimabam, quam ut ex India orientali redux exoticarum quasi lautitiarum aliquid proferrem, quo peregrinarum doctrinarum avido tuo animo satisfacere, simulque de te bene mereri possem.

Ipsa officii mei ratio me ad frequentissima in Indiis itinera, atque ad arctam & pene assiduam cum gentilibus communicationem urgebat, ut sive inter christianos & gentiles, qui in Malabaride civili vitae vinculo promiscue coniuncti habitant, nascentes simultates supprimerem, sive in litem delapsa religionis negotia dirimerem, sive ecclesiarum christianarum iura vindicarem, sive aliquos a gentilica superstitione eximerem, sive denique ut cavillationibus aliquorum administrorum ratione & auctoritate responderem.

Ad hoc munus rite obeundum, me etiam tacente, iam intelligis, non solum linguae Indicae exquisitum studium, non solum iurium & consuetudinum distinctam notionem, sed etiam in recondita gentilicae religionis mysteria sedulam disquisitionem, in libros Indicos acre examen, atque diligentem animadversionem necessariam fuisse.

Imprimis itaque cum vulgaris linguae Malabaricae iam probe peritus essem, nihil mihi antiquius erat, nihil in anima, sensuque meo altius defixum haerebat, quam ut ea omnia, quae singulis diebus observaveram, videram, audiveram accurate in palimpsestum, ac inde in diarium referrem. Deinde haec ipsa regesta examini subiiciebam, inter se conferebam, de dubiis & obscuris peritiores viros consulebam, spuria a legitimis, falsa a veris distinguebam, reconditam rerum originem, genuinam verborum significationem indagare omnibus viribus adlaborabam.

Verum quia certissimis & apertissimis indiciis compereram, absque sacrae & litteralis linguae Samscrdamicae peritia & ad-

miniculo, me nec ſcopum attingere, nec errandi periculum declinare poſſe, in huius linguae ſtudium omnem conatum contuli, conquiſitis undique melioribus libris Indicis, & adhibitis praeſtantioribus magiſtris, quos in ora Malabarica inter gentiles licuit reperire.

Horum virorum conſuetudine, uſu, colloquio, familiaritate, arduo nec intermiſſo ſtudio, & conatu id tandem aſſecutus ſum, ut grammaticam Samſcrdamicam omnium difficillimam perdiſcerem, vocabularium Brahmanicum Amaraſinha dictum ipſe ſine errandi periculo interpretarer, aliqua poemata epica legerem, ac pleroſque gentilium codices diſtinguere, atque ex ſacro idiomate in aliud vertere poſſem.

Grammaticam Samſcrdamicam anno elapſo ex typographeo S. Congregationis de Propaganda Fide iam edidi. Nunc vocabularii Brahmanici Amaraſinha dicti praecipua capita profero; ut Indicis rebus, quae hactenus in diuturna obſcuritate latuerant, ex genuinis Brahmanicis codicibus aliquid lucis affulgeat, & ariolantium commenta tandem aliquando evaneſcant.

Duae itaque potiſſimum ſunt cauſſae, quae me ad hoc opus elucubrandum impulerunt. Prima: ut ex hoc claſſico Brahmanico codice nugigeruli, morologi, ardeliones, arioli, linguae Samſcrdamicae imperiti viatores Indici Angli & Galli, aliique temerarii Indicarum rerum veteratores corrigantur, refellantur, caſtigentur, ſomnia denique eorum & ineptiae, quibus totam repleverunt Europam, pellantur, & diſſipentur. Altera: ut morem gererem Eminentiſſimo Cardinali Borgiae viro de litteraria republica optime merito, & omni laudum encomio cumulando, qui mihi huius opuſculi edendi auctor, et opportunus dux fuit.

Ingens, & locupletiſſima in muſeo Borgiano Velitris toto orbe celeberrimo adeſt monumentorum, praeſertim exoticorum ſupellex. Res mira, nec alibi gentium tam iucundum & proſperum, nec huic ſimile viſum portentum! Si antiquis gentibus, Aegyptiis, Graecis, et Romanis e cineribus ſuis, quibus conſepulti iacent, iterum exoriri, & denuo in lucem prodire liceret, profecto invenirent ipſi Velitris, in quo poſt tot fata, poſt tot annorum ſaecula, poſt mutatam orbis faciem, ſe ſe recogno-

gno-

gnoſcere, intueri, et admirari poſſent. Habent etiam Arabes, Perſae, Sinenſes, Indi et Tibetani, quod in muſeo Borgiano gratam patriae ſuae excitet memoriam, habent, quod ipſi laudent, admirentur, magni pendant, habent, quo erudiantur & oble-ctentur.

Nummos Aegyptios illuſtravit praeclarus vir amicorum dulciſſimus Georgius Zoega, chartam papyraceam Graece ſcriptam etc. magnae ſpei iuvenis D. Schow, S. Coluthi acta, et fragmentum Evangelii S. Iohannis Graeco Copto-Thebaicum ſaeculi IV. doctiſſimus P. Georgius, claſſim Volſcam cl. vir P. Philippus Angelicus Becchettius, monumenta Etruſca celeb. Lantius, Cufica numiſmata eruditus Adler, globum caeleſtem Cufico-Arabicum eiuſdem muſei praemiſſa de Arabum aſtronomia diſſertatione in lucem protulit C. V. Simon Aſſemanus, tabulam hoſpitalem ex aere antiquiſſimam expoſuit Iohannes Philippus Siebenkees, fragmentum tabulae marmoreae Graecis inſcriptionibus inſigne produxit Arnoldus Heeren. Longum eſſet dicere de omnibus. Praetereo alios exercitatos ac liberali doctrina politiſſimos viros, qui cetera paucis, ſed non minus ſcite & litterate perſcripſerunt.

Supereſt Indica claſſis illuſtranda, quae ut monumentorum copia & varietate inſignis, ita quoque digniſſima eſt praeſtantiſſima lucubratione. Dum hanc provinciam mihi commiſiſti, tot tantiſque viris accedere me iuſſiſti, Eminentiſſime Cardinalis! Utinam eos eminus ſequi, utinam Tuae de me exſpectationi ſatisfacere poſſem! Audendum tamen eſt mihi aliquid, Tuo praeſertim praeſidio, Tua doctrina, Tua benevolentia, qua omnes qui bonas artes colunt, complecteris, & foves, freto.

Amplectere igitur, amice lector Indica monumenta muſei Borgiani hoc opuſculo elucubrata. Ex ipſis ſinceris Indicis libris, ex ipſo ſacrae Samſcrdamicae linguae fonte, ex Indica traditione, ex Graeca & Romana auctoritate ea tibi deſcripta exhibeo. Nulla in illis illuſtrandis ars, nullus verborum apparatus, nulla ſermonis elegantia refulget, ſed omnia rudi Minerva, et ut ita dicam nude et aperte traduntur, quia plus ſtabiliendae veritatis amor et cura, quam elocutionis ſtudium et comptum ora-

 tionis

tionis genus me anxium et ſollicitum tenebat. Deinde quaenam facundia in Indico Miſſionario exſpectanda, poſt remiſſa ſtudia, poſt tot itinera et pericula, poſt fractas corporis vires, et, quod rei caput eſt, in tot rerum Indicarum aſperitatibus, in tantis temporis anguſtiis, quae informem, nec ſatis maturum eniti cogunt partum? Ad haec itaque animum adverte, amice lector, et quantulacumque ſit, opellam hanc aequi bonique conſule, ac vale.

Fr. ADRIANUS A S. THERESIA

CARMELITARUM DISCALCEATORUM

CONGREGATIONIS S. ELIAE ORDINIS B. V. M. DE MONTE CARMELO
PRAEPOSITUS GENERALIS ET EIUSDEM S. MONTIS PRIOR

Concedimus facultatem, quantum ad nos attinet, typis edendi opus inscriptum: *Systema Brahmanicum liturgicum, mythologicum, civile, ex monumentis Indicis Musei Borgiani Velitris dissertationibus historico-criticis illustravit Fr. Paullinus a S. Bartholomaeo Carmelita Discalceatus Malabariae Missionarius. Romae apud Antonium Fulgonium.* In quorum fidem praesentes dedimus manu nostra subscriptas. Romae ex Conventu SS. Thetesiae & Iohannis a Cruce VI. Iulii anno M. D. CC. XCI.

Fr. Adrianus a S. Theresia Praepositus Generalis.

I.M-

IMPRIMATUR,

Si videbitur Reverendissimo Patri Sacri Palatii Apostolici Magistro.

Franciscus Xaverius Passari Vicesgerens.

THEOLOGORUM CENSURA

Antiquissimae Indicae gentis, quam vocant, sapientiam non apud veteres modo Graeciae philosophos, sed etiam apud historicos magnae existimationis fama exstitisse, quae ab Strabone, quae a Plutarcho, quae ab Arriano, quos secuti Apuleius, Philostratus, Porphyrius & alii sunt, monumentis tradita fuere litterarum, satis ostendunt. Sed quoniam in eorumdem veterum scriptorum producendis explicandisque testimoniis de Indorum eorumque sapientum, quos Brahmanes dicunt, placitis variis & institutis, multa in tanta vetustate rerum, hactenus dubia, implicata atque obscura remanebant, quae, quo minus gentis, iam inde ab ultimis temporibus, pluribus superstitionibus irretitae, suaeque disciplinae tenacissimae, mores & ritus recte dignoscerentur, impedirent; ut doctus vir in eiusdem gentis sacris praesertim libris & sermone apprime versatus reperiretur, optandum sane erat; qui, quae per summam quorumdam nostrorum hominum criticorum aut incuriam, aut inscitiam, aut audacem de Indorum populorum rebus etiam mythologicis, suo lubitu disputandi licentiam & temeritatem, errorum tenebris obruta fuissent, collocare in bono lumine, ipsius gentis monumentorum ope ac praesidio posset. Atque hic doctus vir ille ipse est R. P. Paullinus a S. Bartholomaeo, qui Eminentissimi Cardinalis Stephani Borgiae faustissimis auspiciis, cuius admirabilis in omni litterarum genere doctrina merito celebratur, id tandem effecit, ut quae ad Indicae gentis instituta varia spectent, etiam mythologica, ex his ipsis fontibus ornanda illustrandaque susciperet. Ad quam spartam egregie navandam quid eruditus ipse scriptor contulerit, cuique facile ex libro apparebit, quem inscripsit: *Systema Brahmanicum, liturgicum, mythologicum, civile ex monumentis Indicis Musei Borgiani Velitris, dissertationibus historico-criticis illustravit Fr. Paullinus a S. Bartholomaeo, Carmelita Discalceatus Malabariae Missionarius.* Quum autem in opere quod, iubente Reverendissimo Sacri Palatii Apostolici Magistro, maiori qua potuimus diligentia evolvimus, nihil contra ius fasque scriptum deprehenderimus; singula vero haud vulgari eruditione & ἀκριβείᾳ elaborata, visa nobis fuerint, eaque illis qui in Indiarum regiones doctrinam catholicam sint illaturi, multum profutura; dignum idcirco censemus, quod litterariae etiam rei Brahmanicae, immo numismaticae Indicae incremento publicetur.

Romae in Aedibus Minervae pridie nonas iulias an. 1791.

Fr. Gabriel Fabricy, S. T. D. Ord. Praed., Collegii Casanatensis Theologus.
Fr. Philippus Angelicus Becchetti, S.T.D. Ord. Praed., Collegii Casanat. Theol.

IMPRIMATUR,

Fr. Thomas Maria Mamachi Ordinis Praedicat. Sac. Palat. Apost. Mag.

IN-

INDEX

DISSERTATIONUM

LITURGIA

MYTHOLOGIA

DIS-

CULTUS CIVILIS

ERRO-

ERRORES IN TYPUM ILLAPSI

		ERROR	CORRECTIO
Pag. 4	linea 11	*dicta*	*dictae*
10	6	*bála*	pála
13	8	*quotidianas*,	*quotidianae*
14	5	*adsistere quidem*	*nequidem assistere*
20	3	*campane*	*campanae*
32	7	*vide tab*.IV.	*vide tab* XVI.
71	2	*mille*.	*millies*
103	9	*unum leonem*	*supra unum leonem*
123	22	*ut le terme*.	*fut le terme*
ibid.	31	*inquirenda esse*.	*inquirendam esse*.
182	6	*corperto*	*comperto*.
135	post hanc *pag*. sequi deberet *pag*.136.137.138. & sic consequenter, ex inadvertentia vero illapsus fuit *num*.134.136., & iterum 136. ac demum 137. Itaque illi qui indicem rerum inspiciunt, ordinem hunc inversum fuisse animadvertant.		
136	15	aquaquaticum	aquaticum
168	30	before Christi	before Christ.
191	20	& talem	*adde*. uno vultu & 6. manibus
224	22	equi	equos.
227 *in notis*		Macenas	Maecenas

ELEN-

ELENCHUS

LIBRORUM INDICORUM

QUORUM AUCTORITAS IN HOC OPERE AFFERTUR

അമരസിംഹം Amaraſinha, vocabularium litteralis linguae Samſcrdamicae. De hoc Brahmanico claſſico libro vide in grammatica Samſcrdamica *pag.* 13.62.63. Anquetil du Perron in Zend Aveſta *tom.* 1. *edit. Pariſ.* 1771. in append. *num.* 110. ſub corrupto nomine *Amarkosb*. Librum *Aſiatick reſearches. tom.* 1.*p.* 354. Catalogum codicum manuſcriptorum bibliothecae regiae Pariſ. *num.* 244.*num.* 94.*num.* 42. Indicem huius operis ſub voce *Amaraſinha*.

സിദ്ധരൂപം Sidharùbam, grammatica Samſcrdamica edita Romae anno 1790. Vide diſſert. hiſtorico-criticam ei praemiſſam.

മാഘം Mágha, poema epicum. Vide de eo grammaticam Samſcrdamicam *pag.* 65.66.67.68.

ഭാഗവതം Bhagavadam poema epicum. Vide de eo grammaticam *pag.* 68.69.70. Item eius textum originalem *p.* 171. *& ſeq.*

രാമായണം Rámáyanam, poema epicum. Vide de eo grammaticam *pag.* 70.71. Codices manuſcriptos bibliothecae regiae. *num.* 32. *fol* 434. *& ſeq.*

യുധിഷ്ഠിരം Yudhishdira, poema epicum. *Vide* grammaticam *pag.* 71.72.

സംഭവം Sambhavam ſeu പുരാണം Purànam liber geneſis & originum Indicarum. *V.* de eo grammaticam *pag.* 74. Item huius opuſculi *pag.* 61.

ചന്ദ്രോദയം Ciandródayam. *Vide* de eo grammaticam *p.* 175.

Omnes hi codices Indici autographi manuſcripti ſunt. Ultimus exſtat in muſeo Borgiano Velitris, reliquos ego poſſideo, excepto libro Mágha, cuius fragmentum tantum in Indiis obtinere licuit.

LITUR-

L I T U R G I A

യാഗം

YAGAM SACRIFICIUM

SOLI CETERISQUE PLANETIS OFFERRI SOLITUM

TAB. I.

Soli haec nomina tribuuntur in vocabulario Brahmanico അമരസിംഹം *Amarasinham* dicto. *Primo* സൂൎയ്യ surya. Hoc nomine multi Indici reges insigniti fuerunt. *Fimala Dermasuriada* nomen corruptum regis Candy in insula Ceylan, quod quia ex sacra lingua Samscrdamica descendit, ut ex hoc vocabulario & ex solis nomine a nobis allato patet, primigeniae sinceritati restitutum, scribendum est: *Vimala Dharma Júryada*, magnae virtutis sol (1). Ex hoc regis nomine insuper evincitur, sacram linguam Samscrdamicam in illa insula in usu fuisse, & hodiedum in rebus liturgicis in usu esse. Progeniem primorum Indiae regum a sole & luna etiam deducit sacer Indorum codex *Bhágavadam* dictus (2). *Secundo* sol vocatur ദ്വാദശാത്മാ dvádashádma, id est *duodecim zodiaci signorum anima*. *Tertio* അഹസ്കരഃ ahaskara, *diem vehens*. *Quarto* പ്രഭാകരഃ prabhágara, *lucidus*, *lucem vehens*. *Quinto* തരണി taranni, *sidus*. *Sexto* ഗ്രഹപതി grehabadi, *dominus & maritus stellarum*. *Septimo* മിത്ര mitra, *sol & amicus*. Ubi observandum est, litteram *b*

(1) Vide *in parte septima Indiae orientalis icones veros variorum populorum & regum, caerimoniarum &c. quibus Georgii Spilbergii & Casparis Balbi navigationes illustrantur*, tab.x. *Francofurti apud Wolfangum Richter anno* 1606.

(2) Vide pag. 160., & 161. libri inscripti: *Sidhnrúbam seu grammatica Samscrdamica. Romae anno* 1790.

in hac originali voce non reperiri, ac proinde *Mithra* a Perſis & Graecis ſcriptum, corruptio eſt vocabuli Samſcrdamici originalis (1). Deinde notandum eſt, male ab imperitis criticis redargutum fuiſſe Thomam Hyde, quod *Mithra* vocabulo etiam amici ſignificationem attribuerit. Hanc ſignificationem ei manifeſte attribuit vocabularium Samſcrdamico Malabaricum R.P. Iohannis Erneſti Hanxleden linguae Samſcrdamicae peritiſſimi viri ſub voce Mitra (2). *Octavo* ഹംസഃ hamſa, *Cicnus*. Hoc nomen attribuitur cuidam Indico regi in libro Indico *Ciandrodayam* dicto, quem ad manum habeo. *Hamſe* nomen etiam gerebat *deceptor quidam filius Ahmedis e Perſia oriundus, & In pago quodam, Cairi vicino, habitans*, de quo vide *pag.* 109. eruditae diſſertationis in Muſeum Cuficum Borgianum Velitris (3). Hoc igitur nomen Hamſa fortaſſis ex India ad Perſas alioſque pertranſiit. Id ſaltem iure & nomine poſſeſſionis urgere poſſunt Brahmanes, quouſque non conſtet allata nomina etiam linguae Perſicae, aut Aegyptiacae communia aut propria eſſe. *Nono* ആദിത്യഃ aditya, quaſi prima creatura ſeu a principio exſiſtens. Ab hoc etiam multi reges Indici denominati, ſic വിക്രമാദിത്യ Vikramáditya, *exceſſivus ſol*, nomen regis Indici, vide in libro *Aſiatick reſearches pag.* 286. *a Sanſcrit inſcription at Budha Gaya*, ubi ab eo etiam aera quaedam inſcribitur. *Decimo* മാൎത്താണ്ഡഃ mártánda *ſol*. Hoc nomine vocabatur anteceſſor hodierni regis Travancorenſis, nempe *Víra Mártánda*, fortis ſol. Plura adhuc epitheta ſol apud Brahmanes habet, quae illius varias qualitates & virtutes explicant, ſed his enarrandis ſuperſedeo. Solis & lunae nomina in ſacra litterali Brahmanica lingua omnia ſunt generis maſculini, quod vide in vocabulario Amaraſinha ſect. *Sorggavarggam* & in grammatica Samſcrdamica *pag.* 118.

Solem

(1) A Mitra Mitridates eſt, & Mitra, quod alii corrupte misra ſcribunt, etiam multi Brahmanes appellantur.

(2) Vide inter codices manuſcriptos bibliothecae S. Congregationis de Propaganda Fide num. 9. *Vocabulario da lingoa Malavar.*

(3) Muſeum Cuficum Borgianum Velitris, illuſtravit Iacobus Georgius Chriſtianus Adler Altonanus. Romae 1782.

Solem & lunam a Brahmanibus coli ex nostris viatoribus Anglis & Gallis pauci, quod sciam, observarunt, quamquam ipsi mira dicacitate contendant plerique se Brahmanum dogmata apprime nosse, & optime pro suo quisque studio tradere & explicare. Illi, ait Plutarchus (1), *qui cultum deorum nobis tradiderunt tribus formis usi sunt, naturali, fabulosa, testimonio legum. Naturalem philosophi, fabulosam poetae docent, leges suas singulae habent civitates. Tota doctrina in septem tribuitur partes. Prima est eorum, quae in caelo & sublimi fiunt, observatio. Homines enim coeperunt Deum agnoscere, cum viderent stellas tantam concinnitatem efficere, ac dies noctesque aestate & hieme suos servare status ortus atque obitus: indeque terram animantia, & fructus proferre. Itaque pro patre caelum, pro matre terram acceperunt, patrem illum, quod aquam instar seminis effunderet, matrem hanc, quod conciperet & pareret. Cumque viderent stellas perpetuo moveri, & in caussa nobis esse, ut solem & lunam contemplaremur, deorum iis nomen fecerunt a cursu dictum. Secundo & tertio loco deos distinxerunt in utiles, Iovem scilicet, Iunonem, Mercurium, Cererem: & damnatos, Diras, Furias, Martem, quos ut violentos & saevos placant sacris, atque avertunt. Quartum & quintum locum rebus & motibus animi assignaverunt; ut amori, veneri, desiderio, & de rebus spei, iustitiae, aequitati &c.* Hanc sententiam cordati scriptoris quamvis longiusculam ideo attulimus, quia saltem quoad Brahmanes, eam in decursu huius opusculi perfectissime vindicaturi sumus. Videatur etiam Lactantius lib. *divinarum institutionum*, Macrobius (2), qui ex veterum sententia *solem Deo simillimum, fontem caelestis lucis & ducem, moderatorem, mentem mundi, cor caeli, temperationem mundi, terrenae fecunditatis auctorem, mundi caput & satorem, Iovis oculum, omnium vitae auctorem, putredinis caussam, ignis elementum vocat*. Hunc eumdem ab Aegyptiis, Chaldaeis, Persis, Scythisque sub varia figura & forma cultum & adoratum fuisse ostendit, & eidem Macrobio adstipulatur Cle-

 mens

(1) Plutarchus lib. I. de placitis philosoph. edit. Paris. anno 1572.

(2) Macrobius in somnium Scipionis cap. 2. cap. 19. cap. 20. Saturnal. lib. I. cap. 17. cap. 18. cap. 19. & alibi.

mens Alexand., Curtius, Strabo, aliique, atque ipſe denique ſacer textus (1).

Dum Brahmanes ſoli ceteriſque planetis ſacrificare animo conſtituerunt, quod primum & maximum eorum ſacrificium eſt, യാഗം *yágam* dictum, hoc modo ſe ſe operi accingunt (2). Centum Brahmanes eruditiores deputantur & mittuntur, ut in campo aperto & ſpatioſo locum idoneum eligant & diſcernant, in quo ſacrificium perfici poſſit. Hic dum clectus eſt, ex quatuor plagis limitibus certis defixis, multis precibus humum conſecrant, malos genios aqua luſtrali *tírtam* dicta, atque aſperſorio ſeu ramuſculo arboris *máva* alias vulgo mangueira dicta, quae fecunditatis ſymbolum eſt, atque Deae Lekshmi (terrae) ſacra, diligenter pellunt, locum exorgiſant, & purificant more in *yagiurvédam* ſeu in lege de ſacrificio *yágam* perficiendo, praeſcripto. Quae lex ac libri de ſacrificiis tractantes non abſimiles ſunt aliquibus praeceptis in Levitico & Numerorum libro datis, ex quibus haec imitata aut corrupta fuiſſe, contendunt plures Indici Miſſionarii, aliique ſcriptores multi. Loco iam conſecrato erigitur tabernaculum ſeu tentorium ſive ex tela, ſive ex palmarum foliis & ramis confectum, illudque amplum ac ſpatioſum, ita ut ad minus centum Brahmanes magiſtros, qui ad ſacrificii opus peragendum ſpecialiter ſeliguntur, capere poſſit. Adſtantium & ſimul cum magiſtris recitantium Brahmanum numerus ſubinde ad duo millia aſcendit. Quin anno 1787. menſe aprili, dum rex Travancoridis hoc ſacrificium yágam in florido campo ad flumen *Feira d' Alva* ſito, perfici curaverat, quatuor millia Brahmanum holocauſto adſtiterant. Circa tabernaculum plura ſunt habitacula pro recitantium commodo exſtructa, eaque quadratum ſpatium relinquunt, ut tabernaculum in medio omnibus pateat. In ipſo tabernaculo ſacer adeſt & qua-

(1) 4.Reg.23.4. *Et praecepit ut proiiceret de templo Domini omnia vasa quae facta fuerant Baal, & in luco Asarae, & universae militiae caeli . . . & delevit qui adolebant incensum Baal & soli, & lunae, & duodecim signis.*

(2) Confer codicem manuſcriptum R. P. Norberti Capuccini Miſſionarii Pondicerenſis §. *de initiatione Brahmanum*, item manuſcriptum R. P. Iohannis de Brito: *Noticia dos erros, que tem os gentios de Concaõ da India.*

& quadrangularis focus *kunda* dictus, ex cuius medio columna lignea prominet, ex cuius ſuperiori parte funiculus alligatus in utramque partem defluit. Funiculum iſtum in utramque partem propendentem, viro duas uxores ducere licitum eſſe, ſignificare putant aliqui, alii vero illum duas legis partes, nempe *védángam*, & *védásáram*, id eſt ſubſtantiam & ſpiritum legis, columnam vero *yúbam* dictam, firmitatem legis ſignificare dicunt. Ad hanc mulieres Brahmanicae, quin & ipſi viri Brahmanes ഗുരു *guru* ſuo ſeu magno magiſtro olim peccata ſua confitebantur, quae res nunc in deſuetudinem abiiſſe dicitur. Ad ſacrum focum & circa columnam novem ſpecies lignorum coacervantur, quae novem planetis (tot enim admittunt) conſecrata ſunt. Totidem ſpecies lignorum ſacrificuli manibus tenent, ut concepto igne, & ſurſum tendente, illa in focum iniiciant, atque butyro infuſo vim & vigorem ignis incitent & ſuſtineant. Diſpoſita igitur lignorum ſtrue, perfrictione mutua & celeri ſiccae arboris *araſu* dictae duorum ligni fruſtorum, novus elicitur ignis, ac ſupradicta ſtrues accenditur. Quo peracto in ora Coromandelidis a bubulco, in ora Malabaridis vero a nobili militari viro Nayre aliquo, hircus, aut aries, qui ſine macula eſſe debet, in ipſum circulum ſacrificulorum, & ante aram adducitur (1). Ibi ſuper arietem multae preces dicuntur, quin etiam multa ſecreta verba ad aures animalis inſibilantur, meatus reſpiratorii vi & manu occluduntur, atque aries ſuffocatur, aperto illius ventre iecur extrahitur, quod in tepido lacte lotum, & butyro recenti illitum primum in ſole, tum igne affatum ſeponitur. Interim aries ipſe immolatur, & dum igne crematur, multo thure, nuce myriſtica, atque ſantalo rubro in ignem iniecto gravis odor fugatur, ad Deum Mitra, ad Deum Brahma, ceteroſque divos multae & fervidae orationes diriguntur. Holocauſto conſumpto reſidui arietini iecoris fruſtula ac particulae ex farina frumenti ſubacti panis, adſtantibus Brahmanibus diſtribuuntur, qui omnes ea uno eodemque momento, quo magiſter ſacri-

(1) *Victimam* (Indi) *non iugulant, ſed praecluſo ſpiritu necant, ne quid mancum Deo offeratur, ſed integrum*. Strabo lib. 15.

facrificulus , deglutire & comedere debent . Sacrificii praefes feu magnus magifter യജ്ഞമാൻ *yagiamán* dictus ex facro huius facrificii igne parum affumere & in domum fuam delatum feponere, atque toto vitae fuae tempore cuftodire & alere tenetur, ne exftinctus pereat. Exinde facerdotes illi, qui femel etiam publicum hoc ac folemne facrificium peregerant, a gentilibus maximi habentur, ac veluti magni magiftri & fuperiores ecclefiaftici funt. Hi dum moriuntur, rogo conftructo, & ex hoc eodem igne facro fcintilla admota, fuper lignorum ftruem cremantur, ut hoc facro igne confumpti, purgati & expiati ab omni tranfmigrandi feu metempfychofeos poena abfoluti Brahmae Dei gloriam confequantur. Haec igitur eft cauffa ob quam antiqui Gymnofophiftae etiam vivi in ignem fe praecipitabant, & corpus fuum igne comburi volebant. Vide apud Strabonem *lib.*15. infcriptionem legati Indici, qui ad Auguftum Imp. Rom. deputatus & itineris aerumnis fractus Athenis igne crematus fuit. *Hic iacet Larmaochagas* (forte dicendum erat Dharmóciaguen) *Indus ex Bargofa* (ex Baroche) *qui fecundum patriam Indorum confuetudinem fe immortalem fecit*. Eamdem fortem virili conftantia fubiit *Calanus* Brahman , quem Alexander Macedo ex India in Perfiam abduxerat, de quo vide Plutarchum *in vita Alexandri*, & Porphyrium *lib.*4. *de abftinentia* , ubi haec verba fingulari attentione notanda: *Brahmanes autem ita erga mortem affecti funt , ut vivendi tempus quafi neceffarium quoddam naturae minifterium inviti fuftineant , atque ideo animos a corporibus feftinent abfolvere . Adeo ftabilem ac veram & ipfi, & pleriquc animabus inter fe poft obitum vitam effe crediderunt*. An non ergo nugae funt opiniones eorum Europaeorum qui Brahmanibus materialifmum , fpinofifmum , & atheifmum appingere funt aufi ? An quis fponte vivus in ignem infiliet, ut corpore & animo pereat, an non potius id faciet fpe melioris boni adipifcendi ? Sacrificium yágam cuinam aequiparari debeat, an facrificio alicui Aegyptio, an arietis facrificio Ifraelitico, hoc noftra non intereft hic perquirere. Sol in nonnullis Indicis delubris quadrigis & curru inftructus repraefentatur, quam iconem exhibent Angli Calcuttenfes *ad pag.* 262. in libro

libro cui titulus : *Asiatick researches* (1). In hac icone aliisque, quae praesertim curribus triumphalibus, quibus idola solemniter vehi solent in publicis pompis, insculptae videntur, *fûrya* seu sol, tamquam *terrenae fecunditatis auctor* una manu florem lotum seu nymphaeam, primam nempe ex sole & aqua productionem, primam caloris & humoris prolem, *fecunditatis symbolum* manu sua gerit. Inter illos deastros quos ex antiquissimo delubro insulae Elephantae descriptos & aeri incisos exhibet Niebuhr (2) *tab.6.* repraesentatur trinitas Indica seu *Brahma*, *Vishnu*, & *Shiva*, qui dii sub se aliquot *hamsa* seu cycnos, aut anseres habent. Ex hoc ergo attributo certo inferendum esse videtur, unam ex illis tribus figuris solem symbolice repraesentare. Sed de his agemus infra. De Mitra eiusque sacris apud Persas aliasque gentes vide eruditum Calmet *in dissertatione de Moloch Deo Ammonitarum*, de Paw *recherches philosophiques sur les Chinois vol.1.pag.315.*, Plutarchum *lib. de Iside*, Q. Curtium *lib.3.cap.3.* & Alphab. Tibet. *pag.81.*

ചന്ദ്രഃ ciandra, vel സോമഃ soma (generis masculini) Brahmanibus luna est, cui sacrificium herbarum offertur, quae cum contusae fuerint, succus earum a sacrificulis bibitur. Princeps sacrificulus qui illud peragit, vocatur സോമപാതി somabadi, & sacrificium ipsum *somayâgam*. Herbae illae per oratiunculas, quarum caput particula ഹും *bum* est, & cauda ഓം *om*, id est *an vis? volo, fiat, amen*, consecrantur. Persas quoque huius sacrificii notionem habuisse, atque haec omnia a Graecis mire corrupta ac deformata fuisse, colligitur ex Plutarcho *lib. de Iside*, ubi Mitrae sacrificium describit. De duabus illis voculis *bum* & *om*, vide nostram dissertationem in linguam Samscrdamicam. A *ciandra* vel ut alii corrupte scribunt chandra vel shandra pariter multi Indici reges fuere denominati. Quare in

(1) *Asiatick researches*, or Transactions of the society instituted in Bengal. Volume the first. Calcutta 1788.

(2) Niebuhrs Reisebeschreibung nach Arabien und anderem umliegenden Ländern. Zweiter Band. Kopenhagen. Jahr. 1778.

re in duas lineas distinguuntur, nempe in reges ex sole, & luna progenitos, ut habet primus versus libri *bhágavadam*.

A sole, luna, aliisque planetis Indi dies hebdomadae denominant, quod iam dudum observavit R. P. Beschius in sua grammatica Tamulica *pag.* 159. (1), & nuper Abbas Laurentius Hervas (2), quos consulat cui placet. Quemadmodum vero sol, luna, ceterique planetae in sacra litterali lingua Samscrdamica plura nomina & epitheta habent, ut supra de solis nomine ex vocabulario Amarasinha allato vidimus, ita quoque nationes illae variis his nominibus, & epithetis planetas illos denominant, quae tamen vocabula omnia unam eamdemque significationem habent subiecto illi propriam. Sic v. g. *aaditya* sol, *súrya* sol, unde Tamulenses aiunt aaditya kilami vel nháyarakilami *solis dies*. Malabarenses nháyarászicia *solis dies*, vel aadityanal *solis dies*. Ita pariter Ceylanenses, Indostani, Márasti, Canarini, Talinganici, Carnatenses, Bengalini & Nepalenses plus minusve variant, quamvis omnia harum gentium & linguarum gentilitiarum vocabula ab una atque ubique eadem sacra litterali lingua Samscrdamica descendant, & ideo apud eos luna vocatur *tin*, *soma*, vel *ciandra*, unde tinguelaszicia, & sòmaváram *dies lunae*. Mars *ciova*, *mangalen* seu bonus & felix est. Mercurius *budha*, *budhin*, *bodh*, *budho* spiritum, mentem, vel intelligentiam id est genium planetae mercurii rectorem denotat. Iupiter est *brahaspadi* vulgo *vyàsha* dictus. *Shucra* vel *ushena* vel *velly* est venus planeta generis masculini. Denique saturnus *ciani*, *shani*, *manda*, *pangu*, *gauri*, *kàla*, ultimum hebdomadae diem constituit. Adde his *ràbu* & *kédu* planetas duos, quos Brahmanes tempore tantum eclypsis visibiles esse aiunt, id quod testatur R. P. Hanxleden in Indiculo universali quem dictionario suo Samscrdamico Malabarico Lusitano praefixit. Quare vehementer alucinatus est Sonnerat, dum duos istos Brahmanicos planetas nostram ursam maiorem esse dixit. Vide *tom.* 1. *pag.* 220. *edit. in* 8. His ergo novem planetis Brahmanes sacrificium yágam offerunt, & in eorum honorem novem diversa ligna cremant. HO-

(1) Grammatica Latino Tamulica, Trangambariae typis Missionis Danicae anno 1739.

(2) Aritmetica delle nazioni e divisione del tempo fra gli orientali; opera dell' Abate Don Lorenzo Hervas. In Cesena 1786. *pag.* 188., ubi hebdomadae dies pluribus Indicis linguis, quamvis vocabulis non parum corruptis, afferuntur.

ഹോമം

HOMAM HOLOCAUSTUM IGNIS

TAB. II.

Igni, cui sacrificium hoc offertur, nomen est അഗ്നി aghni, vel aguini Gallico ore prolatum. In vocabulario amarasinha sect. ബ്രഹ്മവർഗ്ഗം *Brahmavarggam*, in libro *Sambhavam*, & alias passim huic deo, qui genius est, uxor attribuitur, quae vocatur അഗ്നായി *aghnay*, vel സ്വാഹാ *suáhà*. Sacrificium hómam seu ignis in iisdem libris loco citato per excellentiam etiam vocatur *dévayagna*, seu sacrificium divinum, quod innuit, quam magnus sit ignis apud Indos Deus, & quanti aestimetur hoc sacrificinm ignis. Et revera nulla actio ardua, nobilis, sancta, & magni momenti sit absque praevio sacrificio ignis. Dum pueri primo scholam adeunt, huic deo sacrificent est necesse. Dum filio sponsa deligitur, parentes prius igni sacrificant. Dum in sponsi domum deductae *tály* seu maritalis tessera appenditur, sponsus & sponsa huic deo sacrificent oportet. *A veteribus institutum est*, ait Lactantius (1), *ut sacramento ignis & aquae nuptiarum foedera sanciantur, quod fetus animalium calore & humore corporentur, atque animentur ad vitam.*

De hoc sacrificio Indico passim loquuntur auctores. Sonnerat *tom.* 1. *edit. in* 4., R.P. Norbertus, R. P. Iohannes de Brito, auctores libri *Asiatick researches* (2) *pag.*401. ubi hoc solemnius sacrificium describunt. Dum minus solemne est, unus etiam Brahman, qui sine macula, loto corpore, & albis indutus vestibus esse debet, sufficit. Hic super exiguo scabello quod *pídam* vocant, sedendo & preces *slogam* seu versus aliquos recitando opus aggreditur. Ante ipsum adsit oportet campanula manualis, lampas ardens oblonga, amphora liquido butyro vel in eius defectu oleo nucis coco repleta. Circumcirca folia ampla ficus In-

B dicae

(1) Lactantius de origine erroris, seg.21.

(2) On the *Trial* by *ordeal* among the *Hindus* pag.400. 401.

dicae *banána* dictae iacent, in quibus holocausti materia circa sacrum focum *kunda* dictum disponitur. Haec autem est lignum aquilae sinense pretiosum dum haberi potest, lignum camphorae dictum quod camphorae resinam exsudat, santalum rubrum, nux myristica, bdellium, grana iuniperi, arundo zachari, dactyli, sisamum, ocimum, oryza, arboris hála & vèpa aliarumque multarum medulla, cortex, flores & folia. In his adhibendis Brahmanes, & auctores in iis recensendis variant paulisper, & uni plus, alteri minus necesse esse, asserere placet. Disposita in foculo seu quadrangulari fossa holocausti materia, ex ardenti lampade ignis admovetur, accensi ignis indicium campanula datur, materiae foco impositae butyrum infunditur. Dum ligna validiorem iam conceperunt flammam, oryza, flores, aliaque comestibilia quae offerri vult ille qui holocaustum peragi iubet, in ignem iniiciuntur, & preces secretae *mandram* dictae a sacrificulo Brahmane recitantur. Hae fere omnes ad singulos versus per vocem *hum* incipiunt, & per voculam *om* finiunt. Sunt tamen orationes plures quae in principio voculam *om*, in fine vero voculam *svahà* habent, sic v. g. ഓംക്ഷീരഗോ

പാലായസ്വാഹാ Om kshira gopálaye svahà, *Om*, *fiat*, *lac producatur*, *o Deus pastor* (Vishnu incarnate in krshna) *svahá*. Haec oratiuncula dicitur, dum uncto mulieris lacte deficientis pectore, a Deo Krshna vaccarum pastore petitur, ut ad lactandum parvulum mamillis lac restituat. In hac oratiuncula ultima vox est *svahá*. Hanc Calcuttenses Angli *dissert.* in litteraturam Indicam *o utinam* explicant. Verum particula *om*, ut nos ad evidentiam usque in dissertatione nostra in linguam Samscrdamicam iam demonstravimus, *fiat*, *o utinam fiat*, *amen* &c. iam significat, sequeretur ergo in his oratiunculis dupliciter *o utinam*, vel *fiat* poni, quod non est verisimile. Vocula ergo svahá contractio est popularis a voce *svábá*, quae deam ignis uxorem significat, atque tunc praecipue in hisce oratiunculis invocatur, quando per sacrificium ignis mariti sui aliquid ab aliquo deo petitur. Brahmanes sicuti & Persae & Tibetani ignem venerantur, non solum quia is reliquis elementis potentior est, sed primi ideo

cum-

cumprimis eum colunt & timent, quia sub illius figura Ishvara, Shiva seu *Dominum*, & maximum Indicum Deum, vindicem, iudicem, & destructorem rerum omnium, *Shastáva* dictum sibi repraesentant, ita ut de illis vere & certo dici possit, sub simbolo ignis Brahmanes verum Deum adorare. Nec desunt aliae rationes Brahmanibus ad adorandum ignem. *Multi saepe fuerunt hominum interitus, & erunt igne quidem & aqua maximi*, ait Plato *apud Clement. Alexand.* (1), & Clemens ipse prosequitur: *norat enim ille* (Ephesius) *a barbara philosophia doctus, malorum hominum purgationem fieri per ignem, quam stoici* ἐκπύρωσιν *exustionem dixere, qui & per eam hunc talem quempiam revicturum docent*. Plutarchus vero (2) ait: *Apud Indos castae maritorumque amantes uxores de igni litigant atque certant: victricem, quia cum marito mortuo comburitur, reliquae ut felicem laudibus vehunt atque decantant. Ac qui sapientes ibi sunt, nullus eorum dignus admiratione, nisi vivus etiamnum & animo & corpore valens, animam a corpore igni discernat, purusque a carne discedat eluta mortalitate*. Hic quidem mos si umquam exstitit, & inter Brahmanes universalis fuit, exsolevit in quantum ad viros. Quod ad feminas maritis orbatas attinet, in Bengala, ac aliis paucis Indiae locis adhuc viget, & Sonnerat *tom.* 1. (3) duas tabulas exhibet, quarum una viduam quamdam ad rogum festinantem cum mariti corpore cremandam, altera ardentes prunas & super iis ambulantes Indos repraesentat. Videatur etiam inter icones navigationis Spilbergianae *tab.* 22. *sepulturae regum & sacerdotum in Pegu delineatio*. Mundum per ignem destruendum fore tradunt Brahmanes in libro പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടി Prabanciasrshti, quod ex sententia Malabarensium etiam confirmat R.P. Ildephonsus a Praesentatione (4). Hi dum vesperi accensam lucernam in cubiculum vel atrio domus inferunt, lampadis lumen ambabus usque ad frontem elevatis manibus salutant & venerantur. Mulieres dum noctu ignem seponunt

B 2 & in

(1) Strom. lib. 5. §. 235. Laertius lib. 9. pag. 244.

(2) Plutarchus *an vitiositas* &c.

(3) Voyage aux Indes orientales, & a la Chine par Mr. Sonnerat, a Paris chez Froulé. 1782. editio in quarto.

(4) De creatione mundi ex systemate Brahmanico cap. 3. & 4. inter codices manuscriptos bibliothecae S. Congregationis de Propaganda Fide num. 20.

& in foco contegunt, pauca oryzae grana in eum iniiciunt, atque Deae *Lekshmi*, nostrae nempe Bonae aut Cereri deae, sacrificant, ut fruges ab urenti igne in agris intactas servet. Lampadis lumen etiam de die, & meridiana luce novis nuptis praeferri solet, sed cumprimis sponsae, dum ad sponsi domum traducitur, id quod ego saepe meis oculis vidi, neque absque mysterio factitari facile observabam. Quin adest Velitris in museo doctissimi, ac bono litterariae reipublicae nati Eminentissimi Card. Borgiae antiquae deae fornacis unicum & rarum monumentum ex marmore in eadem civitate repertum, quod inspiciat, & examinet cui placet.

Facta Dea est Fornax, laeti fornace coloni
Orant ut fruges temperet illa suas. Ovid. 2. Fast.

Niebuhr bonae fidei auctor familiam Gueber Suratae exstare narrat *tom.2.* quae ducentis annis sine interruptione sacrum ignem se conservasse, & adorare gloriatur & profitetur. Confer Iusti Lipsii *excurs.* 1. *in Taciti Annales*, Titum Livium *de Igne & officiis Vestalium Romanarum*, & Q. Curtium *lib.4. cap.* 10., ubi de Persarum igne haec habet. *Solem & Mithren* (in accus. Samscrdamico dicendum *Mitram*) *sacrumque & aeternum invocavit* (Darius) *ignem, ut illis dignam vetere gloria, maiorumque monumentis fortitudinem inspirarent.* Heic ex ignorantia linguae *Sol* & *Mitra* vides disiuncta, & ex una re duo vocabula, seu quasi duo numina diversa efficta fuisse. Mitrae Persici numinis bovi, qui terrae symbolum est, insidientis figuram cum inscriptione *Nama Sebesio Deo Soli invicto Mitrae* vide in aedibus villae Pincianae Exc. domus Burghesiae. Hoc eodem fere modo bove vehitur Indicus *Shiva* Deus.

ശ്രീ

തൂക്കം

SACRIFICIUM TUKAM, ALIAEQUAE VICTIMAE HUMANAE

TAB. III.

Primae hominum oblationes, quibus suam in Deum pietatem testarentur, providentiam agnoscerent, sibi suisque propitium redderent, erant fructus terrae (1). Indis hodiedum mos iste praeplacet, atque communes, ne dicam quotidianas, oblationes sunt oryza, nux coco, butyrum, oleum, ficus banánae, flores, & arborum fructus. Hi ut ingenio mites sunt, atque metempsychoseos dogmati addicti, a sanguine abhorrent, certaque notitia comperi, multos Brahmanes ideo sacrificio yágam adsistere nolle, quod in eo hircus innocens animal iuguletur, & adstantes ex eius iecore particulam edere cogantur. Quare priusquam animali fauces praecludantur, multas sacrificuli ad Deum Brahma preces fundunt, eumque deprecantur, ne occisionem illius animalis sibi imputet, quam unice ad implendam legem se facere profitentur. Verum sicuti apud alias plerasque gentes pedetentim, sive ad avertendum aliquod ingens malum, sive ad irata numina, malosque genios, a quibus mala illa sibi irrogari existimabant, placandos, cruenta sacrificia locum obtinuerunt, ita quoque Deo Shiva seu igni postea bos in sacrificium caedi coepit. Quod quidem primum sanguinis effusione peractum sacrificium, quam antiquum sit, patet ex eo, quod in libro *Yudhishtira* de hoc uno cruento sacrificio mentio ingeratur: ഉബഹ്ര ദപശുരുദ്ര uba hrda pashu Rudra, *Rudra* (qui & Shiva) *cui oblatus est bos* (2). Huic sacrificio cruento successit immolatio gallorum, quae hodiedum in India obtinet, atque alias cruentas victimas supplet. Deae Bhagavadi, vel Gaengadévi, quae fortassis Graecis omnium gentium cultus corruptoribus Taurica Dia-

(1) Genesis cap. 2.

(2) Confer Rogers offene Thur zu dem Verborgenen Heydenthum. Norimberg. Anno 1663.

Diana est, in Indiis homines immolatos fuisse tradunt multi, sed cumprimis rerum Indicarum peritus vir Abraham Roger (1). Huius itaque sacrificii humani reliquiae non ambiguae esse videntur hodiernum sacrificium in australi India tùkam dictum, quod quidem nulla Brahmanica lege fit, qui illi adsistere quidem solent, sed peculiari, populique imaginatione fervidi, & antiquae consuetudinis tenacis tumultuaria devotione.

Mense martio, quo huius deae festus dies recurrit, ante fores delubri ipsius Bhágavadi non a Brahmanibus, sed a Nayris, aliarumque inferiorum tribuum hominibus galli gallinacei plures occiduntur, atque protinus fumante adhuc sanguine sursum in aerem proiiciuntur, ut defluens & undequaque dispersus sanguis humum & templi postes respergat. Deinde uncino ferreo in dorsum immisso super portatilem machinam devotus aliquis vir, qui ad hoc opus aere conducitur, in aere suspenditur gladium manu portans. Dum suspensus circumstanti & in immensum conglobato populo mali quo premitur, finem denuntiat, pulsantibus tympanis tribus vicibus ita suspensus circum templi ambitum portatur; acclamante eidem populo, beatum depraedicante, & deae suae Bhagavadi se se fervidis, sed tumultuariis precibus commendante. Peracto trino circulo vir ille demittitur, uncinus eximitur, vulnera lavantur, sanguis extergitur, & aut a templi praesidibus, aut a devotis aliis hominibus praemium ipsi persolvitur. Ex navigationibus Spilbergii *part. 7. cap. 34. pag. 96.* hoc idem festum suo tempore in ora Coromandelidis obtinuisse apparet, atque is *tab.* XIV. hanc eamdem victimam ex uncinis pendentem exhibet. *Sacerdotes idololatrae,* ait ipse, *post admonitionem ad poenitentiam, retinacula illa dimittunt, apprehensumque* (virum) *poenitentiarium in utroque humero ad Pagodo* ഭഗവതി Bhagavadi (ex quo vocabulum Pagodi corruptum) *sive ad idolum attrahunt, ubi dependens ita a retinaculis ferreis ter idolum salutare; pectus suum percutere, & alia peragere cogitur, donec iterum remittatur.* Idolum hoc alis & cornubus instructum, mammis tamen dependentibus

(1) Proinde Indi, Persae, Israelitae trae immolando conveniebant.
aliqui idololatrae in bove soli seu Mi-

tibus & sub feminea forma perquam horrida idem citata tab. exhibet, ex quo nullum iam dubium subesse potest, hanc eamdem deam Bhágavadi esse, quae sub paullo diversa forma in Malabaride, & sub nomine Gaengadévi in Bengála adoratur. Hoc ergo sacrificium est veteris illius *daemonis Bengalini*, quo nomine veteres aliqui scriptores usi sunt, humano sacrificio substitutum. Verum non ita humanarum victimarum memoria ac consuetudo ex India sublata fuit, ut subinde non recurrat. An. 1746, cum Rex Travancoridis *Viràmártanda* contra reliquos Malabariae regulos bellum movisset, & ad fluvium *Paravur*, *Cenganáda* & *Ceravá* remoram obstaculumque invenisset, ex consilio ut aiunt Brahmanum, quindecim infantes partim ex Christiana piscatorum tribu, partim ex illa gentili quam *Shegos* vel *Ciànas* vocant, intempesta nocte & nemine tale quid opinante comprehendi atque ad arcem Tiruvándaram perduci curavit. Ibi hi parvuli multis Brahmanum precibus, superstitiosis caerimoniis, sacrificiis delibuti & consecrati, laminis cupreis variis superstitiosis inscriptionibus insignitis alligati in quatuor municipii illius plagis vivi sepulti fuerunt. Haec res gentem illam ad littus maris habitantem adeo terrore perculit, ut plurimae familiae aufugerint, atque caram sibi prolem pro viribus occulere sategerint. Memoria huius facti in Malabaria necdum oblitterata est, & ego eam chartae a R. P. Francisco Cruz Fernandez sacerdote indigena Malabarico commendatam, ex manuscripto Batavico, cuius possessor est D. Rosier olim arcis Collanensis praefectus, habeo, qui illud mihi pro sua in me humanitate lubens communicaverat. Ex his ergo liquet, etiam ipsos Brahmanes ab humanis victimis interdum non abhorrere, & nisi fallor, etiam in ipsis eorum libris humanarum victimarum mentio recurrit. Sect. *Brahmavarggam* in vocabulario Amarasinha sacrificium quod peregrinorum seu exterorum advenarum dicitur, മാനുഷ്യയജ്ഞം *mànuszayagna* vocatur, id est *hominis sacrificium*. Ad quam vocem dictionarium Samscrdamico Malabarico Lusitanum R. P. Biscoping habet: *Sacrificio para os Brahmanes forasteiros*, id est pro Brahmanibus exteris. Verum vis illius vocabuli aliud innuere videtur, & cum

voca-

vocabularium Amarasinha antiquissimus Brahmanum liber illud afferat, atque iidem hi Brahmanes non facile primigeniam vocabulorum significationem noscant; aut si norint, non facile detegant; fieri quidem posset, ut *hominis* illud *sacrificium*, quod unum est ex Brahmanicis & antiquissimum, immolationem hominis significet. De viduis Indicis se se cremantibus, quas valde deplorat Sonnerat, vide eius *tom.*1. Spilbergii, Balbique navigationes, & R.P. Vincentium a S.Catharina Senensi *lib.*3. *cap.*28. *p.*322. (1). Ubi tamen notandum est, consuetudinem illam in Malabaria iam dudum sublatam fuisse, ita ut nunc viduae illae post mortem mariti aut ad maternam domum redeant, aut se se famulitio alicuius templi addicant. Olim obligatio se se cremandi apud aliquas (neque enim omnes se cremabant) pendebat ex stipulatione libera matrimoniali, ex opinione qua Indi per ignem purgari & salvari posse putabant, ex frequenti veneni abusu, a quo sibi mariti timebant, ex absentia maritorum regumque, qui diu bellis gerendis praesentes praeerant, & ne in eorum absentia incontinentes haberent uxores, lege, publica hominum opinione, igne denique & morte fidelitatem uxorum suarum certam exploratamque habere volebant. Sonnerat & le Mierre, qui pluralitatem & communicationem uxorum potius institui exoptarent, hunc morem Indicum valde deflent, & ultimus populum Parisiensem binis vicibus non parum commovit repraesentatione tragica viduae Malabaricae ad rogum deducendae (2). Sed his imperitis nationum criticis, & humanitatis eximiis praeconibus, paucis, sed non inepte, respondit de Cossigny (3).

(1) Viaggio all'Indie orientali. In Roma 1672.

(2) La veuve du Malabar, Tragedie en cinq actes, par Mr. le Mierre; a Paris chez Didot 1786.

(3) Lettre a Monsieur Sonnerat par M.Charpentier de Cossigny, 1784.A L'Ile de France, de l'imprimerie Royale. *p.*10.

ഥദ്ദ

പിതൃയജ്ഞം.

PIDRUYAGNAM SACRIFICIA PRO DEFUNCTIS

Illos, qui Asiaticas gentes dogma immortalitatis animae non credere dicunt, illarum gentium historiae imperitos, & veros idiotas dicas, aut malignos, & pervicaces Asiaticarum veterum traditionum eversores iure merito appellaveris. De antiquo hoc dogmate apud Tibetanos recepto, de transmigratione animarum, earum immortalitate, & quomodo mereri possint, confer R.P. Georgii Alphab. Tibetanum *pag.* 263. 235. 270. 181. 199. De Peguanis & Siamensibus dictionarium Pivatii *tom.* 8. & Spilbergii navigationes *part.* 7. *pag.* 113. Abbatem Choisy *Voyage au Siam*, & itinerariam descriptionem D. Flouest, qui ritus anniversarios, oblationes, preces & sacrificia varia pro defunctis, denique ipsum sepeliendi modum, qui apud eos hoc dogma indicat & probat, describunt. De Sinensium anniversariis, sepulturis, & oblationibus pro defunctis acerrime conqueritur auctor philosophicarum disquisitionum *tom.* 2. *sect.* 8. *de relig. Sinensium*. Sumptus gentis Sinicae maximos ipse incusat, monachorum Laokium imposturam, & in sua commoda studium has oblationes ac ritus pro defunctorum animabus in Sinas induxisse, & hactenus sustinuisse queritur (1). Eximius iste Germaniae pseudapostolus, qui materialismum Asiaticis gentibus commendatum habere vellet, cum nihil credat, neque post mortem aliquid sperandum habet. Mirum itaque non est, quod ipse subinde criminetur, & mordeat, dum praeconceptis suis praeiudicis philosophicis, & turgidae suae mentis opinionibus oppositum aliquid apud alios reperit. De animae immortalitate multa tradit Plato in Phaedone, in libris de republica, Menone, Gorgia, aliisque dialogis. Pindarus vero ait: *vis summa leti corpora destruit*, *superest imago viva at aevi*. Brahmanes duas in homine animas admittunt, rationalem nempe, quam ജീവൻ *given*, & sensitivam, quam

(1) *Loripedem rectus derideat*, *Aethiopem albus*. Iuv.

പ്രാണൻ *prànen* appellant. Hanc omnibus communem & caducam, illam rationalem post mortem superstitem esse, transmigratione a peccatis purgari, poenis etiam inferni subiectam esse quousque omnia expiet, demum aeternae gloriae consortem fieri contendunt eo fere modo, quo Pythagoras & Plato contendebant (1). Ex quo sane mihi etiam suspicio suborta fuit, doctrinam hanc Pythagoram a Brahmanibus hausisse, & ipsum primum suae scholae tradidisse. Brahmanes vero philosophorum omnium primos exstitisse tradit Clem. Alex. qui hoc dogma docuerint, dum Graeci philosophi in hac re delirarent, Stoici nempe, Democritus & Epicurus, de quibus confer Plutarchum *de placitis philosophorum*. Veteres autem Brahmanes animam spiritualem & immortalem semper credidisse non solum docet Strabo & Porphyrius, sed ea vel maxime probant, quae suprá diximus, quod nempe ideo aliqui Gymnosophistae se vivi in ignem iniiciebant, ut a peccatis per ignem purgati, animam aeternae beatitudinis & gloriae capacem redderent. Luculentus de iis locus est apud Philonem Iudaeum lib. *quod omnis probus sit liber*: ubi Calanum Indum ita Alexandro Magno scribentem inducit: *Calanus Alexandro. Amici tibi suadent, ut Indorum philosophis manus & vim inferas, ne per somnium quidem res nostras conspicati. Corpora de loco in locum transferes, animos quidquam facere invitos nihilo magis coges, quam lateres & ligna vocem emittere. Ignis corporibus vivis maximos dolores excitat non sine pernicie, hunc tamen nos contemnimus, vivique comburimur* (2). Eadem de iis habet Clemens Alex. Stromat. *lib.*4. §. 212. Unde vero his Indicis philosophis tanta audacia & tanta constantia? an non inde, quia, ut diximus, animam immortalem credebant, & eam per ignem purgatam aeternae gloriae participem fieri certo tenebant? Modernorum Brahmanum eadem sane est opinio. En illa quae in libro ചന്ദ്രോദയം *Ciandrod eyam* qui exstat in museo Borg. dicuntur:

ടക്ക

(1) Vide Strab. lib. 15. *De anima, aliisque compluribus similia dicunt* (Brahmanes). *Inferunt etiam quasdam fabulas quemadmodum Plato de immortalitate animae.*

(2) De Calano vide quae a Brahmanibus dicantur apud Palladium de moribus Brahmanorum.

ഭക്തികളെക്കൊണ്ടുവെണം മുക്തിയെ വരുത്തുവാൻ
സുകൃതങ്ങളില്ലാഞ്ഞാലും ദുർഗ്ഗതി വരും നൂനം
കർമ്മങ്ങളിൻ ചെയ്കകൊണ്ടത്രെ പരലോകെ
നിശ്ചയം ഫലമെല്ലാം കൈക്കൊള്ളുകെന്നുള്ളൂ

Pietate & devotione caeleſtis gloria eſt quaerenda; & dum bona opera deſunt, certo infernus obveniet. Secundum opera in hoc mundo facta certe in alio mundo praemii vel poenae menſura ſequetur (1).

Plura huiuſmodi teſtimonia, quae ex *Sambhavam* & *Bhishma parvam* in medium afferre poſſem, omitto. Credunt itaque Brahmanes animas, quae nondum in hoc mundo pro peccatis omnimode ſatisfecerant, poſt mortem purgari poſſe, eas ſuperſtites, & gloriae aeternae adipiſcendae habiles eſſe. Inde poſt mortem animarum cura, ſacrificium pro animabus parentum, quod *Pidrayagnam* vocant, offerri ſolitum, anniverſarii denique & certi pro deprecationibus, & oblationibus pro defunctis conſtituti dies quibus caerimonia illa fieri ſolita in Malabaria Ciáttam, vel *Andaciàttam*, alibi *Ceràndakarmam* vel *Pidrukarmam* dici ſolet.

Pridie huius caerimoniae perficiendae filius vel heres defuncti tredecim Brahmanes invitat. Hi ſine lepra, ſine corporis macula eſſe debent. Eorum uxores nec gravidae, nec menſtruis ſubiectae, nec recentes a partu ſint oportet. Puritas nempe corporis ſemper, ubique, & fere ab omnibus antiquis gentibus ad ſacrificia neceſſaria iudicata fuit. Purgata defuncti domo & odoribus thuris, aut aliorum aromatum repleta, ſtercore vaccae aqua diluto pavimenta cubiculorum perliniuntur. Filii, vidua, propinqui, abraſis capillis, in flumine puritatis ergo lavantur. In cubiculo menſa quadrangularis praeparatur, ſuper quam idolum Dei Vishnu conſtituitur. Ante hoc folia *tularſi*, quae plantula eſt noſtro ſilveſtri ocimo non abſimilis, cremantur. Filius ex Santali, ac deſiccati vaccae ſtercoris pulvere compoſita

 mate-

(1) Strabo lib. 15. *Multa eos* (Brahmanes) *de morte dicere: & hanc vitam putandam esse quasi quemdam vividum hominum conceptum, mortem vero nativitatem ad veram illam & felicem vitam iis qui recte philosophati sunt. Idcirco eos multa exercitatione uti ad mortis praeparationem.*

materie ſubliquida, quam *bhaſmam* vocant, ſignum divinum ſeu *Tirunàmam*, in fronte depingit, & collo coronam precatoriam *rudràksham* dictam imponit. His conſtitutis aere campane ad ſacrificium ſignum datur, & Brahmanes tribus vicibus elata voce dicunt:

ഹര *Hara*, ശിവ *Shiva*, മഹാദേവ *Mahadeva*. Precatiuncula haec eſt ex attributis Dei Ishvara, aeterni Dei, vindicis, & mortuorum iudicis conſtans. Hara! *o Deus vindex*! Shiva, *o Deus bone*! Mahâdéva, *o Deus magne*! Hac oratiuncula prolata, poſita manu ad faciem modico tempore dentibus quaſi ſtrident & infremunt, veluti animam mortui reſuſcitaturi, aut evocaturi. Circa idolum ad borealem cubiculi partem IV. conſident Brahmanes, duo ad auſtralem, qui deaſtros repraeſentant. Poſt hos VII. ſtant alii Brahmanes, qui ultimas ſeptem defuncti transmigrationes faciendas ſecundum aliquos, ſecundum alios VII. defuncti ultimas generationes iam factas repraeſentare dicuntur. Ad portam cubiculi alii duo ſuper ſcabello ſedent, qui caelum & infernum adumbrant. Ad haec ſcabella etiam ponitur veſtis ſuperſtes defuncti, ſudariolum aliquod, vas cupreum & in defectu illius, ex foliis ficus bananae confectum, cinis ex ſtercore vaccae ſicco, paululum terrae ex Gange allatae, & iterum alterius flavae ex templo Iagarnat, ſi fieri poteſt per Yoguis poenitentes allatae. Super menſam pone idolum IV. accenduntur lampades oleo refertae. Tum Brahmanes vultu verſus ortum ſolis converſo aquam ex uno vaſe ad aliud transfundunt, & cubiculum conſpergunt, tribus vicibus manus lavant, & preces ternas perſolvunt. Quo peracto, & ipſi ex illo vaccae cinere & terra flava nomen ſanctum in ſua fronte depingunt. Rotulam quamdam & concham marinam, ſive buccinum maius, Dei Vishnu inſignia affabre exciſa, in hanc eamdem liquidam maſſam intingunt, & rotam quidem ad tempora ſeu aurem ſiniſtram, buccinum autem imprimunt ad manum ſiniſtram. Hoc nempe ideo, ut ſimiles evadant Deo Vishnu, cuius cultores ſunt, & ut myſteria huius Dei, de quibus nos agemus infra, per haec inſignia repraeſentent. His ſignis exornati pronuntiant XXIV. verba ſecreta, ſancta, & myſterioſa vultibus ad orientem converſis, verſus quem

etiam aquam ſpargunt pollice & digito medio, ſi caerimonia fit tempore matutino, verſus occaſum autem, ſi ritus peragitur tempore pomeridiano. Ex quo ſane argues, verba illa ad adorationem ſolis, qui veri Dei ſymbolum eſt referri. Hoc facto, pollice, indice & medio digito nares & faciem tegunt, & occludunt, atque ſic in ſummo ſilentio una fere hora meditantur. Omnis vel minimus ſtrepitus malum portendit omen, & ſi caſu aliquo hoc Pythagoricum ſilentium ſolveretur, caerimonia de novo inſtituenda foret. Meditatione peracta, in alia menſa idolo Vishnu vicina ponuntur folia tularſi, ſantalum rubrum, benzoinum, camphora, iuniperi grana, oryza, folia darba & brangaras, quae ultima duo ego quidem non cognoſco. Tum ſacerdos officium peragens ſeu praeſes & primus ſacrificulus facta Deo Vishnu oratione, filio vel heredi defuncti parentis ſacrificandi dat facultatem, qui ſurgentibus VII. illis Brahmanibus dat duo folia derba, duo grana hordei, unum folium tularſi, quae ipſi capiti imponunt. Tum ſacerdos officio colens filium alloquitur, ut ex corde ſuo excludat *kàma* ſeu luxuriam, ac cupiditatem. 2. *krodha*, ſeu iram, 3. *bhayam* ſeu metum, 4. *abhimànam*, ſeu ambitionem & ſuperbiam, 5. *lòbham* ſeu avaritiam, 6. *aasha* ſeu quodcumque aliud deſiderium malum, ſpem denique ſuam non in hominibus, ſed in ſolo Deo fiduciam ſuam reponat. Qua exhortatione peracta, Brahmanes lavant idolum, fronti illius ſignum ſanctum ſeu divinum appingitur, & accenſa camphorea candela, in vaſe cupreo thus, benzoinum, aliaque ſupradicta admoto per filium igne, ante idolum cremantur. Quod dum fit, Brahmanes preces recitant, & ad quamvis novam alicuius praedictae materiae in ignem impoſitionem, nova, ac myſterioſa verba ſimul omnes proferunt. Materia ſacrificii concremata, filius lavat Brahmanum pedes, zonam Brahmanicam humeralem novam cuique eorum tradit genuflexus, tum aquam iunctis manibus ad ſiniſtram ſpargit partem ad denotandam & deorum, & animae defuncti immortalitatem. Hic ipſe ſedentibus Brahmanibus paululum melis dat in manus unius cuiuſque, quod ipſi diligenter lambunt, ut gloriae caeleſtis dulcedinem inſinuent, qua anima expiata frui debet. Lautum poſtea more Indico ſuccedit prandium aut coena, in qua

omnia

omnia fercula primo praesentantur idolo Vishnu. Ea autem sunt: oryza cum lacte decocta, lenticulae aqua coctae, quae butyro & saccharo conditae in vasis testaceis afferuntur, panis Indicus *apam* dictus sive ex oryza, sive ex alio aliquo grano confectus, mel denique, frustula arundinis sacchari, ciarkara seu vulgo yagara dicti, massa dulcis ex succo sacchari & coco, seu verius ex fructu palmae confecta, zingiber viride seu recens saccharo tamen conditum, nux myristica dulci liquore impraegnata, mala limonia condita, lac decoctum, recens, & acidulum, aliaeque herbae & radiculae recenti butyro tostae, exclusis omnino & prohibitis carrotis vel siserc, rapis, allio, caepis, cucurbitis, aliisque flatulentis, indigestis, & ad venerem incitantibus. Haec omnia dum praeparata sunt, a primo ministro foliis tularsi, aquae lustralis tirtam dictae, intinctis asperguntur, & benedicuntur. Tum dimissa per manus aqua haec eadem idolo Vishnu offeruntur dicendo: *Domine haec tua dona sunt* (nempe ut Dei conservatoris) *quae tibi offerimus*. Dum haec fiunt, consanguinei ac defuncti parentes coronam precatoriam rudráksham dictam, quae ex CVIII. granis (1) constat, deorum nomina proferendo recitant, quo tempore idolum linteo cooperitur. His peractis, sedent Brahmanes per singulas storeas pedibus transversis, & siquidem orbiculi adsunt, ex orbiculis, si desunt, ex substratis foliis ficus bananae manu dextera sola comedunt solida; liquida vero confectis ex foliis arboris máva coclearibus. Ex reliquiis, peracto prandio, conficiuntur 81. panes parvuli ex oryza. Horum septem dantur corvis, 13. & ½ felibus, 14. canibus, 21. vaccae, 16. pro gliribus & muribus in 16. domus angulis deponuntur, 9. & ½ pauperibus distribuuntur. Qui sane numeri mysteria Brahmano Pythagorica sunt, quae nobis explicare non licet. Peracto sacrificio Brahmanibus singulis, si status rei domesticae permittit, binae pagodes, seu IV. fere scutata Romana a filio defuncti pro sacrificio persolvuntur. Haec caerimonia XXX. diebus durat, sed primo tantum die est solemnis. Eam imitantur Nayres & Baniani Brahmanum

(1) *Nempe in honorem* 108. *annorum Brahma dei*.

num imitatores & proximae ab illis tribus (1). Haec dogmata & caerimoniae cum quibusnam plus conveniant, an cum Haebraicis, an vero cum Aegyptiacis, aliis disputandum relinquo.

ഭൂതയജ്ഞ

BHUDAYAGNA SACRIFICIUM MALIS GENIIS OFFERRI SOLITUM

TAB. IV.

Malos genios, quos daemones vocant, dari, Brahmanes cum tota antiquitate docent (2). In vocabulario Amarasinha *sect.* 1. *Sorggavarggam* inter alios deos seu genios referuntur etiam പിശാച pishásza, & ഭൂത bhuda seu daemones. Eadem sect. inter famulos dei Shiva vindicis & destructoris, iudicis & remuneratoris, numerantur etiam *pàriszada* & *rudra*, id est genii *flere facientes*, alii vero *guhyaga* id est *diaboli* vel larvae quibus speluncarum & subterraneorum cura commissa est. Omnes hi vocantur അസ്വപ്ന asvapna, id est *non dormientes larvae*. അ adi-

(1) Exstat in museo Borgiano Velitris in tela ex autographo Tibetano Lhaprangae de Lhassa exsistente, a Tibetano pictore *Ion - de la - hu - ri* coloribus expresso, exemplar iconis *num.* 15 quae caelum transinigrationum Tibetanarum iuxta opinionem scholae Lhamaiticae exhibet. Hanc ipsam aeri incisam habes in Alphab. Tibetano *tab.* 2. *ad pag.* 487., ubi doctissimus P. Georgius cyclum illarum transmigrationum satis fuse explicat. Hunc cyclum, & dogma Tibetanos a Brahmanibus accepisse non solum horrida illa Shivae vindicis a Brahmanibus Sháståva dicti tribus oculis insignita imago, sed etiam *Yáma* deus & Shivae minister, mortis dominus & inferorum iudex sub littera L notatus a Tibetanis *Scin-ce-cio-kjel dictus*, cuius epitheta in vocabulario Amarasinha *sect. Sorggavarggam* recensentur, manifeste probat. Adde quod duodecim illa symbola quae in circulo maximo exteriori inveniuntur, vocabulis Samscrdamicis seu Brahmanicis inscripta sint. Sic num. 1. Tibetanis *marik-pa* intellectu carens, Brahmanibus *obliviosus* est. Num. 2. Tibetanis *dusce* propensio ad malum, Brahmanibus *malitia* est, & sic de ceteris. Ex quibus omnibus patet Brahmanes & Tibetanos non solum quoad dogmata & Deos inter se convenire, sed etiam verissimum id esse quod nos in grammatica Samscrdamica docuimus, nempe, liturgica vocabula ex India in Tibetum translata fuisse.

(2) Plutarchus *lib. de Iside*. Clemens Alexand. *cohort. ad gentes*. Euripedes *apud Plutarchum*, Origenes contra Celsum *lib.* 7. *pag.* 334.

ആദിനനന adidinanana, hoc eſt filii *deae Adldl*, & *Casbyaba* dei, vocantur alii ſpiritus, ut *kàma* ſeu cupido, *varuna* genius aquarum, aliique. Ab his diſtincti ſunt illi, qui അസുര aſura vel *ràkshasa* vocantur, & de his Indorum libri paſſim loquuntur. Horum geniorum, titanum (1) ſeu gigantum praeceptor & magiſter eſt *shukra* ſeu *venus planeta* apud Brahmanes generis maſculini. His opponuntur dii ſeu boni genii *dévaguel* dicti, quibus praeeſſe dicitur *brahaſpadi* ſeu *planeta iupiter*. Inter hos & illos ſtupenda certamina in multis Brahmanicis libris deſcribuntur, illis caeli ſedem, & potum ſeu ambroſiam caeleſtem അമൃതം amrdam volentibus, & mundum praecipitare conantibus, his vero pro mundo, caelo & potu immortalitatis ac caeleſti nectare pugnantibus. Hi dum vincerentur, Vishnu Dei opem flagitabant, atque hic auxiliatrices dabat manus, caelum terramque ne perirent, ſervabat. Multae eaeque validiſſimae rationes ſuadent, hos ſpiritus ſeu genios bonos maloſque ad aſtronomiam, ad caeleſtem mundum, ad planetarum phaenomena referendos eſſe. I. diſcipuli ſunt duorum planetarum, ut ex *Amaraſinha* & toto libro *Sambhavam* patet. II. planetae, muni ſeu heſychaſtae, ſilentiarii, contemplatores, conſiliarii, magiſtri, & doctores in his ipſis libris vocantur, & hi boni malique genii ipſis obſequuntur, atque in duas ſcholas, id eſt in bonos maloſque dividuntur (2). Planetae vero veri heſychaſtae ſeu ſilentiarii ſunt, & lumen ſuum aliis aſtris communicant, quae ipſis obſequuntur, dum planetae in orbita hinc inde volvuntur. Niſi temporis brevitas & ſcopus huic opuſculo praefixus obſtaret, ad evidentiam hoc ex libris Indicis demonſtrare poſſem. Quare nequaquam mihi arridet ſententia Iacobi Banniſter, aliorumque, qui doctrinam hanc de bonis maliſque diis ad elementorum inter ſe pugnam referunt, atque aerem, ignem, ventum, aetherem &c. eſſe putant (3). Primi igitur

(1) Titan, ſatan, & Malabaricum populare ceitàn, ab uno Samſcrdamico vocabulo *deityà* vel *dityà* videtur deſcendere. Vide Amaraſinha ſect. 1.

(2) Nempe ob bonum aut malum in inferiora influxum, quae opinio etiamnum in Indiis viget.

(3) Iacques Banniſter, *Tableau des arts & de sciences depuis les temps les plus reculés iusqu'au siecle d'Alexandre le grand*. A Paris chez Lottin. 1786.

igitur generis ſunt daemones illi, quos Indi timent & adorant. Inter ſecundos vero celebris eſt Irania, quem Vishnu devicit prout refert prima ſtropha celeberrimi libri *Mágha*, quam integram allatam vide in grammatica Samſcrdamica *pag.66.* De *Bhîmen* celebri gigante lege *in lib. Yudhishtiravîgeam cap.7. slogam ſeu ſtropham* 50. 51. 52. De *Râvana* librum *Râmayanam*, de *Mâdhu* librum *Bhâgavadam*. Non nego autem reges aliquos, quin & munis ſeu heſychaſtas, & philoſophos Indicos ab illis caeleſtibus ſpiritibus ſeu geniis, planetis & aliis aſtris praepoſitis, qui illa animant, dirigunt, & vehunt, nomen accepiſſe, ut apud nos caeleſtium ſpirituum nomina hominibus imponuntur. Quin ex illorum ſpirituum ordine, dignitate, ſyſtemate, regimine, ſcientia, virtute, & ſanctitate allegorica philoſophiam, eiuſque varias ſectas, cultum religioſum de planetis & elementis, regum nomina, & multas leges, hiſtoriae denique Indicae magnam partem deſcendiſſe, & mundum terreſtrem ad inſtar mundi caeleſtis ſyſtema apud Indos inſtitutum fuiſſe, inde denique religionem Brahmanicam deduci, veris & ſolidis rationibus probare poſſem. Sed haec ſententia, mihi alioquin vera & certa, ad ſui probationem claram & evidentem, diſquiſitionem in Indorum origines, fontes, ſectas, philoſophiam, aſtronomiam, religionemque, maiorem requireret, & mihi perquam moleſta eſſet, viribuſque meis omnino maior. Argumenta tamen praecipua infra referam, quae lubens benevolo lectori examinanda propono. Ex illis liquido & certiſſime apparebit, I. ſecundum ſyſtema caeleſte terrenis rebus applicatum, reges Indicos eſſe ſoles & lunas (luna in lingua Samſcrdamica eſt generis maſculini). II. philoſophos, conſiliarios, heſychaſtas, contemplatores, magiſtros eſſe planetas Saturnum, Mercurium, Venerem, Iovem &c. apud Brahmanes omnes generis maſculini (1). III. bonos & malos genios ſeu Titanes qui planetarum diſcipuli ſunt & in militia caeleſti aſtra, terreſtres homines bonos & malos eſſe (2) ſcientiae, legi, artibus, paci, regnoque ami-

D cos

(1) Hos Munis ſeu Rishis, id eſt planetas Sonnerat *pag.*220. *edit. in* 8. *Patriarchas* vocat, & ſimul indicat ſe linguae Indicae ſacrae & vulgaris omnino imperitum fuiſſe.

(2) Gigantes autem quid aliud fuiſſe credendum eſt, quam hominum quamdam impiam gentem? Macrobius Saturn. *lib.1. cap.*20.

cos vel hostes, ac proinde bella Indica & historias eorum caelesti illo systemate, & allegoriis permixtas esse (1). IV. philosophiam eorum de rebus terrenis simul cum astronomia & rebus caelestibus intime colligatam esse. Haec vera clavis est omnium Indicarum scientiarum & librorum, & quia ab astronomia antiquissima Asiatica scientia originem ducit, sane sequitur & libros Indorum & philosophiam, & institutiones civiles antiquissimas esse. Non tamen excedit epocha vera eorum epocham diluvii nostri, quod ex ipsorum libro sacro Bhágavadam invicte demonstrari potest. Haec interim dicta sunto, nunc ad scopum redeamus.

I. Malis geniis, larvis noctu vagantibus, serpentibusque qui inter mala numina numerantur sub exiguo tuguriolo lapides aliquot poni solent & consecrari in eorum honorem, ut iis quasi alligati in eo tuguriolo persistant, nec in domo, aut hortis hinc inde vagentur. Tales lapidum congeries ego vidi saepissime, tales in insula Ceylan dari observat *Knox*, & tales etiam vidit *Niebuhr* in insula Elephanta. Devotione ferventiores illis noctu lucernam accensam ponere solent. II. In Malabaride adesse creduntur daemones aliqui *kutticiàtten* dicti, quod bene observavit R.P. Ildephonsus, & istos hominibus apparuisse populus fabulatur. Quare dum alicui damnum aliquod inferendum esse censent, erecto in illius horto lapide, daemonem ibi diabolicis orationibus alligant, ut rebus & personis noceat. III. Adest numen pictum in museo Borg., et in Malabaria notissimum, quod *Ciardháva* seu ignis vomitor dicitur, & quod in hac nostra tabula exhibetur. Terribilis iste Deus quasi ad percutiendum pronus idem est cum *Iacca* seu Ciaka Ceylanico. Codex manuscriptus quem de religione Ceylanensium ad manus habeo, ita de Iacca differit: *Il Iacca è il demonio rappresentato gettando il fuoco dalla bocca, gli occhi scintillanti, il braccio alzato per battere. Si contentano di fabbricargli una casa in forma di grangia, l'adornano di foglie, di rami, e di fiori. Apportano in questa casa dell' armi, o stromenti* (nempe lanceas, gladios &c.) *e diverse provisioni*, (nempe oryzam, ficus banánas, placentas, &c. *Frattanto* (noctu ad lumen lucernarum)

si toc-

(1) Gigantes seu Titanes isti mortales & antropophagi conventicula sua in insula *Andamani* in regno Pegu habere dicuntur.

ſi tocca il tamburo , *ſi canta* , *ſi danza &c.* Hoc eodem modo *Ciardhàvae* in ora Malabaridis , & Coromandelidis offerri ſolet . Dum daemon , malus genius ſeu *kutticiàtten* ex domo aut horto alicuius ſolvendus & pellendus eſt , tympana & crotala pulſantur , & in hoc Indi cum Aegyptiis conveniunt , qui Typhonem ſiſtro depellere ſolebant . Ciardhàva proprie *vomitorem* ſignificat , ſed alio vocabulo a Brahmanibus lingua ſacra litterali *Shàſtava* id eſt vindex dicitur , & quia hoc vocabulum deo shiva proprium eſt , inde inferendum eſt , figuras has terribiles atque vindices hos deos ad illum principalem referri . Dum daemonis infeſtatio in domo aliqua non ceſſat , ſolet illi gallus occidi & ſacrificari , verum cultu hoc non Brahmanes ſed inferiores tribus cumprimis occupantur .

En heic oratiunculam qua daemon ad octo annos ex domo ablegatur & depellitur : *Om* ! *vadi vilague codi* , *codi vilague vadi purayum màttan* , *nàttil varuvàyvàn* , *vittil anneyaivan kettiytten* , *ettànde kàlam oshiciu pòga svahà* (1) . Fiat ! o Svahà per piperis hederae huius piperinae huius plantam , ramuſculos & frondes , te adiuro , ut kettiytten , muttiytten (*daemonum popularium nomina ſunt*) ex hac domo exeat , ne amplius in hunc diſtrictum intret , ne ad domum hanc accedere poſſit per octo annos . Hanc & ſimiles oratiunculas plures ego habeo in codice corticeo de veneficiis & incantationibus agente , & horum plures aſſervantur in bibliotheca S. Congregationis de Propaganda Fide , atque in bibliotheca regia Pariſienſi , quos ego anno 1789. menſe decembri vidi . Vide catalogum codicum Indicorum manuſcriptorum bibliothecae huius a Stephano Fourmont concinnatum & anno 1739. in typographia regia editum , quem mihi eruditus vir Bartholomaeus Mercier pro ſua in me humanitate lubens communicavit .

(1) Similes ſuperſtitiones in Indis olim viguiſſe iam obſervavit Strabo lib.15. *Cum magicis carminibus* , *& ligaturis medicinam affingere* . Et de popularibus ſacrificulis *kaniyàn* dictis ita ait : *alios esse quorum quidam divinatores* , *incantatoresque sint* , *& consuetudinum & dictorum circa defunctos non ignari* .

ലി ം ഗ ·

SACRIFICIUM ET CULTUS LINGAM

TAB. V.

Antequam Lingamî cultum describamus, paucis alia quae supersunt Brahmanicae religionis sacrificia attingenda sunt. ബ്രഹ്മയജ്ഞം Brahmayágnam, vel Brahmayágam sacrificium est, quod Brahmanes deo Brahma creatori, & rerum sublunarium satori offerunt. Quod si nos infra invicte demonstraverimus Brahmam nihil aliud quam materiam primam vel terram hanc, quam calcamus, esse, sane ex illa demonstratione nostra omnino sequetur, hoc sacrificium elementari terrae offerri. Scilicet postquam Brahmanes soli, lunae, ceterisque planetis eorumque geniis ex vi legis & philosophiae suae statutis per sacrificia & preces cultum praestiterant, ordo rerum postulat, ut etiam elementa, terram, aquam, & ignem debito cultu prosequantur. Sacrificium hoc ab holocausto ignis parum, aut nihil differt, nisi quod in precibus nomen Brahma dei identidem recurrat. Sacrificium peregrinorum seu advenarum amicorum quod അതി ഥിപൂജാ adithipùgia vocant, hoc fere modo peragitur. Sacrificio ignis peracto, advenae & hospiti propitium unum idemque numen, cuius divinitatem ambo recognoscant, in atrio domus statuitur, tum simul preces recitando flores super idolum sparguntur, tepida deinde aqua advenae pedes lavantur, & hoc non solum pacis & humanitatis, sed etiam reciprocae religiosae communicationis indicium officiumque est. De hoc sacrificio mentio fit in libro *Yudhishtira cap.*4. ubi hesychasta quidam regem invisendo hoc sacrificium in domo ipsius regis obtulisse traditur. Ita pariter in libro *Sambhavam* seu *Puránam* in historia seu cantu *dèvayànibhàgyam* dicto, huius antiquissimi sacrificii fit mentio.

വൈശ

ദെവയാനിശുക്രപുത്രികച്ചനെക്കണ്ടിട്ടുടൻ
അൎഘ്യപാദ്യാദിപുഷ്പങ്ങളാൽ പൂജിച്ചുടൻ
ചൊല്ലിനാൾ പിന്നെയും ഭദ്രാ ചൊല്ലുടൻ
കുശലമല്ലി ദെവാ നിനക്കു പെരെന്തില്ലി

Dèvayànl shukren besychastae filia , ut kacen filium regis conspexit , statim pro advenis instituto sacrificio eum excepit & pedum lotionis aqua ac florum sacrificio laetata , iterum dixit (ad kacen) : *bone & fortunate iuvenis numquid tibi aliquod nomen est ?*

Sacrificium അൎഘ്യം arkyam dictum , est sacrificium florum , & unum quidem planta ac floribus *tularsy* , aliud floribus subrubris quos in Malabaride *cettipùa* vocant peragi solet . Substrata storea in atrio domus , aut in ipso templi altari idolum , cui sacrificium offerri debet , constituitur , atque preces recitando flores pollice , indice & medio paullatim ex vicina paropside accipiuntur , & super idolum sparguntur . Dum rex quispiam assistit , ut rex Travancoridis fere quotidie assistere solet , per circulum circumstantibus Brahmanibus ipse etiam cum sacrificulis *slogam* , seu *mandram* , quod preces secretas significat , recitat . En heic inter alias multas unam harum orationum formulam .

Om ! pránáya pràna pradishtáya svahá
Om ! giváya giva pradishtáya svahá
Om ! mandráya mandra pradishtáya svahá
Om ! tandráya tandra pradishtáya svahá .

Om ! fiat (imperative & optative) *anima seu spiritus pràna* (quinque vero admittunt spiritus in corpore humano , nempe prána , abána , sámàna , udána , vyána , & hi ad animam sensitivam referuntur (*pràna anima sensitiva exsurgat ordinata ! om , fiat ! anima rationalis* (giva) *& vivificans exsurgat ordinata . Om , fiat ! oratio nostra* (mandra) *exsurgat ordinata ! om , fiat ! figura haec* (tandra) *exsurgat ordinata !* Quod quidem duplici modo intelligi

ligi poteſt: nempe ut anima deaſtri exſurgat, & figuram illam informet, quod ſane idololatriae certum indicium & argumentum eſt, aut ut animae defunctorum vagantes, quae per metempsychoſim nondum fuere purgatae, oratione illa & cultu exſurgant, ac tandem beatitudinem, requiem, & immutabilitatem aſſequantur. Hoc ultimum habere videtur orationis ſenſus, nam dum flores ſpargunt, & alias etiam extra ſacrificii tempus centum & octo vicibus circa ſtatuam idoli, aut circa ipſum templum omnes ſucceſſivo ordine gyrant, preceſque recitant. Quo circuitu, ut mihi *Payampalli Kurripu* amiciſſimus meus regis Travancoridis cubicularius amanuenſis, Brahmanicae devotioni addictiſſimus vir dixerat, non ſolum univerſi gyrum, planetarum curſum, creatarum rerum omnium viciſſitudinem atque ope generationis corruptioniſque ſucceſſivam permutationem, ſed cumprimis animarum per continuas tranſmigrationes revolutionem repraeſentant. Hunc ritum & plebei homines imitantur, quamquam alioquin pauci illius ſignificationem noverint. Inde feſtis ſolemnioribus circa ſacras arbores in lucis, circa idola ſub his arboribus ſtantia, circum templa infinitos circuitus faciunt preces recitando, flores aut ſeſamum ſpargendo, oryzam, nucem coco, aut oleum deaſtris & delubris offerendo, corpus & animam poenitentia, precibus, & ieiunio fatigando. Tantus nempe his gentibus, quas nos barbaras vocitamus, deos ſuos colendi ardor, tanta animae ſalvandae ac ab aerumnoſis tranſmigrationibus liberandae cura! Et his bonis alioquin votis & morum integritate Europaeos infinitis pene paraſangis antecedentibus populis philoſophaſtri noſtri & ſomniatores non ſolum animae immortalitatis dogma apud omnes gentes receptum abiudicant, ſed ſomnia ſua, viſiones nocturnas, opinioneſque ſuas delirantes, ipſum denique materialiſmum, aut atheiſmum appingere non verentur. De qua re confer de Paw *tom.* 2., alioſque.

Lingami cultum non ſolum apud Indos, ſed etiam apud Tibetanos obtinentem, nos invictis rationibus vindicavimus in diſſertatione hiſtorico critica in linguam ſacram Samſcrdamicam, & in commentariolo in fragmentum libri *Bhàgavadam*. Illa ergo monumenta inſpiciat cui ocium & volupe eſt. Heic ipſum lin-

Lingami simulacrum una tab. exhibemus, prout in ora Malabaridis passim iuxta templa & in sacris lucis conspicitur & colitur. Hoc Brahmanicum portentum una tabula etiam exhibet Sonnerat *tom.1. edit. in* 4., nam illa quae in octavo est, fraudulenta esse videtur, et iconibus plerisque caret. Lingamicam effigiem affert pariter Pivatius (1). Idem repraesentat in solemni Tibetanorum sacrificio massa quaedam, ut aiunt, ex hordeo in coni modum formata, quam exhibet *in Alphab. Tibet.* R. P. Georgius *una tab. ad pag.* 212., ut nunc taceam de figura seu de deastro Tibetano *Hopame*, quam idem *tab.4. ad pag.*552. affert, & quae in manibus lingam in loto aut matrice tenens, ante pectus sustentans, & attente considerans repraesentatur (2). Idem descriptum vide ad latus throni in quo magnus Lama sedet ac benedictionem impertitur *eadem tabula*. Denique *tab.3. ad pag.*508. mani rotatilia seu lingamica instrumenta, qualibus instructi gentiles in urbe Surate in Indiis certo anni tempore per compita currere solent, & obvias quasque feminas tangere, ut institutionis huius lingamici cultus a Shiva deo factae meminerint. Haec eadem ex brachio aut collo portant appensa viri feminaeque Indicae sectae pandaricae, *pandàranglàdi* dictae, & in Tibeto *labae*, & vulgus omne. Quare praedictus R. P. Georgius *pag.*212. supracitata ait: *Sacrum conum floribus loti impressum*, Thurma ཐུར་མ *nuncupatum, e templo extra urbis moenia praeeunte pompa singulis anni mensibus sacrum consummaturus educit lhama sacerdos*. Et infra: *vexilliferi signa sexdecim in quorum vertice tridens est symbolum mahadei*, id est Shivae *deferunt*. Et infra: *reliqui ferunt argenteam concham hordei & urceum cerevisiae plenum, religiosi viri vehentes thùrma impositum tripodi*, seu triangulo. De hoc loquitur R.P. Ildephonsus in codice ms. *num.*20. *inter codices manuscriptos S.Congreg. de Prop. Fide lib.*2. *cap.*4. ubi haec habet: *in circuitu montis Kaylàsam*(കൈലാസം, quae habitatio est dei Shiva, ut patet

ex

(1) Nuovo dizionario scientifico e curioso sacro-profano di Gian Francesco Pivati, *tom.8. contenente R. In Venezia* 1749. *tom.*8. *tab.*26. *fig.*3. item *tabul.*30. *fig.* 1.2.3 *tab.*31. *tab.*33. *fig.*2. *fig.*3. *tab.*46. *Quanvon*.

(2) Aliqui *umbilicum Iovis* esse putaverunt. *Pyxidem nauticam* esse arbitrabatur Thomas Hyde *in relat. hist. veter. Pers.*, Kircher *tom.*1. *in Oedip. pag.*202.

ex amarasinha sect.1. *sorggavargam*) *fingunt Brahmanes dari septem ordines graduum per quos ascenditur ad summitatem montis, darique superius quemdam campum vastum & planitiem, ac in medio huius exstare unam campanam argenteam, & unam quadratam mensam circumdatam novem lapidibus pretiosis diversorum colorum, supra mensam exstare quamdam rosam argenteam, similem illis quae nascuntur in lacubus vocarique solent tàmara* (vide tab. IV.) *vel padma* quod idem est, lotus nempe seu nymphaea. *In medio rosae* (loti) *brutales Brahmani fingunt illud triangulum feminae & shivalingam viri. Triangulum quidem dicunt esse domum & habitaculum dei aeterni, deum autem aeternum esse Shivalingam, ut iam supra diximus. Quae duo instrumenta infamia id est triangulum & shivalingam dicunt collocata esse tamquam in throno supra unum leonem &c.* Idem confirmat ex Pacunar viro gentili, cuius versus ibi affert, R.P.Norbertus Cappuccinus Missionarius olim Pondicerensis & gentilicae superstitionis peritissimus vir in codice manuscripto quem ad manus habeo, non solum sectam in Indiis hanc lingamicam, sed etiam ritum, leges, & sacrificia lingamica describit. Inter alia vero haec habet: *Allamaprabu* (poenitens qui cuidam regi Indico apparuit, & cultum hunc edocuit) *gli diede l'ascirvàdam* (benedictionem) *e lo fece rialzare per dichiarargli il disegno di tutta la regola, che era venuto per stabilire. Il primo punto fu, che si portarebbe il lingam al collo, al braccio, o alla testa, e che tutti quelli ch' avrebbero questa devozione, otterrebbero la remissione di tutti li loro peccati, ed aurebbero per ricompensa il cielo de Shiva, e che a quest' effetto s' indirizzarebbero al guru* (magnus magister sectae) *il quale solo avrebbe il potere di distribuirlo in qualità di dispensatore dell' indulgenze di Shiva, e che il guru prima di darlo lo consacrerebbe con un' unzione fatta di butiro, di latte dolce, e squagliato e d' orina, e di sterco di vacca. Il secondo punto era che il guru sarebbe obbligato d' insegnare alli figli le cerimonie, che sarebbero obbligati di fare* 3. *volte il giorno in tutta la loro vita all' onore del lingam, che le ceremonie consistevano a prendere il lingam nella mano sinistra, e versassero sopra dell' acqua con la mano destra, ungerlo di tiruniru* (compositio ex terra & stercore vaccino (*ornarlo di fiori e sopra tutto delle foglia di villapatti, ed incen-*

censarlo , e dopo offrirgli un pugno di riso &c. Plura alia scriptorum, qui diu in Indiis versati sunt, testimonia in medium afferre possem, sed haec, quae attuli, iam evidenter probant cultum lingamicum in Indiis, & Tibeto longe lateque certissime propagatum fuisse. Constat etiam ex his ipsis, *Mani* Tibetanum non esse Manetem haeresiarcham, sed Lingam, et Tibetanos huic cultui lingamico addictos, veros esse shivenitas, id est tertii trinitatis Indicae dei, nomine *Shìva*, *Mahadèva*, *Ishvara*, vel *Rudra*, quem alii corrupte *Sciaca* dicunt, cultores, qui cum Indis conveniunt ad amussim; ut proinde de eorum religione Brahmanica amplius nullatenus dubitandi locus supersit, quod fusius in grammatica Samscrdamica probavimus. Quod ad Peguanos, Siamenses, et Iaponenses attinet, inspiciantur in Pivatio locis citatis variae tabulae, et ex illis manifeste apparebit aliquos illius gentis deastros, aut lotum solum, aut lotum seu matricem, et in ea lingam, aut denique yoni seu matricem solam, aut lingam solum in manibus tenere, atque attente considerare. Ex quo iterum evidenter deducitur turpem lingamicum cultum Brahmanicum, etiam in illas terras perlatum fuisse, et in iis certum locum obtinuisse. Confer etiam de hoc argumento eruditam dissertationem *pag.* 145. *& seq.* in *Asiatick researches* (1). Ne vero res haec nova et hactenus in Europa inaudita sive circa Indos, sive circa Tibetanos dubium aliquod lectoribus relinquat, videant in bibliotheca S. Congreg. codicem manuscriptum R. P. Constantini ab Asculo Capuccini Missionarii Nepalensis, qui plerosque Indicos, quin et aliquos Tibetanos deastros coloribus expressos exhibet, & triangulum seu yoni vel matricem Bhavani deae *fig.* 4. repraesentat. Ad quam figuram is quidem pauca ita subnectit dicens: *Una lunga descrizione ben favolosa si potrebbe formare su la figura del num.* 34., *ma l' onestà nol comporta rappresentando quella disonesta parte della gran dea Bavani. Per le vie pubbliche del regno di Nepal in abbondanza si vedono formate tali disoneste effigie così abbellite per levarle quel rossore che naturalmente seco portano. Nella selva di Devapalan non molto distante da Catmandu se ne mi-*

 ra una

(1) Some Account of the sculptures and Ruins at Màvalipuram, a Place of a few Miles North of Sadras.

ra una di bronzo &c. Quin adest in museo Borgiano Velitris nummus Tibetanus argenteus, qui hanc deae Bhavani partem manifeste repraesentat, atque simul evidenter convincit, nihil turpe, nihil ridiculum, nihil opprobriosum hominibus videri, cum, deficiente revelatae a Deo religionis lumine, intellectus humanus suae propriae speculationi traditus est. Yoni seu triangulum hoc Bhavani deae in philosophia Indica & Tibetana sine dubio naturam omnium rerum,cuius symbolum lotos est, & ex qua ope caloris & humoris omnia nasci fabulantur Indi, repraesentat; sed an symbolum hoc ab omnibus capitur, & anne nullum morum excidium praesertim tenerae iuventuti exitiosum continet & obtrudit?

Cur hi Indici deastri cum lingam & yoni seu matrice, aut cum loto seu nymphaea in manibus tam frequenter repraesententur, atque instrumenta haec generationis attentissime considerent, rationem nos supra ex Plutarcho adduximus. Vide Plutarchi textum ipsum in prima dissertatione de sacrificio *yàgam*. Nempe antiqui philosophi caelum pro patre, terram autem pro matre habebant, atque ex igne & aqua, ex calore & humore, ex actione solis, lunae, mercurii, saturni, iovis, veneris, planetarum denique & astrorum in terram & sublunaria, vi aliqua energetica, & influxu omnia procreari docebant. Unde terram per matricem seu per yòni, aut per lotum quae solis & aquae prima productio est, repraesentabant, per lingam autem solis & planetarum actionem symbolice exhibebant, ex eo quod sol & planetae quasi seminent, terra autem semen illud in se recipiat, & calore ac humore germinet, atque producat. Quare Indi lingam a Shiva Deo, quem nos solem & ignem esse infra demonstrabimus, institutum fuisse fabulantur, & in illius honorem lingam pensile ex collo aut brachio portant. Non itaque iam mirandum, quod antiqui gentiles, quin et Israelitae solem sub figura priapi, bovis, aut ipsiusmet solis vel mitrae adoraverint, et repraesentaverint. Quare omnes illae figurae deastrorum Indicorum Tibetanorum, Peguanorum, Siamensium, Iaponensium, quas supra ex Pivatio, R. P. Georgio, aliisque citavimus, sive Shiva deum seu solem vel ignem, sive Budha deum

id eſt planetam mercurium repraeſentent, ad hanc veterum Brahmanum philoſophiam certiſſime referuntur. Vide in grammatica Samſcrdamica noſtras animadverſiones in fragmentum libri *Bhàgavadam*. Trianguli et numerorum vim in triangulo conſtitutam vide apud Macrobium *In ſomnio Scipionis lib.*1. *cap.*6. taurum terrae ſymbolum, quo Shiva deus, ſeu ſol vel ignis vehitur, habes apud eumdem Macrobium. De Mercurii ſeu Budhae ſimulacro eiuſque virilibus erectis agit ipſe Macrobius *Saturn. lib.*1. *cap.*19. et de ſole multa habet libro eodem (1). Vide etiam Plutarchum *de Iſide & Oſiride* (2), & Lactantium *de origine erroris ſeg.*21.

ഋപൊനാടകൊദവാടനം

EXPIATIONES, LOTIONES, PRECES, PEREGRINATIONES

TAB. VI.

Brahmanes dividunt peccata in tres ſpecies. പാവസാമാന്യം páva ſámanyam, peccata communia, ſeu parva. പാവമദ്ധ്യമം páva madhyamam, peccata malitiae mediae. പാവഉല്ക്രഷം páva ulkrsham, peccata maxima & graviſſima. Ita pariter dividunt virtutes. Ex peccatis alia ſunt in hoc mundo remiſſibilia, alia non item. Quae remiſſibilia ſunt, expiantur per ieiunia, preces, eleemoſynas, lotiones corporis, & peregrinationes: Hae fiunt ad fluvium *Indum*, *Gangem*, *Cavèri*, ad templa famoſa *Kàsbi*, *Ràmishvaram*, *Ràmanàthampuram*, *Iloura*, lacum *Nepa-ſen-*

(1) *Solem terrenae fecunditatis auctorem, idem poeta profano docuit exemplo cum ait:*

Saepe etiam steriles incendere profuit agros.

Et ipſe Macrobius in ſomn. Scip. lib. 1. c. 2. inſuper ait: *Sic Plato cum περὶ τ'ἀγαθῦ loqui esset animatus, dicere quid sit, non est ausus: hoc ſolum de eo* (*deo*) *sciens, quod sciri quale sit ab homine non possit. Solum vero eius simillimum de visibilibus solem reperit, & per eius similitudinem viam sermoni suo attollendi ſe ad non comprehensibilia patefecit.*

(2) *Isis naturae ea pars quae quasi feminea, omnes in se recipit ortus, tamquam nutrix quaedam, & omnium commune receptaculum dicta est. Implendam se praebet & conserendam de fluxibus ac seminibus quibus feta & rebus referta gignendis gaudet atque exsultat.*

lenſem, *Cangipuram*, in inſulam *Salſette*, ad montes *Naraſinbà*, ad montes Tibeti, ad templum ipſum magni Lhamae, non quia Indi ab eo religionem ſuam acceperint, quod putat de Paw, ſed quia Tibetana religio cum Indica eadem eſt, & ex hac proceſſit. De fluviis & templis praedictis confer Sonnerat, Thevenot, Anquetil du Perron, Freyer, Chambers, Niebuhr, & Miſſionarios ſupra ſaepe citatos. Dum ad ea accedunt, corpus lavant, & ſacris ſignis *bhaſmam* ſeu *tirunàmam*, aut *kuri* dictis, frontem exornant, ante idola proſternuntur, munera offerunt, peccata confitentur, ſacrificant, & vel aquam vel terram benedictam exinde acceptam domum referunt. Rex Travancoridis Ráma Varmer anno 1786. triginta millibus militum ſtipatus deaſtrum *Ràma* ſeu Vishnu in templo Rámishvaram inviſit, ac ibi eidem ſacrificia obtulit. Templum eſt hoc ad pontem Ráma, ſeu Adami ſitum, de quo confer mappam geographicam Renelli, & Guilelmi de l'Isle.

Leviora peccata etiam hoc modo expiant: adeunt plebei ſacrificulum ſacerdotem, ac facta corporis proſtratione, quam *shàſtàngam*, vel *pàdagrehenam* vocant, leve ſuum peccatum ſacerdoti annuntiant. Hic aqua luſtrali tirtam dicta poenitentem conſpergit, ac ſuper eum orationem aliquam ſeu *mandram* recitat, atque ut poenitens ipſe ſe poſtea lavet iniungit. Qui, perſoluto ſacerdoti pretio, aut munuſculo, quod attulit, depoſito, expiatus ad propria revertitur, atque iterum iterumque ſe in flumine aliquo, aut ſtagno lavat. Eadem fere caerimonia circa inanimata obtinet. Dum canis in publicum fontem incidit, & eum contaminat, dum viliſſima hominum tribus *pulleas* & *pareas* dicta, ſeu unus ex illis templa, ſeu ſacra adyta caſu, aut ex ignorantia ſubintrat, & contaminat, dum fontem publicum aut alterius tribus ſtagnum, Brahmanicam, aut aliam domum contingit, aut tactu aliam nobilioris conditionis perſonam contaminat, hoc eodem ſupradicto modo haec ipſa purificantur, & ſanctificantur. Fons vero, domus, aut templum contaminatum, aqua luſtrali eluitur, orationibus ſanctificatur, et in eo ſtercore vaccae perlinito, ſacrificium ignis ſeu hòmam peragitur. Dum novum delubrum dedicatur, non abſimilis eſt ritus, excepto quod multo thure,

thure, multis ac variis pretiosis lignis crematis, multa aqua lustrali, inter immensos populi et musicorum choros, saltantium feminarum *dèvadàsi* dictarum, choraeas, dies ille festus peragitur. Feminae hae dèvadàsi dictae mancipia idoli sunt, seu oblatae, et a balhaderiis seu saltatricibus samscrdamice *nartagul* dictis diversae. Haec scorta sunt, quibus salacissimi nostri viatores et mercatores Europaei sacrificant, et cum ipsis bona sua abliguriunt, illae vero feminae (quod Sonnerat, aliique numquam distinxerunt) templorum famulitio immediate consecratae sunt, quae lampadas accendunt, sordes everrunt, in aedibus templo contiguis habitant, et numquam cum Europaeis, vili hominum genere ex sua opinione, communicant. Harum institutio est antiquissima, nam in libro yudhishtiravigéam ita de harum oblatione dicitur: *Pràna samànan iha tan bhràdren dèvi prabudhyamàna nibadàn abhavel udàsi namana gandharva bhayèna data dàsi namana*. *Dea* (regis uxor) *emortuos, & spiritui similes illos fratres videns, propter metum deorum musicorum* (nempe larvarum mortuos et vivos infestantium) *deum Vishnu adoravit, &* (ne fratres mortuos infestarent) *ancillam suam huic deo obtulit, consecravit, templi eius servitio addixit*. In eodem hoc libro dicitur: truces deos istos potato sanguine laetari, *ciukòba rudhiram sampràshya anandi*. Quare si non istis minoribus diis, certe deae Kàli seu Bhadracàli, quae in Indicam plebem variolarum morbos immittere creditur, et plebem castigare, expiatorium sacrificium *tùkam* dictum, quo nempe vir quidam ex duobus uncinis in renes immissis suspenditur, et circa eius fanum cum pompa circumfertur, offerri solet. Sanguis deciduus, et ex vulneribus huius viri profluens, cum sanguine galli gallinacei miscetur, et ante aram huius deae igni seu foco sacro iniectus simul cum lignis sacris, de quibus supra, sacrificatur, et concrematur. Ex quo sane I. satis tuto inferes, antiquitus huic deae victimas humanas in expiationem peccatorum populi immolatas fuisse. Inferes II. deam Bhagavadi, et Ga'ngadèvi, alias Dourga dictam, unam eamdemque personam, ac individuam esse. Inferes III. in libris Brahmanicis vestigia antiqui cultus hodiedum certissime reperiri, neque hunc modernum a veteri cultu tantum discrepare, quan-

quantum P.Georgius, D. de Paw, et Sonnerat, nescio quibus ratiunculis inducti, putavere (1). Quod si hodie revera suspensus ille, et ex uncinis pendens vir non immolatur, id non systemati metempsychoseos, quod antiquissimum est, et apud Brahmanes semper obtinuit, ex opinione horum virorum postea inducto, sed gentis cultui, philosophiae progressui, legum Indicarum postea emanatarum vigori et introductioni, regum edictis, ac tempori, quod omnia mitiora facit, adscribendum est. Peccata magna et gravissima inter Brahmanes sunt sequentia: ജാതിനിന്ദ giàdinindá, desertio a tribu & lege. II. പരസ്ത്രീധനഹരപാവം parastridhana hara pávam, desertio suae propriae uxoris, & cum alia concubinatus. III. മാദ്രുഹാദകം mádruhádagam, occisio matris. IV. പിദ്രുഹാദകം pidruhàdagam, vel pidruhàdi, occisio patris. V. ബ്രഹ്മഹാദി bhrahmahádi, occisio Brahmanis. VI. യൊഗിപൃന്ദഹരം yògui urndaharam, destructio seu eversio domuum & asceteriorum, seu habitationum, in quibus Samanaei habitant philosophi & poenitentes. VII. സുവൎണ്ണസ്തെയദുഷ്ടം suvarna stey dushtam., seu falsificatio auri & monetae. VIII. ലൊകനിന്ദ lòganinda, seu crudelitas, despotismus, violentae exactiones, ac tyrannica sevities in populos, proprie *delectio populi*, quod vox *ninda* seu *ninna* sonat. Sunt praeterea alia quinque peccata, quae Brahmanes *màhà pàvam* vel *màhà pàdagam* vocant, seu peccata magna, id est: *occisio vaccae*, *occisio Brah-*

(1) Strabo *Geograph. lib.15.*, Plutarchus in vita Alexandri magni, Palladius de gentibus Indiae, S. Ambrosius de moribus Brachmanorum, Cicero *Tuscul. quaest. lib.5.* Plinius, *Nat. Hist. lib.7. cap.2.*, Arrianus *de expedit. Alexandri*, & Porphyrius *de abstinentia lib.4.* Multa horum testimonia in unum collecta habes in libello, qui inscribitur: *Palladius de gentibus Indiae, S. Ambrosius de moribus Brahmanorum, anonymus de Bracmanibus ex bibliotheca Regia Londinensi curante Eduardo Bissaeo. Londini apud Roycroft*. Confer etiam catalogum Stephani Fourmont codicum mss. bibliothecae Regiae Parisinae *fol.434. & seqq.*

Brahmanis, *potatio vini* seu arackae, *furtum* alieni aeris, *adulterium* cum aliena commissum. De his apud P. Ernestum Hanxleden sub voce *panciapàvam*, P. Iohannem a Brito, P. Ildephonsum a Praesentatione aliosque Missionarios plura invenies. Quae omnia viatores philosophi Europaei aut ignorant, aut in suis relationibus itinerariis studio & ex industria celant, ne Brahmanicae moralis doctrinae capita, philosophiae suae adversa, Europaeis innotescant, et inde contra eos arma desumantur. Sequentia etiam Brahmanes inter gravissima peccata numerant: *alieni aeris direptionem & usuram*, *regalium fundationum pro deorum famulatu erectarum destructionem*, *pro itinerantibus excipiendis & pertractandis fundatorum hospitiorum & domuum madam*, *ambalam*, *vel alias ab Europaeis chauderies dictarum*, *eversionem*, *stagnorum & fontium* publicorum, in quibus populus lavari solet, *destructionem*, *hesychastarum* seu solitariorum philosophorum, qui sibi & mundo student, *persecutionem ac infestationem*, *discipuli in suum magistrum iniuriam*, *conducti operarii mercedis promissae defraudationem*. Hae sunt illae antiquae & sanctae leges Brahmanum, quos nuper sua ignorantia, simulque superbia totus distentus philosophellus quidam, barbaros esse, mihi magna suae scientiae Europeae iactantia persuadere volebat. Harum vero legum Brahmanes adeo tenaces sunt, adeo ab his peccatis abhorrent, ut cum in postremo bello anno 1760. in Malabaria gesto Rex Travancoridis gentilis princeps publicas & religiosas domos subvertisset, confecto bello & pace stabilita, Brahmanes hoc regis crimen nec absolvere, nec regi remittere voluerint, nisi, peractis multis sacrificiis, per auream vaccam ipse rex pertransiret, ac crimina sua elueret. Quod & fecit, hodieque stat aurea illa vacca in Patmanáboram arce regia, in cubiculo gazophylacii regii, luculentum huius regiae expiationis monumentum. Hanc auream vaccam D. Donaud regis architectus saepius se vidisse mihi testatus est, dum ob missionis negotia iterum iterumque ego ad arcem & regem accessissem, & cum praedicto D. Donaud una domo & horto habitarem. De transitu hoc regis per vaccam auream vide Anquetil du Perron *tom.* 1. *in Zendavesta discursu prael. pag.* 150. *& seq.*, Niebuhr *tom.* 2., qui duo tamen viatores multum allu-

alucinati sunt, dum hoc ideo a rege illo factum fuisse existimarunt, ut se nobilem redderet, nescientes, reges Travancoridis ex nobilissima familia principum ex *Ràgiacallamangalam* descendere, quod nos alibi demonstravimus. His itaque perspectis, nunc iam non miror, etiam antiquos Brahmanes Alexandro magno percontanti, multa dura, sublimia, & philosophica responsa dedisse. Vide de his quae Palladius in opere supra citato dicit pag. 26: *Tum Dandamis* (senior Brahman) *ad Alexandrum. Cur ad nos venisti? quid vis ex nostra solitudine ferre? Quod quaeris, nos non habemus, eorum, quae possidemus, non indiges. Nos deum reveremur, homines amamus, aurum spernimus, mortem despicimus, voluptates non curamus. Vos mortem timetis, aurum amatis, voluptates concupiscitis, homines odistis, deum contemnitis*. Et Plutarchus in vita Alexandri: *Dandamim quaesivisse: quanam de caussa Alexander eo* (ad Indias) *venisset tam immenso itinere?* Arrianus lib. 7: *Dandamis ab Alexandro vocatus ut veniret respondit: neque se ad Alexandrum venturum, neque aliis ut irent permissurum: se etiam Iovis filium esse perinde atque Alexander: neque ulla re ab Alexandro egere, iis enim, quae haberet, contentum esse. Quamdiu enim viveret, Indorum regionem tempestivos statis anni partibus fructus ferentem ipsi sufficere, cum vero mori contingeret, se a corpore, ut socio non satis aequo, discessurum*. Haec & alia multa Alexandro a Brahmanibus dicta referuntur, & sane quisvis vere cum Brahmanibus etiam modernis conversatus est, haec instituto suo & magnanimitati modernae apprime conformia esse, facile fatebitur, ac proinde ea, quae hi auctores de veteribus Brahmanibus afferunt, vera esse facile suaderi poterit. Is ergo Brahmanicus philosophiae & instituti est vigor, ut neque ipsi facile deflectant, nec ipsos reges a legalibus expiationibus immunes esse velint. Debent & hi sacrificare, statis horis se lavare, certis diebus ieiunare, & iuxta regiae dignitatis officia, etiam religionis munera obire. Quod quidem nuperrimo ex greges Epicuri sycophantae de Paw nimis durum & ridiculum esse videtur, dum reges hos philosophicos, potius monachos appellandos esse censet, quasi philosophiae culmen non sit sobrium, temperatum, diis addictum, & in homines benignum esse cum prudentia.

Ieiu-

Ieiunia vero expiatoria quae philoſophi hi, reges & plebs ipſa obit ſunt *Màſubavàſam*, ieiunium menſile quod plerique libere ſuſcipiunt, ut a peccatis purgentur. Hoc ieiunium conſiſtit in eo, quod abſtineant ab omnibus eduliis, excepta aqua, oryza, fructibus, herbis, oleribus, & radicibus, quae ſola modico butyro, aut oleo condita ad occaſum ſolis comedunt, dum integram diem in lectione piorum librorum, in ſacrificio peragendo, in lavando corpore, in perſolvenda corona precatoria രുദ്രാക്ഷം rudràksham dicta, inſumpſerunt.

Secundum ieiunium omnibus commune, eſt *Egásbl*, ſeu die undecimo poſt plenilunium, & aliud die undecimo poſt novilunium. In ambobus uſque ad occaſum ſolis ab omni nutrimento abſtinent, & pietate inſignes viri ne folium quidem aromaticum betel dictum manducant, quamvis alias maſticatio huius folii cum nuce areca adeo ſit in uſu, ut apud Europaeos communis eſt uſus Nicotiani pulveris. Inde certe veterum errorem profluxiſſe credo, qui apud S.Ambroſium Indos arborum folia pecudum more manducare putabant. *Edunt arborum folia pecudum more*. S.Ambr. de moribus Brahmanorum.

Tertium celebre ieiunium eſt Brahmanicum menſe decembri, quod toto illo menſe durat in memoriam victoriae, a quinque fratribus Pandava dictis, contra centum alios fratres conſobrinos obtentae; de qua celebris exſtat liber Yudhishtiravigeam dictus, a gentilibus aeſtimatus, ſtilo ſeu carmine ſcriptus nitido, facili, correcto, & elegantiſſimis imaginibus ac phraſibus refertus. Huius verſionem aliquam dediſſe Anglum Wilkinſium annuntiavit Mallet Dupan in diurno Genevenſi ad annum 1786. menſe martio, quam tamen ego hactenus non vidi. Sed nec correctam me viſurum ſperare poſſum, ex eo quod alias verſiones in *Aſiatick reſearches* ſeu diſquiſitionibus Aſiaticis per Wilkinſium factas, hinc inde claudicare, & nomina Indica per linguam Anglicanam foediſſime corrupta fuiſſe videam. Ieiunium itaque Brahmanicum menſe decembri fit in honorem dei Krshna ſea Vishnu incarnati, qui pro Pandavis bellavit, & hoſtes eorum

 devi-

devicit (1) . Quare solent hoc mense Brahmanes ante auroram surgere, ante ortum solis corpus lavare, idolo Vishnu oryzam, flores, iuniperi grana, saccharum & fructus offerre, & sacrificare, tum ex oblatis edere, observantia diei modo praedicto iam sancte completa. Shivenitae seu Lingami cultores, Pandáragiádi dicti, secta a Brahmanibus diversa & vilior, mense nov. singulis diebus ieiunant, nihilque edunt aut bibunt, usque dum vesperi stellas videant in firmamento, aut saltim eas videndi hora adveniat. Samanaei durissima sustinent ieiunia peculiaria, nam nefas ipsis, ut Brahmanibus, vinum degustare aut saltim delibare, carnes tangere, animatum quidpiam occidere, quin & aliquas herbas resecare. Habent & mulieres sua propria ieiunia, nempe 27. die mensis ianuarii celebrant ieiunium *Tiruvàdiram* dictum in honorem dei *Kàmadèva* seu Cupidinis, cui ipsae condolent, quod ob nimiam cum Shivae uxore familiaritatem Shiva deus oculo suo vindice in media fronte exsistente, combusserit et interfecerit *Kàma* deum, quem tamen postea ad preces uxoris iterum resuscitavit.

Lotiones corporis in Indiis, ubi tantus calor, ad diminuendam corporis transpirationem, et illius corroborationem, quae unctione per oleum perficitur, maxime necessariae, apte ad religionis ritum et in expiationem peccatorum fuere institutae. Has Romani quoque et Aegyptii usurpabant. Unde illud Iuvenalis:

Ter matutino Tiberi mergetur & ipsis
Verticibus timidum caput abluet.

Et illud:

. . . . *si candida iusserit Io*
Ibit ad Aegypti finem, calidaque petitas
A Meroe portabit aquas ut spargat in aede
Isidis. Sat.6.

(1) De gente Pandea seu Pandavis in India, vide Arrianum in Historia Indica *pag.*321. *edit. Gronovii*. Plinium hist. nat. *lib.*6 *c.*20. & 23. Ptolemaeum Alex. Geograph. *vet. edit. Venet. lib.*7 *tab.*10.

Ex quibus dignoſcitur aquis ſemper vim purificandae etiam animae tributam fuiſſe. Unde in Indiis per lotiones ſeu lavacra iſta frequentia homo vilis a nobili, ſordidus ab immundo, ſanctus a polluto ex gentilium ſuperſtitione et opinione ſecernitur, & nullatenus abſque ſuperſtitione cum ipſo habetur conſuetudo. Quamprimum Brahmanes, aliique gentiles in ſtagnum aut flumen deſcendunt, vola manus dexterae aſſumpta aqua, eam tribus vicibus & in tres plagas ſpargunt ſolem reſpicientes, quod ſane tribus vicibus faciunt vel in honorem ſolis, vel ut alii volunt in honorem dei Brahma, Vishnu, et Shiva. Tribus pariter vicibus vola manus dexterae in os aquam immittunt ita ut manu os non tangant, tum ore abluto lavant corpus, et ſe ſe lavando, nomina vel dei Shiva, vel dei Vishnu in amaraſinha deſcripta recitant, prout nempe plus minusve uni vel alteri deo ſunt affecti et devoti. Hoc ipſi vocant *gebam*, ſeu recitationem precum, quae ſemper per hanc formulam നാരായണായനമഃ Naráyana namà, vel ശിവശിവായനമഃ Shiva Shivàya namà incipiunt, id eſt adoretur Naràyena ſeu *Vishnu*, adoretur deus *Shiva*. Dum orant orientem, aut boream reſpiciunt, numquam meridiem aut occaſum, nam oriens ipſis ob ortum ſolis in veneratione eſt, et ſeptentrio, quia ad hunc ſanctiſſima, et myſteriis plena ſita eſſe dicunt loca, quae revereri debeant. Ibi mons Mahàmeru (1), ibi montes ſancti qui deae Párvadi natale dederunt, ibi myſteria cultus lingamici inſtituta, ibi Ramae dei patria, et ſancta dei Shiva habitatio (2). Mons Mahàmeru ad gradum circiter XXX. latitudinis ſeptentrionalis eſſe creditur. Ayodya civitas et regnum ex quo Vishnu in Ràma incarnatus prodiit, ad XXXVI. gradum latitud. exſtare putatur. Kaſi in regno Bengalino eſt. Madura urbs non procul ab Agra ſita eſſe perhibetur, unde Vishnu in Krshna incarnatus prodiiſſe dicitur. Cangipuram in regno Carnatenſi, Iagarnat, et alia loca a deo Vishnu et Shiva ſanctificata fuere, et ſtagna et aquae ad illa ſitae, ex

ſe iu-

(1) Hunc montem nos exacte deſcribemus infra. Vide etiam *Bayeri historiam regni Graecorum Bactriani* pag. 4. 9. 10.

(2) Confer de his montibus & locis *Asiatick researches* *pag.* 282. & 283. a translation of a Sanſcrit inſcription, & *pag.* 134. an inſcription on a Pillar near Buddal.

ſe iuſtificandi virtutem poſſidere creduntur. Quae non levis horum Indorum ſuperſtitio eſt. Quid vero de aquis fluvii Gangis dicam? beatus, et ter beatus ille creditur, qui animam agens, et iam iam expiraturus, ad huius aquas defertur, animam piſci alicui, corpus crocodilo tradit. Aqua denique ipſius tam potens creditur, et tam ſancta, ut per yogui *gaur* dictos uſque in Malabariam deferatur, et ea reges et principes ſe ſe expiare adlaborent. Quae ſane omnia in libris antiquiſſimis horum gentilium commendata, tot relationibus Europaeorum hominum ſtabilita, cultu veteri et non interrupto huic Indico ſolo unice alligato, probata, tandem perſuadere deberent originem cultus Indici localem eſſe, eamque non in Aegypto, non in Scythia vel Syberia (1), non totam inter Hebraeos quaerendam fuiſſe, quod noſtri Europaei auctores volunt, ſed hiſtoriam, mythologiam, myſteria, & dogmata in ipſa India incepiſſe, vera incunabula ibi eſſe, ac totam fere religionem Indicam templis, locis, & fluminibus Indiae affixam teneri. Nulla itaque eſt ratio, quin res plane abſurda eſſe videtur, longos commentarios exhibere, et rem eo intricatiorem reddere, dum facilius ipſa rerum origo in ipſa et ex ipſa India deduci poteſt. Brahmanes ab Abraham ex Ketura progenitos fuiſſe exiſtimavit S. Epiphanius, et eum ſecutus eſt Stephanus Fourmontius. Poſtellus autem in commentario ad Iezirah haec habet: *Secundo loco fuere Brahmanes Indi, quos doctrinae cauſſa inviſit Pythagoras et Apollonius, deſcripſit Hierocles; illi autem Abrahae filii ſunt ex Ketura, qui cum Iſaaco non voluiſſent obtemperare, ſunt ab ipſo in orientis partes deſtinati, ubi ad hanc uſque diem ſub Brachmanorum nomine ſervant ſacrae doctrinae praecepta, in quibus eadem praeſcripta habent, quae & Moyſes caelitus accepit.* Si haec opinio non facile probari poteſt, ſaltim id nos agemus etiam impoſterum, ut doctrinae capita Brahmanica indigitemus, quae ipſi ab antiquis Patriarchis accepiſſe, nobis

(1) Hoc ſomniat de Paw & Bailly. *Vide pag.* 95. 96. 97. in opere cui titulus: *Histoire de l'astronomie ancienne depuis son origine iusqu'a l'etablissement de l'ecole d'Alexandrie. A Paris chez de Bure.* 1781. Circa chronologiae Indicae opinionem refutatum vide Baillyum ſub finem grammaticae Samſcrdamicae. *Romae* 1790.

nobis probabilius videntur. Nequaquam vero ea praetereunda sunt, quae localia et vere Indica sunt, neque ab Abraham accepta, sed in India ipsa inventa fuisse videntur, qualia sunt veneratio in Indum et Gangem, vaccae, solis et lunae cultus, metempsychosis, lingamica institutio, peregrinatio in Indiae praecipua templa, regimen dieticum, distributio tribuum, cultus idolorum nationalium, historiae et fabulae in India originem habentes.

ജ്ഞാനാദ്യം

G N A N A M A D Y A M

INITIATIO SEU AD VITAM SAPIENTUM TRADUCTIO

Quatuor in vocabulario Brahmanico *amarasinha*, aliisque (1) libris Brahmanica numerantur instituta, omnibus Brahmanibus communía. Haec vero non sunt sectae, nam in sectas ipsi dividuntur solum quoad theologiae et philosophiae opiniones, instituta vero haec quatuor concernunt totam et integram Brahmanum tribum, et omnibus sectis et familiis sunt communia. Ea sunt. I. ബ്രഹ്മചാരി Brahmaciári. II. ഗ്രഹസ്ഥൻ Gra^c^hasta. III. വാനപ്രസ്ഥൻ Vànaprasta. IV. ഭിക്ഷു Bhikshu. De his agemus postea, nunc de sola initiatione ad sacerdotium et mysteria sermonem instituimus. Primo itaque sciendum est, quod quamvis omnes Brahmanes in tribu sacerdotali comprehendantur, eamque constituant, non tamen omnes sunt practici sacerdotes, legis doctores, aut sacrificuli. Ad statum Brahmanicum seu institutum suum et tribum, eiusque iura et dignitatem omnibus communem consecrantur, seu initiantur ipsi per zonam humeralem *punnùl* aut *yagnapavadam* dictam, et per antiam seu capronam, quam *cudumi* vocant. Zonam humeralem 108. vicibus super pugnum circumacto filo dimetiuntur in honorem 108. vultuum dei Brahma. Ita IX. fila seu zonulae particula-

(1) Amarasinha. *Sect. Brahmavargam*. In Sambhavam passim de 4. institutis fit mentio. R. P. Norbertus de religione Indorum in opusculo scripto contra S. I. Missionarios. Anteriores relationes Bernier de relig. Ind.

culares, unam integram humeralem conſtituunt, quae uno nodo conectitur; ut novenarii Pythagorici numeri myſteria nunc praeteream, quam doctrinam philoſophus ille ab his accepiſſe videtur, IX. fila in tres partes diviſa quae unum totum conſtituunt, tres leges ഋക്കസാമയജുർവ്വേദം irka, sàma, yagiur vedam dictas ſignificant, quas quidem *Karta*, പരബ്രഹ്മം Parabrahma vel Paràbaravaſtu ſeu Ens ſupremum et infinitum ac per ſe exſiſtens, deo Brachmae dedit, Brahmanibus tradendas. Iure ſoli Brahmanes zonam hanc portare poſſunt, et ipſi ſoli per eam leges illas docendi facultatem obtinent. Kshetrier ſeu regalis tribus eam geſtat ex indulto, alii per abuſum. Antia ſeu cudumi complementum eſt ordinis, quod cum zona non ſolum legem docendi, ſed et ſacrificandi confert poteſtatem. Ambo cum multis precibus, et praevio ignis ſacrificio conferuntur. Nimis longum et moleſtum eſſet hos ritus minutim deſcribere. Deſcriptio ſolemnis divini nominis in fronte, de quo ſupra, folia máva plenitudinem fertilitatis et benedictionis ſignificantia, quae deae Leksmi ſacra ſunt, aut eam repraeſentant, pro aſperſione cum aqua luſtrali, abraſio capillorum per guru ſeu ſupremum magiſtrum, conſperſio faciei et antiae cum oryza et croco ſacro deo Brahmae prius oblato, praecipui huius communis initiationis ritus ſunt. Et hos quidem non multum differre quoad modum volunt aliqui a ritibus in Levitico et Exodo ad conſecrationem ſacerdotum veteris teſtamenti praeſcriptis (1). Initiatio prima fit anno ſeptimo, quo primum amplecti ſolent inſtitutum, *Brahmaciàrituam* dictum, ſeu ſtatum conſervandae continentiae et caſtitatis uſque ad annum XII., quo initiantur ſecunda vice ad matrimonium, et ex Brahmaciàri, Graᵉhaſtae fiunt. Grahaſta enim nomen Brahmanis uxorem ducentis eſt, et ſecundum Brahmanicum inſtitutum, quod ipſi anno duodecimo amplecti ſolent. Ad duo iſta inſtituta Brahmanes initiati has regulas obſervare tenentur, quae omnibus omnino Brahmanibus communes ſunt.

(1) Confer Levitic. *cap.*6.10. Exodi. *cap.*29. conſecratio illa durabat 7. dies, iſta durat 3. dies, pro caerimoniis, 4. dies una cum convivio poſt initiationem apparando.

ſunt. I. Debent ſtudere legi, et aſſidue illius explicandae et meditandae ſtudio exerceri. II. Poſſunt quidem communi intereſſe ſacrificio, non tamen praeſidere, nec certa ſacrificia peragere. Dum in primo ſunt inſtituto ex eleemoſyna debent vivere. III. Super ſtoreis aut nuda humo dormire. IV. Nequeunt comedere betel ſeu folium aromaticum Indicum. V. Nequeunt inungi oleo more aliorum Indorum ad tuendam valetudinem poſt lavacra facta. VI. Non radunt barbam. VII. Nullam debent admittere familiaritatem cum feminis. VIII. Singulis diebus lavari debent in ſtagno aut flumine, atque etiam abluere partes pudendas in honorem lingami, eaque cum multis precibus et caerimoniis peragere. Haec omnia primo inſtituto ſunt communia. Secundo autem inſtituto et omnibus Brahmanibus in genere iniunctae ſunt lotiones corporis matutinae. II. Sacrificium quotidianum idolo; nempe ſacrificium florum ſeu arkyam, et recitatio precum. III. Deſcriptio nominis divini cum tiruniru vel bhaſmam, in fronte, pectore, brachiis. IV. Adolere debent thus idolo, ſacrificare oryzam, et per modum eleemoſynae etiam modicum ex ea dare corvis. V. Abſtinere debent ſub graviſſimo praecepto, et ſub poena expulſionis a ſua tribu, et inſtituto, a bibendo vino, et quovis potu alio ebrietatem conciliante. Item a comedendo allio, rapis, cepis, ovis, piſcibus, carne et quidquid animatum dicitur, ac vitam habet. VI. Veſpere repetere debent preces, lotionem er ſacrificium quod *ſandyakarmam* vocant. Hae regulae et initiationes communes non obſtant quin grehaſtae uxori ſuae colendae, filiis educandis, quin et mercaturae faciendae, hortis et agris excolendis aſſiſtere, et operam ſuam navare poſſint. At ii, qui ad ſolemnia ſacrificia ſolis et lunae, ad myſteria, et ſacerdotium maius, et religionis ſecreta addiſcenda, et poſtea docenda deſtinati ſunt, et promoveri debent, I. Ex ſpectatiſſimis familiis ſeligantur oportet. II. Hi numquam matrimonium inire poſſunt. III. Omni defectu corporis careant eſt neceſſe. Caeci, claudi, mutili, maculoſi, mediocris famae, hebetes etc. excluduntur. IV. Hi ſi annis probationis peccent,abſciſſa antia ſeu cudumi ex gradu deponuntur,& expel-

pelluntur. V. Hi per XII. annos in ipſo templo univerſitatis ſeu academiae Brahmanicae, qualis eſt in Triciur, educantur, et extra ambitum murorum non egrediuntur. VI. Hi ad ſecretum et iusiurandum de non evulganda myſteriorum et rituum theologica et myſtica ſignificatione obligantur (1). VII. Hi per quinquennium ad Pythagoricum ſilentium quod മൌനം maunam vocant (Pythagoricorum vero diſcipulorum ſilentium V. annos duraſſe docet *Clem. Alex. Strom. lib.* 5. §. 248.) obſervandum adſtringuntur, et in myſteriis celebrandis loco verborum & rubricarum ſolis manuum ſignis utuntur, per quae ſigna quid agendum ſit ſoli initiati dignoſcunt, et aliae preces ſeu formulae conſecrationum ſubmiſſa voce dicuntur, unde vocantur *mandram*, ſeu ſacrae et occultae preces, et *mandrikunnu* occulte et ſecreto loqui aut orare. VIII. Hi ad idem vitae genus tenentur et eaſdem regulas obſervant quas Brahmaciàri, excepto quod ex reditibus templi academici alantur. IX. Hi in ſacrificulos et legis doctores confectis ſtudiis diſtinguuntur. Sacrificuli vocantur *yagnamàn* et *ſomàdri*, vel *ſomabadl*, aut vulgo *pùgiàri*. Doctores vero *guru*, qui ſcientias, aut ſectarum opiniones et dogmata docent, et *asbà-*

(1) Auctor diſquiſitionum philoſophicarum putat nullum inter antiquos philoſophos ſecretum, nulla occulta myſteria obtinuiſſe. En quid de his dicat Clemens Alex. philoſophus olim & ipſe, libro 5. Stromat. §. 245: *Vita me deficiet, eos omnes recensentem, qui symbolice philosophantur. Memoriae ergo caussa & brevitatis, ut se homines ad veritatem intenderent, talia barbaricae philosophiae sunt scripta . . . alioquin omnia quae ostenduntur per aliquod velamentum, maiorem & augustiorem exhibeat veritatem . . . Iam ergo aec quibuslibet volunt omnia exponi temere, aec communicari bona sapientiae iis, qui ne somniando quidem sunt anima expurgati . . . aeque enim fas est profanis narrare logi mysteria.* Dicit deinde Hipparchum Pythagoreum expulſum e ſchola fuiſſe, quod Pythagorae praecepta aperte ſcripſiſſet. Et paullo infra: *Quia etiam ii qui instituere mysteria, cum essent philosophi, sua dogmata obscuraveruat fabulis, ut noa essent manifesta omnibus . . . atque haec certe iaveniemus significari per symbola sub velo allegoriae, haec vero non est in singulis vocibus, sed ea solum, quae ad geaeralem spectat sententiam.* Haec certe Brahmanicae religioni ad amuſſim conveniunt. Duo itaque apoſtatarum genera inter Brahmanes habentur. Nempe il qui a tribu, & li qui a lege & philoſophia exciderunt: I. *Giàdibrshta*. II. *Vèdabrhshta* dicuntur. Haec bene ſibi notet de Paw. Obſervandum etiam apud pleroſque Graeciae philoſophos doctrinam & ſectam in interiorem & exteriorem diſtingui, ut apud Brahmanes. Quod docet Cicero *epistol. ad Attic. lib.* 4. *epist.* 16. Origen. contra Celſum *lib.* 1. *pag.* 7. A. Gellius *lib.* 20. *cap.* 5.

et *ashàrya* qui preces, et orationes seu mandràs ac earum explicationem tradunt (1). Soli illi qui mysteria religionis et legis docent et discunt ad secretum tenentur, et haec semper in templorum penetralibus docentur, numquam extra. Scientiae vero in ludis, extra et circa templa, in hortis, suburbiis, et districtibus Brahmanicis *grámam* dictis. Ibi grammatica, historia, astronomia, mythologia, et populares res religionis, ac denique philosophia etiam inferiorum tribuum hominibus a Brahmanibus traduntur, et hae scholae *kalari* dictae publicae sunt, ubi centum, ducentum, aut plures discipuli ex variis, non tamen infimis tribubus convenire solent. De Brahmaciàris Philostrati verba in vita Apollonii *lib.3. cap.4. & 5.* intelligenda sunt: *Damis inquit Brahmanas humi dormire, herbis* (storeis ex herbis confectis) *tantum super humum stratis, quas ipsi deligant.* De guru seu magistris scientificis Strabonis verba *lib.15.* intelligenda sunt quae ita se habent: *Philosophos istos ante urbem in luco degere intra mediocrem ambitum quo cingantur: frugaliter vivere super toris ac pellibus* (nempe tigrium aut cervorum) *iacere animalibus ac venere abstinere, seriis sermonibus intentos, et cum volentibus audire communicantes.* Falsum vero est, quod sive hi sive alii post XXXVII. annorum observantiam carnibus dein animalium vesci incipiant. Hi pariter illi sophistae sunt de quibus Arrianus *lin.7. de exped. Alexandri: Alii sophistae appellantur numero quidem reliquis* (nempe Samanaeis) *inferiores, sed honore & gloria praestantissimi. Vaticinantur autem de temporibus anni &c.* De his etiam Porphyrius ex Bardesane: *Brahmanes omnes sunt unius generis, Samanaei ex omni Indorum gente collecti, illi fructus, poma, lac, oryzam comedunt, aliud vero quippiam degustare, aut alimentum ex animatis vel omnino tangere, immunditiae extremae, atque impietati non dissimile apud ipsos habetur &c.* De initiatione Laharum Tibetanorum ad sectam seu institutum lingamicum, quae cum Indica omnino convenit, vide Alphab. Tibet. *pag.288. & 245.* De initiationibus Aegyptiacis confer de Paw *tom.2. pag.42.43.44.*, verum male hic ibidem impugnat Episcopum Warburton. Quamquam dii gen-

(1) Haec omnia pervertit, commiscet, & intricat Sonnerat *tom. 1. cap. 5. & 6.*

gentiles nec ad agriculturam referantur; nec homines eſſe aut fuiſſe dicendi ſint, tamen ſecretum ad myſteria, quin et iusiurandum dari et peti potuit. Ignoratne ipſe diſcipulae et uxoris Pythagorae Theàno de fabae myſterio (quod ipſe tam inepte explicat) non revelando reſiſtentiam, ita ut potius linguam perdere voluerit, quam ſecretum illud de non manducanda faba revelare? Centum alia huiuſmodi exempla contra ipſum adduci poſſent. Non aberraret ipſe, atque tot alii, ſi nullum ſecretum et iusiurandum ad myſteria dabatur, et hieroglyphica manifeſta eſſent.

ചതുരാശ്രമ.

CIADURASHRAMA

DE QUATUOR PRAECIPUIS BRAHMANICIS INSTITUTIS ET CUMPRIMIS DE SAMANAEIS

TAB. VII.

Ingentem acervum teſtimoniorum ex veteribus ſcriptoribus Graecis et Latinis congeſſeram, quibus dilucide et certo probarem inter veteres philoſophos Graecos, Aegyptios, Perſas, et Brahmanes Indos veram communicationem interceſſiſſe. Verum quia nonnulla in hanc rem teſtimonia in grammatica Samſcrdamica *pag.*23. iam adduxi, et rari hodie illi ſunt ſceptici qui de hoc dubitent, lectorem ipſum ſi necdum convictus eſt, ad hos auctores remitto. Conferat imprimis Plinium (1), Arrianum (2) qui Aſtaceos populos intra Indum amnem Aſſyriis paruiſſe, et Cyro deinde Cambyſis filio tributa pependiſſe ait, Herodotum (3), & Laer-

(1) Hiſt. nat. *lib.*6. *cap.*18. & 19. *Baſileae*. 1535.

(2) De expedit. Alexandri M., in Indicis *cap.*1. *pag.*313, & *seq. Arriani expeditionis Alexandri M. lib. ſeptem*, & *historia Indica opera Iacobi Gronovii. Lugduni Batavorum*. 1704. & in periplo maris Erythraei. *Geographiae veteres ſcriptores Graeci minores*, *Oxoniae*. 1698. *pag* 30. & *seq.*

(3) Lib.4. *Asiae bona pars a Dario* (Hyſtaſpe) *investigata est. Is cupidus cognoscendi ubinam Indus in mare influat, misit navibus scylacem quemdam Caryandem ... Post horum pernavigationem Darius Indos ſubegit*, & *eo mari potitus est*.

Laertium (1) qui etiam litteras Darii Hystaspidae ad Heraclitum philosophum scriptas et eum in Persiam invitantis affert. Clemens Alexand. *lib.1. Strom.* expressis verbis docet ex Alexandro Polihistore: *Pythagoram sapientes Aegyptios* atque etiam *Brahmanes* audivisse. Eadem testatur Palladius Gallata de moribus Brahmanorum. Strabo denique et Plinius fatentur inter Indos et Romanos communicationem intercessisse, cum Indi ex Barigaza seu ex *Barocbe*, quod oppidum est in sinu Cambayae ab Alexandro Magno erectum, ad Augustum Imperatorem legatos miserint. Quin Dodvvell in dissertatione in Arriani Periplum maris Erythraei ostendit ex tabula Peutingeriana Augusto (forte Claudio) Imperatori in Indiis ac quidem probabilius in ora Malabarica templum dedicatum fuisse, illo nempe tempore quo Romani subacta Aegypto Indiae commercio solertius incumbere coeperunt. Unde ait Plinius hist. nat. cap.23: *Compendia* (navigationis) *invenit mercator, lucroque India admota est. Quippe omnibus annis navigatur sagittariorum cohortibus impositis. Etenim piratae maxime infestabant. Nec pigebit totum cursum ab Aegypto exponere, nunc primum certa notitia patescente. Digna res nullo anno imperii nostri minus H S quingenties exhauriente India, & merces remittente, quae apud nos centuplicato veneant.* Confer etiam Iuvenalis sat.6. & Arrianum in Periplo, qui uno veluti filo naves Aegyptias, & Graecanicas per mare rubrum & Indicum in Barygazam seu oppidum Baroche intra Indum in sinu Cambayae exsistens, & inde per promontorium Comorinum usque ad Gangem deducit. Similem communicationem cum Tagara & urbe *Patan* hodiedum exsistente inter Persas et Indos intercessisse manifeste evincit Franciscus Wilford *pag.359.* in libro *Asiatick researches*. Ex his ergo omnibus luce clarius patet, Indos antiquitati melius cognitos fuisse quam commentus est Tillemontius,& quamvis, ut Plinius, Strabo & Arrianus docent, *Indi* (fortassis) *numquam finibus suis sint egressi*, attamen inde deducitur, alias nationes Indiam adivisse, ac proinde omnino verum esse, quod etiam ante Alexandri Magni tempora, & a fortiori post ipsum vera inter Indos, Persas, Graecos & Romanos communicatio intercesserit.

G 2 His

(1) In prooemio de vitis philosophorum.

His itaque praenotatis, nunc iam in ſectas philoſophicas Indicas inquiramus. Quatuor Brahmanum inſtituta in vocabulario *Amaraſinha* ſectione *Brahmavarggam* referri iam ſupra praemonuimus. *Brahmaclàri* vel gallice pronuntiatum Brahmachàri. II. *Grahaſta*, III. *Vànapraſta*. IV. *Bhikshu*. De duobus primis paragrapho praecedenti egimus, nunc de duobus ultimis. *Vanam*, vel *vanandaram* in lingua Samſcrdamica eſt *eremus*, *deſertum*. Vanavàſam *habitatio in eremo*, *ſilva*, *campo*, *ſolitudine*. Vanyen *homo ſilveſtris*, *campeſtris*. Quae quidem vocabula cum prima vocali *a* vel brevi, vel longa in ſublimi lingua proferri poſſunt. *Praſtà*, ſtantem vel etiam incedentem eadem ſublimiori ac ſacra lingua ſignificat. Quare *Vànapraſtà* homo eſt, qui in eremo, ſilva, campo, ſolitudine ſtat, vel incedit. Quae definitio ex ipſo vocabulario Brahmanico deſumpta, mirifice cum iis quae ſupra de Samanaeis diximus convenit. Nempe duplex Brahmanum ſeu philoſophorum eſt genus, Brahmanes, et Samanaei ſeu Gymnoſophiſtae, hi vero nudi, campeſtres, vel montani ſunt. Hi Vanapraſtae ſeu Samanaei Gymnoſophiſtae, verendis ſolis conteꝺis, & uno cupreo vaſe ac clava inſtructi hodiedum in monte praealto ad Promontorium Comorinum aſceterium habent, & in communi ſine uxoribus vivunt. Licitum tamen his eſt etiam uxores ſuas, ſi antea duxerant, ſecum in ſolitudinem deducere, dummodo eas non cognoſcant, & ſeparatae ab ipſis habitent. Aliud horum, quod ego ſciam, aſceterium eſt in montibus Vaypurenſibus in Malabaria, praeter alia quae ego oculis meis non vidi. Hoc itaque inſtitutum philoſophicum initio primitus Brahmanicum eſt. Secundum hodiernam conſuetudinem XL. aut L. aetatis ſuae anno Brahmanes illud ineunt, & XXII. duos annos in ſolitudine exigere debent, ad hoc ut poſtea perfectius illud quartum inſtitutum quod *Bhikshu* aut *Sanyàſam* vocant LXX. aetatis anno, ſi vita comes eſt, amplecti poſſint. Vanapraſtae nullatenus in urbes regredi poſſunt, nequidem ex quacumque neceſſitate, aut a rege vocati. In extrema neceſſitate radices & arborum folia edunt & puram aquam bibunt, alias poma, fructus, ficus bananas, olera, quae ipſi ferunt, herbas varias, et illa omnia quae ſilva producit, dummodo non ſint animata. Dum infirmi,

mi, fracti, & imbecilles decumbunt, uxores, si habent, eis ancillantur, & radices coctas parumque oryzae manducandum praebent. A vino & venere semper abstinent, et letale esset, ac peccatum maximum unum alterumve tangere, quod si eveniret a communi instituto & corpore expellerentur. Super nuda iacent humo, et humido seu hibernali etiam tempore nullatenus cooperti, nisi solo tecto, sub quo habitant. Hi non se lavant ut alii Brahmanes, & sordidi ac impexi incedunt, depingunt tamen divi nominis signa hoc modo ═══, in fronte, pectore vel brachiis, aut solum Kuri O hoc modo in fronte gerunt. Quo primo se deo Shiva, secundo deo Vishnu devotos esse demonstrant. Regulam, quam vocabularium Brahmanicum in *Brahma varggam* notat, habent istam: യമം Yamam, id est (1): regula instituti, a qua *Tamanaei* dicuntur, et unde *Samanaei* deductum et corruptum fuit loco y. യ. litteram s. supponendo. Haec quinque praecepta continet. I. സത്യം Satyam, ut nempe semper veritatem loquantur, considerent, & prae oculis habeant. II. അഹിംസ Ahinsa, ut nihil, ne minimum quidem animal occidant, & hoc etiam per accidens & non voluntarie, unde summa animalis non occidendi cura. III. അസ്തേയം Asteyam, iustitia commutativa, ut nihil ne in maxima quidem necessitate furentur, accipiant, alienent. IV. ബ്രഹ്മചര്യം Brahmaciaryam, continentia ab uxore, perfecta castitas. V. അപരിഗ്രഹം Abarigraham, ne emortua una uxore, aliam accipere possint, seu ne suscepto instituto uxorem ducant. Hae regulae ad instituti rationem externam pertinent, aliae ad internam. I. ശൗചം Sausham mundities quaedam interior praeseferenda. II. സന്തോഷം Sandosham, compunctio seu pax & gau-

(1) Regula nempe ad contemplandum, ad philosophandum, ad meditationem, ad quietem.

& gaudium internum quaerendum. III. തപസ്സ Tabassa, poenitentia & contemplatio divinitatis continuo facienda. IV. സ്വാദ്ധ്യായം Suadyàyam, scien:ia legis & preces vocales recitandae. V. ഈശ്വരോപാസനം Ishvaròbàsanam, praesentia dei seu continua applicatio ad Ishvara seu dominum est habenda. Haec regula intetior vocatur നിയമം *Niyamam*. Hae igitur sunt *Yamanaeorum* occupationes, ex quibus fuit Calanus, & hi nec philosophiae seu physicae aut astronomiae student, nec sacrificandi habent potestatem, qui huiusmodi amplectentes institutum his omnibus nuntium temisisse censentur. Ad hoc institutum praeter Brahmanes admittuntur etiam alii ex tribu Shùdrer, Vayshyer, & in Malabaria etiam nobiles Nayres seu viri militares. Sed hi quamvis ad easdem leges & regulas supra dictas teneantur, postquam institutum hoc sunt amplexi, Yamanaeis Brahmanicis non convivunt, ne nempe una tribus cum alia confundatur, quod contra primariam gentis Indicae institutionem esset, nec admitti potest. Quare qui ita ex aliis tribubus inferioribus collecti sunt vocantur *Pràshniguer* പ്രാശ്നിക്കർ (1) seu secta exterior.

Hi pro praeside seu magistro vel guru, celebrem aliquem ex eodem instituto & tribu sua virum habere solent, & Yamanaeorum seu Vanaprastarum Brahmanum institutum & regulas ex aequo imitantur. Sed raro ita multi congregari solent, ut corpus unum idque potens efficiant, sed VI. X. XX., & vix aliquando plures in eodem conventu aut asceterio seu madam congregati reperiuntur. De Vanaprastis seu Yamanaeis his utriusque tribus, intelligendae sunt pulcherrimae illae antiquorum silvas incolentium descriptiones, quae in libris gentilium hodiedum reperiuntur. En aliquas ex *Sambhavam* seu ex genesi, & puranis seu historiis gentilium.

Màyam condundàm mahà mohanguel niki nityam,
Nyàya tatvàrtha vignànàdi sambananmaray.

Quae-

(1) Vide picturas Indostanas *num.* 10. & 11. in museo Borgiano Velitris.

Quaecumque sensibus illudunt mundi phantasmata (*ut aurum, voluptates & honores*) eis omnibus abs se longe propulsis & eiectis, verae sapientiae, & iustitiae, ac veritati studentes, divites et beati sunt. Et in libro *Râmâyenam*: *Vidit Rex in solitudine compositissimum asceterium quod omni felicitate circumdatum erat. Ver quasi perpetuum & mira caeli clementia locum illum semper tenebat. Flores rutilantes & sibi continuo succedentes suaveolentia sua aerem replebant, & bruchi scintillantibus alis in aere volitando circum circa quasi musici canebant. Intus aderant Vanaprastae, & Munis seu Hesychastae in mente & voluntate sua ab omni inquinamento liberi; et dei idea seu dei praesentia semper occupati. Qui modo inter se certabant vocis suavitate, toni dulcedine, & expressionis verbalis claritate quis ex eis melius dominum laudaret canendo, modo in libris omnes taciturni verae sapientiae semina legebant, modo de vera sapientia & iustitia inter se conferebant. Nocte in* IV. *yâmam seu* IV. *partes & vigilias distributa, ex ordine vigilabant meditantes quae vera caeli via, quis modus aeternae felicitatis assequendae, & quaenam in terris Deum laudandi melior forma. Hos Rex cum vidisset &c.* De his intelligendus est Porphyrius lib. 4. de abstinentia: *Samanaei cultum deo religiose ac pie exhibent, saepe ieiunant, non se vident semper mutuo, nec colloquuntur, extra urbem commorantur, ubi domos & fana a Rege exstructa habent: in quibus oeconomi constituti sunt, ut ad victum necessaria parent, ex oryza & pane* (panis triticeus non datur, sed ex radicibus & plantis inhame vel kâcil dictis placentulae formantur) *& oleribus victus apparatur, ad tintinabuli signum preces effundunt, absque uxore & possessionibus degunt.* Alia quae ibi de uxorum abdicatione affert, ad IV. institutum pertinent. Huc pertinent pariter illa Strabonis ex Megasthene verba de Yamanaeis: *Cum uxoribus non philosophari, ne si improbae sint, aliquid quod efferri nefas sit in profanos efferant, si probae, viros relinquant, plurimas eorum de morte disputationes esse, nam vitam hanc habendam esse quasi recens conceptorum hominum statum, mortem vero partum in veram illam & felicem vitam, iis qui recte philosophati sint . . . texere etiam fabulas quasdam quemadmodum Plato de immortalitate animae & de iudiciis quae apud inferos fiunt . . . hos cum Regibus de caussis rerum inter-*

interrogantibus per nuncios colloqui, & per illos deum a Regibus coli & placari. Quae quidem omnia etiam hodiedum in Malabaria obtinent, ubi Rex Travancoridis & Coccinensis subinde ipsos, & non ipsi Reges invisere solent, adeo ut merito succenseas Sonnerat, aliisque frivolis viatoribus, nugatoribus facta infecta blaterantibus, & morologis ineptias aniles proferentibus, qui Brahmanum instituta omnia inversa esse nunc asserunt, & tamquam a veteri lege & consuetudine descivissent, ineptissime eos traducunt. Satius erat inter Brahmanes vivere, & eos proximius examinare aliquo saltem tempore, quam per maritimas civitates inter plebeas feces volutari, & ineptias congerere, ac toti Europae credendas obtrudere, peregrinarum denique rerum cupidis viris fucum facere, & fumum venditare.

Quartum denique & perfectissimum institutum est eorum qui *Bhiksbu* vel *Sanyási* dicuntur. *Bhiksbu* eleemosynam petentem significat, & *Sanyási* eum, qui omnia reliquit, quod nempe in re idem est, & connexum. Postquam Vanaprastae usque ad LXXII. aetatis annum in poenitentia exegerunt, aliqui ad propria revertuntur, & honoratiores inter suos habentur. Illi vero qui coli volunt, & in hominum admiratione esse, ut bene observavit iam antea Porphyrius, coram magno magistro uxorem & filios relinquunt, & bonis omnibus publice cedunt ac se abdicant. Ex iis uxor & filii aluntur, si adsint, si desint, ex bonis reipublicae, vel oppidi, aut alicuius fani. Facta a *guru* seu magno magistro novitio *sanyási* exhortatione de poenitentia & excellentia instituti, & peracto sacrificio *homam*, adstantibus multis Brahmanibus & orantibus, praescinditur novitio antia capillaris, seu *cudúml*, quo significatur eum omnia dereliquisse, & ex officio sacerdotali seu sacrificuli dignitate excidere. Tum detractis prioribus vestibus frustum telae subflavae professo datur, quo statim inter orandum induitur. Hunc vestitum utpote sacrum ipse *sanyási* lavet oportet, nec lavandum alteri tradere potest. Tum consecratur vas cupreum *camadalam* dictum, quod modica aqua refertum guru dat professo ad manum, qui hac aqua verenda sua lavat, & semper modicum aquae in vase habere debet, qua edulia sibi in eleemosynam oblata semper prius lavat, quam ea co-

ea comedat, ut nempe antea purificentur. Ad manum dexteram Guru tradit discipulo scipionem vel clavam, quae VII. nodos naturales habere debet, VII. principales *Mahà Irushi* seu sanctos & veteres contemplatores, magistros & hesychastas, repraesentantes (1). Hi VII. sancti vivi in *Satya lògam*, sive in ultimum & verum caelum translati fuerunt, & ibi ut dei coluntur. Singulis diebus mane aqua in vase cupreo contenta, VII. hos nodos, & totam clavam *dandam* dictam, quae velut munus deorum magni habetur, respergere & irrigare debet. Scipione hoc ab omnibus malignis spiritibus eorumque infestatione liber evadit. Ex humeris plerumque philosophi hi *sanyàsi* dicti, pellem tigrinam portant; quia hanc etiam portabat deus *Shiva* bellator (2). Hac cooperiuntur aut substrata dormiunt, id quod antea iam observavit Strabo. Numquam excitato igne coquunt, sed ostiatim mendicant, aliqui nihil dicentes, sed solam manum porrigentes transeuntibus aut domi stantibus (3). Alii in fano aliquo quasi muti, & immobiles vivunt, & his a vicinis Brahmanibus oryza, fructus, radices, poma, ficus, herbae ad edendum afferuntur. Ubicumque intrant, eo loci qui praesentes sunt ante ipsos se prosternunt, & si immobiles vivunt, ad eos adventantes tantumdem faciunt. Hi fana non adeunt, non sacrificant, nec publicis festis & solemnibus sacrificiis assistunt. Ungues longos gerunt, quos numquam resecant, vidique saepius manui circumplexos, adeo excreverant. Barbam & capillos subinde aliqui radunt, alii numquam. Oleo non omnes inunguntur. Betel folium non manducant, in fronte signum sanctum non describunt, & III. vicibus quotidie corpus lavant. Solo vaccae stercoreo cinere post

H lava-

(1) Hi septem Irushi septem maiores planetae sunt, quos describit Amarasinha sect.1.Sorggavargam, & Strabo lib.15. *Ab iis autem qui cum eo* (Hercule vel Shiva vel Sebasio id est sole) *militaverant, profectos fuisse volunt Sibas* (Shivenitas philosophos nempe istos) *generis signum servantes quod pellibus amiciantur ut Hercules & quod clavas gerant.*

(2) Confer de Hercule ea quae dicit Macrob. *lib.1. Saturn. cap.20.*

(3) *Brachmanes in civitatibus versari dicit* (Nearchus) *& reges sequi, & eorum consiliarios esse, ceteros vero quae ad naturam pertinent contemplari, & cum eis mulieres philosophari* (aliquas) *& omnium vitas durissimas esse.* Et infra: *Bragmanas physiologiam & astronomiam exercere . . . mulieres cum iis vivere, non tamen permisceri.* Strabo lib.15.

lavacra frontem et pectus perliniunt. Meditatio eorum, ut rumor fert Brahmanum, in res creatas & visibiles numquam cadere debet, sed solum Deum, ens entium, supremum et infinitum dominum per se exsistentem *Parabrahma* dictum meditari, & considerare, muneris sui esse putant; inde est, quod nec preces vocales recitent, nec sacrificiis aliorum deorum assistant. Eorum regula, obligatio, et conatus omnis in eo consistit, ut quae infra innuuntur passiones et vitia superent et vincant, nempe: I. *Kàma* concupiscentiam seu luxuriam II. *Kròdham* seu iram. III. *Lòbham*, avaritiam, seu habendi desiderium. IV. *Madam* superbiam et fastum. V. *Mòham* cupiditates omnes, VI. *Maltsaram*, animi fervorem, seu vindictam. Hos *Vishendrianguel* seu hostes suos, et sensuum inimicos esse aiunt. Dum moriuntur, nemo eis illacrimatur, quia felices et ter beati esse existimantur. Recta ad caelum pergunt, & amplius non revertuntur, liberi a trasmigrationibus subeundis. Plicatis pedibus & manibus sedendo sepeliuntur, & circum circa fossa sale repletur. Caput mortui nuce coco perfringitur, & particulae cranii ut reliquiae adstantibus distribuuntur. Qui institutum semel assumptum deserit, aut contra regulas peccat, in exsilium agitur, expellitur, a gradu deponitur & publica infamia notatur. Anno 1782. Sanyâsi in *Ambalapushe* exsistens, quod familiarius cum femina quadam devotula egisset, a Rege Travancoridis ad preces Brahmanum extra Tovalam & regnum pulsus fuit. De huius instituti hominibus Strabo loquitur dum dicit: *abeuntes in urbem per fora dispergi, & quemcumque offenderint, ficus vel uvas* (quae tamen non dantur in australibus Indiae partibus) *ferentem, ab eo gratis capere, si oleum* (nempe sesaminum, vel nucis coco) *fuerit, eo perfundi, & inungi.* Et illud Porphyrii: *Samanaei* (Yamanaci dicendum, ex quo illud corruptum) *vero electi, in quorum collegium cum quispiam est adsciscendus, ad principem civitatis aut vici accedit, atque ibi bonis suis facultatibusque omnibus repudiatis, atque supervacanea omni corporis parte* (nempe capillis & barba) *detonsa, stolam* (pannum flavum) *accipit, atque ita nulla neque uxoris, neque liberorum, si forte adsint ratione habita, quasi ad se nihil omnino amplius pertineant, ad Samanaeos recedit. Regi liberorum educandorum, cognatis*

gnatis uxoris cura relinquitur. Haec itaque sunt vera & primigenia Brahmanum philosophica instituta, quae inter Brahmanes mille circiter annis ante Christum natum iam obtinuerunt, & quae Alexander Magnus in sua Indica expeditione iam dudum stabilita invenit in India, ut Strabo, Arrianus, Plutarchus, Clemens Alexandrinus, Q. Curtius, Porphyrius, aliique non suspecti veteres scriptores locis iam a nobis supra indicatis id evidenter probant. Haec instituta & hi philosophiae vetustissimi professores hic perquam succincte descripti, si nunc iam cum Tibetanis Lahis, cum magni Lhamae vitae genere, religione, & philosophia, cum antiquae Sinensium sectae *Laokium* dictae institutionibus, & opinionibus, ac vitae genere, cum Ceylanensium Budhistarum sacerdotum *Tiruvamshas*, & *Gonis* dictorum religione, institutionibus, philosophia, & vitae genere, cum Peguanorum & Siamensium sacerdotum & philosophorum *Talapoy* dictorum, instituto, vitae genere, religione ac philosophicis opinionibus, quin & cum ipsa Iaponensium doctrina, religione, & vitae genere, ordinatim, attente, & serio inter se conferantur, si superstitiones populares & gentilitiae cuique climati propriae & peculiares rescindantur, abusus & corruptiones aliquae particulares a vera originali doctrina & philosophia distinguantur, plurimum confido, quod inspectis omnibus haec omnia ab uno fonte & quidem Indico, emanasse, ibi primigeniam institutionem fuisse, certissimis indiciis deprehendi poterit, ut proinde originem omnium errorum, & consuetudinum ex uno capite detegere & probare liceat. Videantur, sed maturo iudicio, cautis & acutis oculis inspiciantur, quae Knox, De la Loubere, Niebuhr, Freyer, Holwel, Gentil, Chambers, auctores Calcuttenses, P. Georgius, P. Norbertus, Ioannes Britto, P. Horatius Pinnabillensis aliique Missionarii Indici, Tibetani & Sinenses dicunt, & iacturam quamcumque patiar, nisi haec primigenie & in una origine convenire demonstrem, dummodo a quocumque systemate liberos & a praeiudiciis immunes nanciscar lectores (1). Sed labor longus, & vita brevis, nec facile opere complendum est quod promittitur. Restat

 itaque

(1) Vide quae infra adducimus ex libro Peguano *Kammuva* de institutione Talapoinorum.

itaque ut veritatem per partes inquiramus, ne ſub nimio onere fatiſcentes ſuccumbamus.

Ceterum non deſunt alia adhuc philoſophica inſtituta & ſectae, & quidem tot, ut eas omnes deſcribere mihi plane impoſſibile videatur. Sed hae ſectae *exteriores* dicuntur, & quamvis Brahmanes pleraeque habuerint inſtitutores, Brahmanes tamen raro aut numquam iis initiantur, popularia enim, & ſuperſtitionibus addictorum hominum propoſita, & vitae genera eſſe ſolent. De ſecta Lingamiea iam ſupra egimus.

Secta popularis poenitentium *Tader* dictorum inſtituta fuit a Vishnu, & conſtat ex viris tribus *Shudra* dictae. Hi dum a Guru ſectae initiantur, buccinum *Ciangu* dictum ex ferro rubro ad humerum ſiniſtrum, et coronam ex ligno ſeu planta Tularſi in capite ſuſcipiunt. Uxores & filios deſerunt, in ſilvis, oppidis, ſuburbiis admiranda poenitentiae exercitia peragunt. Alii elevatis brachiis arborem amplectuntur, nec umquam amplius dimittunt. Alii in ferrea cavea vitam agunt. Alii catenis onuſti incedunt. Alii pugnum utriuſque manus occluſum habent, nec aperire amplius poſſunt. Vidi duos qui elevatis & ſiccis iam brachiis ita dirriguere ut amplius ea dimittere nequirent, unum, qui genitali membro ſuo infixam ferream catenam magnam poſt ſe trahebat. Hi ab aliquibus Faquirii et Yogui vocantur. De his confer Strabonem, et Sonnerat *tom.* 1. *cap.* 5. Clement. Alex. *lib.* 4. ſtrom. *cap.* 27. Montacut. orig. Eccleſ. *part.* 1, *pag.* 171.

Poenitentes *Dacambaram* dicti, qui proprie Yogui dici debent, nudi ſemper incedunt, ex ſolis elemoſynis vivunt, et ſemper nudi peregrinantur, unde ſiti et fame ſaepe torquentur, in craſtinum nihil reponunt, nec corpus lavant, nec ungues reſcindunt, quae offeruntur manducant, humi ſubſtratis ſtoreis dormiunt. Hi maximi habentur, et non ſolum Europaeos, ſed et Indos in maximam ſui admirationem rapiunt. Hae ſectae, IV. et III. Brahmanicarum ſectarum, imitationes ſunt.

MU•

സംഭവം

SAMBHAVAM SEU GENESIS MUNDI. ET RERUM APUD INDOS

Poſtquam Indica ſacrificia & varia inſtituta philoſophica paucis pro ſcopo huius libri attigimus, rerum ordo poſtulat, ut nunc ipſam baſim totius Indicae doctrinae ſuccincte tradamus. Notiſſimum et celeberrimum eſt opus in tota India, quod സംഭവം Sambhavam id eſt *Geneſis omnium rerum* ex ſyſtemate Indico, vel etiam പുരാണം Puránam ſeu *vetus hiſtoria Indica* inſcribitur. De hoc libro varii varia, nec pauca dicunt. Vide Sonnerat (1), diſquiſitiones Aſiaticas Calcuttenſes (2), P. Pons Ieſuitae epiſtolas (3), codicem manuſcriptum P. Ildephonſi Malabariae Miſſionarii *inter codices bibliotbecae S. Congreg. de Prop. Fide num.*20., & catalogum codicum Indicorum manuſcriptorum bibliothecae regiae Pariſienſis (4).

In hoc itaque codice ex ſacra litterali Samſcrdamica in linguam Samſcrdamico-Malabaricam gentilitiam verſo, quae verſio publico et certo teſtimonio ac approbatione totius Malabaricae gentis fulcitur, poſt initium ſeu invocationem deorum et prologum, ſequentia leguntur, quorum verſionem litteralem et textum hic ſumma diligentia reddo.

I. വിസ്തരിച്ചരുളിച്ചെയ്തീടേണമെന്നു നൃപൻ
ചിത്തകൌതുകമോടു പിന്നെയും ചോദിച്ചപ്പോൾ
Viſtariciaruli ceydidénam ennu nrben
Citta kaudugamodu pineyum ciodiciappol

Dum

(1) *Pourànons* (corruptum a Purànam) *livres sacrès de Indiens qui sont des commentaires des Vèdams*, tom.2. pag.37. edit. in 8.

(2) Tom 1. *On the literature of the Hindus*, pag.341.

(3) *Lettres edifiantes* tom.26. p.221. edit. de Paris.

(4) Catalogus codicum manuſcriptorum bibliothecae regiae Pariſiis ex typographia regia 1739. pag.434. n.83.83.

Dum iterum iterumque rex (védavyáſen heſychaſtam legis gentilicae auctorem) *ut rerum geneſim narraret , rogaret .*

II. സത്യജ്ഞാനാനന്ദാനന്ദാത്മകപരബ്രഹ്മ

തത്വജ്ഞാനായപൈശംവാകനനരുൾചെയ്തു

Satya gnánánandánandátmaga Parabrahma
Tatvagnanáya peyshen vákananarul ceydu

Payshen (collega heſychaſtae vedavyáſen inſtitutoris) *ex verae & infinitae ſapientiae ſpiritus dei Parabrahma mente genitus ac veritatis peritus filius ita prolocutus eſt :*

III. ധാതാവിനാത്മകനായദക്ഷനുമക്കളായി

ചെതോഹാരിണികളായരവതുണ്ടായതിൽ

Dhádávinátmaguenáya dekshnu makelay
Cedòhárinniguelàya arvadundáyadil

Dhádae (id eſt Brahmae , quem nos infra terram ſeu materiam eſſe invicte demonſtrabimus) *filio Deksheno ſexaginta filii nati , qui mentem eius interioraque egregie torquebant .*

IV. അദിതിപെറ്റുണ്ടാക്കിസൂര്യനെന്നറിഞ്ഞാലും

അവനുമകന്മനുവവന്റെമകനീലൻ

Adidi pettundáki ſúryenennarignálum
Avenu maguen Manu avende maguen Nilen .

Ex iis filiis quos Adidi (mater deorum) *peperit eſt Suryen* , (id eſt ſol) , *huius filius eſt Manu* (alii ſcribunt Menu) , *& huius filius eſt Nilen* (1).

V. അവനൊരുപെണ്ണായ്ചമഞ്ഞുവിധിവശാൽ

മുമ്പിനാൽവിരിഞ്ചൻതൻപുത്രനാമത്രികണ്ണിൽ

Avenu moru pennay ciamagnu vidhi vashál
Mumbinal virincen tan putranámatrikannil

Huic (nempe Nilen) *una femina fato nata eſt* (verti etiam poteſt

(1) *Manu* iſte eſt ſub hoc nomine primus , atque hic diverſus eſſe videtur ab illo quem a diluvio liberavit Vishnu .

poteſt : *hic* (nempe Nilen) *fato in feminam mutatus eſt , huic feminae natus eſt Virincen filius trium oculorum .*

VI. സംഭവിച്ചിതു ചന്ദ്രനവന്റെ മകൻ ബുധൻ

ഇളയായ്‌ ചമഞ്ഞുള്ളൊരിളനെ കണ്ടു മൂലം

ഇളകി ബുധനുടെ മാനസമതുകാലം

Sambhavicidu ciandra navende maguen budhen
Ilayay ciamagnullorilene canda mulam
Ilagui budhenude mánaſſam adu kálam .

Ex illo (Virincen) *natus Ciandra* (id eſt luna generis maſculini) *& huius filius eſt Budhen* (Mercurius) *hic cum iunior eſſet iuniorem puellam adamavit & voluntas Budhae in eam tunc ferebatur .*

VII. ഇളപെറ്റുണ്ടായ്‌ വന്നു ചൊല്ലേഴും പുരൂരവാ

ഇളയെ വഴിപോലെ രക്ഷിച്ചാനവൻ മുന്നം .

Ila pettundai vannu ciolleſzum púrurava
Ilayé vaſzipóle rekshiciánven munnam .

Haec iunior peperit VII. *filios quorum primus Puru , Hic pariter iuniori cohabitavit cum omni decore .*

VIII. അവന്റെ മകനായുസ്സാകിയ നൃപവരൻ

അവനീഭരണം ചെയ്തിരുന്നാൻ ചില കാലം

നഹുഷനായ നൃപാധീശ്വരനവൻ മകൻ നഹുഷ്ടൻ

തന്റെ മകനായതു യയാതിയും ദിഗ്വിജയശൗര്യനായ

ശുക്രമാമുനിയുടെ സുതയായിടും ദേവയാനിയെ വേട്ടു

Avenu maguen ayuſſaguia nrba varen
Avaní bharenam ceidirunan cila kálam
Nahushenáya nrbadíshvaranaven maguen Nahushden
Tande maguenáyadu yayádiyum didigiásháryenáya
Shùkra ma muniyude ſudayáyidum dévayánie vétta

Huic (nempe Puru) *filius Ayuſſa rex , qui aliquot annis mundum terreſtrem gubernavit , huic filius Nahusha , & huic filius regius*

Nahush-

Nabushden, *ipsius filius Tayádi*, *Shukrae* (venus planeta generis masculini institutor filiorum Adidi deae, seu malorum geniorum, titanum, vel gigantum magister) *besychastae filiam nomine Dévayáni sibi despondit*.

IX. *Didigiádhibenáya urshaparváviu maguel adisunari yáya sharmishda randamavel*, *adurandilumaitta ancia putremmarunday Teduvum*, *druvushyavum devayanika makel*, *sharmishdá maguen druyuhyu randamada Anu dyuhu dharmishdenáya Pururáva Tadu munam maguen Puruvin parambarayà devenmaray vannu pidru shàbat àlillaydum nrba cinham Puruvin varam paragiàden mar Pauravenmar*.

Filiorum Adidi (bonorum geniorum), *bonorum filiorum* institutoris nomine *Brahaspadi seu Iovis besychastae planetae formosissima filia Sharmishda secundo genita*, *secunda simultanea uxor* (concubina) *regis Tayàdi fuit*. *Ex his duabus feminis nati sunt quinque filii*. *Tadu & Druvushya filii Dévayàni*. *Sharmishdae filii Druhyu*, *secundus Anadruhyu*, *& tertius virtute insignis Puru*. *Tadu filii benedictio & posteritas sunt Parayàdenmar* (gens, natio, tribus), *paternae autem maledictionis signo carentis Puru filii successores sunt Pauravenmar* (alia natio, gens, vel tribus).

Ita prosequendo eo tandem post multas generationes deducit haec historia, ut maximam zelotypiam inter has duas mulieres enatam, filiorum utriusque feminae aemulationem, odia, inimicitias, simultates, & in varia regna peregrinationes describat; quod cumprimis vide in hoc eodem libro in cantu *dévayànibhàgyam* dicto.

Nunc itaque in hoc fragmentum nostras iam animadversiones faciamus. *Primo* ex secunda stropha patet Indos in libris suis unum verum Deum infinitum omni sapientia repletum, eumque spiritum agnoscere, quem *Parabrahma* vocant. Vide dictionarium R. P. Hanxleden sub voce Brahma: ബ്രഹ്മം Brahmam *a sciencia da ley*, *austeridade*, *penitencia*. Item തത്വം tatvam *o verdadeiro ente superior*, *que chamaõ* പരബ്രഹ്മം *Parabrahmam* (1). Et R. P. Iohannes de Brito (2) cap. I. circa initium: *Estes*

(1) Vide num. 9. inter codices manuscriptos biblioth. S. Cong. de Prop. Fide.

(2) Breve noticia dos erros que tem os gentios da India. ms.

Estes mesmos tem definido, que ha hum sò deos, e que se chama Parabrahma, que quer dizer excellentissima, e superior sciencia, e este dizem ser a letra O &c. Videatur etiam versus primus libri *Màgha* pag.66. in grammatica Samscrdamica. Strabo lib.15. *de multis vero cum Graecis sentire* (nempe Brahmanes) *ut quod mundus sit ortus & interiturus, & sphaericus, & quod administrator & conditor eius deus universum eum pervadat &c.* Vide etiam Porphyrium *de abstinentia*, quem supra adduximus. Superstitem habeo reiectaneam schedulam, in quam ea retuleram, quae mihi de divinis attributis, de deo adorando, ac eius operandi modo *Ciangra Govinda* Brahman anno 1779. dictavit. En illa: Ciandrennenna Bhòdatmagam anubamida Kála Désháva dìbyam, samuktyam, nityamuktam, nigama, ciada sahasrēna védasya mánam, sevaga vishtapradam, Bhagavam, namo studé. Vedánda vedyáyade, vignána rùbané Parabrahmane namo namà. Vishva sakshena, vishvadhaváya namo namá. Aditya, marul, Brahma, Nárayena, Rudra ororu vidham tòni, mánushya múrti tanné. Nintirurúbam tanne arignídáiga múlam sangadam bhavikunu, samsáram elláverkum.

Intellectus & mens tua, o Deus, est instar lunae luminis, quae nec fervida est nec obscura, sed semper placida, & tamen clara. Similitudo est haec, non essentia tuae mentis. Tu vera lux temporum & regionum semper felix, aeterna & immutabilis. Tua sapientia mille & amplius leges cognoscit, & tamen semper libere & secundum honorem suum operatur. Tu ante omne id quod colitur exstitisti, tibi laus & adoratio! Tu solus es verus Bhagavàn felix, semper beatus. Tu legum omnium vera essentia, & omnis sapientiae forma, tibi Parabrahma laus & adoratio! Tu, qui ante omne id quod est, exstitisti, testis es universi, & tu sustines omnia, tibi laus & adoratio! Sol, aether, Brahma, Narayana (Vishnu), *& Rudra dii varia hominum sunt commenta & corpora, & hi tua secreta penetrare nequeunt. Nos ipsi* (homines) *quod formam tuam scire & definire, nec te cognoscere possimus, semper tristes sumus, & semper loquimur, semper disputamus.* Cum ego quaesivissem, quonam modo Deus mundum gubernet, Brahman respondit: ന്ദ്രിഗ്നാ

യിട്ട sattáytta, ചിത്തായിട്ട cittaitta, അനുപമമായിട്ട anubamamaitta, id est *fubftantia & effentia fuá*, *intellectu & voluntate fua*, *arte & modo qui fibi fimilem non habet*. Adde his: quod in libris Brahmanicis fparfim haec attributa Deo Parabrahmae attribuantur സ്വതസ്സൽ fvadafal vel സ്വതസ്സത്ത fvadafatta, *qui per fe eft*, feu ens per fe exfiftens, അനാദി anádi, *fine principio*, അശരീരി ashariri, *incorporeus*, അനന്ത anan-da *infinitus*, അപരിച്ഛേദി abaricédi *indefinibilis*, സർവ്വചാരുത്വം farvaciárutvam *omnis perfectio*, സർവ്വകാരണം farvakáranam *cauffa univerfalis*, ശാസ്താവ sháftáva *vindex*, സ്രഷ്ടാവ frshdáva *creator*, അദ്വയ advaya *fibi fimilem*, *aequalem aut fecundum non habens*, പരമ parama *beneficus*; കരുണാനിധി karunnanidhi *thefaurus mifericordiae*. Verum quidem eft, quod fubinde aliqua ex his attributis deo Shivae in his ipfis Brahmanicis libris attribuantur. Verum fi Shiva ignis aut fol eft, ut nos infra invicte demonftraturi fumus, aliqua ex his attributis ei adfcribuntur ut fol ifte veri dei fymbolum eft, nempe generans & deftructor. Deinde quamvis haec omnia attributa Shivae deo darentur, quod falfum eft, attamen inde non aliud fequeretur, quam quod Indi Shivam, id eft folem aut ignem deum conftituant, non autem quod unitatem dei negent. Hoc enim nullatenus cohaeret cum hoc quod fupra ex ipfifinet eorum libris & fententia fupra de deo Parabrahma adduximus, ita ut omnino certum, & evidens fit Indos unum verum Deum uno lumine naturali agnofcere & confiteri.

Facile & pronum eft fuperos contemnere teftes,
Si mortalis idem nemo fciat. Iuv. Sat. 13.

Addere poterat, fi omnia ex voto fluant, fi divitiae non defint, fi cor hominis totum corruptum eft. Verum nec fexagenariam quidem

dem anum , nec audacissimum quempiam , & procacissimum philosophum Indicum invenias, qui deos esse non fateatur, quando damnum, periculum, contestato iuris, aut mors ingruit. Tunc in omnium ore *udaya tamburane*, id est in vulgari Malabaria lingua *o Deus vere & proprie* resonat, tunc oculi in altum tolluntur, tunc ad iudicium & iustitiam illius provocatur, tunc ad fores delubri in nomine Dei omnia videntis & scientis iusiurandum petitur, & accipitur, tunc labia & cor Deo humiliari & illum agnoscere incipiunt, id quod ego saepius inter gentiles fieri mei oculis vidi. Pudeat ergo Paullum Iablonskium, Conringium, aliosque, qui potius nocturnis visionibus quam veritati indagandae assueti, nec linguae Asiaticarum gentium ediscendae, nec examinandae religioni addicti tamen mira dicacitate & insolenti audacia optimas illas Indicas gentes materialismi, spinosismi, ac atheismi accusare satis inverecunde sunt ausi. Confer Lactantium *de origine erroris seg. septimo* cuius sententiam heic admirabiliter cohaerentem plusquam viginti veterum viatorum testimoniis circa Indicam gentem confirmare possem, & hoc quidem in opprobrium viatorum recentium Anglorum & Gallorum, qui veri scarabaei sunt, qui, religionis Indicae, & linguae studio neglecto aut contempto; sola stercora in patriam suam vehunt, & iis totam Europam inquinare conantur. Quanam ratione Deus Parabrahma hunc mundum condiderit, hoc narrant ex libro Brahmanico *Manava shâstram* Angli Calcuttenses in libro *Asiatick researches tom. I. pag. 244. & seq.* atque illi narrationi ego lubens & sincere subscribo. *This World was all darkness, undiscernible, undistinguishable, altogether was in a profound sleep; till the self existent invisible God makinging manifest with five elements, and other glorious forms perfectly dispelled the gloom. Its, desiring to raise up various creatures by an emanation from his own Glory, first Created the Waters, and impressed them with a power of motion by that power was produced a golden Egg, blazing like a thousand suns in which was born Brahma self existing, the great parent of all rational beings &c.* Vide etiam ea quae afferuntur ex libro *Bhagavadam pag. 245.*, quae sane admirabiliter conveniunt cum iis quae de creatione mundi & ovo hoc *Anderzamotta*

dicto ex systemate Brahmanico affert R. P. Ildephonsus *cap.* I. *de creatione mundi* in codice manuscripto a nobis supra citato, quod idem ipse ex Pacunar gentili Malabarico poeta satis diffuse confirmat. Hic ergo Parabrahma, seu ut P. Norbertus, Anquetil du Perron, aliique scribunt *Karta*, quod dominum significat, ut *Ishvara* hoc idem, deo Brahmae dedit potestatem creandi, deo Vishnu creata conservandi, deo Shiva potestatem omnia destruendi. Qui quidem tres dii quia filii & mariti sunt deae Parashákti seu *supremae virtutis* quod *Parashakti* significat, iam patet religionis Brahmanicae ipsum adeo principium allegoricum esse, atque serio inquiri debere, quid hi dii fratres & mariti simul deae Parashakti sint. Quare cum ego ex supra dicto Brahmane quaesivissem, quaenam verae & genuinae horum III. deorum proprietates sint, is mihi respondit: *Praduvi* seu terram esse naturam & proprietatem dei *Brahma*, ac proinde quamvis inertem sole tamen & aqua omnia producentem, *Appu* seu aquam esse naturam & proprietates dei *Vishnu*, nempe naturam humidam, ad conservandum aptam & idoneam, *Aghni* seu ignem esse naturam & proprietatem dei *Shiva* qui omnia destruit, cremat, consumit, & quod alii duo fratres ipsius Brahma et Vishnu in terra et aqua crearunt et conservarunt, in nihilum redigit. Ex qua sane sententia infra invicte stabilienda iam manifeste patet, religionem Brahmanum allegoricam esse, et haec idola dei Brahmae, Vishnu & Shivae mera et vera symbola religionis Indicae in ipsa sua origine exstitisse. Cum igitur ego ultra inquirerem quidnam muneris haberet *Karta* vel *Parabrahma*, eo quod illi tres dii creent, conservent et destruant res humanas, nec aliud in hoc mundo necessarium esse videatur? Brahman respondit: Karta seu dominum, Ishvara, seu Parabrahma ens nempe illud supremum et per se exsistens, ita esse in illis tribus et in eorum omnibus operationibus, quemadmodum in vase aqua pleno exsistere et conspici solet ab hominibus sol noster visibilis, qui licet in illa aqua seu vase reipsa non exsistat, ab omnibus tamen, qui illam aquam conspiciunt, videtur, laudatur, et adoratur. Quomodo ex ovo omnia nata sint et hi tres dii ex illo prodierint, id ex codicibus a nobis supra allatis haurire poteris, atque haec de deo et mundo nunc dicta sufficiant.

Ad

Ad ſtropham tertiam notandum eſt : *Dhàda* vocabulum in vocabulario Amaraſinha ſect. 1. *Sorggavargam* deo Brahmae adſcribi, atque parentem ſignificare. Igitur ſi Brahma deus terra eſt quod iam ſupra innuimus, ſane ſequitur Deksha vel Dekshen quod hominem diligentem ſignificat, filium terrae eſſe, atque adeo etiam Brahmanes convenire, primum hominem *e terra formatum fuiſſe* ſeu filium huius viſibilis terrae eſſe.

Ad ſtropham quartam obſervandum eſt, ibidem Adidi feminam deorum omnium matrem ſcribi. Ex ea natus Suryen ſeu ſol, inter Indicos deos primicerius, ut ſupra obſervavimus. Ex hoc natus Manu, ſeu ut aliis placet *Menu* primus Indorum rex, qui ſane cum primo Aegyptio rege *Menes* unus et idem eſt. Ab hoc Indi ſuas ſe inſtitutiones civiles accepiſſe gloriantur, atque ſub nomine ipſius hodiedum exſtat in Indiis liber *Manuſmrdi* inſcriptus, qui memorialia Manu ſeu ſyſtema legum Indicarum continere dicitur. De eo vide librum *Aſiatick reſearches* pag. 352. Hic idem Manu ſeu Satyavrta *vir iuſtus* per Vishnu in ſua prima incarnatione a diluvio univerſali ſervatus fuiſſe in libro *Bhágavadam* ſcribitur, ita ut Angli illi iure merito eum *Noach* eſſe ſuſpicentur pag. 230. quod ibi vide. Sequeretur ergo Indos leges & inſtitutiones ſuas a *Noah* deducere, quod argumentum omnino dilucidari mereretur, niſi libro huic praefixa brevitas obſtaret.

Stropha quinta luna & mercurius nati eſſe ſcribuntur, uti etiam in ſequentibus ſtrophis Iupiter ſeu Brahaſpadi, & Shukra ſeu venus planetae aſtrorum ſeu heſychaſtarum (ſilentiariorum) contemplatorum, aſcetarum, Titanum, Gigantum, geniorum, bonorum & malorum ſpirituum, ſeu ſemideorum magiſtri & inſtitutores eſſe dicuntur. Dii ipſi ſeu genii vel ſemidii inter ſe pugnant, aliqui ob benedictionem, alii ob maledictionem a patre acceptam bella movent, in varias terrae partes proficiſcuntur, variae tribus ex illis formantur &c. Quae quidem omnia quid aliud innuunt niſi Indorum libros ex fabulis & vera hiſtoria contextos eſſe? Alia per traditionem a veteribus Patriarchis, alia ex aſtronomia deſumpſiſſe videntur, inde ingens illud & obſcurum chaos hiſtoriarum & fabularum pene infinitarum profluxit,

xit, in quarum originem inquirere uti summopere laudabile, ita sane difficillimum & errandi periculo maxime expositum est. Verum ut promissis stemus, id unum heic evincamus est necesse, nempe Indos systema terrestre politicum & civile, religiosum & mythologicum iuxta systema caeli ordinasse.

I. Indi solem & lunam adorant eisque sacrificant, quod supra vidimus. II. A sole & luna ipsi reges suos denominant, quod pariter supra observavimus. Primus versus libri *Bhágavadam* qui sacer Indorum codex est, & de quo nos plura in grammatica Samscrdamica, ita habet:

കഥിതോവംശവിസ്താരോഭവതാസോമസൂര്യ്യയോഃ

രാജ്ഞാംചോഭയവംശ്യാനാംചരിതംപരമാത്ഭുതം

Digna & admirabilis est amplitudo stirpis gestaque utriusque prosapiae regum ex sole & luna progenitorum ab ipso (viro gravi) narrata. Simili modo habet liber *Sambhavam* loco a nobis supra citato. Reges ergo Indici a sole & luna descendere dicuntur, & inde descendit etiam *Yadu* vel Yedu familia quaedam, ex qua natns est deus *Krshna* seu Vishnu in Krshna regem incarnatus, ut habet etiam secundus versus libri Bhágavadam. III. Budha Indicum & Thout Aegyptium unum idemque numen, atque *Mercurium* esse nos invictis rationibus demonstravimus in grammatica Samscrdamica pag. 177. & seq. IV. Ibidem etiam contra D. Bailly evicimus Indos chronologiam suam a mundo caelesti, id est ab annis caelestium spirituum seu geniorum qui planetas & astra regunt, desumpsisse. V. Regum consiliarios, praeceptores, hesychastas seu silentiarios, contemplatores, monachos seu philosophos terrestres a planetis & astris, quae solem & lunam circumstant, in silentio quasi contemplantur, & lumen virtutemque suam ab iis recipiunt, planetas denique caelestes, mundi satores et vivificatores ac reliquorum astrorum illuminatores, philosophos sectarum Indicarum auctores, legum et populorum institutores in systemate Indico tetrestri apud Indos haberi, adeo certum et indubitatum est, ut facile cuique etiam monoculo pateat, qui Indicos libros atque eorum legale systema

ma vel obiter novit. Unde ait Sonnerat tom. 1. cap. 2. de astronomia Indica pag. 220. *A onze cents mille au dessuz de saturne est le ciel de sept Richys*, *& in* nota adiungit: *Ce sont dez grands, Patriarches: ils forment la constellation que nous appellons la grande ourse* Ibidem etiam alia astra gigantes esse dicuntur ex opinione & doctrina Indorum. Quamvis ergo heic Sonnerat ridicule astra illa *Patriarchas* appellet, & septem illi Richys id est ഋഷി Irshi seu മുനി Muni nempe *silentiarii seu hesychastae*, *monachi*, *ascetae*, *contemplatores* proprie dici debeant, nec certum sit illos ad ursam maiorem referendos esse, attamen ex toto libro *Sambhavam* seu genesi Indica patet, philosophos, consiliarios, sectarum auctores Indicos, monachos, regum et populorum institutores terrestres a planetis et astris denominari, et planetas illos caelestes, in terra doctores, magistros, et institutores esse. Ita Budha Indicus in vocabulario Amarasinha sect. 1. *Sorggavarggam* മുനീന്ദ്രഃ Munindra id est *hesychastarum praeses*, ഷഡഭിജ്ഞഃ Shadhabigna *sex scientias* (tot enim Indi numerant) *possidens*, വാചംയമമുനി *hesychasta castigator seu praeceptor* dicitur, quod fusius explicatum vide in praedicta grammatica. ശുക്ര Shukra *venus planeta* (apud Brahmanes generis masculini) *poeta*, *magister deorum seu malorum geniorum*, *filios & familiam habere dicitur*. ബൃഹസ്പതി Brahaspadi (1) seu Iupiter planeta, *vivificator*, *guru seu doctor*, ac denique *eloquens* esse in eodem vocabulario ac in libro *Sambhavam* praedicatur. Quin in hoc libro etiam bella quae Titanes hi seu boni et mali genii astrorum rectores inter se habuerant, recensentur, atque ii qui his planetis maioribus mercurio, iovi, veneri obedire nolebant, subinde anathemate percussi fuisse leguntur. Ita pariter in libro Bhâgavadam *stropha* VIII. fortis *Râma* filius stellae *Robini* fuisse dicitur. Praetermitto nunc alia plura argumenta, quae omnia simul

(1) Brahaspadi significat *magnum* vel *vastum dominum* quasi dicere vellent iovem esse planetam magnum vel vastum.

mul certissime evincunt Indos leges, institutiones suas, ordinem rerum, scientias, graduum, et officiorum distinctionem, ipsum denique civilem cultum, religionem et philosophiam a caelesti systemate deduxisse. Caelum ut patrem, terram ut matrem solem ut satorem, mundi mentem ac astrorum regem ab antiquis consideratum fuisse supra ex Plutarcho et Macrobio innuimus. Quidni igitur luna, aliique planetae sua quoque officia, et dignitates allegoricas haberent, atque ipsis actio quaedam pecularis unicuique in sublunaria attribueretur? Ex quo sane arguitur hoc superstitionis et idololatriae genus simul antiquissimum esse, atque non mediocrem astronomiae scientiam, ob quam Brahmanes etiam apud antiquos semper celebres habebantur, manifeste supponere. Iobi liber de nulla alia idololatria plus conqueritur, quam de hac a planetis et astris deducta; et ex Arriano, Clement. Alex. ac Strabone patet, veteres Brahmanes huic uni addictos fuisse. Herculem seu solem ab ipsis adoratum fuisse tradit Plinius hist.nat. c.22., Strabo vero ait: *Herculem* solem *quidam tradunt in adversa parte* (Indiae) *tantum fuisse usque ad occidentis fines, quidam in utraque*. Et infra hanc opinionem refutat ex eo, quod Hercules transeundo per Indiam nullum signum reliquerit, quod Alexandri Magni commilitones e bello reduces adstruere volebant. Tam constans nempe, tam antiqua, et tam extensa fuit veterum Indorum traditio de adventu Herculis in Indiam, et tanta in eum illorum fides, ut Herculis simulacrum in bello contra Alexandrum praeferrent, quod accuratissimus Q. Curtius lib.8. cap.25. prodidit: *Herculis simulachrum agmini peditum praeferebatur. Id maximum erat bellantibus incitamentum, & deseruisse gestantes militare flagitium fuit*. Et lib.9. cap.8. *Perventum erat in regionem, in qua Hydaspes amnis Acesimi committitur. Hic decurrit in fines Sobiorum* (Strabo habet *Sibarum*, idest Shivenitarum, quorum antiquam mansionem vide in mappa geographica D. De l'Ile sub nomine *Siba* inter Indum et Gangem). *Hi de exercitu Herculis maiores suos esse commemorant. Pelles ferarum pro veste, clavae pro telo erant*. Denique Clemens Alexand. lib.3. Stromatum §.194. ait: *Ex Brahmanibus aliqui colunt Herculem & Panem*. Ex quibus omnibus nullus profecto restat dubitandi

tandi locus, Herculem seu Shivam vel ut veteres scribunt Graeci Sibam, Sebam, Sebasion &c. solem nempe vel ignem antiquissimum Indicum numen esse, a quo Indi institutiones suas deducunt, ita ut omnino verum sit, Indos reges suos, quin & philosophos seu sapientes ac magistros a sole & planetis deducere. His itaque positis & certis, omnino inquirendum esset, quisnam in genesi Brahmanica sit primus homo historicus & verus, & an omnis illa generationum series mere ad astra & planetas sit referenda, an vero etiam verae historiae initium sit illud, & quomodo explicandum? Multi in hanc rem multa afferunt, quae cuique pro libitu examinanda relinquo. Mihi non displicet sententia Iohannis Petri Erici Thuringi (1) qui de his rebus agens haec habet: *Utriusque historiae sacrae videlicet ac profanae illius aevi* (primi) *patres filum exorsi sunt, cum ad memoriam sui conservandam sua nomina & facta* (aliqua) *astris adscripsere, donec inventa fuit graphica, cuius beneficio haec omnia vel columnis, vel alio modo inscriberentur. Probabile maxime est profecto primaevos homines idem caeli systema quod Aristoteli, & Ptolemaeo adscribitur, agnovisse, septemque planetis dignissimorum septem hominum nomina imposuisse; quod apud alios quoque auctores & novissime apud Cl. Hornium memini me legisse.* Si haec vera sunt, sequeretur omnino Indicam genesim & veram seu historicam & allegoricam esse posse, atque hoc posito Brahma seu terra primus omnium rerum est parens, primus vero terrae homo rationalis est Dekshen, quem ordine vero & historico excipiunt alii quos adduximus, illaque nomina & ad solem ac planetas, & ad veros viros qui reapse exstiterint, & gentes excoluerint, referri possent. Sed haec aliis disputanda relinquimus.

(1) Renatum e mysterio principium philologicum. *Patavii anno* 1686. *pag.*3.4.*& seq.*

De creatione mundi Brahmano Tibetana confer etiam Alphabetum Tibet. *pag.*84. *& seqq.*, & cod. manuscr. P. Ildephonsi *cap.*1.2.3.4., tum de creatione eiusdem ex sententia Nepalensium *Vide pag.*156. codicis manuscripti: *Notizie laconiche di alcuni usi, sacrifizi, ed idoli nel regno di Nepal, raccolte nell' anno* 1747., qui exstat in bibliotheca S. Congreg. de Propaganda Fide.

MYTHOLOGIA

ബ്രഹ്മാ

DEUS BRAHMA

TAB. VIII.

Ex cultu ſolis, lunae, planetarum, ceterorum denique corporum caeleſtium, gens Indica ad cultum terreſtrium rerum deſcendit. Primus inter ſublunares divinitates occurrit ipſe Deus Brahma. Hic in vocabulario Amaraſinham (1) his inſignitur epithetis: ആത്മഭൂഃ atmabhu *animae terrae*, id eſt probabilius elementa, aut prima materia terrae (2). സുരജ്യേഷ്ഠഃ ſurageshda *frater ſolis*, terra nempe & ſol fratres ſunt ad res ſublunares procreandas & hi duo concurrant eſt neceſſe ut aliquid producatur. പിതാമഹഃ, pidámaha *avus*, ſeu inter deos terreſtres ſenior. ഹിരണ്യഗർഭഃ hiranyagaerbha *auri matrix ſeu auri fetum producens*, quia terra aurum fert. ലോകേശഃ loguésha *terrae dominus*, സ്വയംഭൂഃ ſuayambhu *per ſe ſtans*, id eſt locum ſibi proprium habens(3). ചതുരാനനഃ ciaduránana *quatuor facies*

(1) Duo exemplaria manuſcripta correcta huius vocabularii ad manus habeo. Hoc etiam exſtat in bibliotheca regia Pariſienſi inter codices Indicos manuſcritos *num*. 244. 94. & 42. De eo Anquetil du Perron *in Zend Avesta tom. 1. edit. Paris.* 1771. in appendice *num.* 110. ſub corrupto nomine *Amarkosh*. Angli in libro *Asiatick researches tom* 1. *p*. 351., & hoc libro caret bibliotheca S. Congreg. de Prop. Fide.

(2) *Atmabhu* vocabulum etiam animam exſiſtentem ſeu exſiſtentiam dantem ſignificare poteſt. Quare hoc vocabulum cum epitheto ſecundo, aliisque infra recenſendis aliam etiam profundae metaphyſicae ideam in ſe continere videtur, ita ut Brahma virtutem ſolis procreatricem, Vishnu deus virtutem ſolis, qua omnia conſervat, Shiva deus virtutem ſolis omnia deſtructricem ſignificare videatur. Vide diſſertatiunculam infra de Trinitate Indica. Verum mihi Brahma terram cum aethere coniunctam, Vishnu aquam, Shiva ſolem vel ignem ex multis validiſque rationibus ſignificare videtur.

(3) Hoc vocabulum in ſublimi lingua Samſcrdamica etiam aerem ſignificat.

cies babens seu quatuor capitum, fortaſſis ob IV. plagas terrae, അബ്ജയോനിഃ abgiayóni *matrix nubium*, quia nempe hae ex terra oriuntur, vel *matrix lunae*, quia terra actionem lunae tamquam matrix recipit, unde bene docuit Plutarchus caelum patrem, terram autem matrem, ſeu matricem eſſe. വിരിഞ്ചഃ virincia *extenſus*, *rimas agens*. കമലാസനഃ camaláſana *in loto ſedens*, quia lotus flos aquae, terrae, & ſolis productio eſt & matrix rerum ex calore & humore generantium. സ്രഷ്ടഃ ſrshda, *creator*, *productor*. പ്രജാപതി pragiábadi *dominus foetuum*, *partuum*, *productionum*. വെധാഃ vedha, *legem dictans*, quia terreſtria certa naturae lege reguntur. വിശ്വസൃൿ vishvasrl *rerum omnium corona*, *vel ſertum omnia circumdans*. വിധി vidhi *fatum*, *ſeu naturae lex*. Ex his quiſque vel me tacente colligit: I. Brahma deum nihil niſi materiam ſeu terram eſſe, Brehi nempe Aegyptium. II. Per haec epitheta ſeu attributa ſtatua Brahmae iam facile ex omnibus diis Indicis dignoſcitur & diſtinguitur, nempe in loto ſedet, quatuor facies quae quatuor Indicas leges dictarunt, habet, & cycno ſeu potius anſere vehitur, cui inſidens pingitur. Brahmae dei ſimulacrum coloribus expreſſum ab Indo quodam Nepalenſi more Indico vero & originali delineatum exhibet codex manuſcriptus R. P. Conſtantini ab Aſculo Capuccini Miſſionarii Nepalenſis. Hunc codicem totius Indicae ſuperſtitionis ſynopſim adiectis figuris ac brevibus deſcriptionibus exhibentem, Eminentiſſimus Cardinalis Borgia, quem promovendarum bonarum artium & ſcientiarum optima cura ſemper ſollicitum tenebat, dum S. Congregationi a ſecretis erat, in bibliothecam S. Congregationis intulit anno 1771., & hunc codicem inſpicere poſſunt Romae illi omnes, qui ſimulacra Indica non iam adulterina, ſed vera, naturalia, ac prout in ipſa India depicta aut caelata viſuntur, conſpicere, examina-

 re,

te, atque erudiri volunt. Gratias deinde habeo maximas clarissimo viro Iohanni Christophoro Amadutio, qui mihi hunc codicem indicavit, & quem cum iis figuris & simulacris quae in museo Borgiano exstant collatum, ad amussim convenire reperi. In hoc originali codice Brahma depictus *fig.*1. habet IV. capita, & uno quoque mento gerit barbam satis promissam, qua non omnes aliae Brahmae dei insigniuntur figurae, nam imberbis est, si bene memini, ille, quem exhibet Sonnerat *tom.*1. *edit. in* 4. Ex quo colligendum est Indis aliquibus olim gestationem barbae communem fuisse, aliis non item. Praeterea simulacrum illud Nepalense Dei Brahmae, una manu gerit librum Grantham ex foliis palmarum aut rudi charta contextum & funiculo colligatum, qui itidem deum Brahma doctorem seu legislatorem esse demonstrat, qui nempe IV. Indicas leges seu IV. védam dictaverit. Secunda manu tenet coronam precatoriam *Rudràksham* dictam, qua nomina dei Shiva *solis* recitando, preces peragit, munus Brahmanibus ipsius filiis commune. Tertia manu gerit vas cupreum ad conservandam & bibendam aquam, insigne eorum Brahmanum poenitentium, qui mendicando vitam agunt, & praeter vas illud nihil aliud secum portare possunt, id quod nos supra iam innuimus. Vectura Brahmae dei communiter cycnus vel anser esse dicitur; *hamsa* nempe avis in poematibus sacris Samscrdamicis celeberrima. Et certe Brahmae simulacrum quod in antiquissimo templo insulae Elephantae exstat, & quod Niebuhr descriptum exhibet *tom.*2. *tab.*VI., pariter IV. cycnos sub se habet cum tribus faciebus prostantibus & patentibus, cum facies quarta ex adverso delitescere supponatur, nec visibilis esse possit ex antica parte. Hamsa vehiculum Brahmae esse etiam scribitur in vocabulario Amarasinha, unde valde miror quod in codice R. P. Constantini ab Asculo Brahma deus avi quidem hamsa vehatur, haec tamen avis versicolor & maculis distincta repraesentetur. Verum hoc ex varietate anserum oriri potest, cum non omnes anseres sint ubique terrarum albi. Brahmae dei figuram quadrifrontem corona redimitam, in padma, tamara seu loto sedentem, una manu librum & ex collo multas coronas precatorias

atque

atque circa circum IV. alios libros quasi dispersos sedenti Brahmae adiacentes exhibet etiam Pivatius *tom.*8. *tab.*20. *fig.*1. ad latus superius primae transformationis Vishnu dei. Eamdem & eodem fere modo exhibent Calcuttenses Angli *pag.*242. in dissertatione inscripta: *on the Gods of Greece*, *Italy*, *and India* in libro: *Asiatick researches*, quae omnia locis citatis vide.

Brahma deus uxorem habet deam *Sarasvadi* seu deam eloquentiae, harmoniae, concinnitatis, quia nempe terra omnia certo, constanti, & venusto ordine, regula, proportione, ac mensura producit. Ex Brahma natae quatuor Indicae tribus. Ex capite *Brahmanes*, quia tribus haec sacerdotalis & capitalis alias tribus sapientia sua gubernare debet, ut caput humanum reliqua membra. Ex humeris nata tribus regalis seu *Kshetrier*, quia reges veluti suis humeris pondus regiminis, regnorum & populorum sustinere debent. Ex ventre nati *Vayshycr* seu tertia tribus agriculturae & mercaturae addicta, quia haec duabus illis scientiis & functionibus ventri succurrit. Ex femore seu pedibus nati *shudras* seu mecchanici, quia labore suo statum regni sustentare, capiti, ac humeris subesse debent. Haec omnia hoc quo diximus modo ex libris Brahmanum, ex immemorabili traditione, ex communi & constanti opinione populi Indici confirmantur, vera, sacra, & certa esse universim ab omnibus propugnantur. Ex quibus sane iam usque ad evidentiam patet religionem Brahmanicam allegoricam esse, atque sub involucris, symbolis et fabulis omnia tradere, quod certe, si Clementi Alexandrino, Plutarcho, aliisque antiquis aliqua fides est adhibenda, iam demonstrat, Indicam hanc religionem vetustissimam esse.

Ex his ergo omnibus iam facile dispergunrur somnia pene infinita variorum scriptorum Europaeorum, qui cum primum linguae exterarum nationum studere, et exoticos libros legere debuissent, & ex iis postea aliquid effari, suis visionibus et opinionibus praecocibus sine peritia linguarum, sine libris, sine ullo prorsus proferendae veritatis adminiculo in mores illarum gentium inquirentes Indicum Brahma deum Patriarcham Abraham (1), alii

(1) Postellus commentario in Iezirah, Vide Sonnerat *pag.*274. *edit. in* 8. Stephanus Fourmont, S. Epiphanius.

alii repraesentationem tantum unius divini attributi seu potentiae creationis veri dei (1), alii solem (2), alii verum quempiam hominem legislatorem (3), alii denique aliud esse falso statuerunt. Auctores hi uno hoc refelluntur Brahmanico libro Amarasinha, et epithetis illis quae supra attulimus, et quae gens Indica tota Brahmae deo suo semper adstruxit, atque hodiedum vere attribuit, credit, docet, & publico cultu profitetur (4). Hanc theodotiam & philosophiam Brahmanicam, & hoc quod diximus, mirifice confirmat statua dei Brahmae ex Bardesane a Porphyrio lib. de styge descripta. *In illo antro* (forte olim in insula Elephanta aut Salsette) *statua est decem ut videtur aut duodecim cubitorum, habitu erecto manibus in formam crucis extensis, cuius dextera faciei pars virilis est, sinistra muliebris. Atque eadem ratione brachium ac pes, totumque dextrum latus virile: sinistrum vero muliebre ..... dexterae mammae illius statuae solem insculptum esse aiunt, sinistrae lunam, ceteraque quae in mundo continentur, videlicet caelum, montes, mare, fluvium, oceanum, plantas, & animalia & quidquid tandem in rerum natura exsistit. Hanc statuam aiunt deum filio suo dedisse cum mundum conderet, ut exemplum sibi propositum haberet*. Statuam Shivae dei dimidia parte feminae & altera parte viri exhibet ex eodem templo Elephantae Niebuhr *tab. 6. tom.* 2. Elementa nempe ignis, aquae, & terrae, ut ait Plutarchus, & Lactantius aliique, uxores & filios habere dicuntur, quin mares & feminae simul fuisse narrantur, subinde ut mares tantum, alias ut feminae tantum exhibentur, tum inter se pugnasse, simul concubuisse, filios genuisse saepenumero inducuntur in veteri philosophia, id quod nos solertius enucleavimus in dissertatione in linguam Samscrdamicam. Quare Brahma, quin & Vishnu & Shiva, nempe *terra, aqua & ignis*, ut mares & feminae subinde simul repraesentantur, & in statua illa Bardesanis sol, luna, astra, maria, aliaque caelestia & terrestria appinguntur; ut sole, luna, & astris, terram, aquas, plantas, omnia denique sublunaria germinare doceatur. VISH-

(1) Vide *pag*.243. in *Asiatick researches*. De Paw. tom.2.

(2) Alphab. Tibet.

(3) L'Avocat *dictionaire des hommes illustres &c.*

(4) Vide satyram 15. Iuvenal. *cum notis Farnabii*. Patavii anno 1705. Vocabularium Amarasinha sect.1. *Sorggavarggam*.

VISHNU

TAB. IX.

Vishnu deus, quaſi Gishnu ſeu *Victor* haec epitheta in Amaraſinha gerit: I. Nárayena. *Nirà* നീര ſignificat plenitudinem ſeu aquas collectas, quae dictio alludere videtur ad vocabulum maria, de quo in geneſi ita dicitur: Et vocavit deus aridam terram, congregationeſque aquarum appellavit maria. *Ayena*, vel Malabarice prolatum *àyenam* ആയനം ſignificat *Incrementum*, commotionem plurium rerum in unum cumulum vel corpus, extenſionem in longum & latum unius rei, collectionem & augmentum. Haec etymologia a qua non multum diſcrepant Angli Calcuttenſes manifeſte probat, deum Vishnu primigenie ſignificare aquas. Gishnu vero vel Vishnu ſeu Victor per aquas fuit, ſeu aqua mundi victrix evaſit tempore diluvii univerſalis, quo tempore primum Vishnu inter homines et in hoc mundo apparuiſſe dicitur in ſua prima incarnatione in piſcem. Haec apparitio prima cum evidenter ad diluvii univerſalis tempus in omnibus Brahmanicis libris referatur, quatuor etiam epochae temporum apud Brahmanes evidenter ſtatui poſſe videntur. Nempe I. quae eſt creationis, ſeu epocha Brahmae, qui primus deaſter eſt. II. et III. epocha eſt dei Vishnu, quae ad hunc uſque annum 1791. quo haec ſcribo, perdurat, & necdum finivit, quia gentiles adhuc alias incarnationes dei Vishnu exſpectant. IV. epocha ignis ſeu dei Shiva, quae eſt conſummatio mundi per ignem. In prima epocha, qua aetas aurea ſeu *krdayugam* continetur, numerandi ſunt illi omnes, qui a Brahma & Da'kshen uſque ad *Manu* Regem huius nominis ſeptimum, ſeu uſque ad Satyavrta pientiſſimum virum, quem Vishnu ab univerſali diluvio liberavit, procedunt. In ſecunda epocha locum tenet aetas argentea *tredáyugam*, quae principium ſummit a diluvio uſque ad nativita-

vitatem Krshna, & bellum Pandavarum, quo tempore Vishnu ſub nomine Krshna apparuit. Tertia denique *dvàbarayugam* ſeu aetas argentea incoepit triginta annis poſt mortem Krshna, & perdurabit uſque ad conſummationem mundi, quae fiet per ventum validum, igneum, & urentem. Tunc incipiet epocha IV. dei Shiva, qua corruptis, deſtructis, & conſummatis rebus omnibus, ex ſeminibus reliquis, quae in lotum, vel in triangulum, aut matricem deae Bhavani recipienda ſunt, novus iterum orietur mundus, & novi caeli. De prima incarnatione dei Vishnu, qua hic transformatus in piſcem primo ad quaerendum védam, ſeu librum trium legum Brahmanicarum, quem *Hayagriven* daemon furto abſtulerat a deo Brahma dormiente, & in mare deiecerat, proceſſit, ac deinde ad pientiſſimum *Manu*, *Satyavrta* ſeu boni operatorem, celebrem Regem ab univerſali diluvio liberandum Vishnu piſcis venerat, vide *Aſiatick reſearches p.* 230. *& ſeq.* & Sonnerat *tom.* 1. *de Vishnu dei incarnatione in piſcem lib.* 3. *cap.* 3. R. P. Brito ex traditione Brahmanum Maduréenſium regem illum, quem Vishnu a diluvio liberavit, dicit fuiſſe *Tiruvaluven*, qui unacum ſua filia periculum evaſit. Verum magis in hac re credendum libro *Bhàgavadam*, ex quo eam afferunt Angli, quam R.P. Brito peculiari traditioni, aut certe nomina plura habuit, ita ut unum in uno, alterum in alio loco obtineat.

II. Nomen Vishnu eſt *Krshna* ſeu niger. Sub hoc nomine fuit incarnatus Vishnu incarnatione nona, & de hac nos agemus infra. III. nomen eius eſt *Vaygunda*, quod deſumptum eſt a loco, ſeu caelo *Vaygundam*, in quo reſidet. IV. *Dàmodara*, quia ſignum ſeu veſtigium pedis impreſſi gerit in ventre, quod ei impreſſit Tambura Má Irushi. V. vocatur *Késhava* ſeu Crinitus. VI. *Mádhava*, quia eſt maritus deae Má ſeu Leksmi. VII. dicitur *Punnarikàksha*, ſeu oculos habens rubicundos et pulchros ut eſt flos lotos. VIII. *Gòvinda*, quia pavit *govàm* ſeu vaccas, & adamavit 1608. mulieres paſtorales, *Govaſtriguel* dictas. IX. vocatur *Garudhadhvagia*, quia dum e caelo ſuo egreditur, vehitur aquila vel ave *gaerudha* dicta. X. *Pidámbara*, quia veſtes gerit coloris flavi. XI. *Ciakravànnì*, quia manu gerit ciacram ſeu rotulam, in qua duo trianguli. XII. *Ciadurbhugia*,

gia, seu IV. manus habens. XIII. *Patmanàbha*, umbilicum ad instar loti habens. XIV. *Madhuribu*, hostis Madhu, quia pugnavit contra Madhu gigantem. XV. *Vishvambhara*, omnia sustentans, omnia protegens, et conservans. XVI. *Vanamàli*, quia in campis seu solitudine pastorali floreo serto fuit coronatus, & aliud sertum ex collo gestabat. XVII. *Gauri* Bengalinus, Gangeticus. XVIII. *Devaganana* filius deae Devagui &c. Quae epitheta omnia ad eius diversas formas & transformationes referuntur.

Ex opinione Vishnuvitarum IV. manus dei Vishnu significant, potentiam, iustitiam, liberalitatem, sapientiam. Forte rectius dicerent potentiam, & magnum conatum, quem ut aqua semper exerit ad conservandas res creatas. Secundum eamdem opinionem concha seu buccinum, quod una manu gerit, significat, *quod buccino illo evocet & ad generationem ex abysso perducat, creet ex visceribus terrae & aquae ea, quae vult*. Buccinum seu concha etiam Neptuni insigne est, et Venerem ex concha natam scimus. Neque ideo Vishnu Venus est, quod arbitratur R. P. Georgius; nam si ratione solius huius conchae Venerem esse dicas, quod eam manu gestat, ratione clavae, quam alia manu tenet Herculem esse dicere debebis; et sic iterum alium, ratione rotulae seu ciacra, quae tertiae manui inest (1). Melius ergo dicunt Indi, concham esse procreationis vas et symbolum, in qua germinant, et nascuntur res terrestres. Talis etiam est lotos, quam Vishnu in IV. manu tenet, prima nempe aquae productio, quae secundum scholam Ionicam Thaletis, primum (2) generationis

(1) Simulacrum illius ex aere fusum exstat in museo Borgiano Velitris. Arcum etiam ut strenuus bellator una manu portat.

(2) De Thalete vide Ciceron. *lib.* 1. *de nat. Deor.* Lactant. *lib.* 1. *cap.* 5. Diogen. Laertium seg. 35. inter Thaletis ἀποφθέγματα ubi haec refert: *Antiquissimum eorum omnium, quae sunt, Deus: ingenitum enim est, pulcherrimum mundus; a deo enim factus est.* Minut. in Octavio: *Milesius Thales, rerum initium aquam dixit; Deum autem eam mentem, quae ex aqua cuncta formaverit.* Plutarchus de placitis philosoph: *Thales principium rerum esse dixit aquam. Videtur autem princeps philosophiae hic fuisse, & ob eo secta Ionica nomen duxit.* Eadem erat philosophia Phoenicum ut videri potest apud Euseb. *Praeparat Evang. lib.* 10. Eadem etiã de aqua philosophia Aegyptiorum est, ut asserit Herodotus *in Euterpe*. Eadem quoque Indorum ut est ex Megesthane apud Strab. *lib.* 15. Hesiodi Scholiastes inquit: *Pindarus etiam praestantissimam rerum esse aquam, dixit.* Ex his coniice religionis & philosophiae Brahmani-

tionis principium est, et cui etiam schola Brahmanica accinit, dum aquam secundum rerum principium statuit. Clava Vishnu, quam *ghedà* vocant, malos castigat, et capita perversorum frangit; ex hac enim caussa toties incarnatus fuit, ut gigantes exstirparet, qui deos et devotos poenitentes infestabant, et ut malos, ac superbos reges prosterneret, quibus Brahmanorum libri, cantilenae, et fabulae refertissimae sunt. Rota *ciacram* dicta, quam ipse manu in gyrum agit, ea est, per quam mundus in gyrum volvitur, qui motu, generatione et corruptione conservatur, quod conservationis munus huic deo incumbit. Concham & lotum venerantur Tibetani, et Iaponenses. Non absurde etiam Mani Tibetanum ciacram seu rotulam Vishnuviticam dixeris, hoc enim ipsi semper in gyrum agunt; & quoniam lotum adeo venerantur,cur dici nequeat quod Mani rotula Brahmanica sit? Verum nos supra Mani *lingam* esse ostendimus. At quidquid sit sive lingam sive ciacram, semper ad generationis et corruptionis principium refertur; ad hoc enim illud referunt etiam epistolae magni Lhamae, quae in Alphabeto Tibetano adducuntur, et quas attente perlegendo facile quisque in nostram ibit sententiam. Vishnu habet uxorem Lackshmi, quae sine dubio terra est, nempe dea aquae amica, et quae per aquam fruges fert. Eam Indi magnam matrem esse dicunt, quia haec semper producit, et nihilo imminuitur. De hac nos agemus infra. Vishnu dei corona triplex denotat dominium triplex, nempe, *maris*, *terrae* ut aqua irrigandae, et *firmamenti*, quod aqua replet. Ex collo appensum gestat diamantem *causthubha mani* dictum, ad renes panno flavi seu subaurei coloris induitur, qui *Pidàmbaram* dicitur. Hic igitur color gratus est omnibus Indis, sectis, et poenitentibus, qui telis hoc colore tinctis induuntur. Inaures dei Vishnu carbunculi sunt, et hac forma quam descripsimus,

cae antiquitatem. Cum enim sol, luna, astra, elementa adorata fuerint ante nativitatem Moysis (nemini dubium, & liber Iob id manifeste asserit) & cum religio ac philosophia Brahmanica tota circa has res versetur, facile coniici potest, quam antiqua haec Brahmanum sit religio & philosophia. Quare primi conatus Moysis erant, Israelitas, qui ad eam deflexerant, ab hac repurgare, unde etiam ita inchoavit genesim: *In principio creavit Deus &c.* ut nempe omnia haec frangeret, & una voce rescinderet.

etiam Karta, seu suprêmum numen aliquibus poenitentibus et hesychastis apparuisse, Indi fabulantur. Avem garudha dictam, qua Vishnu vehitur, aquilam esse putat Sonnerat, verum saltem in Malabarica non aquila, sed accipiter in veneratione habetur, et dei Vishnu vectura, seu *vahenam* dicitur (1). Ex accipitris, lusitanice *minhoto* dicti, volatu auguria sumuntur, et saepius vidi illos beatos existimari, qui manu pisciculos portantes, ab accipitre volatu celeri invisuntur, et ex quorum manibus avis illa pisciculos rapit. Adeo animal istud in Indiis nequam est. Vishnu subinde una manu nolam gestans pingitur. Haec nola poenitentium insigne est, cuius sonitu ipsi praeceduntur, ut ii qui polluti et contaminati sunt, recedant, se abscondant, et liberam poenitenti gradienti relinquant viam. Hac nola magni nominis *Sanyâsi* ab aliquo praecedi solent, dum ex uno ad alium locum transeunt, aut in stagno aliquo lavantur. Vishnu dei incarnationes sunt IX. (2). I. In piscem. II. In testudinem, in qua forma ille labentem sustentavit, et ab interitu liberavit mundum, qui periclitabatur ob acre certamen inter deos *Dévaguel* dictos, et hostes eorum *Asurer*, qui magna vi ambrosiam caelestem diis eripere volebant. III. In porcum, ut in terra defossos dei Rudra inveniret pedes. IV. In narasinham, seu in semileonem et semihominem, ut occideret gigantem Irania, qui superbus deos, devotos haesychastas, et praesertim deo Vishnu devotum persequebatur Pragaladen. Huius gigantis sanguinem potasse dicitur Vishnu. V. In Brahmanem *Vàmana* dictum, sub qua forma punivit regem *Mahaveli Shacravàti*, quem ad infernum detrusit, et qui inde non nisi singulis annis mense augusto egreditur, quo in honorem dei Vishnu Malabarenses octiduum observant ieiunium, et solemne festum *onam*, quo novis induuntur vestibus, & umbratiles celebrant pugnas ludorum instar solemnium. Arcu, sagittis, ac vario armorum genere instructi pugnando reciproce aliqui occiduntur, plurimi vulnerantur. Haec omnia in

(1) Avis haec vectura dei Vishnu, *avium dominus & coloris aurei vel subrubri* esse dicitur in Amarasinha.

(2) Omnes istae incarnationes coloribus expressae exstant in museo Borgiano. Easdem exhibet etiam Pivatius & Sonnerat locis supra citatis.

in honorem Vishnu dei referuntur, qui hoc menſe in terram deſcendere dicitur & mundum cominus inſpicere, an recte, & cum abundantia frugum adminiſtretur, an vero aliqua ad victum neceſſaria deſint. Alibi feſtum hoc menſe novembri celebrari auctores dicunt. VI. VII. & VIII. incarnatio fuit in Rámen. I. Ut perverſos Indiae reges Rágiaputrer dictos puniret. II. Ut gigantem Cartavirtargunen occideret, quem aratro confecit, & cum mille brachia haberet, eis exciſis cumulos & ſtrues ex oſſibus exſtruxit. III. Ut *Rávana* gigantem, regem inſulae Ceylan vinceret, & regno privaret, in quo bello etiam cecidere *Kumbhacarnen* & *Vibhishmen* fratres Rávanae, inſignes bellatores. Hoc bello finito & Sida uxore ſua recuperata, victor per mundum peregrinari coepit. IX. incarnatio fuit in *Krshna*. De hac nos agemus infra.

Ex his omnibus elucet, Vishnu deum primigenie elementum aquae, cuius vis in diluvio univerſali primum cognoſci coepit, fictionibus allegoricis ſive ad promovendum bonum, ſive ad conſervandum mundum, ſive ad exſtirpandum malum, quod pariter ad eius conſervationem conducit, uti in primo diluvii eventu, ita ſaepius ſub dei forma in mundum induci; adeoque hic non ſolum allegoriam, non ſolum philoſophiam, ſed etiam fortaſſis eventus hiſtoricos mundi, ac praeſertim Indici, inquirendos eſſe, ut hi proinde attentiſſime examinari mereantur. De actionibus aut incarnationibus dei Brahmae relative ad mundum, & eius habitatores, nihil aut omnino parum proferunt Brahmanici libri, quin Brahma dormiiſſe dicitur, dum daemon abſtulit legis libros, quod certe per duo mille priores annos ante diluvium, & genus humanum corruptum fuiſſe, & mundum quaſi conſenuiſſe denotat. At ubi diluvium coepit, omnia velut a ſomno expergiſcuntur, omnia ſurgunt, omnia agitantur, boni & mali, poenae & proemii ratio habetur, Vishnu uſque ad aetatem mundi ferream IX. aut X. vicibus incarnatus in mundum veniſſe dicitur. Res itaque ſummi momenti eſſet incarnationes eius attentius examinare, perſonas, tempora, loca, & facta inſpicere, ac ſublatis allegoricis fictionibus, ex quibus tamen male tectis ſemper hiſtoricae lucis ubi-

que

que aliquid promicat, certam epocham & facta historica stabilire. India, antiqua et decrepita tellus, omnis generis traditiones antiquas, systemata, sectas, opiniones philosophorum vetustas, cultus & religiones varias, vestigia antiquitatis certa, consuetudines denique & antiquos libros possidet, quidni dicendum antiqua facta historica possidere? Adde, quod Brahmanum pertinacia, & populi obstinatio Indici pro antiquo culto, antiquis artibus, & antiquis consuetudinibus ac traditionibus conservandis admirabilis plane sit, & nulli populo, nulli genti, aut regioni communis. Moriuntur ipsi potius, quam vel unguem recedant. Est ergo cur apud ipsos multa inquirantur, quia apud ipsos plurima antiquitatis monumenta tuto conservata fuerunt. De Vishnu vide multa in *Asiatick researches*, tum apud R.P. Giorgium in Alphabeto Tibet., P. Norbertum, P. Britto, Sonnerat & alios. Vishnu dei simulacrum sub nomine *Náráyena* exhibet codex P. Constantini ab Asculo *fig.* 5. Quod nos heic exhibemus simulacrum est aereum musei Borgiani.

ശിവഃ

S H I V A

TAB. X.

Quemadmodum deo Brahma rerum creatio seu productio, & deo Vishnu eorum conservatio, ita tertio Indicae Trinitatis deo Shiva rerum destructio a Brahmanibus adscribitur. Hoc ipsi uno quasi vocabulo exprimunt: സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരം srshdistidisamháram, *productio*, *conservatio*, *destructio seu corruptio*. Haec attributa *Karta* seu supremi entis sunt ex opinione multorum Brahmanum, & horum symbola sunt terra, aqua, ignis vel etiam sol tertius, maximus, & potentissimus Indorum deus. Hic in vocabulario Amarasinha sequentia epitheta habet: ഈശഃ isha *dominus*, പശുപതി pashubadi *bovis dominus vel maritus*, inde

de hodiedum ſectarii dei Shiva *Govámſuámi* vel Gòſvámi domini vaccarum dicuntur. Ubi notandum: പശു *pashu* bovem & vaccam ſignificare. Exſtant in muſeo Kircheriano plura ſimulàcra Aegyptia Apis bovis, qui inter cornua diſcum geſtat, & haec ipſa cornua in lunae modum recurva habet. Unde illud ſimulacrum ſolem, lunam & bovem vel vaccam terrae ſymbolum, tria Aegyptii & Indici cultus obiecta ſimul repraeſentat (1). Figura Shivae, quam heic ex muſeo Borgiano exhibemus, pariter bove vehitur. *Tab.*VI. *tom.*2. in Niebuhr figura principalis, quae eſt Shiva hermaphroditus അൎദ്ധനാരി arthanári ſeu vir femina a Brahmanibus dictus, ex inſignibus ſeu inſtrumentis ac bove, quem manu tangit, manifeſte Shiva deus eſſe deprehenditur. Ita pleraque Shivae dei ſimulacra in Indiis bove vehuntur, et celebris eſt marmorea tabula *Sebeſii* in hortis Burgheſiis ad montem Pincium, cuius explicationem nos in grammat. Samſcrdamica tradidimus. Tertium epithetum dei *Shiva* quod *bonum* ſignificat, eſt ഈശ്വരൻ ishvara *dominus*, ഈശാനൻ ishána *dominus*, ഈശാനി isháni *domina* nomen deae Bhavani Shivae dei uxoris, quae forte *Iſis* Aegyptia eſt, vocabulo ab Isha, Iſa, aut Isáni corrupto, ut corrupta fuiſſe demonſtravimus alibi *Dharma* in *Herma*, *Boudh* vel *Budha* in *Thout*, & alia. *Quarto* vocatur മഹാദെവൻ mahádéva *magnus deus*, മഹെശ്വരൻ mahéshvara *magnus dominus*, രുദ്രൻ rudra *flere faciens*, ശൂലി shúlí *tridente inſtructus*, ശങ്കരൻ shangra *metum faciens*, ചന്ദ്രശെഖരൻ ciandrashégara *lunam in capite portans*, unde aliqui huius dei ſectarii Shivenitae lunae effigiem in fronte deſcriptam gerunt, & exinde etiam bene arguitur Apis cornua lunam, diſcum vero ſolem repraeſentare

(1) *Terram Aegyptii hieroglyphicis litteris cum significare volunt, ponunt bovis figuram.* Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 19.

re (1). ഗിരിശഃ guirisha *dominus montium vel montis*, de qua re observa ea quae P. Constantinus Capuccinus olim Nepalensis Missionarius ait *ad fig.7. & 8.* in suo codice manuscripto: *Una giornata di cammino distante della città di Batagao vi è un grande monte detto Hemaloe* (Himala mons frigoris) *abitazione, e luogo di contemplazione di Mahádéva e de Párvadi sua moglie. Il sagro fiume detto Bagmadi che scorre tra Batagao e Catmandu è di acque sante, che levano ogni macchia di peccato.* Vide mappam geographicam D. De l'Ile *inter gradum latitud. 25., & 30. prope civitatem Pattan*, & librum *Asiatick researches pag.248.* Montes isti Tibeto proximi an non conveniunt cum monte Thraciae de quo Herodotus & Macrobius agunt? *In Thracia eumdem haberi solem*, ait iste Satur. lib.1. cap.18., *atque Liberum accipimus, quem Sebadium nuncupantes magnifica religione celebrant ut Alexander scribit, eique deo in colle Zilmisso aedes dicata est, specie rotunda, cuius medium iter patet tectum.* Haec si vera sunt, profecto argumentum quod nos in grammatica de Sebasio, Sebesio, Sebadio, Siba seu Shiva deo pertractavimus, certae & plenae convictionis est. Hoc ibi videat cui placet. Porro Shiva deus etiam vocatur ഭൂതേശഃ bhudésha *dominus daemonum, larvarum, malorum spirituum*, മൃത്യുഞ്ജയഃ mrdhyugeya *victor mortis*, മൃഡഃ mrdha *pertinax, obstinatus, pugnax, bellator*, വിരൂപാക്ഷ virubaksha *deformes, terribiles oculos habens*, കപാലഭൃത് kabálabrl *horridis & erectis capillis*, വാമദേവ vámadéva *crassi, obtusi, instar pigmei corporis*, ത്രിലോചനഃ trilòcena *tres oculos habens*,

ശാസ്തൃ

(1) Plura nos de Shiva deo seu de hoc Baccho sive sole infra adducemus in quaestione *an religio Brahmanica a Scythis descendat*. Ibi quis hic deaster sit ad trutinam revocabimus & ad amussim statuemus, quae tamen nunc heic legenda sunt ut distincta notio huius dei aquiratur. Urus seu taurus quo Shiva deus vehitur probabiliter terra est, ast dum taurus solus in aliquibus monumentis exhibetur, loco Shivae dei seu solis generatoris sumi potest & debet, signum nempe pro re, ubi res est Shiva vel sol, taurus vero Shivae signum & attributum.

ശാസ്താവ shástava *vindex*, സർവ്വജ്ഞൻ sarvagna *omniscius*, quia scientia & sapientia sua omnia cognoscit & oculo illo tertio quem in fronte gerit, omnia videt, omnia bona & mala discernit ut illa aut praemio aut poena afficere possit. Inde evenit quod aliqui Shivenitae huius dei cultores unum oculum in fronte in honorem huius dei depictum gerant, id quod ego admonere & explicare in grammatica Samscrdamica plane oblitus fui. നീലലോഹിതൻ nilohida *rubro caerulei visus*, ഹരൻ hará *destructor*, ത്രിപുരാന്തകൻ triburándaga *tres urbes seu regiones inhabitans*, caelum seu firmamentum, terram, & infernum. ഗംഗാധരൻ Gaengadhara *Gangem fluvium in capite portans*. വ്യോമകേശൻ vyomaguésha *firmamenti dominus*, വൃഷധ്വജൻ urshadvagia *pluviam, tempestatem fulmen & tonitru producens*. ഭീമൻ bhíma *terribilis, horridus*, ഭവൻ Bhava *exsistere faciens*, *generans*, *&c.* Haec omnia nomina gentiles ex corona precatoria *rudráksham* dicta devotissime recitant, & hae sunt eorum quotidianae preces. Unde coronae hae in Tibetanorum & Indorum manibus passim videntur (1). Sub omnibus his epithetis seu qualitatibus vel attributis hic Deus repraesentari solet. Quorum plura si in hac una eademque figura dei Shivae coniungas, exsurgit inde monstrum ingens, terribile & horrendum quod vide *pag.*48. *tab.*2. *in Alphab. Tibet. in cyclo transmigrationum* a clariss. P. Georgio explicato. Ex his iisdem attributis iam tu ipse facile simulacrum huius (2) dei cognosces & ab omni alio, dum tibi occurrit, distingues, videbisque Shivam modo bovi insidentem (3), modo ex capite illius Gan-

(1) Numquid ergo somnia sunt omnia ea, quae de Tibetanorum Manichaeismo aut corrupto Christianismo adstruuntur? *Vid. tab.*IV. *in Alphab. Tibetano*.

(2) Daemonem existimat esse Ludovicus Rom. Patritius *lib.* 5. *suae navig. pag.*237. in opere inscripto: *Novus orbis regionum & insularum*. Basileae. an. 1532.

(3) Simulacrum hoc depictum bovi insidens vide in museo Borgiano Velitris.

Gangem fluvium profluentem, modo furca, tridente, & ſerpentibus inſtructum, modo fulmen intorquentem, modo mortuorum calvariis ſeu craniis undequaque amictum, modo ſecuri aut gladio infantes diſſecantem, modo varia armorum genera, ut gladium, clavam, ſecurim, coronam precatoriam geſtantem, modo cum uno tantum lingam in yoni ſeu matrice poſito & in conum aſcendente repraeſentari, modo denique cum multis manibus & plerîſque his attributis ſimul exhiberi. Vide tabulas Franciſci Pivatii, Sonnerat *tom.* 1., Niebuhr *tom.* 2., P. Conſtantini icones *fig.* 6. 7. & 8., *item fig.* 18., & 20., quam ultimam male exponit dum numen illud praeſidem carminis, comoediae, chorearum, et gaudii eſſe contendit. Ita pariter minus recte comparat R.P. Georgius hoc numen cum Budha, qui abſque omni dubio Mercurius eſt, et a Xaca, Sciaca, ſeu Siba, Seba, vel Shiva omnino diſtinctus. Vide epitheta Budhae in grammatica Samſcrdamica circa finem. Ex his iiſdem epithetis, quae ſane ad amuſſim conveniunt cum omnibus Shivae dei ſtatuis, figuris & imaginibus, ut auctores ſupra citatos inſpicienti patebit, iam facile dignoſcitur, quiſnam ſit hic deus Shiva. Eſt nempe ſol terrae ſeu bovi inſidens, eſt generator & deſtructor, gignens & exurendo deſtruens aut corrumpens, eſt vindex criminum, corporum & animarum, eſt mortuorum iudex, eſt Hercules, eſt Iupiter tonans & fulminans, eſt ignis calore procreans, dum Vishnu & Brahma ſeu terra & aqua concurrit. Quare etiam cum fratre ſuo Vishnu ſimul concubuiſſe in fabulis Brahmanicis traditur, & ex hoc concubitu enatum eſt portentum illud Indicum Phallus ſeu Lingam, naturae ſeu *Shakti* deae ex calore et humore generantis ſymbolum, unde etiam *lingam* hoc in *yòni* ſeu matrice conſtitutum paſſim in Indiis in lucis cernitur, & ex conſtanti ac univerſali Indorum traditione Shivae Dei & Bhavani uxoris eius, aut Vishnu dei fratris illius in feminam mutati, pudenda repraeſentat. Hanc vero communem omnium Indorum, id eſt Malabarenſium, Tamulenſium, Madurenſium, Bengalinorum, Indoſtanorum opinionem eſſe, non tantum elucet ex eo quod de primis ego, de Tamulenſibus R. P. Norbertus, de Mayſſurenſibus & Madurenſibus R. P. Brito, de Bengalinis & Indoſtanis Angli Calcut-

M ten-

tenses, vades dare possimus, & praedicta confirmare, sed etiam de populis Nebalensibus Tibeto proximis idem affirmet R. P. Constantinus ab Asculo *pag.* 156. ubi ita habet: *dicono alcuni loro libri, che l'eterno Paramesuara, cioè dio creò con la sua volontà sei vaghe cose, cioè il cielo, la terra, l'aria, l'acqua, il sole, e la luna, e stando in atto di voler crear il restante, comparve nel mondo la sua medema volontà* (alii dicunt virtus, potentia, natura id est Shakti dea, quod proprie virtutem aliquam singularem significat) *In figura di donna, e questa battendo tre volte la palma di lei mano, in virtù di alcune parole ne uscirono tre palle, e da queste Brahma, Vishnu, e Mahádéva trinità visibile*. Haec omnia nos accuratius enucleamus in grammatica, quae omnino legenda est illi, qui de his rebus distinctam notionem habere cupit. Ex imperiria linguae litteralis sacrae Samscrdamicae, non solum haec, sed etiam omnia quae supra de Shiva diximus, miro ariolantium, morologorum, & semiperitorum scriptorum studio & scriptionibus corrupta, confusa, intricata, perversa, & depravata fuerunt, ex quo etiam emanavit, ut nullus quod sciam hactenus veram, distinctam, & dilucidam notionem de Shiva deo dederit. Quare vocabularium hoc Amarasinha semper prae oculis habendum est, & iuxta illud scriptores illi castigandi, legendi & ad trutinam revocandi. In hoc eodem vocabulario Shivae deo haec attributa adscribuntur: ജടാ Gedá *crines seu capillitium horridum & totum intextum*, വില്ല Villa *arcus & sagitta*, കാള Kála *bós*, ഗദാ Ghedá *clava &c.* Qui plura de deo Shiva ex mythologia Indica nosse cupit, adeat opus manuscriptum R. P. Ildephonsi inter codices S. Congregationis *num.* 20., codices Indicos manuscriptos bibliothecae regiae Parisiensis *num.* 34. 56., & alios, ac praesertim codicem manuscriptum, qui exstat in bibliotheca S. Genovefae sub titulo: *De la religion de Malabares*, quem mihi Parisiis eruditus vir Bartholomaeus Mercier Abbas S. Leger pro sua in me humanitate indicavit, & quem ego in praedicta bibliotheca vidi mense decembri anno 1789. Rerum principia, terram, aquam & ignem, quae Strabone teste antiqui statuere Brahmanes, pariter aliqui adstruxere philosophi Graeci. *Heraclitus & Hippasus*, ait

ait Plutarchus de placit. philoſoph: *Ignem omnium eſſe rerum principium perhibuerunt. Omnia enim dicunt ex igne naſci, & in ignem reſolvi, & ignis extinctione univerſum hoc creatum eſſe ... ita ignem principium eſſe ex quo omnia, & finem in quem omnia recidant*, Confer etiam Clement. Alex. *lib.* 1. *Stromat.*, & Lactant. *de orig. erroris ſeg.* 18. Hanc ſententiam etiam Parmenidi adſcribit Laertius lib. 9. dicens: *Primus hic terram globoſam dixit, & in medio ſitam, duoque eſſe elementa ignem & terram; illum opificis, hanc materiae tenere ordinem*. Et Ovidius:

> *Quippe, ubi temperiem ſumpſere humorque calorque,*
> *Concipiunt: & ab his oriuntur cuncta duobus.*

Chaldaei, inquit Farnabius, *ignem venerabantur inter ſumma numina ut & aquam, tamquam rerum principia*. Et forte Brahmanes ea ab ipſis acceperunt. Sibas ſeu Shiveniras Shivae ſeu Herculis huius Indici diſcipulos, ſectatores, & ex illo deſcendentes iam deſcripſit Plinius, Arrianus, Curtius & Strabo lib. 15., quos vide, & hii ſectarii hodiedum in Indiis exſiſtunt, *Gòsámi*, *Togui*, & falſo nomine *Faquiril* dicti, praeter alios Shivenitas infinitos, quorum ſupra iam meminimus.

സ ര സ്വ തി

SARASVADI

TAB. XI.

Saraſvadi Brahma dei uxor in vocabulario Amaraſinha ſect. ശബ്ദാദിവർഗ്ഗം shabdádivarggam haec gerit epitheta: ബ്രാഹ്മീ Brahmí id eſt *ſcientia*, & *uxor Brahmae*. Ex quo argues ad productionem rerum deo Brahma uxorem ſcientiam feminam confictam ab antiquis Brahmanibus datam fuiſſe. Unde iam merito ſuccenſeas Newtonio, Abbati Pluche, Bryantio, La Croze, Court de Gebelin, & centenis aliis ariolis, quorum ali-

qui totum orientalium mythologicum systema & divinitates ad agriculturam tantum, alii ad defunctos illarum gentium reges, alii ad astronomiam, alii ad Patriarchas a Moyse in sacris paginis allatos, alii ad mera abstracta veri dei attributa, alii ad sola rerum principia retulerunt. Profecto ex hoc solo vocabulo ex libro Brahmanico non suspecto hic adducto iam elucet, antiquis virtutes & vitia in personas fingere moris fuisse. Sed epithetorum explicationem prosequamur. ഭാരതി bháradi *historia*, *seu dea historiae*, ഭാഷാ bháshá *lingua*, *idioma seu dea grammaticae*, ഗീ ghi *vox*, *verbum*, *dictio* seu dea eloquentiae, വാക്കൎവാണി vákervàni *linguam seu verba regens*, സരസ്വതി sarasuadi *harmoniae domina*, *proportionis*, *&* *concinnitatis praeses*. Huius deae simulacrum quod ex museo Borgiano exhibemus, in capite mitram oblongam gerit, in fronte signum sanctum descriptum habet. In quatuor manibus stylum ferreum ad scribendum in foliis palmarum, folium palmae, cervum seu formam cervi, in qua Brahma deus eam deperiit & constupravit, & cultrum vel securim habet, qua folia palmarum resecat & temperat. In aliis simulacris solo stylo insignitur, & aliam manum pendentem ac cruri applicatam tenet. Nudo & mammoso semper exhibetur pectore quasi eam adeuntibus & colentibus lac abundans praebitura. Zonam gerit ex humeris, ut pater & maritus eius Brahma, quae zona scientias tradendi, & homines instruendi facultatem & auctoritatem denotat. Haec dea apud Nebalenses una manu lotum, altera librum, alia coronam precatoriam, altera stylum seu celte tenens pingitur. Huic olim servus nomine Kálidása addictissimus fuisse dicitur, cui haec dea donum eloquentiae devoti famulitii praemium dedit. Eruditi omnes eam colant, eique sacrificent est necesse. Quin etiam reges eidem sacrificia publica offerunt, vocaturque hoc holocaustum *sarasvadipùgia*.

Brahma deum Patriarcham Abraham, Sarasvadi vero Saram eius uxorem esse existimavit P. Bouchet, & ex hac opinione plenum procacitatis risum movere conatur in religionem Christianam

nam anonymus auctor Gallus opuſculi *hiſtoria philoſophica monachiſmi* inſcripti (1), quaſi Chriſtiani religionis ſuae dogmata & inſtituta a Brahmanibus accepiſſent, unde etiam monachos Chriſtianos Indicis Samanaeis comparat, & religioſa inſtituta Chriſtiana ab illis tamquam a fonte deducit.

En animam & mentem cum qua dii nocte loquuntur

An non potiori iure philoſophaſtri noſtri a Samanaeis oriuntur? Profecto hi philoſophi ſunt ut Strabo, Arrianus, Cicero, & Porphyrius id manifeſte docent. Se ipſum itaque ſuamque philoſophiam auctor a Samanaeis deducat. Viſionarios & impoſtores ſocios ſuos Voltairum, Rouſſeaum, Bolingbrokium, Hervatium, Conringium, Shawium, Poſtellum, La Crozium, de Paw, alioſque huius furfuris philoſophaſtros, ac denique ſe ipſum rideat auctor, atque imbecillitatis & inſaniae ſuae miſereatur. Quod ſi hoc diſplicet, inſtar villoſi, murmurantis & uncantis urſi eximium ingenii ſui fetum circumlambat eſt neceſſe, ſi partui ſuo tollerabilem humani fetus formam figuramque dare velit. An Saraſvadi Sara ſit, auctor ipſe ex allatis epithetis diiudicet & taceat. Simulacrum huius deae ex aere fuſum exſtat in muſeo Borgiano Velitris.

ലക്ഷ്മി

LAEKSHMI

TAB. XII.

Dea Laekshmi Vishnu dei uxor, & ſecunda ex ſeptem deabus eſt, quas gentiles *ſapta mádara*, ſeu ſeptem matres vocant. Ea ita in vocabulario Brahmanico deſcribitur: I. ശ്രീ shri II. ലക്ഷ്മി lakshmi III. പദ്മാലയാ padmaleyá loti habitatrix, lotus enim orien-

(1) La neceſſité de ſupprimer les ordres religieux en France, ou l'hiſtoire philoſophique du monachiſme. Londres 1790.

oriente ſole ſe ſe aperit & explicat, occidente vero claudit, & quia lotus naturae ſymbolum eſt ex calore & humore generantis, lotus haec apud omnes pene Aſiaticas gentes tamquam matrix conſideratur atque ſolis ceterorumque planetarum ſemina in ſe ſuſcipit, ut ea dum iam matureſcunt iterum producat, germinet, & ſuae primae exſiſtentiae ac formae reſtituat. Quare Aegyptii ipſum adeo ſolem iuvenem in loto conſtituebant, ut in ea matureſcens creſcere videretur & fortior fieri. Unde Plutarchus in *Iſide*: *neque putant* (Aegyptii) *ſolem infantem recens natum e loto exſtitiſſe: ſed ſic ortum ſolis pingunt, innuentes quomodo is ex humidis accendatur*. Brahmanes etiam lingam in loto ſeu matrice conſtituunt & per illud generatorem, per hanc lotum, triangulum, ſeu yoni & receptaculum ſeminis intelligunt. IV. പദ്മാ padmá V. ഹരിപ്രിയാ haripriyà VI. ഇന്ദ്രാ indrá VII. ലോകജനനി lògagenani & ലോകമാതാ logamàdà mundi genitrix, & mundi mater. VIII. മാ mà IX. രമാ ramá X. മംഗലദേവതാ mangaladévadá XI. ക്ഷീരസാ kshirasá. I. *Shrí*, beata, felix, fortunata, opulenta. II. *La'kshmì*, formoſa, pulchra, nam *La'kshlmyam* venuſtatem ſignificat. III. *Patmáleya*. IV. *Patmá* vel *Padmá*, lotos, nymphaea. V. *Haripriá* dei Vishnu amatrix. VI. *Indrá*, Indraet deo affinis, proprie ſenſus afficiens. VII. mater telluris VIII. *Mà*, magna. IX. *Ramá*, luxurians, iucunda. X. *Mangaladévada* felicitatis dea. XI. *Kshirasà* dulcis, lactea. Haec dea ſedens exhibetur, & ambabus manibus lotum geſtat. Mitram in conum vergentem in aliquibus ſtatuis, in aliis vero decuſſam, aut incomptos & ſimplices capillos in verticem religatos habet. In fronte ſacris lingami inſignibus exornata eſt. Nudo pectore exhibetur. Haec itaque huius deae eſt forma communis quae in templis gentiliciis videtur & in parietibus pingitur. Sed adeſt alia etiam illius ſpecies in muſeo Veliterno, quam ego antea numquam videram. Hoc ſimulacrum La'kshmi deam ſtantem exhibet, mitra in conum aſſurgente, & pectore, ac toto corpore uſque ad renes nudo. Ex humeris ſaccum penſilem geſtat, quem ante

pectus

pectus hiantem & apertum duabus manibus tenet tamquam ex eo naturae aut terrae dona profundens. Alias infantem manibus gestat eique mammam sugendam porrigit. Subinde haec eadem dea formosae virginis instar in loto ipsa sedens exhibetur, & tunc induta, & pulcherrimis inauribus exornata lucet. Ipsi arbor *màva*, seu mangueira Indica pomorum manga dictorum feracissima, foliumque huius arboris est sacrum, unde ramusculo eiusdem Brahmanes utuntur in lustrali aqua respergenda. Lotos etiam eidem sacra est, utpote eius domus vel sedes, cui insidet. Deam hanc etiam in ore vaccarum habitare fabulantur. Ignis item nocturni tutelaris dea esse videtur, nam in honorem La'kshmi vesperi semper ignis seponitur & custoditur, atque beata illa domus esse existimatur, in qua semper aut lampas, aut alterius formae ignis in honorem huius deae exsistit, & ardet. Dum oryza coquitur, paucis granis in ignem iniectis feminae Indicae huic deae sacrificant, & hoc numen invocant. Pulchritudinis & filiorum cupidae puellae huic deae se se commendant. Ea vero ab omnibus & in tota India colitur. Magna mater a Vishnuvitis vocatur.

Quicumque Graecanicas inter & Brahmanicas divinitates similitudinem intercedere negat, & Graecos Romanosque a Brahmanibus nihil accepisse autumat, hanc deam serio inspiciat & examinet, tum monumenta Indica & Graecanica inter se conferat, atque si certis indiciis compererit Indicam gentem Graecis vetustiorem esse, Graecis Latinisque prius religione & litteris excultam fuisse, is iure merito, certissime, & bene concludet, Graecos Latinosque non tantum pleraque philosophiae capita a barbaris, hoc est ab eruditis Brahmanibus & Persis accepisse, sed & pleraque religionis dogmata ex Indiis in Graeciam & Latium allata, & propagata fuisse. Id quod multis ostendit Clemens Alex., Eusebius, Laertius, aliique.

Ops vel Ceres dea frugum, alma Ceres, tellus magna mater, cunctarum frugum creatrix, an alia a Brahmanica Shri, vel La'kshmi esse potest? Ceres dicitur, ut observant auctores, quia nos alit, & inde eam Brahmanes beatam, felicem, ac divitem esse dicunt. Luxurians & iucunda dicitur, quia, ut Fulgen-

gentius ſcribit, Graece χάρα, id eſt *gaudium* dicitur, ex eo quod oryzam, frumentum, fructus & naturae dona plenis manibus donat, hominesque gaudio replet. Luxurians vero dicitur, quia ſemper & abundanter protrudit, quod ipſi committitur, & ad generandum eſt prompta ac potens. Vishnu dei, hoc eſt *aquae* uxor eſt, quia aquae amica, aquae ſponſa eſſe debet, ut abundanter producat; tum ab ea irrigari, & fecundari amat. Ea apud Graecos Saturni filia eſt, quia Saturnus, quid quid dicat Court de Gebelin non terra, ſed aqua apud veteres ſcribitur, nec obſtaret aliquid, quin ea aquae coniux apud Indos eſſe poſſit, quamvis apud Graecos Saturni ſeu terrae filia diceretur. Formoſa dicitur, quia pulchri ſunt campi oryza pleni, formoſa etiam, quia Laekshmi & Indica Venus eſt, ex concha nata, ut aliqui, ex loto progenita, ut alii volunt, inde eſt quod virgines puellae eidem ſacrificent, et eam venerentur. Ceterum & pulchritudinis ac venuſtatis ſimilitudinem non a corporis elegantia, ſed a frugum colore, a frumenti aut oryzae venuſtate in campo rutilantis, denique a natura rei agreſtis apud veteres deſumptam fuiſſe, facile ea ſvadent, quae ſive Iacob, ſive alii Patriarchae filiis ſuis benedicentes, protulere, dum filios ſuos agris fertilibus, ſegeti aureae, & fluctuanti comparabant. Laekshmi in loto ſedet, quia *lotos* omnis generationis origo & fons eſſe apud Brahmanes ſcribitur. Dea ipſa *lotos* dicitur, quia phyſice ſpectata ſolis, terrae & aquae productio eſt, & quia terra alma mater, matrix & receptaculum omnium ſeminum eſt, quae poſtea ipſa parit & pariendo alit. Magna mater, mundi genitrix dicitur, quia per terrae & naturae fruges omnia vivunt, & quaſi per ipſam omnia generantur; ubi enim Ceres deficit, qualis generatio eſſe poteſt? Dulcis vero & lactea eſt, quia fruges dulces & quaſi lactei ſucci plenos fert, vel lactea, quia oryza primo lacteſcit, antequam flaveſcat. Felicitatis dea dicitur, quia prima felicitas non ab auro, non ab argento, non ex metallis, ſed ex terrae frugibus eſſe veteribus omnibus videbatur. Unde ad Alexandrum Magnum dicebat *Dandamis Brahman* apud Arrianum de expedit. Alexandri lib. 7. *Neque ulla re ab Alexandro egere, iis enim, quae haberet contentum eſſe, quamdiu enim viveret Indo-*

Indorum regionem tempestivos statis anni partibus fructus ferentem ipsi sufficere. En quanta in hoc solo Laᵉkshmi nomine veterum Indorum philosophia, & hanc, illosque barbaros esse dicebant Romani et Graeci, hodieque appellare audent, viceversa iure & ipsi barbari appellati. Quod vero Indi Laᵉkshmi deae noctu ignem seponant, die vero vel in ore vaccae, vel in uberibus, vel ad caudam eius habitare dicant, quin & vaccam ratione huius deae venerentur, nonne hoc in memoriam revocat fabulam illam antiquissimam, quae Cererem dum in aula Cere regis esset, & filium suum Triptolemum educaret, die quidem ut immortalem redderet divino lacte nutrivisse, noctu vero in foco, igne, & cineribus abscondisse, narrat? Esse potest & alia ratio, cur Indi deae Laᵉkshmi noctu ignem seponant, ut nempe dea agrestes productiones, fruges, oryzam seu nelli in campis albescens & nondum messi maturum ab igne urente & ardenti sole defendat, & integrum ac incolume in horrea deducat. Ideo pauca in eius honorem ad ignem coniiciuntur oryzae grana. Quam quidem consuetudinem non solum Indicae observant mulieres, sed ut animadvertit Paulus Medici in libello de ritibus & consuetudinibus Hebraeorum, & mulieres Hebraeae eidem hodiedum sunt addictissimae. Quod vero Laᵉkshmi dea et in lacte et in vacca resideat, quid aliud est, nisi quia vacca fecunditatis, & terrae symbolum, hanc fecundissimam deam optime repraesentat? Lacte delectatur ipsa, lacte delectantur et Brahmanes & Indici dii. Unde serpentibus sacris lac bibendum apponitur, aliisque diis oryzae permixtum offertur, aut denique placentulae ex oryza confectae & melle inundae idolis, et defunctorum animabus in anniversario convivio offeruntur.

Liba deo fiunt, succis quia dulcibus idem
Gaudet, & a Baccho mella reperta ferunt. Ovid.lib.3.Fast.

Sed et arbor mâva (mangueira Lusitanice) eiusque folia et fructus huic deae sacri sunt, et hanc deam bene repraesentant, quia arbor haec fertilissima est, et cui aliam in Indiis vix similem quoad fertilitatem reperias. Illius itaque foliis in lustra-

lem aquam *tirtam* dictam (2) intinctis, omnia aſperguntur, et luſtrantur. Quae quidem omnia ad ſuperſtitionem referunt plerique, quando ea iure merito ad ſanam philoſophiam referre deberent. Ea enim eſt in his omnibus Brahmanum cura et conatus, ut populo per haec naturalia, et ſimplicia ſobrietatem, temperantiam, & in fruges, lac, et ſimplices productiones terrae, valetudini convenientes, et in Indiis neceſſarias, propenſionem perſuadeant, adeoque in ſimplici, naturali, parco, ſobrio, ac incolumitati corporis vere apto vivendi genere philoſophi hi populum conſervent.

Ceterum ex deſcriptione deae Laͤkshmi a nobis data, iam facile colligitur, cur Indi in eius honorem lampadem VII. luminum ſeu VII. lychnorum accendant; cur nummi Indici deae Laͤkshmi imaginem gerant, quam Indi ante aliquem contractum vel permutationem monetae, oculis et ori applicando ſemper prius adorant; cur veſperi lampadis lumen elevatis manibus ſalutent; cur hoc etiam in ſolemnitate matrimoniali; cur viduas nempe ut ſteriles, aut ut inutiles quod non pariant, contemnant; cur etiam meretrices deteſtentur; cur vaccam venerentur, et cauda eius in caelum vehi exoptent; cur vaccae ſtercore domos perliniant &c.

പാൎവ്വതി ſeu ഭവാനി

PARVADI SEU BHAVANI

TAB. XIII. XIV.

Haec dea ita deſcribitur in Amaraſinha. I. ഉമാ umá *domina*. II. പാൎവ്വതി pàrvadí *montium domina*. III. കാൎത്ത്യായനി kartyayaní *factrix, creatrix, operatrix*. IV. ഗൌരി gauri *Gangetica, Bengalina*. V. രുദ്രാണി rudràni *flere faciens*. VI. ശിവാ shivá *bona*. VII. ഭവാനി bhaváni exſiſtentiam dans, procreatrix,

geni-

genitrix, generatrix. VIII. സൎവ്വമംഗല sarvamangala *univer*-*salis voluptas*, *universalis felicitas*. IX. ഈശ്വരി ishvari *domina*. X. മഹേശ്വരി maheshvari *magna domina*. XI. ഹൈമവതി hàymavadí *montis Himala seu Meru domina vel habitatrix*. XII. ശക്തി shakti *energetica virtus*, *vis*, *potentia*. XIII. കാളി kàli *nigra*, *obscura*, *fusca*. XIV. ഭഗവതി bhagavadí *sancta*, *felix*. Ex his *primo* inferendum est, deam hanc polyonymam lunam seu Isidem, et naturam, seu potentiam quamdàm ad generandum energeticam, & efficacem esse. Luna est, quia Shivae seu solis uxor esse fingitur et cum eo res sublunares procreat, natura est, quia omnium rerum genitrix dicitur, & per eam virtute solis terrestria procreantur. Unde hoc generationis et productionis opus ex parte solis per lingam seu dei Shivae phallum, ex parte lunae per yoni seu matricem deae Bhaváni symbolice repraesentatur. Quomodo vero haec dea Párvadi pulchra et iucunda, ac simul nigra et lugens, qualis in hoc libro describitur, esse, & Proserpina vocari possit ac debeat, ex Assyriorum religione docet Macrob. *lib.* 1. *Satur. cap.* 21., quod si admittas, Brahmanica haec philosophia tibi non solum facilis & pervia, sed etiam grata & iucunda erit. *Secundo*. Ex his nominibus manifeste liquet, quod quemadmodum *Shiven* vel *Rudren* destructor & regenerator, vel vice versa progenitor et destructor est, ita pariter *Pàrvadi* vel *Bhavàni* ipsius uxor, genitrix, regeneratrix, et simul destructrix sit. Sub duabus proinde qualitatibus et formis omnino est spectanda, et quicumque eam sub una tantum forma consideraverit, omnino a veritatis tramite aberrabit. Ut destructrix est, Rudrànni seu flere faciens, kàli seu nigra et vindex, Bhagavadi seu sancta & virtutem praecipiens, Ishvari seu domina, quin & Gauri seu Gangetica, prout nempe animas eorum iudicat, qui in fluvio Gange loti & expiati exspirant, dici debet. Sub hac forma ipsa in plurimis templis colitur. Oculos habet hiantes et terribiles, faciem nigram ut carbo, dentes longos & prostantes, pro inauribus duos elephantes, capillos instar caudae pavonis horridos, arrectos, et serpentibus mul-

tis amictos. Subinde XVI., alias VIII. habet brachia & manus. In his gladium, tridentem, catinos duos ad excipiendum & bibendum sanguinem, frameam obliquam seu retortam, aliam illi priori parum absimilem, rotam ferream acutissimam, cultrum pergrandem, et clavam seu ciacram gerit. Equo diabolico *pishàsha* dicto vehitur. Quae omnia instrumenta allegorica sunt, quae hanc deam mali vindicem, perversorum destructricem, ira, furore, odio in malos abreptam, et inexorabilem iudicem significant. Pro hisce rationibus nata est ex ignito oculo dei Shiva, quem in medio frontis habet et sub hac forma vocatur *Kàli*, *Bhadrakàli*, *Ga'ngadèvi*, *Komari*, *Bhagavadi*, subinde a populo *Amà*, *Mariatala*, *Durga*, *Pagòdi*, *Rudràni* dicta, quae omnia vocabula unum idemque subiectum significant (1). Ipsa ad castigandum populum variolas immittere, variis morbis, daemonis in corpora immissione homines castigare creditur, sed cumprimis in hoc mundo et ante mortem; nam mortis cura, et post eam poenarum genera ac praemia Shivae deo patri et marito ipsius attribuuntur. Haec dea humanum, aut alium quemcumque sanguinem exquirit et postulat, unde homines, boves, et gallos ipsi antiquitus sacrificatos fuisse iam supra meminimus, et galli aut boves, sed hi rarius, hodiedum eidem sacrificantur (2). Festum eius in Nebal, in Bengàla, in ora Coromandelica, et Malabarica maximo populi concursu et celebritate colitur, de quo consule varios auctores. Impossibile videtur omnes & varias fabulas heic afferre, quae a populo circa hanc deam confictae fuerunt, hodiedum narrantur, et a multis etiam Europaeis descriptae referuntur, quae tamen omnes in illud principium, quod nos supra adduximus, recidunt; nempe quod haec dea in vita hominum castigatrix et destructrix sit, ut Shiva in hac, sed cumprimis in futura vita vindex et destructor est. Hoc tamen principium a nullo fere Europaeo homine pro religione Indica allatum fuisse video, adeo ipsi externo rerum cortice occupan-

(1) Minus recte eam P. Constantinus armorum praesidem esse putat. Vindex est, non bellatrix.

(2) Vide P. Constantini ab Asculo: notizie laconiche pag. 51. Spilbergi navigationum tab. XIV. Sonnerat tom. 2. p. 93. & seq. edit. in 8.

cupantur, fabulis referendis insudant, et obiter res Indicas perscribunt. Quanam ratione Indi se et filios suos subinde sub rota currus triumphalis, quo immane hoc monstrum modo sub una, modo sub altera forma in solemni pompa vehitur, sacrificare soleant, et mori, descriptum habes in Sonnerat, qui ubique popularem Indicae gentis cultum et exorbitantes aliquas superstitiones pro vero Indico et Brahmanico cultu et religione sine ullo prorsus examine, sine criterio, quin potius cum multis imposturis obtrudit. Charpentier de Cossigny autem ipsum corrigere volens, epistola ad eum data, et anno 1784. in Insula Franciae publici iuris facta, deae Parvadi et Shivae reciprocas actiones, et fabulas plerasque ad astronomiam refert, et ab hoc ego non dissentio (1).

Ceterum Indici climatis extremus calor, aeris rarefactio, atmosphaera pestiferis exhalationibus ex paludibus, & putridorum stagnorum torpentibus aquis, provenientibus repleta, corporum humanorum oleo nucis inungi solitorum praepedita transpiratio, sanguinis effervescentia, et venae sectionis nullus omnino usus inter Indos, refrigerantium herbarum, fructuumque in aestate defectus, virus denique corporibus insitum, et variolarum caussa naturalis et certa, sed populo incognita, utpote qui plus superstitione quam philosophia ducitur, ratio manifesta est, cur Indi variolarum morbum deae Bhadrakáli adscribant, eius vindictam esse dicant, et in hac et aliis infirmitatibus ad ipsam confugiant.

Quod ad secundam partem assumptae nostrae propositionis attinet, nempe Párvadi seu Bhaváni deam uti destructricem, ita quoque regeneratricem seu Venerem uraniam esse, observandum est, quod Pythagoras primus fuerit secundum Plutarchum *de placitis philosophorum*, secundum Laertium *lib.7.* et Clement. Alex. *lib.3. Stromat.*, qui in motibus corporum sub caelo exsistentium-generationem et corruptionem principatum obtinere docuerat. Hanc vero opinionem ipse probabilius a Brahmanibus hau-

(1) *Cum ergo sint huiusce sideris, id est solis* (ita & lunae) *duo maximi effectus: alter, quo calore temperato vitam mortalium iuvat: alter quo iactu radiorum nonnumquam pestiferum immittit virus*. Macrob. Satur. lib.1.c.17.

haufit. Nam Strabo fupracitatus vadem agit, Brahmanum philofophiam de ortu et interitu corporum, de femine, de mundo, de animabus cum philofophia Graecanica, ac praefertim cum dogmate Pythagorico et Platonico convenire, quod certum omnino exploratumque effe ille perfpiciet, qui utriufque philofophiae capita ad trutinam revocaverit. Iam vero cum non Brahmanes Pythagoram, fed vice verfa illos Pythagoram, certe non docendi fed difcendi gratia, invififfe veteres prodiderint, fuapte natura fequitur, Pythagoram antea hominem rudem, doctrinam illam a Brahmanibus accepiffe, ac proinde eam iam antea inter Brahmanes extitiffe. Ex hac igitur doctrina Brahmanica fequebatur deum Shiva et deam Bhaváni uxorem fuam ut deftructores, ita quoque generatores effe. Mehercle hoc, nec alio modo id, quod in Amarafinha de Shiva dicitur, explicari poteft (1). Nam fluvius Ganges fecunditatis et regenerationis fymbolum ibidem ex capite Shivae ortus fuiffe dicitur, et hodiedum philofophi Indi Shivam *Gaengadharam* appellant, nempe fluvii Gangis baiulum, quem etiam cum Gange ex capite ipfius profluente pingunt (2). Denique ut multos praeteream, Pacunar gentilis Indicus poeta opiniones antiquas Brahmanicas exacte defcribens, ex femine dei Shiva, quod ubique profundebat, et fpargebat, ftellas, arbores, flores, naturam denique vifibilem enatam et procreatam fuiffe afferit, de qua re confer codicem manufcriptum P. Ildephonfi, et P. Iohannis a Brito. Hinc etiam deducitur potentia et virtus Shivenitici lingami; quod, ut triangulum feu yoni vel matricem femineam, veros effe deos, nempe deos naturae ad procreandum, fupra dictus Pacunar docet. En ipfius verba: Inda la tirutámara tan naduvil, iel ĕrum triconna faira adin naduvil Tandhanam bisza vătam adamaguidam tanne ăgna fadă Shiva piram madyè, Taram othu elum rebna finha áfenamel . . .

Tanne

(1) *Hoc pacto vim Osiridis in luna collocantes* (Aegyptii) *Isidem ei uxorem, ex qua prolem procreet, adscribunt. Ideo & lunam mundi matrem appellant & naturam ex utroque mixtam sexu adsignant ei, quod impleta, & gravida facta a sole, rursum a se in aerem emittat ac disseminet genitabilia principia*. Plutarchus *in Iside*. Videfis etiam alia quae de Api, de phallo, de triangulo ac de generatione rerum ex opinione Aegyptiorum affert, quae cum doctrina Brahmanica perfectiffime conveniunt.

(2) Vide in Afiatick refearches ad pag. 249. effigiem Shivae feu Mahadéva.

Tanne angna sadà Shivalingam adum sagalà dienna tiru nillam ade. *In monte Caylàsam seu Mahameru vel Sumeru aureo, habitatione dei Ishvara seu Shiva, planities adest, & in ea quadrata mensa novem pretiosis lapidibus exornata, & in medio mensae stat Lotos, Padma vel Tàmara dicta. In medio Loti triangulum, fons & origo omnium rerum, atque in triangulo Shiva Lingam. Triangulum domus & habitaculum Lingami dei aeterni est, ut triangulum domus & receptaculum aeternum est* (1). Porro haec instrumenta tamquam in throno unum leonem ex pretioso lapide fabrefactum collocata sunt, et mysterium hoc tantum est, ut nemo hominum nec ipsorum adeo spirituum caelestium illud satis intelligere et explicare possit. Hoc itaque Bhaváni deae Lotos et Shivae Lingam est, arcanum nempe naturae generantis ac producentis, quod hactenus nemo umquam mortalium comprehendit (2). Triangulum hoc deae Bhaváni in Alphabeto Tibetano descriptum exhibet R.P. Georgius, et P. Constantinus ab Asculo, atque ex hoc generationis mysterio dea haec Indica *Bhavàni*, id est *exsistentiam dans* dicitur, et Veneri Graecae comparari debet, quamquam minus vivaciter apud Graecos descriptae. Ex hac eadem ratione, *Kartyayani* factrix, operatrix, *Mahèshvari* magna domina, nempe naturae domina; *Haymavadi* roris et humoris domina (*venus nempe*) tamquam ex humido procreatrix, *Sarvamangalam*, universalis felicitas et voluptas, quae ex natura et generatione procedit, ac denique *Shakti* seu potentia, virtus, energia, et vis quaedam ad exsistendum et procreandum impellens dicitur. Quod sane iterum Brahmanum philosophiam, quamvis velo allegorico contectam mirifice commendat. Inde *Shakti* dea seu potentia, et natura in primo creationis momento Ishvarae deo praeexsistenti praesto adfuisse fingitur, ut supra iam retulimus, quae cum deo collo-

(1) Vide de hoc triangulo Philonem & Plutarchum.

(2) Tale fuit Isidis peplum quod nemo umquam mortalium detexit. Vide Plutarchum *in Iside*. Dea Bhaváni alio vocabulo *Isáni* vel *Isháni* id est *Isis* seu domina dicitur quae quidem dictio ab *Isani* corrupta in vocabulum *Isis* transivit, quemadmodum *Budha* in *Thout*, *Dherma* in *Herma*; *Menda* hircus suhruber in *Mendes*, *Mitra* in *Misra*, *Manu* in *Menes* &c. quae omnia in sacra lingua Samscrdamica inter Brahmanes incorrupta permansere.

colloquens inducitur, quod duobus modis intelligi poteſt: nempe quaſi Ishvara ſeu dominus ad potentiam ſuam vel virtutem loqueretur, & eidem imperaret, & haec interroganti vel imperanti obſequens reſponderet; aut quaſi Ishvara ſeu creator ad naturam rerum procreatricem loqueretur, & haec eidem reſponderet obſequendo: *Om*, *fiat*, *ſit*, *amen* (1). Qui melius & ad opinionem Brahmanum philoſophicam accommodatius eam deſcripſit, Lucretius fuit in ſuo poemate de natura, in quo & multa tribuit laudis encomia Veneri Uraniae, quae inter alias Veneres omnes a Graecis ad normam huius excogitatas deae Bhaváni unice & optime conveniunt. Unde etiam colliges ſyſtema illud non eſſe originalem Graecorum partum, ſed probabilius a Brahmanibus deſumptum fuiſſe. Ex hac naturae continuo progenerantis notione, tot in India & Graecia ſpuriae & pueriles fictae fuere fabulae, ut quod Párvadi ſeu Bhaváni mille & amplius annos in continua fuerit cum deo Ishvara copula; quod deus Shiva eam ſemper ſecum in capite portet, quod haec dea ſit fluvius ille celebris Ganges, cuius aquis immori & ſuffocari nihil aliud eſt, quam a peccatis expiatum in prima naturae ſemina reſolvi, ut deinde eo immaculatior & purior anima & corpus iterum ex natura regeneretur. Haec ſunt illa tam ſecreta Brahmanum myſteria, quae auctores tam diverſimode & tam abſurde ſubinde explicant. Detractis allegoriis & populi ſuperſtitionibus, quae tamen phyloſophiam ipſam contegendo conſervant, eique vigorem perpetuum tribuunt, quamque ſoli capiunt philoſophi, & illi qui Brahmanicos libros intelligunt, pleraque vera philoſophiae capita eſſe inveniuntur. Párvadi regis montium filia eſſe fingitur, & montes inter Tibetum et Indiam, ſiti, eius progeniei patria domus dicitur, quod iterum allegorice intelligi debet ita ut Párvadi, Shakti, vel Bhàvani altiſſimi naturae auctoris vel ſolis uxor ſeu luna eſſe cenſenda ſit. Hoc modo et *caylásam*, & *lotos*, & *triangulum*, et *lingam* nil niſi allegoriae & ſim-

(1) Haec ita nos in grammatica Samſcrdamica explicavimus; verum confabuiatio illa etiam ad ſolem ſeu Shivam, & ad uxorem ejus lunam ſeu Pàrvadi referri poteſt, uti eam referunt Iudaicae fabulae. Haec itaque explicatio quoad modum differt, re ipſa autem convenit, nam Pàrvadi citra omne dubinm virtus, natura, & luna procreatrix eſt.

et ſymbola ſunt naturae, et auctoris naturae omnium rerum veriſſimi productoris (1). Confer de Bhavàni etiam *Aſiatick reſearches*, et Alphabetum Tibetanum. Haec dea quotannis ſolemni ritu in mari aut flumine magno populi concurſu a Brahmanibus lavatur, quod jam olim obſervavit Arrianus in periplo maris rubri, et quod hodiedum in tota India obtinet. *Poſt Colchos* (hodie Coleci vel Coleche) *alius ſequitur locus Comar nomine* (promontorium Comorinum ſeu Comari) *ad quem locum aquis ſe abluendi, & luſtrandi gratia comeare ſolent illi, qui omni reliquo vitae ſuae tempore religioſam* (philoſophicam) *vitam agere cogitant. Idem faciunt mulieres quoque. Litteris enim memoriaeque proditum eſt, deam* (nempe Komari a qua promontorio illi nomen eſt Kanya Komari ſeu virginis ex oculo dei Shiva natae promontorium) *ibi lavari fuiſſe ſolitam*. Hic ritus ibidem hodiedum obſervatur. Quod vero de hoc praeciſe nec alio loco Arriani verba ſint intelligenda, patet ex contextu, tum quia ibi regnum *Pandionis* ſeu Pándi, nempe Madure et Maravà, quod hodiedum *Pándi* dicitur, conſtituit, et *margaritas piſcari* dicit, quod itidem hodiedum ibi obtinet. Haec eadem caerimonia fit in Gange fluvio in Bengàla, atque in ora Coromandelica, quod teſtantur Calcuttenſes Angli, et R. P. Norbertus.

TRIMURTI TRINITAS INDICA

TAB. XV.

Ut Indicae trinitatis ideam claram & diſtinctam lector nanciſcatur, primum heic opiniones & ſententias Europaeorum hominum paucis referamus, deinde quid haec trinitas ex ſententia & fide ipſorum Indorum ſit, demonſtremus. Niebuhr *tom.2.pag.*22.

O 23.de

(1) Sol itaque heic veri dei ſymbolum eſt, ſolis autem & lunae ſymbola ſunt phallus, ignis, bos ſeu Apis, triangulus, concha, yoni ſeu matrix.

23. de trinitate Indica ex sententia Indorum ait: **Ihre drey vornehmsten Gottheiten nennen sich Brama / Wistnu/ und Madeo/ und man lehrt das Volk / das Brama der grosse Schöpfer sey / der es dem Wistnu aufgetragen habe/ für alle lebendige geschöpfe / und dem Madeo für die Seelen der verstorbenen zu sorgen.**
Itaque ex relatione Niebuhr & sententia Indorum Brahma est *creator*, Vishnu *conservator*, Shiva sive Mahadéva vel Rudra est *destructor*, *vindex*, & *iudex*, cui animarum post mortem cura obtigit. R. P. Iohannes a Brito in codice manuscripto quem ad manus habeo, supra iam saepius citato S. *unico* de trinitate hac ex sententia Maissurensium & Madurensium ita ait: *Houve dizem* (os gentios) *huma molher chamada Parashacti, que quer dizer excellentissima potencia, aqual teve tres filhos, e ao primeiro que tinha sinco cabeças pos por nome Bruma, que significa sciencia, e lhe deu poder para só elle poder criar todas as couzas. Ao segundo pos por nome Vishnu, e lhe deu poder para conservar tudo o que seu Irmaõ criasse. Ao terceiro pos por nome Rutren, este tambem tem cinco cabeças, e lhe deu poder para destruir e aniquillar tudo o que os seus Irmaõs criassem e conservassem, e com estes tres filhos se cazou a mesma may que os pario.* Itaque australes Indi conveniunt cum septentrionalibus Indis, quos vidit Niebuhr, in hac una re & opinione, quod nempe Brahma sit creator, Vishnu conservator, Shiva vero vel Rudra destructor. Videamus nunc quid dicant de hac trinitate Indi Nepalenses, id est ii, qui Tibeto sunt proximi atque cum ipsis Tibetanis communicant. R. P. Constantinus ab Asculo Missionarius Nepalensis in codice manuscripto qui inscribitur *notizie laconiche*, atque in bibliotheca S. Congregationis de Propag. Fide exstat, haec habet: *Dicono alcuni loro libri* (Indiani) *che l' eterno Paramesbvara ciò Dio . . . stando in atto di voler treare, comparve nel mondo la sua medema volontà in figura di donna, questa battendo tre volte la palma della di lei mano, in virtù di alcune parole ne uscirono tre palle, e da queste Brahma, Vishnu e Mahadéva trinita visibile &c.* R. P. Ildephonsus in codice manuscripto *num.* 20. inter codices Indicos S. Congregationis *cap.* 3. haec habet: *Diximus quod Shivalingam sit una res rotunda & oblonga, fingunt itaque Brahmanes, quod tribus constet corticibus, sicuti planta*

planta ficus Indicae; *ſomniant ergo hi fatui quod tres cortices ſe ſeparaverint a trunco & converterint ſe ſe in tres deos Brahma*, *Vishnu*, *& Shiva*. Et infra lib. 2. cap. 1. ait: *Iſte deus Ishvara* (dicunt Brahmanes) *eſt deſtructor omnium rerum creatarum iuxta illud poetae Malabarici receptum ab omnibus Idololatris* സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാ
രം *Srshti ſtidi Sambaram*. *Srshti ſignificat creare*, *& hoc attribuunt Brahmae*, *ſtidi ſignificat gubernare*, *& iſtud attribuunt Deo Vishnu*, *Sambáram ſignificat evertere* (deſtruere) *quod attribuunt deo Ishvara*. *Fingunt etiam quod deus Ishvara participare fecerit ſeu communicaverit corpus ſuum uxori ſuae deae Parameshvari* (Bhavani) *& illa ipſi viciſſim corpus ſuum*, *exinde itaque remanſit medius homo*, *& media femina & hoc modo illum pingunt ſeu ſculpunt in quibuſdam figuris ſeu ſtatuis*. Haec itaque teſtimonia virorum ſunt, qui diu in India verſati ſunt, & linguas Indicas optime callebant, & quia in diſtinctis ac inter ſe quam longiſſime diſſitis eiuſdem Indiae plagis haec omnia ab ipſis Indis acceperant, inſanus ille ſit oportet, qui dubitet de una, conſtanti, ac univerſali hac Indorum fide & traditione, qua deum Brahma creatorem, Vishnu conſervatorem, deum vero Shiva deſtructorem eſſe credunt & profitentur. Quid igitur ad haec aiunt critici, philoſophi, & expoſitores noſtri Europaei? rem ex ſe iam ſatis obſcuram confundunt, intricant, pervertunt, ſyſtemata varia cudunt, & viſiones ſuas citra omnem Indorum ſententiam & opinionem venditant, mille commentariis & opinionibus inter ſe pugnantibus, quin & ſanae rationi contrariis, falſas religiones, res denique plane ridiculas, & a vera ſeu Aegyptiorum ſeu Indorum, ſeu Tibetanorum, ſeu Sinenſium ſententia, theologia, philoſophia, ac mythologia alieniſſimas magna garrulitate & turgido verborum pondere his Aſiaticis gentibus pro ſuo quiſque ſtudio adſcribunt, quamvis ipſi numquam illas gentes viderint, nec terras hominesque examinaverint, nec libros eorum legerint, nec linguam vel minime didicerint.

. . . . . . *verborum tanta cadit vis*,
Tot pariter pelves, *tot tintinnabula dicas*

Pulsari; iam nemo tubas, nemo aera fatiget
Certe laboranti poterunt succurrere lunae. Iuv.

En igitur quid auctor libri inscripti: *Recherches sur l' origine & les progres des arts de la Grèce*, qui numquam Brahmanes invisit, & nec verbum ex eorum lingua intelligit, de hac trinitate Indica dicat (1). *Primo* mysterium hoc Brahmanicum, quod mille & amplius annis ante aeram vulgarem schola Brahmanica excogitavit, & verum phantasma mythologicum hoc Indicum ex epistola S. Paulli ad Rom. *cap.* 1. *v.* 16. *& ex lib. Iud. cap.* 22. *v.* 22. explicat. Inde ad Saxones & Scythas descendit, atque Indicum *Trimourti* secundum ipsum est *Trimighty*, *ou trois fois puissant, qui repond aux memes idées & s'articule a peu pres dans les memes sons, que le Trimourti des Indiens. C' est le Trimégas des Grecs, le Ter magnus ou Altissimus des Latins. Brouma ou Berimba, Vichenou ou Bisben, Chiven ou Mahadys, sont a la fois les noms de chacune des puissances reunies dans le Trimourti, & ceux de trois legislateurs de l'Inde... Ruder* (Shiva) *ou le Regisseur, de tout. Ces peuples* (Graeci & Indi) *donnerent, l' un & l' autre, a des hommes, les attributs de la puissance generatrice. De là l' origine de toutes leurs divinités*. Et postquam in spatiis imaginariis iam satis vagatus est, tandem pag. 102. & 103. concludit: *Brouma gouverna l' Inde, dont il fut le premier legislateur, & les plus ancien roi. Bacchus etant aussi regardè come tel .... ils le confondirent avec lui; & son regne devint la premiere epoque de leurs histoires*. Atque ut colorem det falso suo systemati ex Plinio affert textum cap. 31.: *Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum reges eorum* (Indorum) *centum quinquaginta quatuor*. Deinde prosequitur: *Suivant le calcul de Mr. Bailly* (magnus sectae visionariorum magister) *le premier de ces rois vecut* 3553. *ans avant I. C. en ajoutant a ce tems la duree du regne de Bacchus, fixee par les historiens Indiens a* 52. *ans, le commencement de ce regne sera de l' année* 3605. *avant notre ere: c' est la cinquieme, apres celle ou Justin met l' etablissement de l' empire de Scythes sur toute l' Asie*, 3160. *ans avant I. C. cette etonante coincidence de tems, sur une datte eloignèe de nous de* 5388. *ans, demon-*

(1) Tom. 1. pag. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97.

demontre & la veritè du calcul Ingenieux (ingeniosi utique sed falsi) *de Mr. Bailly* , *& la certitude de l'Importante epoche conservèe dans Iustin* . En itaque non parvum inspirati auctoris pro suo systemate Scythico Indico enthusiasmum, sed candidus lector etiam insignes simul imposturas animadvertat. Quas ut facilius cognoscat & convincatur, auctorem primò cum D. Bailly eorumque sectariis nostris philosophis visionariis ad scholam Brahmanicam traducamus (1).

Samscrdamicum ത്രി tri in lingua Samscrdamica significat *tres* vel *tria*, മൂൎത്തി mùrti vero *personam* vel *corpus*. Vide nostram grammaticam Samscrdamicam *p.*98. quoad vocem *tri* ത്രി, quoad vero vocabulum *murti* മൂൎത്തി vide dictionarium R. P. Iohannis Hanxleden, qui ad hanc vocem ita habet: മൂൎത്തി *mùrti pessoa*, *que explicaõ por* ശരീരം *shariram* (corpus), *assim chamaõ a sua falsa trindade* ത്രി മൂൎത്തി *trimurti*. In oratione quadam gentilica, quam Brahmanes ad deum Shiva, Ishvara, Mahadèva, seu Rudra dirigunt, ita eum compellant: സെവകെഷ്ടപ്രദ ഭഗവാൻ നമൊസ്തുതെ ആദിമൂൎത്തായ നമഃ ഗംഗാധരായ നമഃ Sévagayshda prada Bhagavàn namostudè, aadi múrtáya namá, Gaengadharáya namá. *Deus Bhagaván* (Shiva) *qui petentibus postulata concedis, tibi sit adoratio! tu prima persona, primum corpus*, *tibi adoratio! tibi Gangis fluvii baiulo adoratio!* nempe quia hic Shiva seu Rudra fluvium Gangem caelestem omnis humoris,

(1) Illi, qui de triade Indica ex opinione & fabulis Indorum popularium, prout nunc in Malabaria obtinent, plura nosse desiderant, inspiciant epistolas meas quas Augustae Vindelicorum imprimendas dedi cum hac epigraphe: P. Paulins Von H. Bartholomäus Malabarischen Missionärs briefe über die neueste Verfassung Malabars mit Kritischen Anmerkungen. Augspurg. Confer etiam Sonnerat tom.1. pag.166. & 267. edit. in 4.

moris, per quem generationes fiunt, principium, in capite ſuo portat, quod vide in libro *Aſiatick reſearches in tab. ad pag.*248. Sol nempe qui eſt Shiva, una cum luna ſeu Párvadi ſua uxore rorem caeleſtem ſeu Gangem caeleſtem ex opinione Brahmanum exſtillant, quo rore omnia madefacta procreantur. Unde R.P.Conſtantinus ab Aſculo Miſſionarius Nepalenſis in ſupra citato libro *una tab. fig.*7. *&* 8. exhibet deum Shiva & uxorem eius Párvadi in monte *Himala* ſeu Meru, Graecis *Imau*, *Imeia*, & *Meros* (1), & ex illo monte ſolis ſeu Shivae dei & Parvadi deae ſede fluvius caeleſtis Ganges defluit, atque ex opinione Brahmanum totam Indiam fecundando omnes Indiae fructus procreat, atque corpus & animam luſtrat & ſalvat. In hac ergo oratione deus Shiva una Indicae triadis perſona, murti id eſt *corpus vel perſona* dicitur, atque evidenter probat unacum vocabuli huius explicatione a P. Iohanne Hanxleden allata, Trimùrti nihil aliud ſignificare niſi tres perſonas, ſeu tria corpora in unum compacta, quae heic ex muſeo Borgiano Velitris exhibemus. Trimùrti proinde ſeu trinitas Indica ſunt tres perſonae ſeu tria corpora, quorum unum eſt Brahma, ſecundum Vishnu, tertium Shiva. Brahma terram, Vishnu aquam, Shiva ſolem vel ignem eſſe nos ſupra ex vocabulario Brahmanico Amaraſinha defendimus. Tres iſtos deaſtros ex planta ficus bananae fecunditatis ſymbolo, vel ex triangulo omnium rerum principio, vel ex yoni ſeu matrice Bhaváni deae ſeu naturae, quam triangulus repraeſentat, vel viciſſim repraeſentatur; vel ex lingam alio generationis principio & ſymbolo, vel ex loto flore caloris & humoris prole & alio fecunditatis, vel generationis ſymbolo ob analogiam, quam cum matrice habet, enatos fuiſſe, Brahmanes philoſophi fabulantur, unde etiam hi tres dii in loto ſedentes pinguntur. Shiva ſeu Ishvara vel Mahadéva, id eſt *magnus deus* ignis nempe & ſol veri & aeterni dei. ſymbolum generans & deſtructor, duobus attributis ſoli & igni inhaerentibus inſtructus, uxorem habet ശക്തി Shakti potentiam, vim, virtutem, energiam, quae etiam

eſt

(1) Vide noſtram diſſertationem infra an *Brahmanica religio a Scythis deſcendat*? & Bayeri *hiſtoriam regni Graecorum Bactriani pag.*2.3.4.9.10.

eſt ഭവാനി Bhaváni ſeu virtus exſiſtere faciens, vel generatrix, ad quam deus in creationis momento loquebatur, ut fuſius in grammatica tradidimus. Haec potentia ſeu virtus Shakti dea, eſt mater ſimul & uxor trium horum fratrum, filiorum ſimul ac maritorum ſuorum, ſed uxor ſpecialis eſt dei Shiva ſolis ſeu ignis, quia ignis vel ſol magnus deus *Mahàdèva*, inter cetera elementa potentior eſt, unde etiam aeternus & verus deus Ishvara ſeu dominus, cuius ſol vel ignis ſymbolum eſt, in creatione primus loquebatur, & Shiva eius prima potentia & ſymbolum omnia diſpoſuit, creavit, ſectas & cultum Indicum inſtituit. Shiva proinde ſeu ignis & Brahma ſeu terra, & Vishnu ſive aqua potentiae ſeu virtuti ſunt coniuncti, atque ipſi potentiae ſunt, & terra quidem ſeu Brahma ad creandum, Vishnu ſeu aqua ad conſervandum, Shiva ſeu ſol vel ignis ad generandum & deſtruendum. Inde Indicum axioma: സൃഷ്ടി സ്ഥിതി സംഹാരം. Srshdiſtidi Samháram, *creatio ſeu productio*, *conſervatio ſeu gubernatio*, & *generatio ac ſimul deſtructio*. Tres proinde iſti Indici dei ſymbolici, allegorici, & phantaſtici ſunt, qui reapſe & a parte rei numquam exſtiterunt, ſed mente in ſchola Brahmanica efformati & ficti ſunt, qualis etiam eſt *Saraſvadi* Brahmae dei uxor, ſcientia nempe & dea harmoniae, quae evidenter numen eſt allegoricum ſeu ſymbolicum, ut ex vocabulario Amaraſinha clare elucet, cui utpote claſſico Brahmanum libro plus fidei praeſtandum, quam mille expoſitoribus & viſionariis philoſophis Europaeis, qui illud numquam legerunt, ſed Indis ſuas arbitrarias et falſas opiniones affinxerunt. Hi iidem deaſtri in feminas mutati fuiſſe, ſimul concubuiſſe, filios genuiſſe, denique ex parte viri, ex parte feminae ſeu hermaphroditi eſſe dicuntur, ut ſupra Shiva deum ſeu അൎദ്ധനാരി ardhanári ſeu ex parte virum ex parte feminam eſſe iam oſtendimus. *Subſtantia ignis calor eſt*, ait Lactantius (1), *aquae humor: alterum quaſi maſculinum eſt, alterum quaſi femininum: alterum activum, alterum patibile &c.* Plutarchus vero (2) inquit: *Quod autem*

(1) De origine erroris *seg.* 18. 19. 20. 21.

(2) Plutarchi de Homero liber *p.* 41. *edit. Paris.*

tem Iuno Iovis uxor dicitur, *cuius est soror*, *videtur*, *eo sensu dictum*; *quod Iuno intelligatur esse aer* (apud Indos Párvadi seu Bhavani luna, matrix, natura, virtus Shivae dei uxor) *quae est humida substantia*, *Iupiter autem aether* (Shiva sol vel ignis) *quae est substantia ignea & calida*. *Germani itaque videbantur propter contiguitatem ac quamdam similitudinem*: *utrumque enim elementum leve & quod in motu sit*, *coniuges dicuntur*, *quod eorum coitu omnia nascantur*. Nemini itaque mirum videri debet hoc quod supra diximus, quandoquidem haec etiam Homeri theodotia fuit. Unde statua dei Brahmae apud Porphyrium *libro de Styge* ex Bardesane descripta, ex uno latere marem, ex altero feminam repraesentabat, & *tom.2. tab.6.* in Niebuhr statua seu figura Shivae dei marem simul & feminam in insula Elephanta exhibet, quod & auctor noster fatetur pag.77. atque ex Orph. hym.41. v.3. confirmat. Eadem de Aegyptiis docet Seneca *Aegyptii quatuor elementa fecere*: *deinde ex singulis bina marem & feminam*. Iam ergo patet, cur apud Indos Brahma,Vishnu, et Shiva in unum corpus compacti pingantur, cur subinde sub maris et feminae forma exhibeantur, cur simul concubuisse, filios genuisse, unus in alterum transiisse aut mutati fuisse, cur denique inter se pugnasse, tum iterum ad concordiam rediisse, mundum hunc simul formasse, quin & tres legislatores esse dicantur. Patet etiam cur Brahma nulla habeat templa, et tota vis philosophiae et sectarum circa Vishnu et Shiva, circa aquam et ignem versetur, nam Brahma seu terra et subinde etiam aether terram informans, cum ubique sit diffusus, templo nequaquam egere dicitur; Vishnu vero et Shiva aqua et ignis, potentes generis humani amici et hostes, suos innumeros habuere cultores, et in philosophia duas sectas potentes, quae hodiedum Indicam gentem quasi totam in duas religionis classes, id est in Vishnuvitas et Shivenitas dispescunt. Hoc nec alio modo Indicae trinitatis mysterium explicandum esse, ac proinde ea omnia quae supra fabulatur D. d'Hancarville, mera somnia esse, evincitur *primo*: quia epitheta in vocabulario Amarasinha his tribus diis attributa, Brahmam terram aetheri coniunctam, Vishnu aquam, Shivam solem et ignem esse

(1) Seneca *nat. quaest. lib.3.cap.14.*

esse demonstrant. *Secundo* quia Persae et Chaldaei ignem venerabantur inter summa numina ut et aquam tamquam rerum principia. Vide annotationem Farnabii in illud Iuven. Sat. 15. *elemento gratulor & te exsultare reor* (1). Quis autem neget Indos Persis et Chaldaeis proximos esse, ac proinde huic elementorum cultui pariter addictos fuisse? Id certe nos ex ipsa eorum liturgia stabilivimus, dum holocaustum ignis descripsimus. *Tertio* quaeritur in quonam ergo omnis illa in antiquitate tam celebris et tam decantata Brahmanum philosophia consistebat, si merae sunt et omnes in religione Indorum fabulae, et nulla sub his naturalis cultus in deum, in planetas, astra et elementa ratio et religio subest, quae tamen, ut ex sacris paginis novimus, ante promulgatam a Moyse scriptam legem passim in toto oriente obtinebat? Profecto vana haec omnia et stolida sunt eruntque, si nulla antiquae Brahmanum astronomicae scientiae et philosophiae ratio in religione Indica statuatur. Unicus et solus liber Amarasinha ingentem et pene infinitum veteris Indorum philosophiae, astronomiae et mythologiae acervum detegit, et hic liber, qui certe ab omnibus maximi habetur, et antiquam Indorum religionem praeclare describit atque explicat, hoc quod dicimus, satis manifeste docet, et per epitheta his deastris adscripta probat, Brahmanes primo planetas, secundo elementa divinitatis honore donasse. Huius profecto philosophiae ratio hic habenda est. *Cum leges apud Indos variae habeantur*, ait Diodorus (2), *admiratione tamen dignae hae fuerunt a priscis eorum philosophis editae: lege enim sanxerunt, neminem omnino servum esse*. Et infra: *Prima* (tribus apud Indos) *est philosophorum, qui ceteris numero pauciores supereminent dignitate*. Et Strabo (3): *Dicunt totam Indorum multitudinem in septem genera dispertiri, quorum philosophi honore antecedunt*. Denique Porphyrius & eorum philosophandi modum & regulas philosophici instituti describit, & iterum Strabo dilucide docet, Brahmanum philosophiam *circa elementa*, *circa mundum & animam humanam* versari. Vide etiam philosophorum Tibetanorum instituta & philoso-

(1) Vide Lactantii divinas institutiones, in quibus clare docet a veteribus elementa adorata fuisse.

(2) Diodor. Sic. *bibliothecae historicae lib. 2. pag. 62.*

(3) Strab. *Geograph. lib. 15.*

losophiae rationem apud R. P. Constantinum ab Asculo (1) & idem Brahmanicum institutum in regno Ava & Pegu propagatum, ac hodiedum inter Talapoinos Peguanos obtinens (2) in alio codice manuscripto bibliothecae S. Cong. de Prop. Fide, in quo Gaudamae monachi seu philosophi Indici institutum, quod illi profitentur, exacte describitur, & omnia ad Samanaeos pertinentia ex ipso Peguano codice *Kammuva*, summa fide & probitate afferuntur. En heic huius codicis textum in linguam vulgarem translatum: *Dai uomini, dai Nat, e dai viventi tutti ossequio ed offerta d'ogni maniera più eccellente come ricevere merita, che il tutto sa, e vede, a quel Signore Iddio*. Ad hunc textum subiungit eruditus interpres: *Questo dio che presentemente invocano è Godama, il quale dopo 999. transmigrazioni venne ad insegnare l'onesto vivere agli uomini . . . . Il passato mondo fu distrutto dalle acque, ed il presente sarà dal fuoco. Ad ogni mondo hanno dato un dio particolare, così Godama è il quinto dio*. Ad quae verba tu iterum observa, ഗൌതമൻ Gaudama vel Godama in vocabulario Amarasinha *sect.* 1. *Sorggavargam* seu *cap. de caelo* tractante monachum, hesychastam seu contemplatorem scribi, talem nempe qualis est Budha seu planeta Mercurius. Ambo hi monachi seu genii planetarum dicuntur മായാദേവിസുതാ Máyá dévisuda, id est *deae Máyae filii*, quae ut notat etiam Macrobius, Mercurii mater esse creditur: *Contendunt alii Maiam Mercurii matrem mensi nomen dedisse: hinc maxime probantes, quod hoc mense* (maio) *mercatores omnes Maiae pariter Mercurioque sacrificant*. Lib. 1. Saturn. *cap.* 12. Porro Máyá apud Brahmanes est dea immaginationis, phantasmatis, seu ipsa sensuum illusio, de quo vide hoc idem vocabularium & dictionarium R.P. Hanxleden sub voce *Máyà* (3). Budha ergo

(1) Notizie laconiche *ad figur.* 73. *& seq.* item *ad fig.* 198. *in bibliotheca S. Congreg. de Prop. Fide*.

(2) *Kammuva, o sia trattato della ordinazione dei Talapoini in carattere Pali o Bali sopra ole dorate*. Traduzione fatta per commissione di Monsignor Stefano Borgia segret. di Propag. nel 1776.

(3) Illi qui Samscrdamica vocabula in Graeciam & Latium perlata fuisse negant, vocabulum *Màya* ex lingua Graeca aut Latina, si possunt, derivent. In sacra lingua Samscrdamica *màyam* est falsitas, dolus, illusio sensuum, *mayagam* res falsa, dolosa, sensibus illudens, *màyen* deceptor, illusor, *màyadevi* illu-

ergo & Gaudama vel Godama, qui etiam uxorem Ahalyam, quam Devendren seu Iupiter constupravit, habere dicitur, Mâyae filii, seu immaginationis deae partus & proles sunt, & hi genii planetarum, quemadmodum in ipsa India, ita quoque in Tibeto, in regno Ava & Pegu adorantur, contemplatores, magistri, ac institutores gentis, dii denique Indorum, Tibetanorum, & Peguensium sunt. Unde iterum elucet hoc quod supra iam diximus, religionem illarum gentium cumprimis ad veterem astronomiam referri, & certum ac evidens vestigium, reliquiasque esse antiquissimi *caelestis militiae* cultus. Prosequitur libri Kammuva textus:

> *Innanzi a tutto un precettore prendere conviene,*
> *Il precettore preso che sia del vaso o della pentola*
> *Per accattare il cibo, e dell' abito trattare conviene.*

Ad hunc locum addit interpres: *I padri* (philosophi) *di questi paesi, detti Talapoini e seguaci di Godoma, vivono di limosine. La pentola in cui ricevono il riso deve essere di terra, o di ferro. Non possono ricevere nè argento, nè oro, nè cose preziose in questo tempo, ma soltanto cibarie, vivono in una istessa casa con loro superiori, ma non hanno comunità di vitto, cibandosi ogn'uno di quello, che ha raccolto. L'abito di Pinzen* (secta philosophica) *e doppio, e quello di Samane* (nempe Samanaeorum) *e semplice, deve essere giallo* (ut in India & in insula Ceylan est). *Lo possono portar di cottone, di panno, ed ancora di seta. Presentemente in questi paesi non v'è che una specie di padri distinti in due ordini. Gl' infimi si chiamano Scien, o Samane, che vuol dire stato di quiete* (nempe യമം yamam regula ad contemplandum, ad quietem, & yámam vigilia, vide vocabularium Amarasinha in Brahmavarggam (*ed oltre a cinque precetti comuni ai secolari*

 anco-

illusionis sensuum, fascinationis, imaginationis dea, *mâyunu* disparere, exstingui, *may* color. Apud Graecos & Latinos nec radix, nec derivata ista reperiuntur. Anne itaque dubium subesse potest aliquod de cultu & vocabulis Brahmanicis ad Graecos & Latinos perlatis Ita argumentare de vocabulo *namâ*? *gnna*, *bromios*, *annga*, *bedy* &c., quae omnia Samscrdamica sunt.

ancora, *cioè* I. *di non ammazzare*, II. *di non fornicare*, III. *di non rubare*, IV. *di non mentire*, V. *di non ber vino*, *anno altri precetti &c.* Quid dicit ad haec D. de Bailly, d'Hancarville & de Paw? an religio Brahmanica, Ceylanensis, Tibetana, & Peguana ex Scythia per Bacchum in Indiam allata fuit? An non potius veteris Brahmanicae astronomicae scientiae et philosophiae partus est, an non Indiae propria, & ipsi adscribenda? Legat de his Porphyrium, Strabonem, Arrianum, Plutarchum, Palladium quos supra attulimus, & Samanaeorum philosophorum institutum quod supra ex libris Indicis descripsimus, cum hoc Peguano examine philosophi candidati, qui ad sectam philosophicam Pinzen admitti postulat, conferat, & si potest, neget, easdem qualitates in candidato requiri, quae requiruntur a Brahmanibus in sua initiatione, quaeque ad sacrificium solis yágam, & ignis hòmam peragendum necessariae sunt.

ESAME DI PINZEN

Maestro. *Voi a malattie soggetto siete? Di lepra il male non avete?*
Candidato. *Signor divino, io non le ho.*
M. *Di piaghe grandi il male non avete?*
C. *Signor dio non le ho.*
M. *Ulceri*, *rogna*, *o scabia non avete?*
C. *Signore tali malatie non le ho.*
M. *Di invasione di Pilu* (probabilius Pishasha daemon) *il male*, *e di apoplessia l' incomodo che avete non è vero?*
C. *Queste tali infermità*, *signore divino*, *non patisco.*

. . . .

M. *Di vaso per chiedere la limosina*, *e di veste fornito siete.*
C. *Signor iddio sono fornito.*
M. *Voi che nome avete?*
C. *Illustrissimo Signore Naga* (vox Samscrdamica) *mi chiamo.*

Addit deinde interpres: *l' ultimo giorno della luna ed il primo di luna piena si adunano*, *e confessano con una formola generale*, nempe ut Samanaei Indici, et Brahmanes sacrificuli in sacrificio yágam seu solis, lunae & planetarum confiteri solent. Vide huius opu-

opusculi *dissertationem primam*. Adde his ea omnia, quae affert D. Chambers in libro *Asiatick researches tom.* 1. *pag.* 160. *& seq.*, ubi defendit linguam Balicam seu Pali vel Bali, qua liber *Kammuva* scriptus est, a Samscrdamica descendere, aut saltem unam cum altera intimam affinitatem habere, allatis etiam multis exemplis, quae ibi vide. Pag. vero 162. ait: *it is singular that according to M. De la loubere, the mother of Sommonacodum is called in Balic Maha Mania* (corruptio est a Maha Máyá) *or the great Mania, Which resembles much the name of Maia, the mother of Mercury*. Denique ex eodem De la Loubere, et Knox, Budhistas Indicos & Talapoinos Peguanos et Siamenses inter se confert, & quamvis ex ignorantia quatuor Brahmanicorum institutorum saepe alucinetur, hos tamen ab illis descendisse existimat, de quo certe habita tanta rerum luce nullatenus iam dubitari potest. Haec itaque omnia manifeste suadent etiam trinitatis Indicae mysterium Brahmanicae scholae partum esse, atque is quidem meo iudicio rem acu tanget, et veram religionis Indicae epocham seu principium illius statuet, qui initia Brahmanicae scholae, astronomiae, linguae Samscrdamicae, philosophiae, cultus denique Indici principium et primam epocham, quae certe Pythagorae aetatem excedit, ex monumentis & historia stabilierit. Verum hic opus, hic labor est, nam Indorum libri omnes fabulis sunt respersi, et Graeci auctores circa antiquitatem cultus Indici non conveniunt, cum ex iis aliqui, ut Arrianus, Indis vitam errabundam et pastoralem sat longo tempore adscribant, alii vero, ut Diodorus, Indicae philosophiae remotissimam attribuant antiquitatem. Nos de his fusius agemus infra. Bayer (1) canonem chronologiae regum Graecorum in Bactriana, Indo fluvio proxima, exhibet, et Theodotum regni Bactriani conditorem constituit ad annum 254. ante Christum natum, qui calculus quantum ad reges Graecos Alexandri magni in Bactriana et India successores remotis omnibus fabulis verae historiae omnino convenire videtur. Ast si de regibus Indiae veris ante Alexandri M. in Indias adventum et Pori tempora inquiras, undique fabulas offendes, ex quibus nihil certi deducere

(1) In historia regni Bactriani.

cere poteris. Cum enim Bacchus ille, cui initia regum Indicorum adſcribit Plinius, Strabo, et Arrianus, nil niſi ſol ſit, vel Hercules, qui ambo Indias peragraſſe dicuntur a Graecis et Indis, quod nos infra evidenter demonſtrabimus, et liber Ràmayenam Indicus, qui de Ráma Indiae domitore agit, fabulis ſit refertus, ſane abſque ariolandi periculo definiri nequit, an Bacchus alter Indicus ſit *Nemrod*, an *Chus*, an *Meſraim*, an *Darius*, an *Cyrus*, an *Arabs* aliquis, an Peguanus quidam rex, quod vult Sonnerat. Minus vero recte dici poteſt, quod Bacchus ſit Brahma; quod ſomniat auctor D. d' Hancarville. Quiſquis vero ille ſit, qui Indos ex errabunda et paſtorali vita quam eis olim adſcribit Arrianus, ad civilem cultum traduxit, ille certe Indis aliqua ſaltem civilia inſtituta tradidit, non autem philoſophica et religioſa, quae revera localia, ab aſtronomia deducta, ipſis Indiae locis ita alligata ſunt, ut evidenter demonſtrari poſſit magnam Brahmanicae religionis partem, et inſtituta haec philoſophica Indica eſſe, & inde in Tibetum, Ava, Pegu, Siam, Sinas et Iaponiam penetraſſe. De quo tu ipſe accuratius confer La Loubere *relation de Siam*, duos codices manuſcriptos bibliothecae S.Cong. ſupra citatos, D. Chambers *diſſertationem in ruinas templi Mávalipuram*, & noſtram diſſertationem *in linguam Samſcrdamicam*. Unde iure merito ridere debeas Bayerum, qui *pag.* 123. & alibi in *hiſtoria regni Graecorum Bactriani* Indos nullam ſcientiam poſſediſſe, et Apollonium Tyanaeum pueriles tantum fabulas apud Brahmanes inveniſſe aſſerit, quaſi in Brahmanes ex eo culpa conferri debeat, quod auctor itinerum Apollonii Philoſtratus futiles ubique inſerat ineptias, quas non ſolumBrahmanes reprobarent, ſed ne ipſae edentulae anus crederent.

Ex his ergo omnibus ſimul ſumptis profecto recte inferes, ſyſtema Scythicum, et Brahmae Indici ſub manu D. de Hancarville in Bacchum transformati ac Indiae legislatoris geſta et regnum, vere huius viri commentum eſſe; Brahma enim allegoricum numen eſt, et perſona a Baccho diſtincta, atque Bacchus ſeu Shiva vel Rudra, et ipſe ſol vel ignis eſt, quod nos ſupra in articulo Shiva oſtendimus, et infra uſque ad evidentiam demonſtraturi ſumus.

AN

AN BRAHMANICA RELIGIO A SCYTHIS DESCENDAT

TAB. XVI.

Dum mythicis Indiae monumentis inluſtrandis indulgentius navarem operam & primae libelli pagellae Romanam iam aſpicere caepiſſent lucem, iterum ſiſtere gradum iubet eruditus vir Abbas Carolus Fea. Quaenam igitur morae cauſſa eſſe poteſt? Diſquiſitiones D. d'Hancarville (1) in monumenta Indica quae illuſtrat, & ex quibus D. Bailly & de Paw ducibus ſuis evincere nititur, religionem Brahmanicam a Scythis deſcendiſſe. Gratias cumprimis habeo ſuaviſſimo viro Abbati Fea, quod pro ſua erga me humanitate me de libro D. Hancarville certiorem reddiderit, deinde mihi gratulor, quod librum ipſum diligentius inſpicere licuit, ex quo ſinceram D. d'Hancarville ſententiam perſpectam exploratamque habere poſſem. Is itaque fronti ſui libri illud Lucretii inſcripſit: *peragro loca nullius ante trita ſolo*. Deinde ex monumentis Indicis & Perſicis originem & progreſſum bonarum artium in Graecia inquirit, quaſi Graeci omnes artes ſuas a finitimis gentibus acceperint, nullaque neceſſitas, aut natura artium & ſcientiarum magiſtra, Graecos ad eas excolendas compuliſſet. Addit auctor Scythiam omnis fere Graeci civilis cultus matrem eſſe, denique Brahmanicam religionem ex Scythia dimanaſſe, incunabula humani generis in Scythia perquirenda eſſe. Hoc iam ante ipſum docuerat D. Bailly (2) & de Paw (3), duo aevi noſtri philoſophi, quorum ſententiam opinionemque ex Indicis & Perſicis monumentis confirmare auctori ſummopere placet. Miſſa faciamus reliqua, ſolam monumentorum Indicorum lucubrationem D. d'Hancarville attentius perſcrutemur, ac pondus diſquiſitionum illarum expendamus.

Pag.*6*.

(1) Recherches ſur l'origine, l'eſprit & les progres des arts de la Grèce, ſur les monumens antiques de l'Inde, de la Perſe &c. tom. prem. A Londres. 1785.

(2) Hiſtoire de l'aſtronomie ancienne depuis ſon origine, iuſqu'a l'etabliſſement de l'ecole d'Alexandrie par Mr. Bailly. Seconde edition. A Paris. 1781. pag. 78. 79. 84. 95. & ſeq.

(3) Recherches philoſophiques. Tom. 2. ſect. 7. pag. 123.

Pag.6. ait auctor: *les Egyptiens repraesenterent aussi leur Isis & leurs autres divinités sur la fleur du lotus, qui est encore du genre de nymphaea, sous lequel est compris tamara, dont le lotus est une espece* (4). En hic lotum belle descriptam, en aequam in monumenta Indica disquisitionem! Me Hercle operae pretium est genuinam vocabuli *tamara* significationem inquirere & quid per dictionem illam Indi intelligant accuratius enucleare. Tamara, lotus seu nymphaea ita describitur in vocabulario Amarasinha: താമരഃ támara, പത്മഃ padma, നളിനം nalinam, മഹോല്പലം maholpalam, കമലഃ kamala, സാരസഃ sárasa, ശതപത്രം shadapatram, സഹസ്രപത്രം sahasrapatram &c.

Ex his ergo elucet támara, padma, sárasa, aliaque vocabula unam eamdemque rem significare, nempe lotum sive nymphaeam. Auctor linguae Samscrdamicae imperitus lotum speciem constituit, támaram vero loti genus esse arbitratur. Scilicet dum absque linguarum peritia muta monumenta describuntur, tantumdem probat auctor quantum ipsum monumentum, aut ad vanas ariolationes confugiendum est, ut quoquo modo lectori imponatur.

Pag.73. ait auctor: *dans le nom de Darmadéve donnè au Baswa par les Brames, l'on peut observer la finale des mots* eve, evoè, evan *souvent repetès par les habitans de l'Inde, come par ceux des iles Hebrides & de la Thrace dans les fetes qu'ils celebroient au bord du Gange a l'honneur de Bacchus*. Et infra ad annotationem num.109. prosequitur: *le nom de Darmadevè exprimant une qualité, tandis que celui de Baswa n'exprime que la forme de l'animal; ce dernier, par cette raison, doit avoir precedè l'autre*. En D. d'Hancarville magistrum linguae Samscrdamicae & Scythicae! In utraque secundum ipsum *evoe* acclamatio est a vete-

(1) Insigne, rarum, & fortassis unicum, quod Romae exstitit monumentum loti floris in marmore caelatum possidet Eminentissimus Cardinalis Borgia in Museo Veliterno. Hoc monumentum inspiciat qui loti notionem assequi cupit. Eius simulacrum in hac nostra tabula exhibetur.

a veteribus ac modernis Indis fieri ſolita. Horatius *ode* 19. lib. II. ait: *Evoe parce Liber &c.* Ad hanc igitur reſpexit auctor, dum ex vocabulo Darmadévé voculam *evoe* extrudere voluit, & ab Indis Scythiſque evoe derivare. Samſcrdamicum ധർമ്മഃ dharma *virtutem*, *beneficium*, *liberalitatem* ſignificat, ദേവം dévam vero & ദേവഃ déva *deum*. Vide dictionarium R.P. Hanxleden, & vocabularium Amaraſinha *ſect. Sanguirnavarggam*. Igitur Dharmadéva (non Darmadévé) vocabulum ſignificat virtutis, beneficii, praemii deum, & hic apud Indos eſt deus Yama vel Yamen, qui prout criminum vindex eſt, യമഃ Yama vel യമുനാഭ്രാതാ Yamunabhráda id eſt Stygis frater, vel ſubinde etiam sháſtáva ſeu vindex vocatur, prout vero virtutibus mercedem, ac beneficii pretium hominibus tribuit, Dharmadéva, vel Dharmarágia, id eſt virtutis deus, vel virtutis & boni operis rex dicitur. Dum hoc munere fungitur, bovi inſidens exhibetur, quia Shivae dei aſſecla & miniſter eſt, cuius imperio paret. Dum vindicis formam induit, horrida facie, capillis arrectis, furca vel tridente inſtructus exhibetur, & ſubinde vel animas bilance examinans, vel tridente in infernum detrudens fingitur. Videſis in Alphab. Tibet. *tab.* 2. *ad pag.* 487. *ſub littera L* figuram huius dei, Sonnerat *tom.* 1. *edit. in* 4., *& fig.* 18., in libello inſcripto: *notizie laconiche*, ubi eum *Biero* a Nepallenſibus vocari dicit R.P. Conſtantinus ab Aſculo, quod vocabulum corruptum *Vairl* eſt ſcribendum, ac deum iracundum ſeu mali vindicem denotat. Hic igitur eſt Domini d' Hancarville Bacchus Scythicus, atque haec eſt illa acclamatio *evoe* a Scythis, Thracibus & Indis ad littus Gangis fieri ſolita. Nec minor eſt alucinatio auctoris in explicando vocabulo Baſwa quod corruptum affert, nam ſcribendum eſt പശു pashu vel pashua, *bos*, *vacca*, *animal*, & quia Dharmadéva non eſt bos, ut comminiſcitur auctor, neque pashua ipſi comparari aut contraponi poteſt, ita ut profecto vaniſſimum ſit auctoris commentum quo Dharmadéva Scythicum, pashua Indicum bovem eſſe, hunc denique ab illo emanaſſe, ac Scythico po-

co posteriorem esse, perquam liberaliter fingit. Sexcentas alias alucinationes, etymologias falsas, deductiones ridiculas, vocum analyses commentitias, argumenta ne hilum quidem proficientia, quae auctor ad novum suum systema stabiliendum affert, ex opere illius adducere possem, si heic censurae locus daretur.

Ingenium velox, audacia perdita, sermo
Promptus & Isaeo torrentior, ede quid illum
Esse putes? quemvis hominem secum attulit ad nos
Grammaticus, rhetor, geometres, pictor, aliptes,
Augur, schoenobates, medicus, magus: omnia novit
Garrulus *esuriens, in caelum iusseris, ibit*. Iuv. Sat. 3.

Sed ipsa argumenta ab hisce viris pro sua ipsorum sententia allata diligentius expendamus. Aiunt itaque: *Primo* antiquissimos Graeciae numos obeliscis insignitos esse, atque hoc ex Plutarcho adstruunt. Auctor *pag.* 1. Verum aequo sit animo, dum ex auctore quaero an numi hi aliquas inscriptiones gerant, an epocham qua excusi sunt praeseferant, an certum exploratumque sit obeliscos solis numini consecratos esse? *Secundo* antiquos istos numos primo in Scythia a Lydo Scytha cusos fuisse, ac inde ab Erichtonio in Graeciam allatos esse, ex Hygino, Plinio, & Aristotele nonnullis obscuris monumentis docent. Auctor *pag.* 23. 25. De Erichtonio hoc Euripides in Ione, aliique poetae non pauca afferunt, atque ex iis auctor certior fieri poterit, quanta fides sit adhibenda iis, quae de illo Atheniensi rege in vulgus fuere sparsa.

Servans avorum legem, & e terra sati
Erichtonii. Iovis puella namque ei
Duos dracônes corporis mox addidit
Custodias, deinde servandum dedit
Atheniensibus puellis, mansit hinc
Mos ille Erechtidis, ut ornent filios
Serpentibus aureis. Euripides in Ione.

Home-

Homerus in catalogo Erichtonium etiam Erchteum dictum fuisse affirmat, sed non sine commentis describit:

> *Urbem praeclaram coluerunt isti at Athenas*
> *Fortis Erechtei populum, quem nutriit olim*
> *Nata Iovis Pallas, peperit quem Daedala tellus.*

Indi pleraque sua instituta, quin & reges ipsos a Shiva seu sole deducunt, an D. d'Hancarville primos Indiae numos a sole, luna & stellis cusos, an urbes ab illis exstructas fuisse dicet? Profecto Erichtonium a Minerva susceptum ac cistae inclusum, serpentibus amictum, Phrasitheae nymphae maritum, biformem fuisse Graeci fabulantur. Vide Natalis Comitis mythologiae *lib.9. pag.984. & seq*: Haec illustret auctor priusquam primos Graeciae numos ex Scythia ab Erichtonio allatos probet. Sed ad res Indicas transeamus.

Auctor *pag.26*. Scythas ad Caucasum montem constituit; & per Caucasum non tantum hunc ipsum montem intelligit, qui excurrit a Colchide ad mare Caspium, sed etiam alios omnes illos montes qui monti Imaus coniuncti sunt. Et *pag.27*. prosequitur: *Come les Scythes, quand ils etendirent leurs conquetes iusqu' au Nil, traverserent l' Assyrie & la Babylonie, qu'ils rendirent tributaires, il faut qu' ils soient descendus de sources de l' Oxus*. Denique *pag.38*. ait: *le mons Meros ou il s' arreta* (Bacchus) *ut le terme de son expedition: sous ce mont, il batit une ville du nom de Nysse*. Ut vero hunc Bacchum Scythicum esse demonstret, atque ab eo instituta Indica profluxisse persuadeat, adducit auctor verba Iustini *lib.2*. quae ita sonant: *his* (Scythis) *Asia per mille quingentos annos vectigalis fuit. Pendendi tributi finem Ninus Rex Assyriorum imposuit*. Haec itaque sunt illa invicta argumenta quibus hi auctores evincere conantur religionem, symbola, & instituta Brahmanica ex Scythia in Indiam perlata fuisse, ac proinde originem illorum non in India sed in Scythia inquirenda esse. Erroris auctor fuit de Paw, hunc secutus est D. Bailly, & ambos istos magni nominis philosophos imitatus

est D. d'Hancarville. Nunc itaque pondus rationum expendamus, atque somnia horum morologorum dispergamus.

Primo itaque Scythae meridionales ad fluvium Indum habitabant, inde Ptolemaeus illos Indo Scythas appellat; quod non diffitetur auctor. India a flumine Indo denominatur, nomine quidem corrupto, nam in lingua Samscrdamica Indus scribitur సింధు sindhu, quod vide in vocabulario Amarasinha *sect. de fluviis.* Unde etiam ait Plinius Hist.nat.lib.6.cap.20.*Indus Sandus* (Sindhu) *ab incolis appellatus in iugo Caucasi montis* (nempe ad meridionalem & occidentalem plagam) *effunditur*. Quod si igitur Scythae illi sunt, qui ad Indum fluvium habitabant & quidem intra Caucasum ac Imaum, an non potius dicendum est religionem Indicam in Scythiam septemtrionalem & ultra in alias nationes ac terrae partes perlatam ac propagatam fuisse? An hic de nomine disputandum, ita ut illi quos nos Indos vel Indo Scythas dicimus, auctores hi ab Indis seiunctos & distinctos esse velint? Audiant Plinium lib.6. cap.21. *Ultimo fine Cophete fluvio, quae omnia Ariorum esse aliis placet. Nec non & Nysam urbem plerique Indiae adscribunt, montemque Merum Libero patri sacrum, unde origo fabulae, Iovis semine editum fuisse.* Herod. *lib.3. pag.96.* de tributis Dario pendi solitis agens ait: *Indi ut sunt multitudine multo numerosissimi inter omnes quos novimus mortales, ita tributum super ceteros omnes afferebant tricena sexagena talenta aureorum rammentorum. Vicesima portio est haec.* Et infra: *ex omnibus Indis, ii qui Bactrianis proximam vitam degunt, pugnacissimi sunt.* Et iterum *lib.3.* ait: *Volunt id* (Cinnamomum) *gigni in his regionibus, ubi Dionysius educatus est.* Cinnamomum vero in vera India (non in Scythia ultra Imaum montem) nascitur. Liquet ergo scriptores hos nativitatem Bacchi seu Sebesii, Sebadii, Dionysii seu Shivae dei in vera India, non in Scythia statuisse. Quod si vero Bacchus in vera India natus est, religio dei Bacchi non ex Scythia in Indiam, sed ex India in Scythiam, si tamen auctor eam distinctam esse vult, processit. Adde his, quod tempore Darii non nummis, non aere percusso, non obolis omnes ab eo devictae gentes tributa solverint. Quanam ergo fidu-

fiducia, aut qua potius temeritate auctor tam audacter afferere potuit: *Les Scythes laissèrent l'usage de leurs monoies aux peuples qu'ils soumirent a leur domination. Et la plus part de nations qui habitoient l'Asie trop eloignèes de lieux ou il eut falu remettre ces tributs, pour les payer en nature, devoient necessairment les aequitter en argent.* An haec auctor non ex suo capite effinxit? *Aureorum rammentorum*, ait Herodotus, anne vero aurei rammenti, numi, obolive sunt Scythici, quos per totum mundum dispergit auctor? *Horum utrique* (Aethiopes Aegypto contermini & Indi) *tertio quoque anno munera portabant* (Dario) *portantque ad meam usque memoriam binos semodios auri rudis* (observa bene) *& ducenos fasces ebeni, & quinos Aethiopes pueros & vicenos grandes elephantorum dentes.* En ergo obolos D. de Hancarville! & siquidem hoc tempore Darii fiebat, quales nam illi oboli esse debuerint, quos nationes omnes a Scythis subactae mille quingentis annis ante Ninum & Darium persolvebant, cordatus lector ipse diiudicet. Conferatur Herodotus ipse circa alias etiam gentes, quae tributa Dario pendebant. Obeliscum seu potius figuram coni, qui non ignem, quod arbitratur auctor, sed lingam repraesentat (1) inter nummos Indicos, & ut monetam Indicam hodie-

(1) Ut D. d'Hancarville conorum originem ac caussam cognoscat, neque ignem significare autumet, aequo animo ea perlegat quae de phalli origine affert Arnobius *lib. 5. contra gentes: Cum inter homines esset adhuc Nysius* (Bacchus) *& Semelius Liber, nosse inferos* (nempe occasu suo seu immersione solis in mare ut putabant antiqui) *expetivit & sub tartari sedibus quidnam rerum ageretur, exquirere, sed cupiditas haec eius nonnullis difficultatibus impediebatur, quod qua iret ac peragraret, inscitia itineris nesciebat. Prosumnus quidam exoritur ignominiosus amator Dei ... Deus facilis iurat potestatis futurum ac voluntatis se eius, sed cumprimum ab inferis compos voti atque expeditionis redisset. Viam Prosumnus* (Pan forte seu ventus Tibetanum & Indicum numen) *edisserit, atque in limine ipso prostituit inferorum. Interea dum Liber Stygem, Cerberum, Furias atque alias res omnes curiosa inquisitione collustrat, ex viventium numero index Ille decidit, atque ex more sepelitur humano: emergit ab inferis Eubius & recognoscit extinctum ducem: qui ut fidem compleret pacti, & iurandi solveret religione se iuris, locum pergit ad funeris & ficorum ex arbore* (fecunditatis symbolum) *ramum validissimum praesecans dolat, runcinat, levigat, & humani speciem fabricatur in penis: figit super aggerem tumuli, & postica ex parte nudatus, accedit: subdit ... At ne quis forte a nobis tam impias arbitretur confictas res esse, Heraclio teste non postulamus ut credat, nec mysteriis quid super talibus senserit, ex ipsius accipiat lectione, totam interroget Graeciam, quid sibi velint Ithyphal-*

hodiedum in Indiis obtinentem exhibet Sonnerat *cap.* 15. *ad p.* 257. *fig.* 23. In museo pariter Borgiano Velitris, ut iam diximus, exstat nummus sive Indicus sive Tibetanus argenteus qui partem pudendam Bhavani deae, commentum mythologiae Indicae manifeste repraesentat. Lingam autem & Bhavani deam Indicos esse deastros, auctor ipse non diffitetur, & si is quidem dubitat, adeat, codicem manuscriptum R.P. Constantini ab Asculo in bibliotheca S. Congregat. de Propag. Fide, *notizie laconiche* inscriptum; & in eo inspiciat *fig.* 34. seu triangulum Bhavani deae coloribus expressum, ac cum nummo illo Indico vel Tibetano conferat. Legat etiam ea, quae ad numerum illum affert praedictus Missionarius Nepalensis, ac tum neget apud Indos aeque ac apud Scythas similes obolos vel nummos exstitisse, vel evincat nummos illos ab initio ex Scythia in Indias pervenisse. Certe cum nativitatem Bacchi, Lingami cultum, aliaque ipsemet originaliter ad montem *Meru* ac urbem *Nysa* in Indiis statuat, & nummos illos, quos ipse Scythicos esse contendit, Indicos esse, ipse manifeste profiteri debebat, numina enim Indica, id est conum vel lingam, & triangulum, duo insignia Brahmanicae philosophiae portenta hodiedum exstantia exhibent. De his monumentis inter Scythas nullus veterum scriptorum mentionem ingerit, triangulum vero & scientias per Pythagoram, Democritum, aliosque ex India a Brahmanibus acceptas in Graeciam aliasque orbis partes perlatas fuisse, Clemens Alex., Laertius, ac Hierocles manifeste prodiderunt. Conferat auctor etiam Arrianum *lib.* 1. *pag.* 313. *& seq. Historiae Indicae*: ubi ita differit pag. 320., *Olim quidem Indi pastores fuerunt, quemadmodum & Scythae, qui aratio-*

nem

phalli, quos per rura, per oppida mos subrigit & veneratur antiquus. Inveniet caussas esse quas dicimus &c. En ergo lingam seu phallum ex ficu! Brahmanes lingam ex ficu banana fecunditatis symbolo enatum fuisse fabulantur, & ex lingam postea & yoni seu matrice ex calore & humore reliqua omnia, unde haec duo lingam & yoni etiam omnis generationis sunt symbola. Graeci Brahmanicam philosophiam ignorantes, aut obscuram de Indico Baccho notionem habentes, Brahmanicis antiquis symbolis & fabulis superaddunt alias, atque sic toto illae vagantur in orbe. Videat nunc etiam auctor quid sibi illi coni, & obelisci velint, an ignem denotent, an vero potius lingam seu phallum solis generantis symbolum, ut yoni seu matrix feminis quasi receptaculum est, indicent, & significent. Observet deinde expeditionem illam Bacchi non in Scythia sed in India factam fuisse supponi, ac proinde fabulas istas inde derivari.

nem non exercent, sed in plaustris degentes incertis sedibus vagantur, neque urbes incolunt neque templa deorum colunt. Et infra: *Primus Liber boves aratro iunxit & plerosque Indorum ex erronibus aratores fecit, martiisque armis armavit.* Et Strabo docet: *epistolas in sindonibus scribere* (Indos) *benefullatis . . . aere fuso uti, percusso nequaquam*. Quare Iustini locum supra de Scythis allatum, ac de stupendis illis expeditionibus, quibus totum fere orbem eos involvisse, & mille quidem ac quingentis annis ante Ninum toti Asiae imperitasse dicit, castigandum esse puto (1). Qui enim hoc esse potuit, quando nemo quod sciam praeter Iustinum haec de Scythis adstruit, non Moses, non Herodotus, non Manethon, non Eusebius, non denique alius quispiam antiquus auctor? Sed nec Diodoro nimis fidendum, parum enim de veritate ac origine inquirenda earum rerum, quas refert de variis gentibus, solicitus fuit, atque ideo iam apud plerosque criticos male audit. Hos vero scriptores auctor pro basi suarum disquisitionum constituit, fabulosos nempe vir fabulosus. Strabo *lib.* 15. de Indis ait, quod etiam sane de Indo Scythis est intelligendum: *Indi & metallorum & fusilium imperiti, quibus abundent, nesciunt*. Et infra: *auro & argento non uti, quamquam metallis abundent*. Certe rarae sunt apud Scythas & Indos statuae aereae & fusiles, sculptae vero & rupibus subterraneis incisae quamplurimae. Ex quibus sane iterum inferendum est, non tam frequentem olim fuisse obolorum & nummorum usum apud Scythas & Indos erra-

bun-

(1) In eodem libro secundo historiarum Iustini, ex quo d'Hancarville textum suum adduxit, Iustinus de Scythis ita disserit: *Hominibus inter se nulli fines, neque enim agrum exercent: nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta & pecora semper pascentibus, & per incultas solitudines errare solitis. Uxores liberosque secum in plaustris vehunt*. Et infra: *Asiam perdomitam vectigalem fecere, modico tributo, magis in titulum imperii, quam in victoriae praemium imposito*. Et iterum: *Aurum & argentum non perinde ac reliqui mortales appetunt*. Legantur ibidem etiam reliqua, atque quisque facile perspiciet sibi satis inconstantem Iustinum exageratorem imaginatione D. d'Hancarville aliis exagerationibus non parum auctum fuisse. Constabit etiam in illo libro de Scythis multa fabulosa referri quae nec ipse d'Hancarville admitteret, denique Iustini textum cum oppositione aliorum scriptorum admittendum non esse. Adde his, quod nihil de obolis, nihil de triangulo, nihil de obeliscis, nihil de Scythicis templis, nihil de philosophis dicat, quae tamen omnia facile & tuto a Brahmanibus deducuntur. Confer de hoc Iustini loco Bayeri opus *Chronologiae Scythicae pag.* 295. *tom.* 3. *in comment. acad. Petrop. edit. in* 4.

bundas gentes, quae civili cultu, templis & urbibus distituebantur. Deinde quamvis revera conis, & triangulis insigniti nummi inter Indos & Scythas olim reperiebantur, an ignorat auctor nummos facilius quam gentes integras hinc inde migrare, & per gyrum in varias orbis partes ac diversas gentes perferri? A Darii temporibus, quin ab ipsa Moysis aetate, India commercio erat celebris, quod ex Herodoto, sed cumprimis ex Arriani Periplo maris Erythraei, atque ex Plinio patet; quidni igitur & nummi Indici conis aut triangulo distincti, in Graeciam aliasque orbis partes perferri potuerint absque eo, ut necesse sit mille & quingentis annis totam Asiam sub iugo Scytharum constituere? Et hoc ante Darii tempora, ita ut ne quidem locus detur tempori & spatio quo Scythae & Indi pastoralem agerent vitam quam eis adscribit Arrianus, aliique (1). Claudii nummum reperit in fluvio Cavéri R. P. Pavone Maissurensis Missionarius, ut is saepe mihi hoc narrabat; an auctor inde inferet Claudium Augustum Rom. Imp. regnum Canará & Mayssur armis suis subiugasse, aut regnis illis, vel flumine potitum fuisse? Adde his, quod Strabo & Plinius hanc Scythicam in Indos irruptionem & dominationem manifeste negare videantur. Plinius hist. nat. lib. 6. cap. 17. pag. 88. edit. Bas: *Patefacta est India non modo Alexandri magni armis, regumque qui ei successere, circumvectis etiam in Hyrcanum mare & Caspium Seleuco & Antiocho, praefectoque classis eorum Patroclo, verum & aliis auctoribus Graecis, qui cum regibus Indicis morati sunt: sicut Megasthenes & Dionysius a Philadelpho missus ex ea caussa vires quoque gentium prodidere. Non tamen deest diligentiae locus, adeo diversa & incredibilia traduntur.* Et statim infra: *Indi enim prope gentium soli numquam emigravere finibus suis. Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum reges eorum centum quinquaginta tres annis sex mille quadringentis & duobus.* Et infra: *Ad ostium Gangis* DCXXXVIII. *M. pass. gentes quas memorare non pigeat a montibus Emodis, quorum promontorium Imaus voca-*

(2) Post vitam pastoralem relictam & commercio cum Aegyptiis, Graecis ac Persis in India incepto primi mercatorum commeatus fiebant in urbe Patan & in Barygaza seu Baroche in sinu Cambayae. Vide Arriani Periplum. Ibi ergo primi etiam nummi cusi fuisse videntur.

vocatur, *incolarum lingua nivosum*, *significante*, *Isari*, *Cosyrl*, *Izgi & per iuga Chisiotosagi*, *multarumque gentium cognomen Brachmanae*. En itaque nostri auctoris Scythas ad montem Imaum! Brahmanes nempe illi sunt aut fuerunt, qui ad hunc montem, in quo is Scythas constituit, habitabant, ut hodiedum eorum religio ibi viget ad montes istos, qui Tibetum ab India separant. Observa etiam quomodo Plinius Indos a Libero patre seu a Baccho deducat, nihil vero tale, dum *cap. praec.* de Scythis agit. Deinde dicit, *Indos e sedibus suis non emigrasse*. Quomodo ergo intelligendus erit Iustinus, & auctor noster, qui Scythas suos *pag.*25. ad montes cum monte Imaus (Himala Indis) coniunctos collocat? Quod vero mons Imaus hic idem omnino sit, qui ob nives *Himala* dicitur, unde corruptum est a Graecis *Himau* vel *Imau*, evidenter evincitur ex eo, quod Plinius montem hunc *nivosum* dicat, & vocabulum ഹിമം hima *frigus*, മല mala *montem* unde ഹിമല himala, *frigidum seu nivosum* montem denotat. Vide vocabularium Amarasinha *sect.*1. *sub voce* குளிர்க்க kulirtada *seu frigus.* Unde Calcuttenses Angli *pag* 248. in libro *Asiatick researches* de Shiva, Baccho seu sole aiunt: *His terrestrial haunts are the snowy hills of Himalaya*, *or that branch of them to the East of the Brahmaputra*, *Which has the name of Chandrasichara*, *or the Mountain of the Moon*. Ubi nempe etiam statuunt Indi Nepalenses,& cum iis P.Constantinus abAsculo qui in Indica tabula hos duos montes exhibet,&Shivam acPárvadi uxorem suam, id est solem & lunam in cacumine illorum duorum montium constituit. Vide *notizie laconiche ad fig.*7. *&* 8: *Una giornata di cammino distante dalla città di Batagao vi è un gran monte detto Hemaloe* (Himala) *luogo di nascita e di contemplazione del dio Mahadeva e Párvadi*, nempe Shivae seu solis & Parvadi seu dominae montium, hoc enim denotat Párvadi. പൎവ്വതം parvadam *mons*(1).

(1) Bayerus *in historia regni Graecorum Bactriani in qua Graecarum in India coloniarum vetus memoria explicatur*. pag.10. corrupte scribit: *Smeru parabud vel parbud*; scribi debet *Sumeru párvadam* id est pulcher *su*, meru pàrvadam *meru mons*.

En ergo Scythicum D. de Hancarville Bacchum detectum! Adde insuper ea, quae *Bayerus* affert pag.2.3.4.9. de monte *Meru*, qui idem omnino & unus est cum hoc monte Imaus vel Himala, nam in vocabulario Amarasinha *haimádri* id est humidus, frigidus, seu nivosus mons dicitur. *Meru mons in PuWana saccaram* (liber Tamulicus qui a Waltherio Missionario Dano missus fuit Bayero) *fabulosissime describitur. Hoc unum commode nobis cadit, quod ex eo libro situm montis cognovimus. Nam Imela Graecorum Imaus* (Himala) *eo in libro fontes Gangis continere dicitur. Meru vero huic Imeiae ponitur ab occidente. Ex quo apparet Merum fere medio inter fontes Indi atque Gangis spatio situm esse, ubi Nisadaburam seu Nysa urbs.* Bayer *historiae regni Bactriani pag.*4.9.2.10. Hunc eumdem montem Meru vocabularium Brahmanicum Amarasinha ita describit sect.1. *Sorggavarggam* മെരു meru, സുമെ-രു sumeru *pulcher Meru*, സുമെരുപൎവ്വതം sumeru parvada *pulcher Meru mons*, മഹാമെരു mahá Meru *magnus Meru*, ഹിമ-ലം himala *nivosus mons*; ഹെമാദ്രി hemàdri, *frigidus, humidus, nivosus mons*, സുരാലയം surálaya, *domus, sedes, habitaculum solis*, quia nempe sol supra praealtum illum montem ascendendo & auroram, radiosque matutinos inde emittendo Indiae illuscere solet, diemque advehere, unde veteres Indi solem, Bacchum, Dionysum, seu Shivam vel Sebasium noctu ibi dormire, & inde exsurgere, domiciliumque ipsius ibi esse fabulabantur. Quare etiam R. P. Ildephonsus in codice manuscripto num.20. inter codices S. Congreg. cap.5. de forma & situ mundi Brahmanico ait. *Fingunt Brahmanes quod in parte septemtrionali* (Indiae) *detur mons quidam excessive grandis quem illi vocant Meru: Sol autem, luna & stellae de nocte transeunt per longum a tergo illius montis redeundo videlicet ab occidente ad septemtrionem, & propterea non potest apparere claritas horum planetarum &c.* Nec obstat quod Sonnerat *tom.*1.*pag.*218.*edit. in* 8. montem Meru ad polum septemtrionalem constituat, quia licet sol ad polum hunc, allegorice loquendo, sedem suam habere dici possit, quod sex mensibus ibi

verse-

versetur, attamen respectu Indiae seu globi terrraquei Indici Brahmanici, mons Meru Indicae terrae polus septemtrionalis est. Hoc evidenter patet ex eo, quod in tabula antiqua Brahmanica geographica quam infra adferemus, terra tota solis Indiae limitibus continetur, unde insulam Ceylan ponunt extra terram ad austrum, montem autem Meru intra Indiam in tertia zona a septemtrione versus austrum quae tangit Giamabhu seu Giamba vel Iamba *sub gradu latit.*30. collocatum, quod vide in mappa D. de l'Isle, *Carte des Indes & de la Chine* inscriptam *anno* 1782. *Parisiis incisam*. Ab occidente itaque Bacchus seu sol ad Indos per septemtrionem seu montem Meru venit allegorice, & eo sensu accipienda sunt verba Diodor. Sic. bibl. lib. 2. pag.151: *Antiquitatis historias Indorum doctissimi recensent, de quibus pauca hic recensere operis nostri est. Remotissimis, aiunt, temporibus cum mortales adhuc dispersi vicatim habitarent, Bacchus ex occiduis terrae partibus cum numeroso exercitu* (stellarum, planetarumque) *adventans Indiam totam peragravit*. Quid ad haec reponet Bailly, de Paw, & d'Hancarville? Tota proinde haec fabula de Baccho Shiva, seu sole inter Graecos & Indos nata est ex eo, quod, ut iam supra ex R.P. Ildephonso animadvertimus, Brahmanes antiqui montem Meru vel Himala nocturnam habitationem dei Shivae, Sebasii, Sebadii seu Bacchi, id est solis, esse crediderint aut effinxerint, ita ut figurate solem seu Bacchum in illo monte natum esse dicerent, dum matutino tempore ex montanis illis & obscuris tenebris erumperet, & superatis illis altissimis montibus, toti Indiae quae ad praedictos montes incipit & a Tibeto dividitur, illucescere inciperet. Ex quo sane iam recte inferes, omnium de Baccho, Dionysio, Shiva, Sebesio vel Sebadio fabularum inter Graecos, Scythas, Romanos, Indosque exsistentium, originem in India esse & ex India iam ab antiquissimis temporibus ad alias gentes & regna processisse; Herodotus enim, Arrianus, Plinius, Strabo, aliique montem Meru & Bacchum, seu Dionysium in India constituunt, & recte fabulam omnem de hoc Baccho ex India derivant (1). Vide

R 2 hos

(1) *Ad Nysam urbem* (Alexander) *pervenit .... A Libero patre conditos* *se esse dicebant* (Nysaei). *Et vera haec origo erat. Sita est* (Nysa) *sub radicibus*

hos auctores omnes citatos in *historia regni Graecorum Bactriani pag.*2. 3. 4. 9. 10. Unde ait Arrianus *in historia Indica lib.*1. *cap.*1. *pag.*314. *edit.* Gronovii: *Regionem Nysseam a monte Nyssa vocavit* (Liber) *urbemque ipsam Nyssam. Mons vero urbi vicinus ad cuius radices sita est Nyssa, Merus vocatus est ab infelici eventu, qui Dionysio acciderat statim cum nasceretur. Atque haec poetae finxerunt.* Idem habet Strabo *lib.*15. Unde Steph. in ΝΥΣΑΙ ubi constituit urbem Nysam ad Caucasum, eum vocat ὀρῶν μέγιστον *montium maximum*, quia mons Meru ut nempe omnibus illis montium iugis quae Indiam a Tibeto separant, coniunctus est, revera unus ex maximis mundi montibus est. Ad huius igitur montis opacam & tenebrosam vallem, seu ad radices illius, a veteribus & modernis statuitur urbs Nysa seu Nayshadaburam, urbs nempe Nysa vel Nysha. Ad quod vocabulum notandum est, noctem in sacra litterali lingua Samscrdamica in libro Amarasinha *sect.*1. *sub voce* രാത്രി rátri *nox*, vocari നിശാ nisha, & നിശീഥിനി nishiphiní, dum vero hoc vocabulum *nisha* alteri dictioni iungitur, more linguae Samscrdamicae proprio & usitato ex voce *nisha* fit *naishada* adiective sumptum, ut apud Latinos ex voce *nox* fit adiectivum *nocturnus*. Quare vox Samscrdamica നിശാദപുരം nishadaburam vel നൈശാദപുരം naishadaburam, vel naishadaburi, proprie, & stricte loquendo, sonat *noctis* vel *nocturna* aut *opaca*, *obscura*, *tenebrosa civitas*. Littera Samscrdamica ശ. est Germanicum sha, Lusitanum x, Gallicum ch. lene, latinum sh. v. g. in voce shisma. Quare Nysa, Nissa, Nyssa & alia huiusmodi vocabula corrupta sunt, quae a Graecis aut Latinis littera ശ. sh. carentibus truncata fuerunt. In hoc igitur monte Meru qui in vocabulario Brahmanico *sect.*1. domus vel habitaculum solis, id est സുരാലയം surálaya dici-

bus montis, quem Meron incolae appellabant. Inde Graeci mentiendi traxere licentiam Iovis femine Liberum patrem esse celatum. Q. Curt. *lib.*8. *cap.*19. Eadem habet Plinius & Arrianus.

dicitur, & in civitate Nayshadaburam seu *noctis urbe* Bacchus seu Dionysus, deus nempe Nysae seu Nisha, samscrdamice Dévanishi, seu deus urbis Nisha id est noctis, natus, & educatus fuisse dicitur, & uxor eius Párvadi seu luna in altero monte huic vicino & adverso nata & educata est, unde etiam communiter ab Indis *regis montium filia* esse perhibetur. Ex quibus iam elucet ea omnia quae de Baccho seu Dionyso a veteribus dicuntur, allegorice intelligenda esse, ac proinde Bacchum, quem D. de Hancarville ex Scythia deducit, merum phantasma poeticum, & quidem allegoriam orientalem Indicam esse ad solem referendam. Quia vero Bacchus seu sol in monte frigido & nivoso ac in civitate noctis nascitur & educatur, ex eo quod ibi noctu delitescat & invisibilis sit, usque dum mane superatis illis montibus Indiae illucescat, inde fit, quod pleraque monumenta Indica & Graeca Bacchum seu solem in diurnum & nocturnum distinguant; tum insuper fit, quod Shiva deus noctis & mortis dominus, vindex, iudex mortuorum, praeses larvarum noctu vagantium, dominus daemonum, contemplator, poenitens & per mundum errabundus, philosophiae & sectarum institutor, & Lingam seu virtus generativa esse dicatur. Párvadi quoque seu luna, Bhaváni id est exsistere faciens, generatrix, solis uxor est, cuius muliebrem partem in symbolo loti repraesentatam Indi & Tibetani venerantur. Quare Bacchus seu sol diurnus & nocturnus ab antiquis vocitabatur. Macrobius Saturn. lib. 1. c. 18. *In sacris enim haec religiosi arcani observatio tenetur: ut cum sol in supero, id est, in diurno hemisphaerio est, Apollo vocitetur: cum in infero, id est nocturno, Dionysius, qui est Liber pater, habeatur. Item Liberi patris simulacra partim puerili aetate, partim iuvenili fingunt: praeterea barbata specie, senili quoque &c.* Et superius idem Macrobius dixerat: *Apollini & Libero patri in eodem monte res divina celebratur*. Praeterea inscriptio villae Pincianae Exc. domus Burghesiae: *Nama Sebesio deo Soli Invicto Mitrae*, ubi Sebesius & Mitra Solis seu Shivae vel Sibae nomina, epitheta solis sunt in vocabulario Amarasinha dilucide expressa, ac de littera ad litteram traducta significant: *adoratio Shivae* (Sebasio vel Sebesio) *deo Soli invicto Mitrae*. Bacchus ab antiquis vocatur *nocturnus* seu

nyctelius, & orgia Bacchi celebrabantur noctu, atque hodiedum in India celebrantur ſub nomine *Shivarátri* & *Shaktipùgia*, ſeu orgia Shivae nocturni & Shakti deae, ſolis nempe & potentiae generatricis & energiae ad gignendum, in quibus mulier nuda floribus coronatur, carnes eduntur & vinum bibitur noctu quidem & in occulto loco, ex eo quod orgia haec ab ipſis regibus paganis fuerint proſcripta (1). Hic vero Bacchus ſeu ſol diſtinctus & diverſus eſt a Baccho alio Indiae domitore, Ráma vel Shrirâma dicto, de quo nos infra agemus, & huic alia Bacchanalia ſunt ſacra, de quibus confer Niebuhr *tom.* 2. *pag.* 28. Bos ſymbolum Bacchi ſeu ſolis vocatur മൂരി mùri, vel കാള kála aut etiam പശു pashu, cui etiam convenit Latinum *Urus*, ſpecies bovis Baccho ſacra. Plutarchus in *Iſide*: *Plerique Graecorum Bacchi ſimulacra faciunt tauri ſpecie*. *Vide tab.* XI. in diſquiſitionibus D. de Hancarville *fig.* 1. ubi ex Thoma Hyde bos mùri ſeu taurus exhibetur cum ſole ſplendente ad unum bovis latus quaſi deliteſcente & radios vibrante (2). *Et fig.* 2. *eadem tab.* ubi auctor ex Niebuhr monumentum inſulae Elephantae Shiva deum vindicem exhibet cum ſole a tergo ad humeros ſeu collum radiante. Quae duo monumenta, ut nunc de aliis taceam cum omnibus rationibus a nobis allatis, nullum incredulitati locum relinquunt, ſed evidenter demonſtrant, Dionyſium ſeu Bacchum ſolem eſſe, atque originem omnium de Baccho fabularum non in Scythia, ſed in India inter Brahmanes ad montem Himala ſeu Meru ſtatuendam eſſe, ac ex India ad Perſas, Graecos, & Romanos propagatam fuiſſe. Quae omnia nunc ſufficiant ad pruritum noſtrorum philoſophorum temperandum, ad nocturnas viſiones ſomniatorum depellendas, & ad temeritatem huiuſmodi ariolorum retundendam qui ſine peritia linguarum exotica monumenta deſcribunt, eaque commentitia ac vix aniculis digna lucubratione explicare, aliis denique fucum facere conantur. SHRI

(1) *Regem mero, somnoque sopitum in cubiculum pellices referunt, patrio carmine noctium invocantes deos. Quis credat, inter haec vitia curam esse sapientiae? Unum agreste & horridum genus est, quos sapientes* (Gymnoſophiſtae yamanaei) *vocant .... Illi, qui in urbibus publicis moribus degunt, siderum motus scite spectare dicuntur, & futura praedicere &c.* Q. Curtius de moribus Indorum lib. 8. cap. 17.

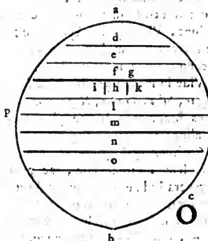
(2) Vide hiſtoriam veterum Perſarum Thoma Hyde auctore.

SHRIRAMA

TAB. XVII. XVIII.

Priusquam celeberrimi Rámae deastri Indici gesta describamus, necessarium esse videtur, rudem heic antiquam Brahmanum geographicam mappam adumbrare. Ea exstat in codice manuscripto R. P. Ildephonsi inter codices bibliothecae S. Congreg. de Propaganda Fide *cap.6. de forma terrae & marium.*

a Septemtrio.
b Auster.
c Insula Laenga, Gemmadiba seu Ceylan extra globum terraqueum.
d Utera curucál seu pes septentrionalis.
e Irul malà, id est mons tenebricosus, obscurus.
f Ramya.
g Mons Meru & Kailàsà Shivae dei habitatio.

h Giamba, seu Iamba.
i Parashva.
k Kedumalà.
l Elembrada.
m Arivangia.
n Vimpruia.
o Parida.
p Occidens.
q Oriens.
Spatia sub d. e. f. i. k. l. m. n. o. sunt novem terrae partes montibus intersectae.

I. Iraque observetur nonus Brahmano-Pythagoricus summae virtutis ut septimus & tertius numerus, qui non solum antiquae Brahmanicae philosophiae basim constituebat, sed etiam geographiam & astronomiam dirigebat. De his numeris vide Macrobium in somnium Scipionis *lib.2. cap.1. & 2.* Plutarchum *in Iside*, & Philonem Iudaeum. II. Ex hac figura patet antiquos Brahmanes extra has novem Indiae partes montibus intersectas, alias terrae patres non cognovisse, ac proinde scripta etiam eorum & libros de his intelligenda esse. Quare vetus eorum geographia solis Indiae limitibus continebatur. III. Ad polum australem

quem

quem finem mundi seu terrae constituerant, insula Ceylan ponitur, eamque extra mundum seu extra terram & sphaeram ab ipsis confectam sitam esse censuere. IV. Terram totam Indicam montibus distinctam & intersectam repraesentant, qualis revera est. V. Observa montem *Meru* ad tertiam a septemtrione Indico versus austrum zonam constitutum reperiri, nempe ad boream terrae Gembu vel Iamba, quae secundum nostros modernos geographos ad trigesimum latitudinis septemtrionalis gradum refertur. Iamba vero vocabulum corruptum a Samscrdamico ജന്മഭൂ giambhu vel gembhu patriam, solum natale, seu originis & nativitatis locum Indicae gentis significat. Ibi per Deum ens supremum plasmante eos deo Brahma omnes se creatos & productos fuisse contendunt. VI. Regnum Ayodya ex quo Ráma seu Shrirâma ortus est atque totam Indiam debellando usque ad insulam Ceylan processit, supra montem Meru paullo plus versus boream situm est. Vide in mappa geographica D. De l'Isle *sub gradu 36. nomina Cashgar*, *Siba*, *Iamba*, *Nagarecut*, *Ayoud* seu *Ayodya*. VII. Patet antiquos Brahmanes Indiae plus extensionis dedisse quam dent nostri aliqui geographi atque limites ipsius ultimos Tibeti montes ad Cashemir *sub gradu 36.* sitos ad Indiam referri, seu illius borealem limitem esse, ac proinde Bactrianam & Indo Scythiam revera Indiae partes dici debere.

His itaque exploratis, videamus nunc quisnam sit iste Indicus Shri Ráma, cuius simulacrum heic ex museo Borgiano Velitris exhibemus. Adest illud pictum inter icones Indicas *num.5.*, in Pivatio *tom.8. tab.23. fig.1. ad pag.124.* ubi bella Indica huius dei referuntur, in Sonnerat *tom.1. pag.289. & 292.* ubi haec habet: *Dans les temples dediés a cette incarnation* (sexta) *on represente Vichenou de couleur verte sous la figure d'un jeune homme d'une parfaite beauté, tenant en main un arc & des fleches. Anoumar* (Hanuman, unde ipse illud vocabulum corrupit) *est a ses cotès dans l'attente de ses ordres, on y met aussi le tableau du Geant, peint avec dix tetes de couleur bleue, & vingt bras, tenant dans chaque main des armes différentes, embleme de sa force, & de sa puissance.* Verum Sonnerat animadvertere debebat, non eodem modo ubique

que in Indiis huius dei simulacrum exhiberi. Ad manus habeo iconem huius dei in Malabaria ex templo quodam desumptam, quae Rama seu Shrirâma deum sub forma subviridi arcum & sagittam manibus tenentem, mitra in conum terminante & quasi tribus coronis distincta, monilibus denique aut torque ex collo pendente exhibet. In multis aliis statuis & simulacris facie viridi exhibetur, circulum seu serpentem in girum vel orbitam redactum una manu tenet, altera സീതം Sîdam uxorem suam ad latus ipsius stantem amplectitur. Haec vero albo colore seminuda pingitur, & in utroque pede circulum vel aureum vel argentum gestat, ut nempe hodiedum multae Indicae mulieres circulos hos in pedibus gestare solent, qui mos quam antiquus sit inter Indos, indicant haec ipsa simulacra satis. Thorax huius dei ac mitra quasi in cornua reflexa, prominente tamen in medio in conum vertice, mira colorum varietate, gemmis, margaritis, flosculis, auro denique & argento distincta est. Verum multo antiquius, quin antiquissimum puto esse huius dei Ramae simulacrum, quod ex insula Elephanta descriptum exhibet Niebuhr *tom.2. tab.7. ad pag.25.*, nam omnes aut plerique illi Indici deastri nudi exhibentur, atque demonstrant mythologiae Indicae originem in ipso calido Indiae climate incepisse, ac denique artem & colores tunc necdum in statuis & imaginibus Indicis adhibitos, sed secundum antiquam simplicitatem Indicam sculptos & efformatos fuisse. *Rustica sunt calceamenta*, ait Farnabius inter notas ad sat.3. Iuvenalis, *quibus calceati pinguntur dii Graeci*. Tabula illa *primo* exhibet deum Brahma IV. faciebus, quarum tres tantum sunt visibiles, nam Brahma lingua sacra Samscrdamica vocatur Ciadurânana vel Ciadurmughen, id est *quatuor vultuum deus*, sed quia una facies a tergo delitescit, visibilis haud esse potest. Haec figura seu Brahma una manu gerit lotum seu padma vel tâmara florem conclusum, id est foliis non apertis, non explicatis. D. de Hancarville, cuius caput refertum est ovali Indica mythologia, quam tamen numquam didicit, monumenta Indica antiqua explicare volens, Brahma deum, quem ipse ineptissime Bacchum appellat, manu illa ovum tenere di-

 cit.

cit. Sed vir iste vel unicam aliam dei Brahmae figuram ex monumentis suis Indicis producat, quae hoc ovum manifeste exhibeat. Ego certe plurium annorum spatio nullum omnino tale Brahmae dei oviferi simulacrum in India vidi. At loto insidere, lotum generationis & fecunditatis symbolum, lotum dico, ex qua ope caloris & humoris omnia prodierunt, dii Indici passim manibus gestant. Vide in libro *Asiatick researches* Indra deum seu Iovem vel aerem Indicum una tabula exhibitum *ad pag.*241. Vide item quadrifrontem Brahma dei figuram *ad pag.*248., & apud R. P. Constantinum ab Asculo *fig.*3. ubi huic deastro in una manu liber Indicus Grantham, corona precatoria, vas, & cycnus varicolor appingitur, omnia Brahmae attributa. Vide pariter lotum in manu dei Vishnu & deae Bhavani seu Gangadévi in libro *Asiatick researches*. Cycnus seu hamsa aquaquaticum animal Brahmae seu terrae attributum, terram aquae innatare indicat, & ibi quatuor cycni vel anseres deo Brahmae appinguntur. Cycnus seu hamsa solis epithetum est, ut iam supra diximus. Sol ergo ut generans ad pedes Brahmae seu terrae adiicitur, ut indicetur ex sole & terra omnia produci. Deinde Brahma ut generans seu virtus generativa solis, sol dici potest, ita Vishnu conservator humiditatem plantis rebusque omnibus tribuens qua conservantur, aut superfluos humores exsiccans & quasi ad se attrahens, virtus solis omnia conservatrix, & Shiva virtus solis destructrix, pariter soles dici possunt, ita ut in his tribus deastris tres distinctae solis virtutes, generatrix, conservatrix & destructrix recte repraesententur. Atque in hac etiam opinione philosophica Brahmae deo lotus & cycnus opportune appinguntur. Alia figura minor Niebuhriana eadem tabula, quae saepe in templo Elephantae recurrit, est Ganesha seu Ganavadi deus super Titanem seu gigantem *Kaymugbásura* equitans, qui cum in glirem se transformasset, ut deum Ganavadi morderet, ab ipso victus vehiculum dei Ganésha factus est, unde in aliis iconibus & statuis elephantino capite deus iste gliri insidet(1). Vide codicem manuscriptum R.P.Norberti & P.Iohannis

(1) Haec uberius illustrata reperies infra in dissertatiuncula de deo Ganavadi. Hic tamen observa monumentum hoc insulae Elephantae antiquissimum esse meri-

hannis de Brito. D. d'Hancarville ex hoc deo Ganésha ſapientiae numine atque a Brahma, Vishnu & Shiva omnino diſtincto, Bacchum ſibi fingit, & ex monumentis Indicis antiquiſſimis non ſolum lectoribus linguae & mythologiae Indicae imperitis imponit, ſed etiam ipſa monumenta evertit, intricat, corrumpit, & rem per ſe iam obſcuram, maiori caligine involvit. *Anne antiquitus ſartores curam boum habuere?* Interrogat adagium Malabaricum, & huic adagio D. d' Hancarville reſpondeat: Ipſius eſt monumenta deſcribere, idque fideliter, ut deſcripſit Niebuhr, qui de ovo illo nec verbum profert, nec figuras ſeu monumenta explicat, utpote mythologiae imperitus, ſed ea quae deſcripſit intacta, & incerta relinquit. Tertia denique figura Niebuhriana *eadem tab. ſeptima* videtur eſſe Ráma ſeu Shrirάma antiquo Indico habitu, id eſt nudo corpore exhibitus una cum uxore ſua Sida pariter veſtibus deſtituta, cum Hanuman ſimio, & ſerpente Bacchi iuvenis ſymbolo, mitra Indica antiqua inſtructus, & more genuino Brahmanicam zonam ex humeris geſtans. Hanuman ſimius ruditer adumbratus Rámae famulus, alii denique famulitio huius dei addicti genii ad latus eius ſtantes & adorantes quemadmodum & in aliis monumentis Indicis, ac praeſertim in Patmanáburam arce regia, & in oppido Tiruvancoda in curribus triumphalibus in Malabaria exhibentur. Sida Rámae uxor circulos in pedibus geſtat more antiquo feminarum Indicarum, qui in Malabaria hodiedum obtinet. His itaque poſitis, nunc iam quis iſte Ráma ſit inquiramus.

Ráma vel Shriráma ex ſtella Rohini natus, frater Vishnu eſſe dicitur eo nempe modo, quo ſupra Brahmam & Shivam ſeu ſolem pariter fratres eſſe diximus. In vocabulario Amaraſinha haec epitheta gerit: രാമഃ ráma *albus* vel *formoſus*, രമണഃ ramena (prima *a* vocalis brevis) *iucundus*, *luſor*, *luxurians*, *fortis*

merito cenſeri; quamvis enim & in hoc & in aliis Indicis dei Ganéshae & Shrirámae ſimulacris una haec eademque ſit mythologica baſis, attamen antiqua illa ſimplicitas heic peculiariter elucet, quod in hoc ſimulacra Titan Kaymughá-ſura, & Hanuman ſimius ſeu Pan ſolis & lunae filius venti deus ſub humana ſpecie flabello muſcario inſtructus repraeſentetur, in aliis vero Indicis ſimulacris Titan ille ſub gliris, Pan vero ſeu Hanuman ſub ſimii forma exhibeatur.

ബലദെവ *fortis deus*, *generosus*, *bellator strenuus*, കാമപാല kámapála *luxuriosus*, *libidinosus*, ഹലായുധ halàyudha *magno impetu pugnans*, രൊഹിണെയ rohineya *ex stella Rohini natus*, സംകൎഷണ samkarshaná, *crudelis*, *strenuus*, *quoad omnia simul fortis*, സിരബാണി sirabáni *aratrifer*, *aratrum gubernans*, നിലംബര nilambara *subviridem*, *caeruleam vestem ferens*, കാളിനിഭെദന kálinibhedana *fluvii sancti Kálini alias Ciamuna dicti divisor aut eum transiens*. Ex his epithetis pene impossibile videtur, primo statim obtutu non cognoscere iuniorem & verum Indicum Bacchum. Fluvium Kalini seu Ciamuna *Stygem esse*, memini me legisse, sed ubi, nunc ignoro; reliqua epitheta per se iam aperta & perspicua sunt. സിതാ Sidá uxor est Ráma dei, Sidá vero etiam *terram*, *versuram in arando*, item *solum fructiferum* significat. ഹനൂമാൻ hanuman, celebris simius solis (1) & lunae filius, aer nempe omnia permeans heic pro vento ponitur. Circa vocabulum *Ráma*, *& Sida* vide diction. R. P. Iohannis Ernesti Hanxleden sub his vocibus. Iam supra observavimus secundum veteres scriptores Graecos & Romanos unum eumdemque Bacchum dupli- ci for-

(1) Clemens Alex. lib. 3. Strom. §. 194. ait: *Aliqui autem* (Brahmanes) *colunt Herculem & Panem*. Hercules sol, Pan ventus in Graecis monumentis fistula instructus exhibetur, in Indicis flabello muscario vel cythara *kinnara* dicta, quae pariter duo instrumenta attributa sunt ventum seu aerem, cuius vibratione sonant, recte exprimentia. Flabellum muscarium ad solis aestum vento temperandum inservit. Pan ergo seu Hanuman ventorum praefectus est; *Báli & Sugriva* pariter Simii, Satyri vel Fauni, Shrirámae seu solis diurni comites & bellatores, venti & duces subditi sunt soli famulantes. Confer librum *Asiatick researches pag.* 257. ubi ex Gyraldo Pan deus Bacchi comes fuisse adstruitur in sua Indica expeditione. Omnia haec hodiedum ante delubra Indica exhibentur, ubi inter choreas saltatricum *Dévadási* dictarum seu Baccharum, inter crotala, tympana, & tubas seu boum cornua sonantia, Shriráma facie subviridi cum his Silenis pariter rubeo colore in facie oblitis, ac denique cum Rávana insulae Ceylan rege Plutone populo spectandus proponitur. Ubi observandum, Plutonem divitiarum & noctis deum in insula Ceylan gemmis & margaritis refertissima constitutum repraesentari.

ci forma, iuvenili nempe & formosa, altera vero senili fingi solitum fuisse. *Liberi patris simulacra partim puerili aetate, partim iuvenili fingunt: praeterea barbata specie, senili quoque.* Macrob. *lib.* 1. *Saturn. cap.* 18. Et supra: *nulla ex his dubitatio sit solem ac Liberum patrem eiusdem numinis habendum.* Et circa finem eiusd. cap. *Vergilius sciens Liberum patrem solem esse & Cererem lunam, qui pariter fertilitatibus glebae, & maturandis frugibus vel nocturno temperamento vel diuturno calore moderantur,*

. . . . . . Vestro (ait) *si munere tellus*
Chaoniam pingui glandem mutavit arista.

Deinde cap. 17. haec habet: *Hieropolitani, qui sunt gentes Assyriorum, omnes solis effectus atque virtutes ad unius simulacri barbati speciem redigunt, eumdemque Apollinem appellant.... simulacrum thorace munitum est, dextera erectam tenet hastam, superstante victoriae parvulo signo . . . Summis ab humeris velamentum anguibus tegit scapulas, ante pedes imago feminae est, cuius dextera laevaque sunt signa feminarum. Ea cingit flexuoso volumine draco.* Supra dixerat: *in monte Parnaso Bacchanalia agi, ubi & Satyrorum frequens agitur caetus & cymbalorum crepitus ad aures hominum perveniunt.* Ex his itaque supra allatis nullum mihi dubium superesse videtur, Râma Indicum deum Bacchum iuniorem & formosum, solem diurnum esse, quemadmodum Shiva seu Bacchus ille senior sol nocturnus est, ac iudex mortuorum, habitator montis Meru & sol omnia destruens. Hic terribilis forma, tribus oculis, quorum unus in fronte est, insignitus, vindex criminum, animarum post mortem, larvarum noctu vagantium, daemonum, quos Bhudanguel vocant, dominus, inferni & poenarum praeses est, ille vero iunior Bacchus seu Shrirâma dux strenuus bellator & rex, arationis institutor, Indicarum legum conditor, urbium constructor, perversorum Indiae regum, qui Shivam seu solem illum vindicem adorare nolebant, flagellum ac vindex in mythologia Brahmanica esse perhibetur. Hic in aliquibus simulacris arcum & sagittas, in aliis serpentem vitae attributum manibus gerit, & huic Hanuman seu Pan deus, ven-

ventus nempe famulatur. Uxor eius Sidá, id eſt terra Indica eſſe fingitur, pro qua ipſe pugnat contra Rávana regem inſulae Ceylan gigantum principem, qui ipſi eam eripuit, ſed iterum reſtituere compulſus fuit (1). Unde Arrianus qui Bacchum hunc iuniorem ſeu diurnum ab altero ſeniore ſeu nocturno non diſtinxit, Baccho huic iuniori ſtabilimentum Indicarum legum & urbium attribuere cenſendus eſt, dum ait in Indicis *lib.* 1. *cap.* 1. *pag.* 321: *Hic* (Liber) *primus etiam boves aratro iunxit*, *& pleroſque Indorum ex erronibus aratores fecit*, *martiiſque armis armavit*, *urbes condidit*, *iiſque leges ſanxit*, *diſcedens ex India Liber pater Spartembam unum ex amicis regem Indis praefecit*, *quo mortuo ad Budyam eius filium regnum tranſiit*. Quod autem Arrianus ipſe non crediderit Bacchum verum Indicae gentis inſtitutorem fuiſſe, patet ex eo, quod ſupra de Baccho dicat: *atque haec poetae finxerunt*. Concinit Arriano Diodor. Sic. Bibl. hiſt. lib. 2. pag. 61. *Indiam multae variaeque incolunt gentes*, *quarum nulla originem extra Indiam trahit*, *ſed omnes indigenae appellantur*. *Numquam externa colonia illuc adiit*, *neque ipſi ad alias gentes miſere*: *artes & cetera ad vitam neceſſaria paullatim adinventa utilitate homines docente*. Et infra: *Cum leges apud Indos variae habeantur*, *admiratione tamen dignae hae fuerunt a priſcis eorum philoſophis editae*. En itaque originem Indicarum legum & civilis cultus! Leges tamen iſtae Baccho ſeu Shrirâmae adſcriptae fuere ab his philoſophis, ut legislationi ſuae auctoritatem & firmitatem darent. Secundum caeli ſyſtema terreſtrem mundum Indicum inſtitutum fuiſſe, iam ſupra diximus, & Strabo aliique apertiſſime docent Brahmanes *phyſiologiam & aſtronomiam* coluiſſe, ut nempe hodiedum excolunt (2). Unde apud Indos trium legum, quas *Ircu ſâma yagiurvedam* vocant, prima origo & inſtitutio, non Râma ſeu Baccho, ſed philoſopho aut contemplatori *Vedavyáſen* dicto, attribuitur; quemadmodum & leges civiles Manu regi adſcribuntur.

Has

(1) Id eſt, ſol ſuis radiis noctem, qua terram Indicam Pluto ſeu Rávana tenebrarum praeſes immanis Gigas obvolverat, depulit, & ſol ſibi luce ſua Indiam reſtituit.

(2) Vide Baillium: *Eclairciſſement aſtronomiques livre troiſieme pag.* 323. *& seq.*, et Baillio praeſtantiorem accuratioremque Waltherum de doctrina Indica temporum ad calcem hiſtoriae regni Bactriani.

Has vero leges, religiosum & civilem cultum cuicumque Scythicae, Persicae, Arabicae aut alterius in Indias irruptioni anteriores esse, ac proinde textum Iustini & visiones D. Bailly, de Paw & d' Hancarville nullatenus sustineri posse, patet ex eo, quod ut iam saepe diximus, Indicae leges evidentem cum astronomico systemate ac caelesti mundo habeant analogiam, ut toto hoc opere vidimus, atque sacrificia, mythologia, philosophia, ipsa denique instituta philosophica hodiedum in Indiis exsistentia, omnino ex astronomia & philosophia, profunda denique metaphysica descendere videantur. Adde his, quod omnia fidei, religionis, historiae fabulosae, moris, denique consuetudinis, superstitionisque capita localia sint, & Indiae fluminibus, montibus, templisque affixa, ut attento rerum examinatori populum originalem, vicinis ipsis vetustiorem & caput, in suis denique principiis nationem adhuc incorruptam exhibeant. Non itaque tam facile ex Scythia & a Scythico Baccho gens Indica deducitur, ut putant somniatores nostri. Strabo, postquam plerasque de Baccho Indico veterum opiniones retulerat, tandem concludit: *quae omnia eorum figmenta esse, qui Alexandro adulari studebant, certum est ex eo maxime, quod scriptores non concordant, sed alii de hoc mentionem faciunt, alii minime, tum etiam ex eo, quod ii, per quos Herculi & Baccho transeundum erat, nullum signum habent, quo ostendant illos per illam terram transivisse.* Cultum lingamicum, instituta philosophica, lotiones corporis, exustionem (1) viduarum, distributionem tribuum, vaccae cultum &c. Brahmanicae philosophiae partum esse constat, ita ut omnino verum sit hoc quod Strabo dicit, Indos veri & realis historici Bacchi *nullum monumentum exhibere posse*. Ipsi primi Indiae reges a sole & luna claris & distinctis vocabulis in prima stropha libri Indici Bhàgavadam deducuntur, & D. Bailly primum Indiae regem statuit ad annum 3553. ante Christum natum. An non consultius erat eum constituere ad primum creationis mun-

(1) *Cum multae mulieres* (Indicae) *corrumperentur, & per intemperantiam alios adamarent, nec possent honeste deficere ab iis, quos primum elegerant, in eodem contubernio habitantes veneno necabant. Legem tulerunt* (Indi) *ut uxores simul cum maritis concrementur, exceptis gravidis aut habentibus natos*. Diod. Sic. lib. XIX. p. 626. edit. Bas.

mundi diem, quo sol et luna creati fuerunt? Confer de his *pag.*173. grammaticae Samscrdamicae, *pag.*2. *& seq.* historiae regni Graecorum Bactriani, Strabonem *lib.*15. *sub initio.*, ubi ait: *Dicit enim* (Megasthenes) *nec ab Indis umquam emissam expeditionem, nec extrinsecus in Indiam quemque cum exercitu profectum esse aut vicisse praeter Herculem & Liberum patrem & nuper Macedonas*. Et dum infra de Baccho fabuloso agitur, non dissentit Indos multa ab hoc accepisse. *De philosophis dicit quod qui sunt montani Bacchum celebrant* (nempe solem) *signa quaedam ostendentes, quod solum apud eos agrestis vitis nascatur. Bacchicum est etiam sindonem & mitras gestare, & unguentis & floribus tingi, & tympana & tintinabula exeuntem regem praecedere*. Ita Tibetani quoque a simio descendunt nempe a Bacchi iunioris seu Shrirâmae comite & duce eximio Hanuman, seu a Pan deo solis et lunae filio, hunc ipsi Prasrinpo et uxorem eius Prasrinmo vocant, atque aetatem eorum ad 1340. ante Christum natum constituunt. Hic ergo est ille fabulosus Parashrirâma Indicus cum uxore sua, dii et institutores Tibetanae gentis, qui primi conditores esse creduntur, cum tamen origo civilis cultus, philosophiae, Lhamaiticae religionis nihil aliud sit, quam surculus astronomiae et philosophiae Brahmanicae. Unde fatentur ipsi primum terrestrem et historicum regem Tibetanum ex Indostan anno ante Christum natum 1193. assumptum fuisse, Cenresi primum et maximum eorum deum nihil nisi solem esse; is enim florem padma, arcum et sagittam, vas aeneum, coronam precatoriam, rotam ferream, omnia denique Shivae seu Sebasii Indici et Brachmanici dei, seu solis attributa gerit. Is ipse in pectore alterius sexus indicia seu VI. yoni vel matrices praeferre videtur (1). Quidni igitur hic Indicus Bacchus Brahmanicae mythologiae commentum sit? Quemadmodum enim Shivà sive sol nocturnus in monte Meru habitat, ita iunior Bacchus Shrirâma sol diurnus ex Ayodya regno, quod pariter ad montem Meru situm est, processit, suis radiis Indiam, hoc est tenebras et nubes in India exsistentes aliaque nocturna monstra debellavit, Sidam terram Indicam uxorem suam Plutoni eripuit et luci restituit,

aratio-

(1) Vide Alphab. Tibet. pag.176.177.160.161.292.

arationem docuit, femina terrae mandavit, Titanes seu gigantes, malum stellarum influxum ipse cohibuit, vitem plantavit, calore et humore suo ad maturitatem perduxit, urbes diu constituit, leges physicas omnibus crescendis praescripsit, Ràvana regem Ceylan, ubi Indicus sol occidere et aquis imergi creditur, tamquam in ultimo Indiae termino et extra mundum sito, aggressus est, ope venti Hanuman eum devicit, et Sidam Indicam terram, quam ipsi gigas Ràvana seu Pluto erripere voluit, bello acerrimo confecto libertati suae restituit. Lege de Baccho Indico *Dionysiaca Nonni Panopolitae*, cuius insigne fragmentum heic adducerem, nisi museo Indico constituta brevitas obstaret. Lege etiam librum *Rámáyenam*, qui sex voluminibus continetur, scriptusque est lingua Samscrdamica, et Malabarica, et cuius synopsim exhibet R. P. Ildephonsus *in codice manuscripto num.*20. *inter codices bibliothecae S.Cong.tract. de Shrirâma* (1) *a cap.*1. *usque ad* 24., Arnobium *lib.*5. *contra gentes*, Plinium *hist. nat. lib.*6. *cap.*17. Clement. Alex. *Cohort. ad gentes* §.5., & Macrob. *lib.*1. *Saturn. cap.*17.

Hic idem Shrirâma subviridi aut caeruleo colore pingitur, quod sane debellato Plutone seu Râvana rege insulae Ceylan solis seu Shrirâmae iunioris Bacchi immersionem in mare seu occasum & ad infernum transitum eius innuere videtur. Unde Plutarch. *quaest. Rom.* ait: *Veni heros Bacche marinum ad tuum sanctum templum cum Gratiis*. Et revera inter insulam Ceylan & oram piscariam ad pontem Râma, falso pontem Adami dictum, adest antiquis-

T

(1) In hoc libro *Ràmayenam* inscripto, *cap.*1. ostenditur, quomodo Vishnu (deus nempe mundi conservator) in regem Shrirâma seu Bacchum transformatus fuerit, & multae fabulae de serpente, de rota Ciacram symbolo dei Vishnu, quo per continuam rerum generationem & corruptionem mundum conservat, denique de simia & serpente in uterum concubinae regis Dekshaıeda intrante afferuntur; *tum cap.*9. multa de progenie *Hanumàn*, *Bàli* & *Sugrivae* simicorum regum, ac de aliis eximiis simiis & Silenis montium incolis seu ventis adducuntur; *cap.*11. concilium gigantum seu Titanum & nocturnorum spectrorum contra Râma deum describitur: hic Râma praecipit Sileno Hanumân, ut pontem super fluvio Styge inter Indiam & insulam Ceylan exstruat, per quem ipse cum suo exercitu transire possit ad Râvana regem noctis occidendum; *cap.*21. Râvana Pluto rex iusulae Ceylan deducit Shrirâmam seu Bacchum arte magica ad infernum seu ad limbum *Pàdàlam* dictum; & *cap.*24. Shrirâma, occiso gigante Râvana, tradit regnum insulae Ceylan Bhishmae regi, seu cuidam giganti terribili quod *Bhishma* significat, & ipse in Ayodyam patriam suam ab occidente ad ortum revertitur.

tiquiſſimum & celeberrimum templumRámishvaram ad mare ſitum, Ramae ſeu Baccho huic iuniori dicatum, quod hoc argumentum confirmare videtur, uti etiam Bacchanalia Indica Ramſa dicta & in honorem Ràmae dei celebrari ſolita. Adde his, quod in ipſa urbe Roma plura antiqua monumenta indicare videantur, diſtinguendum eſſe Bacchum iuvenem a ſeniore, id eſt ſolem diurnum a nocturno. In urnis ſepulcralibus villae Principis ab Aurea Pamphilii, quae intra aedes exſtant, & in aliis hortorum Ludoviſianorum & Burgheſiorum icones ſculptae Bacchi iuvenis triumphum ducentis repraeſentantur. Bacchus iuvenis inſidet elephanto aut tigribus vel leonibus vehitur, arcu & ſagittis pugnat, plenus furore bellico eſt. Obvios hoſtes ſine certa lege et ordine fundit, clamando et exhortando pugnat, Silenis & Baſſaridis mulieribus circumdatus eſt. Quae quidem omnia diurnam ſolis cum ſtellis, aethere vel vento revolutionem indicare videntur, uti etiam in aliis urnis Bacchus ſenior cum lingam ſeu generationis emblemate ſatis obſceno modo exhibetur, atque ſimul vitae et mortis dominus eſſe oſtenditur, qui poſt obitum in profunda nocte animarum curam habeat (1). De Sida Ràmae uxore haec habet vetus codex manuſcriptus incerti auctoris: *Si vede, dice Mr. Delon ſulla porta d' una delle città del picciol regno di Ciringapatam una ſtatua di Sida, che ha a ciaſcuno de' ſuoi fianchi tre famoſi Togui o penitenti nudi in una poſitura indecente*. Hoc ſi verum eſt, Sidam Ràmae uxorem, aut terram, aut lunam progeneratricem ſolis ſeu Bacchi uxorem eſſe innuere videtur. De Hanuman ſimio, quem pictum exhibet ea forma, qua inter Nepalenſes adoratur, haec habet R.P. Conſtantinus ab Aſculo: *Hanumàn, idolo di roſſo colore, tiene in mano un monte, un ramo d' albero, il martello, ed il tridente*. Haec attributa oſtendere videntur Hanuman Ràmae comitem, id eſt ventum una cum ſole Indico montium incolam, eum

(1) Vide antiquam urnam in aedibus Farneſiis in extremo cubiculo exſiſtentem, in qua laſcivos Satyrorum actus, rudem figuram ſolis radiis amictam, & frugum liba phallo ſolis ſymbolo fieri ſolita, ipſum denique femineum ſexum caelatum, omnia generationis emblemata offendes. Et Plutarchus in Apophteg. *Ad haec Pompeius dixit, ignorare Syllam, quod plures orientem solem adorent quam occidentem. Quo audito Sylla exclamavit: triumphet*. Confer muſei Clementini *tom*.4. *tab*.XXVI. *& seq*.

cum ſole frugum creatorem, denique Bacchi in mare immergentis tridente aquae ſymbolo, inſtructum famulum fuiſſe. Vide heic figuram Ramae, Sidae et Hanuman, quam ex muſeo Borgiano Velitris exhibemus.

Haec igitur eſt mythologica dei Ràmae deſcriptio. Qui geſta Ràmae hiſtorice explicant, Ràma deum *Chus* vel *Kuſs* eſſe putant, ut Calcutenſes Angli *tom.* 1. *pag.* 275. *&* 258. Alii eum *Samſonem* eſſe arbitrantur ut R. P. Iohannes Brito, alii *Nembrod* eſſe credunt, qui in Indias penetraverit, ut Bochart, Sonnerat denique *regem* aliquem *Peguanum* eſſe autumat, qui in Indias bellum movit, et Indos varia dogmata edocuit. Horum opiniones leviculas examinet cui placet, atque cum iis, quae nos attulimus, conferat, quae omnia cum contulerit, expenſis utriuſque partis momentis credat quod ſibi exquiſitius eſſe videbitur. Legantur etiam ea quae de Chus, Cashgar, Kaſchar ſeu de antiqua Kathaya ſcite ediſſerit R. P. Georgius *in Alphab. Tibet. pag.* 343. *uſque ad pag.* 357. Denique Dionyſiaca Nonni Panopolitae (1) *lib.* 34. 35. 36. *& ſeq.* Ex quibus perſpicies non ſolum Nonnii Bacchum cum Shriràma valde convenire, ſed poema illud fortaſſis ex Indico libro Ràmàyenam deſumptum fuiſſe, quamvis ibidem Bacchum illum Arabem fuiſſe contendat, quod non adſtruit liber Ràmayenam, qui eum ex Ayodya veniſſe, et bello confecto iterum illuc rediiſſe docet, quod vide in ſupradicto codice manuſcripto R. P. Ildephonſi a Praeſentatione olim Malabariae Miſſionarii qui de hoc Baccho Shriràma plurima ex libris gentiliciis Indicis affert (2).

(1) *Nonni Panopolitae Dionysiaca.* Edit. Hanoviae 1605. cum lection. Gerardi Falkenburgii.

(2) Cum certum exploratumque ſit, a deo Vishnu in prima ſua incarnatione pientiſſimum Manu regem Indicae gentis conditorem ab univerſali diluvio liberatum fuiſſe, in libro Bhágavadam ſcribi, atque ſub Krshnae dei aſtronomico involucro veri Indici Pándavae reges latere videantur, ut infra aperiemus, ſane & ſub hac aſtronomica Shrirámae dei fabula aliquis verus heros latere poteſt. Ratio in promptu eſt: facta terreſtria aſtris, & viciſſim nomina aſtronomica & caeleſtes ſiderum motus factis terrigenis adſcriptos fuiſſe videmus. Verum poſita baſi aſtronomica, a vera & hiſtorica dei Rámae origine & geſtis inquirendis in tantis rerum aſperitatibus & temporis anguſtiis nunc abſtinendum eſſe cenſuimus.

കൃഷ്ണ

KRSHNA

TAB. XIX.

Nona incarnatio dei Vishnu, quae ad conſervationem mundi, ac praecipue ad ſalutem Indicarum regionum refertur, eſt കൃഷ്ണാവതാരം krshnavadáram, quod proprie incarnationem, vel etiam deſcenſum in Krshnae perſonam ſignificat. കൃഷ്ണ krshna rem nigram denotat, ſic കൃഷ്ണവർണ്ണം krshna varnam *color niger eſt*. Proinde deus Vishnu in Krshna incarnatus perſonam *nigram* indicat, & revera Vishnu ſub hac incarnatione niger pingitur. Duo ſimulacra Indica ex aere fuſa Krshnae dei exſtant in muſeo Borgiano Velitris. Uno repraeſentatur puerili aetate, vultu eleganti & ad riſum compoſito, ſtans & ambabus manibus butyrum tenens, quod a paſtoritiis mulieribus *govaſtriguel* dictis, cum quibus familiariter agebat, ſuffuratus fuerat, ob quod furtum etiam egregius hic puſio vapulavit. Aliud ſimulacrum eum inclinatum & repentem exhibet, ita ut uno genu humum premat, aliud vero genu paullulum elevatum teneat. Una itidem manu butyrum gerit, alia reptando ſolum premit, In fronte ſignum ſanctum hoc modo deſcriptum ⊙ habet, & iſtud ſive dei Shivae oculum in medio frontis promicantem, ſive lunam, ſive lotum matricis Bhavani deae ſimbolum, ſive denique lingam cum yoni ſeu matrice coniunctum refert; id quod nos accuratius in grammatica Samſcerdamica explicavimus. Ex collo lotum florem appenſum apertumque geſtat, in planta pedum & vola manuum quadrangulum deſcriptum habet, in cuius medio prominet punctum, quod ſolis vel turpis lingamici cultus indicia & myſteria continet. In nonnullis ſimulacris, ſtatuis, picturis aut imaginibus Krshna nigra facie ſtans iuvenili forma & fiſtula canens exhibetur, & ſub tali figura & ſpecie exſtat in aedibus Regis Travancoridis in arce Tiruvandapuram. Ad latera adſtan-

tes

tes mulierculas paſtoritias, ipſum vero in medio exſiſtentem, atque ambabus manibus illas amplectentem, aliae multae imagines eum repraeſentant, & haec ſimulacra omnia vitam eius paſtoralem ſatis indicant. Incarnationes Vishnu dei in regem Ràma & Krshna, inter reliquas novem aut decem principem locum tenent, & quia celcberrimae ſunt, aequum eſt, ut in hanc ultimam inquiramus, poſtquam illam iam ſupra pro viribus enucleavimus.

Ingens farrago ſcriptorum & opinionum mihi primo ſtatim obtutu occurrit, dum attentius hunc celebrem deaſtrum conſiderare intendo. Sonnerat (1) in haec verba prorumpit: *Quîchena* (en corruptores vocabulorum Indicorum! Scribendum eſt Krshna vel Crshna) *paroît etre le meme qu' Apollon gardant les troupeaux d' Admete, & terraſſant le ſerpent Python &c.* Angli Calcuttenſes in libro *Aſiatick reſearches* (2) poſtquam formam Krshnae deſcripſerant, ita concludunt: *In this picture it is impoſſible not to diſcover, at the firſt glance, the features of Apollo, Surnamed Nomios, or the paſtoral in Greece, and opifer in Italy &c.* Deinde hiſtoriam Chriſti Domini ex apocryphis Evangeliis corruptam & in Indias allatam illi Indicae de Krshna fabulae inſertam fuiſſe autumant, ac denique pag.425. haec habent: *If an etymologiſt were to ſuppoſe, thas the Athenians had embelliſhed their poetical hiſtory of Pandions expulſion and the reſtoration of Aegeus with the Aſiatick tale of the Pandus and yudhishtir, neither of wich Words they could have articulated, I ſhould not haſtily deride his conjecture.* Exiſtimant ergo ipſi geſta Krshnae ad Graecos referri poſſe, aut illos ab Indis hiſtoriam regum ſuorum Pandion dictorum accepiſſe (3). Sed an Admeti & Pandionum Graecorum aetas, tempus, & geſta in unam eamdemque epocham coincidunt? R. P. Georgius in Alphab. Tibet. *pag.*253.54. 255. 157. & alias paſſim, Krshna deum Indicum ex apocryphis Evangeliis in Indas perlatis nomen Chriſti corruptum, Chriſtum ipſum, primum hominem Manichaeorum eſſe exiſtimavit. Videamus ergo in tanta opinionum varie-

(1) Sonnerat. *lib.*II. *pag.*303. *edit. in* 8.

(2) *On the Gods of Greece, Italy, and India.* pag.259., & ſeq.

(3) De Pandione rege Graeco vide *Natalis Comitis Mythologiae lib.*IX. c.10., *Clement. Alex.* & *Eusebium*.

varietate quaenam epitheta Brahmanes ipſi huic deaſtro in vocabulario Amaraſinha adſcribant. Sect. 1. *Sorggavarggam* inter nomina Vishnu ſequentia vocabula deo Krshnae attribuuntur : കൃഷ്ണ krshna, *niger*, *deus krshna*, കെശവാഃ késhavá *crinitus*, മാധവാഃ mádhava, deae Má ſeu Lekshmi maritus, nempe Vishnu. പുണ്ഡരികാക്ഷഃ punarikàksha *oculos habens tàmarae ſeu padmae* vel *loti floris*, മധുരിപു madhuribu *hoſtis*, *adverſarius Madhu* (gigantis), ദെവകീനന്ദനഃ dévagynananá *filius Devagui*, ഗൌരിഃ gauri *Bengalinus*, Gangeticus, പുരുഷൊത്തമഃ purushottama *virorum optimus*, വനമാലിഃ vanamàli *ſerta florum portans*, കംസാരാതിഃ kamſaràdi, *Kamſa regis occiſor*. Ex his ergo epithetis iam ſatis perſpicue Krshnae dei origo & qualitas dignoſcitur. Verum ut apertiorem de eo notionem nanciſcamur, inſpiciendus eſt praeprimis liber Brahmanicus യുധിഷ്ഠിരവിജയം yudhishdiravigeam inſcriptus, in eo enim huius dei origo, bella, actiones locupletius, nec minus eleganter deſcribuntur, & hic codex, quem ego ſacra lingua Samſcrdamica exaratum ad manus habeo, huius incarnationis dei Vishnu in Krshna, baſis, legis compendium, & totius Indicae fidei de Krshna canon eſt. Rex *Tudhu* habuit duos filios, unum nomine Tredareda, alterum Pandu vel ut alii corrupte ſcribunt Pannu. Ille genuit centum filios, quorum primogenitus fuit Duridena. Rex Pandu quod inter venandum inſcius & praeter intentionem ſagitta confixiſſet cuiuſdam Irshi ſeu ſancti heſychaſtae (1) uxorem, tunc in forma cervae marito ſuo cervo colludentem, ab heſychaſta

(1) Heſychaſtas iſtos ſeu contemplatores ex vetuſtiſſima Indorum opinione aſtra & planetas eſſe nos iam ſupra meminimus. Ergo haec fabula allegorica eſt, & ad aſtronomiam referenda, atque ex ea, aliiſque iam dictis, & dicendis apertiſſime & planiſſime comprobatur: Indicae idololatriae baſim & originem Sabaiſmum ſeu aſtrorum cultum eſſe & fuiſſe.

ſta illo anathemate percuſſus fuit, quo quidem irretitus rex protinus perire debebat, ſi ipſe uxori ſuae coniungeretur. Maledictum hoc regem Pandu non parum maerore replevit, ab uxore etenim abſtinendum erat, niſi mori vellet. Sed regis uxor Cundi nomine, ſagaciſſima mulier, abſque complexu mariti, ope cuiuſdam magicae oratiunculae, quam iam olim didicerat, ſe filios gignere poſſe marito fidem adſtruebat. Huius itaque orationis virtute ſine mariti interventu natus eſt Cundi mulieri primus filius *Dhermaputra*, ſecundus *Bhima* vel *Bhimen*, tertius *Argiuna* fortiſſimus bellator, quartus *Nagala*, quintus *Sahadéva* (1). Contra mulier Candari praedictae Cundi filiae regis Tredareda & uxoris Pandu iurata hoſtis, ex filio *Karna*, quem ope orationis magicae olim ex ſole conceptum puella Cundi per auriculam pepererat, & Cundari in ſecreto loco educaverat, centum & unum filios ſuſcepit. Hi iam aetate provecti, de illegitima ſeu non naturali nativitate quinque praedictorum fratrum, certiores facti, emortuo patre Pandu, a quinque illis filiis regnum Pandu patris adiri poſſe negabant, & ipſi in ſucceſſionem, ac bona avunculi Pandu omni conatu adſciſci volebant, renitebantur vero quinque fratres filii regis Pandu, atque hinc oritur horrendum illud & interminabile bellum, quod liber Yudhishdira deſcribit. Filiis Pandu Pandava dictis, a centum ſuis conſobrinis in anguſtias redactis, apparet deus Vishnu ſub nomine Krshna, & cum Argiuna contra illos centum ardens bellum gerit, hoſtes fundit, heroem Karna occidit, v. fratres regno reſtituit, & abſoluto bello Krshna iis valedicit, in arbore ſagitta confixus ipſemet perit, atque poſt mortem ipſius triginta annis adhuc revolvendis aetatem ferream *kaliyugam* dictam adventuram praedicit, in cuius indicium futuras hominum iniquitates & calamitates paucis commemorat. In libro *Bhágavadam*, cuius primas ſtrophas a me in linguam latinam verſas in grammatica Samſcrdamica habes, haec praecipue de Krshna narrantnr. Krshna natus eſt in urbe *Madu* (quam vigintiquinque leucis Indicis, quarum

(1) Dhermaputra *virtute praeditus* Nágala *serpentinus*, Sahadéva *patiens filius*, Bhima *terribilis*, Argiuna *albus*,

rum quaevis 2500. passibus geometricis constat, ab Agra distare dicunt) ex sorore regis *Kamsa* nomine *Devagui*; & in hoc etiam vocabularium Amarasinha, ut supra vidimus, convenit. Haec Devagui septem genuerat filios, & horum ultimus erat Krshna. Hunc solum peremptis aliis servavit mater eius *Dévagul* & pater *Vásudeva*. Hic etiam cum a Kamsa avunculo ad necem quaereretur, pater illius & genitrix fuga vitam pusionis salvarunt, & cum torrentem periculo plenum vado transirent, comitem & protectorem habuere serpentem *Caliga* dictum, qui caput ferebat infantis, atque a solis radiis & pluvia defendebat. Postquam adoleverat Krshna, prostravit omnia monstra, quae ad eum occidendum mittebat Kamsa rex, atque hunc ipsum occidit, & divinitatis suae ubique frequentia & certa signa dabat. Deinde matrimonium iniit, vitam pastoralem egit, serpentem Caliga interfecit, butyrum furatus est, fistula canebat, cum sexdecim millibus centum & octo pastoritiis mulieribus, quas omnes una nocte invisebat & replebat, in silvis, in campis, inter flores & pecora versatus est, vaccas pavit, bella gessit, ac tandem, bello Pandavarum absoluto, a magistro suo, & poenitente quodam *Divasa* dicto maledictus, in arbore a quodam homine *Beren* nomine, sagitta confixus Krshna deus mortuus est. Triginta sex annis post mortem illius aetas *kaliyugam* incepit. Haec itaque vera, sincera, & selecta synopsis est originis & gestorum dei Krshna.

Habita iam Krshnae dei origine, & praecipuis eius actionibus illustratis, videnda nunc superest, quantum id quidem fieri potest, gentis Pandavarum seu familiae Pandu historica origo. Plinius hist. nat. lib. 6. cap. 16. haec habet: *Bactri, quorum oppidum Zariaspe quod postea Bactrum a flumine appellatum est. Gens haec obtinet aversa montis Paropa missi, & adversus fontes Indi: includitur flumine Ocho. Ultra Sogdiani oppidum Panda, & in ultimis eorum finibus Alexandria ab Alexandro magno conditum. Arae ibi sunt Herculi ac Libero patri constitutae, item Cyro & Semiramidi, atque Alexandro*. Et cap. 20. haec habet: *Pauperior Charmarum rex elephantos sexaginta parvasque reliquas vires habet. Ab iis gens Pandae sola Indorum regnata feminis*. Denique cap. 23. *Pandorum fines* com-

commemorat. Arrianus (1) de gente Pandaea haec affert: *Hercules filiam unicam habuit nomine Pandaeam. Regionem quoque in qua nata est, Pandaeam a filiae nomine appellatam.* Claudius Ptolemaeus Alexandrinus (2) Geographiae veteris *lib.7. tab.x. pag.94.* haec habet: *Circa Bedaspum βίδασπον, Pandavorum* Πανδάυων *regio, In qua civitates hae: Labaca, Sagala, Bucephala, Lomusa. Quae inde versus solis ortum sunt, tenent usque Vindium montem. Et in ipsis civitates hae: Salagissa . . . Modura quae* θεῶν, *id est deorum dicitur.* Adde his, quod Krshna ഗൌരി gauri id est Bengalinus vel Gangeticus in vocabulario Amarasinha dicatur; quod in urbe Madu, unde *Madura*, & Ptolemaei *Modura* derivatur (3), natus sit, ut idem illud vocabularium afferit; quod in contextu libri *Yudhishtira*, Cundi femina, ex qua Pandavarum gens orta, ex sole id est ex Hercule ope orationis magicae filios illos concepisse dicatur; quod liber *Sambhavam*, cuius contextum in grammatica attulimus, luculenter doceat, Pandavas in bello gerendo fluvium Gangem transivisse; adde denique, quod Pandavae hi in libro *Yudhishtira* curribus, arcu, sagittisque, elephantis bellum gessisse dicantur, quem belli modum veteribus Indis adscribit Herodotus, Strabo, & Arrianus. Ex his ergo duo praecipua momenta mythologica inferenda esse videntur. *Primo*, Krshna seu Apollinem Indicum, primigenie solem significare, & quidem solem in eclypsi, ac proinde fabulam hanc ad astronomiam referri.

V Notissi-

(1) *Arriani Nicomediensis expeditionis Alexandri M. lib.7. & historia Indica. Opera Iacobi Gronovii edit. Lugduni Batavorum* 1704. hist. Indicae lib.1. cap.1. pag.323.

(2) Argentorati apud Iohannem Grieninger anno 1522.

(3) *Madu* vel potius *Madhu* est nomen proprium, *ur* autem populum, coloniam seu patriam significat: inde multa in India loca insigniuntur v.g. *Tànùr* quod alii corrupte Tanor scribunt, terra, patria, locus humilis, humidus. *Pàlur* terra, colonia, patria ad pontem. *Cannanùr*, quod iterum alii corrupte Cannanor scribunt, terra, patria, locus multae Indicae arundinis seu arborum bambu dictarum, vel terra in qua multi & boni buball nascuntur. *Madur* unde corruptum Madura, terra patria Madu regis insignis bellatoris, qui contra Krshna deum incarnatum pugnavit. *Citur*, & *Bedur*, quae D. de l' Ile more suae linguae Gallicae in mappa Indica Chitor & Bador linguae imperitus scribit & corrumpit. Ita pariter plurima nomina locorum Indicorum ex vocabulis pur, bur, buri, puri, buram, puram, quae omnia urbem, civitatem, vel oppidum significant, componuntur: sic Ràgiapur vel Ràgiapuri regis urbs, urbs regalis &c.

Notiſſimus eſt inter mythicos Indicos ſerpens *Seſſen* vel *Váſughi*, qui ſolem in eclypſi exſiſtentem devorare fingitur. Hunc ſerpentem ſeu Pythonem Krshna deus ſagittis ſuis, hoc eſt, radiis ſuis devicit & interfecit, & hic ſol *crinitus* dicitur ob radios. Filii Pandavae ex ſole ope orationis magicae progeniti ſunt. Ludi Apollinares apud Romanos victoriae ab Apolline obtentae cauſſa celebrabantur, ut notat Macrobius *lib. 1. Satur. cap.* 17., & ieiunium ac feſti dies Krshnae deo ſacri pariter ob obtentam ab eo victoriam a Brahmanibus celebrantur. Nec obſtat, quod vaccas paviſſe dicatur; nam, ut ait idem Macrobius, *non ex officio paſtorali ut fabula adſtruit, per quam fingitur Admeti regis pecora paviſſe: ſed quia ſol paſcit omnia, quae terra progenerat*; unde etiam hic idem allegorice omnes mulieres inviſiſſe, & dum uni coniunctus eſſet, ſimul & ſemel alias, nempe ſtellas, in ſolitudine, in caeli latifundio virtute, luce, radiis ſuis impleviſſe dicitur. Sic argumentare de ceteris, & confer Macrobium ipſum cap. citato (1). *Secundo* iam ſupra obſervavimus, ſyſtema caeli terrenis rebus ab Indis applicatum füiſſe, atque reges & arces a ſole & luna in Indiis denominari. Quare fabula illa Brahmanica antiquiſſima etiam veris Indiae regibus convenit. Unde quemadmodum ſol in caelo cum planetis, ſtellis, & nubibus pugnavit, ita pariter hi ſolis filii terreſtres inter ſe bellarunt, atque hoc terreſtre bellum ex ſerie incarnationum dei Vishnu ad mille & amplius annos ante Chriſtum natum referendum eſſe videtur. In hoc terreſtri bello *Krshna* eſt nomen regis Indici veri, qui in urbe Madura natus eſt, ſol nempe terreſtris ſive Hercules, ut ait Arrianus loco ſupra allato.

Apparitionem Vishnu dei ſub nomine Krshna eiuſque geſta Calcuttenſes Angli ad mille circiter annos ante Chriſtum natum reiiciunt, & haec opinio probabilis eſſe videtur ex eo, quod

(1) Sol ergo Krshna ſeu *niger* aut *fuſcus* dicitur, quia ex interpoſitione alterius corporis radiis & luce privatur, ſol butyrum furatus eſt, quia radiis & calore ſuo illud liquefecit & profudit, ſol floreo ſerto coronatur, quia florum creator eſt, ſol fiſtula canit, quia ipſe ventos producit, ſol ſtellis matrimonio iungitur, ſol a magiſtro ſuo Beren heſychaſta contemplatore planeta aliquo ſagittis, id eſt radiis configitur. Vide ipſum Krshnae ſimulacrum.. Krshna ſolis ſigna in fronte deſcripta gerit, ex collo lotum geſtat, in pedum planta & manuum vola triangulo vel pentagono omnis generationis ſigno & principio diſtinguitur.

quod non videatur verisimile, paullo ante aetatem praedictorum scriptorum supra allatorum urbem Madura & gentem Pandavarum formatam fuisse, quin potius manifeste pateat, gentem illam iam dudum antea in Indiis exstitisse (1). Adde, quod bella illa Pandavarum tertia aetate mundi Brahmanica gesta fuisse dicantur, & quod anni illi Brahmanici, & aetates mundi secundum computum annorum historicorum ibi computandi esse videantur; de qua re vide nostras animadversiones in fragmentum libri Bhágavadam. Confer codicem manuscriptum P. Ildephonsi *num.20. inter codices S. Cong. de Prop. Fide*, *lib. 6. de lege Indorum & transformatione nona Vishnu del*, Sonnerat *tom.1. pag.296. & seq.* & Franciscum Pivatium *tom.8. pag.125.* in opere inscripto: *Nuovo dizionario scientifico*. *R.* in Venezia. 1749.

(1) Primus Athenarum rex perhibetur fuisse Cecrops qui ex Aegypto veniens Athenas condidit. Huic successit Cecrops secundus, ad cuius aetatem ex Chronicis Apollodori, & ex Tatiano Clemens Alex. & Eusebius Bacchi & Cereris in Graeciam adventum sexcentis post Moysem annis statuunt. Cecropi successit Cranaus & huic Amphictyon, Amphictyoni Erichthonius, & huic filius eius Pandion, qui & ipse e regno pulsus fuit. Fabulosi hi reges, isti Cecropes ex Aegypto, ex Scythia (nempe Indoscythia) in Graeciam venisse dicuntur. Quidni igitur Graecae fabulae de Pándu regibus ex India in Graeciam perlatae fuerint, & Indicis superadditae aliae? *Pàndu* regem de quo agitur, *pàndura* albedinem, & *pàndu mandel* terram albam significat, & haec a Graecis & Indis *Pàndu* regis patria statuitur. Sive igitur tota haec historia de Pandavis vera sit, sive fictitia, sive astronomica, sive terrestris, ad mille & amplius annos ante Christum natum referenda est, & ab illo circiter tempore ludi Apollinares & festa Brahmanica in honorem Apollinis seu Krshnae vel solis deducenda sunt. Ad illud quoque tempus liber *Ràmayenam* & *Yudhishtira*, qui omnibus his fabulis occasionem dederunt, referendi esse videntur; nam Brahmanes librarii nostri sunt, quidquid dicant Graeci & Latini, contra quos libri hi Brahmanici originales & non suspecti, tot monumenta, statuae, simulacra, templa, tota denique religio Indica astronomica semper clamabit. Vide Clement. Alex. Strom. *lib.1.§.137.*item §.33., Euseb. *in proem. Can. Chronici*, Apollodorum *lib.3.*, NatalemComitem mythologiae *lib.9 p.983.*, & Asiatick researches *tom.1 pag.426.*

V 2 ൹൩൰൨

బుధః

B U D H A

T A B. XX.

Budham, seu corrupte scriptum Buddam, Buttam, But, Pout, Voden, Wod, Both, apud Persas & Indos divinitatis nomen esse, docet R. P. Georgius in Alphab. Tibet. *pag.* 373. Eum Arabice omnia attributa Iesu Manichaeorum, & Xacae Tibetani, Sinensis, & Iaponensis exprimere asserit *pag. eadem*. Budham & Xacam eumdem esse, Samanaeorum praeceptorem, ex virgine natum, Manetem ipsum aut Manetis discipulum, filium dei Manichaeorum in speciem hominis transformatum, Tibetanae gentis institutorem, in Tibeto cultum, Manetis praeceptorem, inter Brahmanes natum, & educatum, Manetis successorem esse, alia denique plura adstruit in pluribus Alphab. Tib. locis (1). Budham Vishnu deum esse nona incarnatione (accidentali) incarnatum defendunt Calcuttenses Angli. Hunc eumdem philosophum sectae Budhisticae institutorem, atheum, cultus Indici innovatorem esse autumant iidem (2). De Paw, cuius caput vertigine philosophica laborat toties, quoties de monachis sermonem instituit, Budham orientalis monachismi institutorem, religionis Indicae, Sinensis & Tibetanae reformatorem, doctrinae metempsychoseos accerrimum propugnatorem, contemplationis & monachalis inertiae primum satorem esse contendit, & quia hoc genus hominum & instituta ipsi summopere displicent, fecunda, sed amarulenta dicacitate adeo stridet, adeo mordet, adeo in lacessendo procax est, ut potius phreneticum morologum, quam philosophum, & ab insania liberum hominem esse iure merito dicere debeas. Hunc verissime insanire, nos dilucide ostendemus. Discipulus illius anonymus Gallus, ut iam supra meminimus, ipso audacior ultra progressus est, & religiosa monachorum Christianorum instituta a Budha & Samanaeis deducit. Insa-

(1) Alphab. Tibet. pag. 269. 375. 302. 303. 335. 372. 382.

(2) Asiatick researches tom. 1. p. 426. 427. 354. 344.

Infanientibus iftis fycophantis ego iterum iterumque hoc in aurem ferio infibillatum effe cupio, ut priufquam de exteris nationibus fermocinari incipiant, linguam illarum gentium, mores, & confuetudines, libros denique perfpectos exploratofque habeant. Sed opus aggrediamur. Budham Mercurium effe, nos iam in grammatica Samfcrdamica invicte demonftravimus, atque ex ibi dictis iam elucet, tot infanarum inter Europaeos de Budha opinionum originem unice a profunda linguae litteralis Samfcrdamicae imperitia profluere. Verum quia liber ille paucorum teretur manibus, heic neceffe effe videtur, ibi traditam doctrinam iterum paucis repetere. Budhae Indico in vocabulario Amarafinha haec attribuuntur nomina. I. അൎഹത് arhada *venerabilis*, *obfequio dignus*. II. ക്ഷപണ് kshebana *omnia derelinquens*. III. നണ് nanna *bonus*. IV. ശ്രമണ് shramana *diligens*. V. ജീവക് givaga *vivificator*. VI. സൎവ്വജ്ഞ് farvagna *omnifcius*. VII. സുഗത് fugada *bene procedens*. VIII. ബുദ്ധ budha *mens*, *fpiritus*, *intelligentia*, *feu genius mente bona & fpiritu bono plenus* (1). IX. ധൎമ്മരാജ് dhermarágia *virtutis*, *beneficentiae*, *boni operis rex*. X. അഗത് agueda *non ambulans*, *contemplator*. XI. സമന്തഭദ്ര് famandabhadra *ubique*, *femper*, *in omnibus partibus bonus*. XII. ഭഗവാന് bhagaván *beatus*, *felix*, *fanctus*. XIII. മാരജിത് máragil *concupifcentiae victor*. XIV. ലോകജിത് logagil *mundi victor*. XV. ഷഡഭിജ്ഞ് shadhabhigna *fex fcientias poffidens*. XVI. ദശബല് dashabela *decem potentias habens*. XVII. അദ്വയവാദി advayavádi *fibi non contradicens*, *differtus*, *in dicen-*

(1) *Mercurius hominum mentes & oculos excitat & sopit*, *ut ait poeta*: Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει. Macrobius *Saturn. lib. 1. cap. 17.*

dicendo sibi aequalem non habens. XVIII. വിനായകേശ vináyaga *dominus*. XIX. മുനീന്ദ്ര munindra *ascetarum*, *hesychastarum*, *silentiariorum praeses*. XX. ശാസ്താമുനി sháſtámuni *praeceptor*, *hesychasta castigator* (1). Haec itaque sunt nomina & epitheta Budhae, quae de littera ad litteram ex vocabulario sacrae & litteralis Brahmanicae linguae descripsi. Ex his iam patet: I. Cur nomen *Budha* apud varias gentes fuerit corruptum, nam littera Samscrdamica ധ, vel ദ്ധ, quamvis uno ductu scribatur, duplex Latinum dd vel potius dh cum aspiratione coniunctum includit. Illae itaque nationes quae littera illa destituuntur, vario modo eam supplent v. g. But, vel Buth, vel Bouth, vel Butta, vel Budda. Ita pariter aliae consonantes fuere corruptae, unde aliqui scribunt Pout, Vod, Wod, Oden, Thot, Theut, Thout, Thoth, Fo, & Suidas Θωνθ καὶ Θωθ, ὁ Ερμης. Clemens Alex. lib. 1. strom. edit. Venet. pag. 359. Εἰσὶ δὲ τῶν Ἰνδῶν οἱ τοῖς Βούττα πειθόμενοι παραγγέλμασιν κ. τ. λ. *Sunt autem etiam ex Indis, qui Buttae parent praeceptis, quem propter insignem virtutem ut Deum honorarunt*. Addit vero Potterus: Βοῦτα, uno T. H. MS. *Sylburg. idem hic, quem alii Buddam & mendose Budham vocant*. Tertul. *de anima cap.* 2. habet: *Nedum divos ut Mercurium Aegyptium, cui praecipue Plato adsuevit*; ubi Pamelius legit *Theut*. Et Plato ipse in Philebo: *Vocem* (Thamus Aegypti rex) *infinitam animadvertit*, *sive deus aliquis*, *sive divinus homo*, *veluti fama refert*, *huiusmodi hominem nomine Theut in Aegypto exstitisse*. Alii pro *Theut* legunt *Thout*, & *Thout*, vel *Toth*, ubi vides litteram B in vocabulo *But* vel *Both* iam corrupto, in T mutatam fuisse, quemadmodum eam Tibetani mutarunt in P, vel in V, quia lingua vulgaris Tibetana caret littera B, unde scribunt Tiput, Pot-iit &c., quod vide

(1) *Quei sette pianeti luminosi, sole, luna, marte, mercurio, giove, venere, e saturno, venerati, e fra dei posti ancor nell' antichità da Roma gentile, si vedono a giorni nostri sotto diversi nomi nel regno di Nepal con copiosi sacrifici quotidianamente venerati*. R. P. Constantinus ab Asculo ad *fig*. 48. Et infra *planetas ex opinione Indorum Nepalensium asserit esse ex ordine sacerdotali*, id est hesychastas, contemplatores consiliarios, & philosophos.

vide in Alphabeto Tibet. *part.1. pag.* 14. & 15. Ita pariter corruptum est Scandinavianum seu Septentrionale *Wod*, *Vod*, vel *Oden*, & Sinense *Fò*. Neque aliter differendum est de vocabulo *Dherma*, quod supra attulimus. Budha vocatur *Dhermarágia*, id est virtutis vel beneficentiae rex. In hoc vocabulo quod pariter per litteram ω, dh, incipit, nationes aliae antiquissimae Samscrdamicae linguae imperitae, & quae sola fama aut ex communicatione cum Indis nomen illud audierant, litteram H retinuerunt, neglecta littera d, quae tamen in vocabulo illo rectrix est, & nominis caput. Ex hac corruptione natus est Herma, vel Hermes Graecus & Aegyptius, & is quidem rex, legislator & sapiens, quia Mercurius seu Budha allegorice rex virtutis & sapiens esse dicitur. Inde tot fabularum de Herma origo, inde infinitae illae inter eruditos disceptationes, an Herma verum aut allegoricum sit numen. Adde his, quod in ipsa India Budhae nomen inter linguas gentilitias, quae a litterali Samscrdamica descendunt, plerumque reperiatur corruptum. Unde P. Constantinus ab Asculo Missionarius Nepalensius in codice manuscripto supra citato ad *figuram* 9. & 10. scribit बुध Budho, additque: *Bogha*, *ch' è l' istesso che Budho*, eique pecuniam, butyrum, oryzam, frumentum, legumina a Nepalensibus offerri dicit, ac animadvertit: *non volendo vittime de' animali*. Deinde: *Intorno al tempio* (Budhae) *vi sono* (in civitate Pattan) *alcune abitazioni de' Tibetani*, *avendo questi l' impiego d'uffiziarlo*. Hic idem Missionarius exhibet imaginem Budhae eodem plane modo quo nos eam heic proferimus ex museo Borgiano Velitris (1). Budha nempe sedet in loto, & subinde absque loto pedibus more Indico transversis lingam cum yoni ambabus manibus ante pectus sustentans, atque illud serio inspiciens & considerans fingitur (2). Atque sub hac etiam forma eum exhibet in Alphabeto Tibet. tab. IV. R.P. Geor-

(1) Duo exstant in museo Borgiano Velitris simulacra Budhae. Unum aereum quod heic exhibemus, aliud pictum ea forma, sub qua adoratur in Indico templo Iagarnat.

(2) Budham Sinensem seu Fo, nempe ut virtutis regem corona redimitum, ex Kircherio allatum vide apud Pivatium *tom.8. tab.*XXXVIII., ubi pallio amictus & meditabundus exhibetur. Eumdem Budham seu Sommonacodom Siamensem meditabundum *vide tab.* 32. & 30. *fig.* 1. & 3. confer etiam *fig.*2. *tab.*XXXVII. & *fig.*3. *tab.*XLIV.

Georgius cum hac epigraphe: *Hopame*, id eſt: *O padme o lote, o nymphaea!* haec enim yoni ſeu matricis ſymbolum eſt, in qua exſiſtit lingam. Unde ait Macrobius lib. 1. Satur. cap. 19: *Pleraque ſimulacra Mercurii quadrato ſtatu figurantur ſolo capite inſignita & virilibus erectis, quae figura ſignificat ſolem* (non eſt ſol ſed planeta mercurius) *mundi eſſe caput, & rerum ſatorem, omnemque vim eius in mente conſiſtere cuius ſedes in capite eſt*. Adeſt in muſeo Kircheriano inſigne aereum Mercurii ſimulacrum virilibus erectis, quemadmodum etiam in aedibus villae Ludoviſianae ſtatua praeclara, quae Mercurium ſtantem quidem, ſed meditabundum exhibet & corpore toto nudum, in pallio tamen ſuo religatos portantem nummos. Quae quidem omnia mirifice cum Budha ſeu Mercurio Indico conveniunt, nam hic Indis ſex ſcientias, id eſt aſtronomiam, aſtrologiam, divinandi artem, moralem doctrinam, ritus, medicam, & iuriſprudentiam quin & commercii exercendi ſcientiam tradidit, ut Thout vel Herma Aegyptiis, & Mercurius Graecis & Romanis. Quare idem ait Macrobius *Satur. lib. 1. c. 12. Contendunt alii Maiam* (Brahmanibus) മായാ *Máyá* dea imaginationis & faſcinationis ſenſuum) *Mercurii matrem eſſe, & menſe maio mercatores omnes Maiae Mercurioque ſacrificant*, quia nempe Budha ſeu Mercurius quemadmodum aliarum ſcientiarum & legum omnium conditor, ita quoque mercaturae inſtitutor eſt, ex qua cauſſa apud Graecos & Romanos vel burſam numis refertam, vel peculium pallio religatum defert. Unde iam bene ſolvuntur etiam illa, quae nobis ex S. Hieronymo, Clemente Alexandrino, & Ratrámo opponi poſſunt, quod nempe Budha per virginis latus, & ex virgine natus fuiſſe dicatur. Natus eſt ex imaginatione, ex Máya, quae imaginationis dea eſt, ex mente, ex voluntate virgine, & ſine complexu carnali, quemadmodum filii Pandavarum apud Brahmanes per auriculam ex ſole ope orationis magicae & ſine complexu virili nati fuiſſe ſcribuntur in libro *Sambhavam* & *Yudhishtira*. Ex ſupra allatis epithetis etiam perſpicuum eſt, cur Budha ſeu planetae Mercurii rector Muni ſeu heſychaſta, ſilentiarius, contemplator, aſceta, & aſcetarum praeſes eſſe dicatur. Iam ſupra animadvertimus in Brahmanicis libris,

libris, quod ſane remotiſſimam eorum antiquitatem indicat; planetas & aſtra quaſi contemplatores, monachos, ſilentiarios, conſiliarios & magiſtros repraeſentari; hi enim planetae tacent, & veri heſychaſtae ſunt, qui ſolem meditabundi contemplantur, circa eum revolvuntur, ſuos aſſeclas ſeu diſcipulos & ſatellites, quos Brahmanes പാൎശ്വവൎത്തി parshvavárti vocant, habent, quibus ipſi lumen communicant, & qui eis tamquam monachi obſequuntur (1). Haec iam poetarum antiquiſſimus Pindarus obſervavit, nec diffitetur id ipſe R. P. Georgius in Alphab. Tibet. pag. 161. ubi ita diſſerit: *Planetae per immenſa caeli latifundia vagantes veluti in deſerto δι' αἰθέρος ἐρήμας verſari dicuntur, ut Pindarus & alii veterum poetarum loqui conſueverunt. Spiritus vero quibus aſtra animari putabant, ii ſunt, quos contemplatores ſpeculatoreſque vocabant, uti de Zophaſemim Huetius obſervat.* Et ſuperius dixit: *Indi & Tibetani ſuos deos in lucis, in nemoribus, in ſolitudine contemplationi deditos perpetuo repraeſentant*. Centum, & amplius exemplis hoc confirmare poſſem. Sic e. g. in libro *Sambhavam* Devayáni filia Muni heſychaſtae Shukrae ſeu planetae Veneris (apud Brahmanes maſculini) ſemper cum ſuo amaſio Kacen in ſilvis ludens deſcribitur, & filia planetae Iovis ſeu Brahaſpadi, Sharmishta nomine, pariter in nemore cum Eyàdi rege fornicatur. Ipſi planetae duo ബ്രഹസ്പതി Brahaſpadi ſeu Iupiter & ശുക്ര Shucra vel ഉശനഃ Vshena ſeu Venus, *magiſtri heſychaſtarum, ſatores, poetae, philoſophi, conſiliarii, & contemplatores* eſſe dicuntur in vocabulario Amaraſinha *ſect.* 1. *Sorggavarggam*, & Venus quidem malorum geniorum, Iupiter autem bonorum diſcipulorum ſeu geniorum praeceptor & praeſes eſſe fingitur, quemadmodum de Budha ſeu de Mercurio ſupra diximus. Adde his, quod planetae, ſol, luna, aliique in inferiora bono vel malo influxu agere dicantur, & inde boni malique dies inter gentiles deſumantur. Quare epitheta illa Budhae alia ad

X offi-

(1) *Cave exiſtimes, mi Aviene poetarum gregem cum de diis fabulantur, non ab adytis plerumque philoſophiae ſeminn mutuari.* Macrobius *lib.* 1. *Saturn. cap.* 17.

officia genii benefici referuntur, & inde dicitur virtutis rex, alia ad poeticum antiquum loquendi modum spectant, & inde contemplator, vel muni silentiarius a മൌനം maunam seu silentio audit, alia planetae Mercurii physici actiones indicant, & inde sator vel vivificator appellatur, atque ob hanc rationem in loto sedet, & apud Indos, Peguanos, Ceylanenses & Tibetanos yoni & lingam in manibus ante pectus sustentans, apud Graecos vero & Romanos erectis virilibus repraesentatur (1).

Sub una itaque ex his formis, ac praesertim sub forma genii benefici deus Vishnu a multis Indis Budha esse creditur, & quemadmodum deum Vishnu, primo ex stella Rohini, deinde ex Devagui in sexta incarnatione sub nomine Ráma natum fuisse fabulantur, ita pariter Vishnu deum in persona Budhae apparuisse credunt. Unde ut vetus quoddam manuscriptum habet, Indi Budham patre, matre, generatione carere dicunt. Deinde genium hunc dum hominibus se communicare vult, formam dei Vishnu suscipere autumant, ac denique diu noctuque orare putant pro salute animarum, quas Ishvarae seu domino continuo offert, & commendat, ut vultu benigno eas suscipiat, & ab aerumnosis transmigrationibus immunes reddat. Atque hoc sensu accipienda est vetus inscriptio in lapide, quam afferunt Calcuttenses Angli (2) in libro *Asiatick researches* pag. 284. *Having heard this he caused an image of the supreme spirit Budha to be made, and he worshipped it, according to the law, with perfumes, incenses and the like, and he thus glorified the name of that supreme Being, the incarnation of a portion of Vishnu... Reverence be unto thee in the form of Boodha, O god, in the form of the God of Mercy... I adore thee, who art celebrated by a thousand names, and under various forms, in the shape of Budha the God of Mercy.* Ex his itaque aliisque supra allatis iam luculenter evincitur, Budham genium esse beneficum, ac proinde somnia esse ea omnia, quibus

(1) Plerique dii Indici in vola manuum triangulum, aut pentagonum omnis generationis principium & emblema descriptum gerunt. In aliquibus itaque simulacris Budha sine lingam & loto exhibetur, atque sola vola manus ad faciem conversa triangulum inspicit & meditatur.

(2) *Translation of a Samscrit inscription, copied from a stone at Boodha Gaya by Mr. Wilmot.* 1785.

bus evinci creditur, Budham Manetem haeresiarcham, aut astronomum, aut alium denique cultus Indici institutorem aut reformatorem fuisse, id quod supra citati contendunt scriptores. Verum dum de primo illo Indico & originali Budha qui ab Indis, Tibetanis, Ceylanensibus, Peguanis Iaponensibus & Sinensibus colitur, differo, non excludo sive impostores, sivè aliquos philosophos veros, qui sub titulo & nomine Budha, ante Christum natum Indis aliqua doctrinae capita tradere potuerant; nam & S. Thomam Apostolum Brahmanes Malabarenses *Budham* esse dicunt, & Christianos *Baudhenmar* appellant, tamquam Christianae fidei institutiones a Budha seu ab homine dei spiritu et pietate pleno acceperint. Verum primus ille & originalis Budha nihil nisi genius est ac planeta Mercurius, reliquia nempe certa & indubia antiqui *militiae caeli*, idest solis, lunae, et planetarum cultus, qui inter omnes olim gentes obtinuit. Neque enim possibile est, ut unus idemque Budha, tot et tantas gentes unus institueret, ac Sinas, Indias, regnum Pegu, Tibetum, Aegyptum, totum denique septentrionem cultu, religione, scientiis, legibus perpoliret. Quare allegoricum et astronomicum numen sit, est necesse, et stipes fictitius communis primarum humanarum institutionum, quem gentes omnes pro suo institutore, doctore, et capite assumpserint.

Quod vero Budha planeta sit Mercurius ex eo invicte demonstratur, quod in vocabulario Amarasinha sub illo nomine inter planetas recensetur. Deinde Malabarenses, Tamulici, Canarini, Peguani, Nepalenses, aliae denique plures nationes diem Mercurii a Budha seu a Mercurio denominant. Vide haec egregie pertractata *pag.* 161. *& sequentibus tom.* 1. *in libro Asiatick researches*. En heic specimen denominationis diei Mercurii apud varias gentes, ex qua evidenter elucet, Budham planetam Mercurium esse (1). X 2 Samscr-

(1) In insigni opere inscripto: *Le pitture antiche di Ercolano*. *Napoli* 1765. *tom.* 4. *tab.* XLV., plura vetera simulacra Hermae seu Budhae afferuntur, sed minus recte mythici illi ea illustrant, dum obscuris Graecorum fabulis ea involvunt, atque passim Hermam cum Baccho, Priapum cum Mercurio confundunt. Cur Budha seu Mercurius viatorum numen sit, locuples et certa ratio deducitur ex ipsis Budhae epithetis supra allatis, nam *omniscius*, *mens & intelligentia* est ad viam demonstrandam. Ita reliquae huius dei formae ex epithetis illis perspicue, facile, & tuto explicantur.

Samſcrdamica, Malabarica, Tamulica, Siamenſis, Nepalenſis
Budhavára, Budhanászicia, Budenkilami, Van Pout, Budho
Bomana, Canarina, Maraſtica, Ceylanenſis
Bouda hu-ne, Budhwar, Budvar, Bodadah

Confer etiam Sonnerat *tom.* 1. *pag.* 219. *&* 333. *edit. in* 8., Bayeri librum inſcriptum : . hiſtoria Regni Graecorum Bactriani *pag.* 152. *doctrinae Indicae temporum*, *de hebdomade*, & P. Conſtantini ab Aſculo *notizie laconiche pag.* 143. *& ſeq.* Quibus omnibus inſpectis, & quae a nobis ſupra allata ſunt, bene expenſis, ſi D. de Paw magis inſanire vult, Budham omnium mundi monachorum & philoſophorum caput, originem, inſtitutorem & reformatorem ſtatuat, & defendat, denique viſionibus ſuis nocturnis una cum D. Court de Gebelin circa Mercurium, quantum ipſi lubet, indulgeat.

ദശമപതാരം

DECIMA INCARNATIO DEI VISHNU

TAB. XXI.

Decima & ultima incarnatio dei Vishnu erit in equum nomine *Calighi*. De hac incarnatione paucis agit Sonnerat *tom.* 1. *pag.* 304. *edit. in* 8., & Pivatius *tom.* 8. *p.* 126., *& tab.* 26. *fig.* 2. Ipſum hunc equum alis inſtructum, capiſtro alligatum, ephippio & ſtragula exornatum exhibet idem Pivatius eo nempe modo, quo a Baldeo, P. Bouchet, Roger, Roth, Bernier, aliiſque deſcriptum acceperat. Equus hic albus & generoſus conducetur a quodam rege, qui manu ſua portabit enſem evaginatum, atque ad caſtigandum, interficiendumque opportunum. Cumprimum equus ille pede ſuo, quem nunc in aere ſuſpenſum ſuſtinet, terram tetigerit, Vishnu deus in regem illum equi conductorem incarnatus incipiet punire & occidere perverſos reges, totumque genus humanum delere, atque terra ipſa contremiſcet, evertetur, & ſuccumbet. Ipſam ſerpens ille fabuloſus *Ananden* vel *Seſſen*, aut *Váſughi* dictus, qui totam veluti in circulo concluſam continet, relinquet, teſtudo, cuius dorſo terra inſidet, in profundum

maris

maris natando discedet & disparebit, genus humanum destruetur, & ultima mundi aetas ac peccatum finem accipiet. Mundo aqua, ferro & igne vastato, altera nova incipiet aetas, novi caeli, & nova terra secundum doctrinam horum Brahmanum, qui aeque ac Platonici certum universi circulum seu revolutionem periodicam inter veteres tam celebrem admittunt, quae sive Chaldaicae sive Brahmanicae philosophiae & astronomiae primus, verus, & originalis fetus esse mihi semper visa fuit. Ex his ergo iam liquido colligitur, duas cumprimis in Indiis philosophicas & religiosas primigenias sectas reperiri, in quibus totius antiquissimae religionis Indicae cardo vertitur. Prima quae Vishnuvitarum est, ut Thales & schola Ionica rerum omnium principium aquam statuit, & mundum per aquam destruendum fore credit. Altera, quae Shivenitarum est, Shivam seu ignem aut solem rerum omnium praecipuum principium constituit, & per hunc eumdem ignem, mundum consummatum iri docet, ita ut rerum semina in destructione universali in triangulum Bhavani deae seu in matricem naturae sint reditura, & ibi delitescere debeant, quousque revoluto certo annorum circulo ex his iisdem seminibus & elementis novus iterum reproducatur mundus. Vide Plutarchum *de placitis philosophorum*, Platonem *in Timaeo pag.703. & seq. edit. Basil.*, Clement. Alexand. *lib.5. Strom.*, Macrob. *in somnium Scipionis lib.1. cap.11.* Alphab. Tibet. de triangulo Bhavani deae *pag.*193.194.120.192. & codicem manuscript. P. Ildephonsi *in bibliotheca S. Cong. tractatu 1. cap.1. de creatione mundi*, ubi haec habet: *Dicunt Brahmanes quod mundus iste principium quidem habuerit, & habebit quoque finem, restituetur nihilominus denuo in suum esse, & ita fiet perpetua continuatio, & circulus quidam aeternus ... tandem finaliter* (in consummatione mundi) *sufflabit quidam ventus supra omnem modum desficativus, qui ab effectu suo vocatur vaggira cátha, cum quo exsiccabuntur omnia quae sunt super terram, immo & ipsa terra, adeo quidem ut amittat omnem humorem, & redigatur totaliter in pulverem . . . Ishuarata seu Divinitas transferetur etiam ad elementum aeris, quo annihilato successive eodem modo ut supra transferetur Ishvarata seu Divinitas in caelum, remanebitque in solo caelo, id est in uno solo quadrante ex omnibus supra nume-*

numeratis, ultimo tandem derelinquet etiam caelum & hoc modo annihilabitur ipsum caelum, nihilque remanebit nisi sola Divinitas Ishvarata, quae etiam ipsa paullatim ac sensim adeo diminuetur, ut non fiat maior uno ovo, quod vocatur Andesza motha, id est tempus illud quo totus mundus, & omnia quae in eo sunt, includentur in ovo, ut iterum renasci possint, & vocant illud ovum Parabrama secundum sequentes poetae Malabarici versus:

Naly nadigal Tanaver Banaver
Nare randhi urumpora anagetum
Odhumum mudelpadi embada
Nur edirpadhi nurdhiram amadha
Avayam olla yoni, a yoniguelum arkan
Ginna adil onna Parabrahma ay (1).

Ovum

(1) *Ideo haud abs re ovum in orgiis Bacchi* (solis) *consecratum est, ut exemplum omnia gignentis & in se continentis.* Plutar. *Symp. lib.* 2. Insigne huius ovi monumentum affert auctor libri inscripti: *Recherches sur l'origine & les progrès des arts de la Gréce, sur les monumens antiques de l'Inde, de la Perse &c. tom.* 1. *a Londres.* 1785. qui ad *pag.* 65. *tab.* 8. antiquissimum emblema Scythicum, ut ipse quidem putat, profert hoc modo: In civitate Iaponensi Meaco in templo bovis adest statua bovis, qui ante se ovum habet, et cornu protrudere et confringere satagit. Hunc bovem urum esse existimat, et in vase aqua pleno atque ad tamarae floris formam redacto constitutum esse ait. Unde is infert, bovem actorem creationis, ovum mundum, florem tamara seu lotum aquarum emblema esse, ac proinde mundum aquis innatare. Deinde bovem Bacchum seu solem, ovum mundum materialem qui ex chao prodit, phantasma denique hoc mythologicum generatorem rerum omnium et potentiam generationis esse dicit. Si auctor iste Brahmanum libros legisset, et in Indiis ante delubra passim exstantium horum boum figuram ad instar ovum frangentium sive lapidibus, sive lignis insculptam vidisset, certe nihil aut parum animi sibi adfuisset, quo tanta iactantia hoc ovum in suis disquisitionibus proferret. Producat ipse vel unum Scythicum librum,

qui

Ovum illud praedictum etiam tandem paullatim diminuetur, fietque adeo exiguae molis, sicuti una minima gemma vel unio aut margarita, & ab hac iterum quantitate decrescet usque ad exiguitatem grani sinapis vel imperceptibilis guttulae roris matutini, istoque modo remanebit multo temporis spatio in statu indefectibili. Deinde maturescet successive (ovum) . . . *Ishvarata seu Divinitas exsistens in gutture edet sonitum in hanc syllabam* : Ghem, *& facta iam matura incipiet crescere successive usque ad quantitatem ovi, in quo creabuntur quinque elementa, notant autem de ovo quod habiturum sit septem cortices circu mcirca, cum autem crescent intra illud ovum elementa non sufficiet illis spatium, ac proinde accendetur elementum ignis, sufflanteque elemento aeris rumpetur ovum illud in duas*

qui Cosmogoniam hanc ovalem doceat, monumenta inscriptionum Scythicarum, si potest, afferat; et nos semper Brahmanum de hoc ovo philosophiam et libros ei opponemus, ex quibus intelligere poterit, hanc cosmogoniam semper apud Brahmanes exstitisse, partem eorum antiquissimae philosophiae esse, ac hodiedum lippis et tonsorib us notam esse. Deinde an ovum illud et Bacchus in aqua est, quod ipse putat? an non potius in loto, triangulo, vel matrice rerum omnium, in quam omnia semina in destructione rerum sunt reditura, et ex qua omnia, ut Brahmanes tradunt, prodierunt? Certe haec ita, ut dicimus, Brahmanes explicant; et auctor non arbitrarias Graecas, sed solidas rationes ex Scythicis libris adferat est necesse, ut libros, monumenta, traditionem, opinionem denique semper & ubique in India receptam primigeniae Brahmanum philosophiae caput refutare, et ad Scythas transferre possit. Ipsa Indici cultus emblemata, Samscrdamicae sacrae litteralis Brahmanum linguae vocabula et praecipuas liturgicas orationes ad Tibetanos, Persas, Scythas, Siamenses, Peguanos & Iapponenses transivisse locupletissimis rationibus nos iam demonstravimus in gramm. Samscrdamica & solidius adhuc demonstrare possumus. Quidni igitur & cultus Brahmanum ad illas gentes transierit? Confer de his eruditam dissertationem D. William Chambers in libro *Asiatick researches p.* 145. *& seq.*, quae una sufficit ad hoc nostrum argumentum certo & plene probandum.

duas partes inaequales, superior pars maior constituet caelum (nempe ut modo ex opinione eorum constituit) *inferior autem minor terram, & quia fingunt ovum illud constare septem corticibus* (pelliculis), *hinc iuxta eorum fabulosum computum, ruptum in duas partes habebit cortices quatuordecim, nempe superior pars septem, superiores cortices sunt septem caeli, & inferiores cortices sunt septem terrae seu* VII. *globi terraquei*. En ergo hic numeri septenarii vim & originem, qui a Brahmanica philosophia descendens omnium pene gentium philosophiam pervasit. *Hi sunt illi quatuordecim mundi quos adstruunt Brahmanes ex ovi praedicti fractione* (1). *Non quidem adstruunt quatuordecim mundos integros, sed partiales, id est, unum in altero contineri, ita poeta Malabaricus gentilis:*

Báyum múlam anghium ái uram ái
Badhi vittu adu ner murinhu aducan
Aya páyam adu aghi aghi irefza lógam.

In systemate Vishnuvitarum seu Vishnu vel aquam deum, & primum mundi elementum agnoscentium & adorantium, vide quae ex libro Bhágavadam afferunt Angli Calcuttenses *pag.* 244. *& seq.* in libro *Asiatick researches*. *He* (deus) *desiring to raise up various creatures by an emanation from his own glory, first created the Waters* (aquas), *and impressed them with a power of motion &c.* En itaque duas praecipuas Indicas sectas philosophicas & religiosas, unam ignem, alteram aquam primum & maximum principium rerum agnoscentium & colentium, quae ambae ex principiis a nobis supra allatis, & ex mythologia Indorum a nobis ex classico eorum libro Amarasinha explicata, recto sane tramite descendentes, omnia supradicta confirmant, & ab iis vicissim confirmantur. Non nego etiam alias sectas dari, ut illa est, quae

(1) *Ne videar plus nimio extulisse ovum elementi vocabulo, consule initiatos sacris Liberi patris, in quibus hac veneratione ovum colitur, ut ex forma tereti, ac pene sphaerali, atque undique versum clausa, & includente intra se vitam, mundi simulacrum vocitetur* Macrobius lib. 7. *Saturn.* c. 16. Triangulum pentagonum, ex quo prodivit hoc ovum, descriptum vide in Alphab. Tib. *ad pag.* 193. *&* 194. ubi etiam trianguli huius explicatio affertur. Lotus, triangulus, & ovum collocata sunt in monte Meru seu habitaculo solis, quia solis generantis emblemata sunt.

quae Shivalingam & deam Shakti, Parashakti vel Bhavani peculiari devotione colit, & triangulo seu yoni aut matrici, & lingamico portento rerum principia attribuit, sed has sectas peculiares ab illis duabus generalibus descendere quisque vel me tacente facile arguere potest. Ex his etiam iam facile respondetur illis eruditis viris, qui ex me quaesierant, an cultus & incarnationes Vishnu dei & religio Shivae sive ignis apud Indos praecedat aeram Christianam, an vero post nativitatem Christi fuerint haec omnia conficta & in usum & publicum cultum deducta. Profecto cultum Vishnu & Shivae, id est aquae & ignis, longe ante Christum natum in Indiis obtinuisse, nullatenus iam dubitari potest; si enim Graeci longe ante Christum natum haec elementa tamquam rerum principia agnoscebant, & Aegyptii venerabantur, ut tradit Plutarchus (1), anne dubitari potest, hanc eamdem philosophiam & religionem de planetis & elementis apud Indos longe antea obtinuisse? Siquidem Clemens Alex. (2), Laertius aliique dilucide docent, Graecos philosophiam, scientias, quin & artes aliquas et magnam religionis suae partem a barbaris. hoc est a Chaldaeis, Persis et Indis accepisse. Deinde deum Brahma, Vishnu et Shiva, aliaque id generis Indica numina, ante Christum natum, quin etiam ante Alexandri M. tempora in Indiis obtinuisse, neque Manetem haeresiarcham, aut alium aliquem impostorem in Indias haec dogmata invexisse, elucet etiam ex eo, quod statuae horum deorum, prout eas hodiedum Indi colunt & venerantur, in antiquissimis gentilium templis Elephantae, Salsette, Mávalipuram, Iagrenat, Illoura, a remotissimis

Y tem-

(1) Plutarchus in aquae & ignis comparatione: *Pindarus pronuntiavit aquam esse rerum optimam, aurum autem flagrantem ignem, is ergo palam posteriorem locum igni assignavit. Adstipulatur huic Hesiodus ita scribens:*

Principio factum chaos est.

Nam voce chaos plerique eum existimant expressisse aquam ob difusionem quae est Graecis chisis. Sunt qui ignem universi principium esse pronuntiant ex se se omnia, & in se se facta conflagratione recepturum. Confer etiam librum *de Iside*.

(2) Clemens Alex. lib. 1. Strom. *Plato autem non it inficias, se ea quae sunt praestantissima in philosophia mercatum esse a barbaris*. Et iterum: *Alexander* (Polyhistor) *in libro de symbolis Pythagoricis refert, Pythagoram Gallos & Brachmanes audiisse*. Vide etiam Laertium *in proem. lib. de vitis philosophorum*.

temporibus, id est a tribus ad minus mille annis, ibidem exsistere videantur omnibus illis, qui templa illa et statuas ipsimet inspexerant. *Les pyramides tant vantées de l'Egypte sont bien folbles monumens aupres des Pagodes de Salcette & d'Illoura; les figures, les bas-reliefs, & les milliers de colonnes qui les ornent, creusés au ciseau dans le meme rocher, indiquent au moins mille années d'un travail consecutif, & les degradations du tems en designent au moins trois mille d'existence. D'apres cela on ne sera point surpris que l'ignorance Indienne attribue le premier de ces ouvrages aux dieux, & le second aux genies* (1). Templum Mávalipuram ad oppidum Sadrast situm, rupibus subterraneis incisum, in quo non solum Brahma, Vishnu et Shiva, sed etiam omnes incarnationes dei Vishnu ex ordine rupibus insculptae exhibentur, ego anno 1776. ipsemet vidi et examinavi. Hoc vero templum scite describit D. Williams Chambers in libro *Asiatick researches pag.* 145. *& seq.* ubi ait: *These monuments appear to be the remains of some great city, that has been ruined, many centuries ago*. Idola insulae Elephantae omnium antiquissima, et inter haec trinitatem Brahmae Vishnu et Shivae descriptam exhibet Niebuhr *tom.* 2. *pag.* 31. *& seq.* (2), ubi auctor asserit de templi huius antiquitate incolas nihil scire, sed olim una nocte omnes illas figuras in rupibus incisas, ipsum denique templum una nocte a diis exstructum fuisse affirmare, uti Aegyptii de suis monumentis hoc ipsum asserebant. Vide etiam aliud templum in Dunganess a D. Freyer, et templum Eloura vel Illoura a Thevenot descriptum. Adde his laminas cupreas cum variis inscriptionibus Samscrdamicis repertas, quas exhibent Angli Calcuttenses in libro *Asiatick researches*, ac praesertim illam quam *tom.* 1. *pag.* 123. exhibent. *A royal grant of land, engraved on a copper plate, bearing date thventy-three year s before Chrlsil and discovered among the ruins*

(1) Sonnerat pag. 48. tom. 2. edit. in 8.

(2) Confer etiam tom. 2. pag. 43. ubi auctor ita disserit: Man trift bey den Indiern / einer der ältesten nationen in der Welt / noch so Viele prächtige überbleibsel des Alterthums an / das sie wohl eine grössere Aufmerksamkeit der Europäischen gelehrten verdienen / als man bisher darauf gehabt hat. Et infra: Indos antiquos Aegyptiis arte caelandi excelluisse ex ipsis illis monumentis a se visis Niebuhr iudicat.

ruins at Monguecr. In hac lamina non ſolum Budhae dei nomen notatur സുഗതഃ ſugueda, quemadmodum nempe nos illud ex vocabulario Amaraſinha ſupra attulimus, ſed etiam deae Lekshemi, et Rávanae regis Ceylan, qui cum Shriráma ſeu Vishnu deo in Ráma incarnato bella geſſit, mentio ingeritur. Ex quo iam evidenter patet incarnationes has dei Vishnu ultra aerae vulgaris principium reiiciendas eſſe, neque Manetis Manichaeiſmo tribui poſſe, quin pleraque Indicae religionis capita a tribus mille circiter annis cum hodiernis Brahmanum libris, cum hodierna ſacra ac liturgica lingua Samſcrdamica, cum hodiernis dogmatibus, traditionibus Indicis et Brahmanicis certo et ad amuſſim convenire, ita ut iure ſuccenſere debeas auctoribus illis, qui haec omnia confuderant, et modernos Brahmanes ab antiquis prorſus diverſos eſſe ſomniaverant. Confer etiam Strabonem, Arrianum, Porphyrium, Plinium qui omnes Herculis, Shivae, & Bacchi Dionyſii ſeu ſolis, qui idem cum Shiva eſt, cultum Brahmanibus adſcribunt; et ut ſupra vidimus, ad remotiſſimam antiquitatem in Indiis reiiciunt. Plinius *lib.6.cap.17.* ait: *Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum reges eorum* (Indorum) *centum quinquaginta tres*, *annis* VI M CCCC II, *adiiciunt & menſes tres*. Vide etiam Strabonem et Arrianum. Ex his iiſdem ſcriptoribus inter ſe collatis et teſtimoniis eorum rite expenſis certo conſtabit: ſectas illas philoſophicas duas, de quibus nos ſupra egimus, iam ante Chriſtum natum in tota India certiſſime obtinuiſſe, et de his etiam ſeu de cultu Shivae & Vishnu dei omnes agunt Indici libri, Amaraſinha, Sambhavam, Yudhishtira, Bhágavadam, qui quia cum praedictis Graecis ſcriptoribus, ac cum monumentis ſupra allatis omnino conveniunt, ſimul evidenter probant hoc, quod aſſeruimus, et ſimul ſuam ipſorum antiquitatem luculenter demonſtrant.

ഗണപതി GAENAVADI

vel ഗണേശഃ GAENESHA

TAB. XXII.

Deo Gaenavadi vel Ganèsha haec epitheta attribuuntur in vocabulario Amarasinha: വിനായകഃ vináyagá *magnus dominus*, ഗണപതി gaenavadi *coetus*, *congregationis*, *numerorum*, *computi dominus*. ഗണേശഃ ganésha, *idem*. Hoc vocabulo plerumque utuntur Indi septentrionales, nempe Maráttae, Bengalini, Gangaridae, Vanárenses, Nepalenses. Vocabulum *Gaenavadi* familiare est Malabarensibus, *Vináyaga* Tamulicis. Vide ea quae nos de hoc deastro tradidimus in grammatica Samscrdamica *pag.* 35., *&* 36. Ex quibus argues vocabulum *Gunnis*, quod Niebuhr *tom.* 2. *pag.* 32. affert, ad hunc ipsum deum significandum, veram linguae Samscrdamicae corruptionem esse. Ita pariter corruptum est vocabulum *Gones*, quo utuntur Ceylanenses ad hunc deum denotandum, cui ipsi devotissimi sunt. Vide huius dei effigiem in aes incisam ex annulo regum insulae Ceylan *tab. undecima inter icones navigationis Spilbergi & Balbi*. Ibi deus iste Ganésha capite elephantino, pedibus caprinis, virilibus erectis, parte corporis superiore forma humana, manibus denique expansis repraesentatur. Non ita apud Indos, nam capite quidem elephantino est, sed plerumque gliri insidet. Circa illum Ceylanensem plurimi spectantur devoti in genua provoluti, qui eum adorant, vota, precesque offerunt, sed cumprimis coronam precatoriam rudráksham dictam persolvunt. Philosophos seu ascetás vel sacerdotes Tiruvamshas dictos, dei Ganésha cultores & sacrificulos, monachos esse putavit Spilbergius, qui tamen a Talapoinis Peguanis flavo panno amictis, aliisque Indicis Samanaeis nihilo differunt. Aliud Ganeshae dei epithetum est വിഘ്നരാജഃ vighnarágia seu *rex impedimentorum*, quia ipse impedimenta

menta tollit & quasi ianua est, per quam ad omnia negotia intrare oportet (1). Unde satis apte argumentatus est Macrobius, dum deum Ianum a ianua dicendum esse existimavit: *Apud nos Ianum omnibus praeesse ianuis nomen ostendit: quod est simile θυραῖω. Nam & cum clavi ac virga figuratur: quasi omnium & portarum custos, & rector viarum*. Et infra: *Ianum ideo geminum (demonstrari volunt) quasi utriusque ianuae caelestis potentem: qui sol exoriens aperiat diem, occidens claudat, invocarique primum, cum alicui deo res divina celebratur, ut per eum pateat ad illum deum, cui immolatur, accessus, quasi preces supplicum per portas suas ad deos ipse transmittat, inde & simulacrum eius plerumque fingitur manu dextra trecentorum, & sinistra sexaginta & quinque numerum tenens, ad demonstrandam anni dimensionem quae praecipua est solis potestas*. Macrob. *lib.1. Saturn. cap.9.* Inde certe evenit, quod etiam apud Indos ante quodvis negotium pertractandum hic deus invocetur; quin nullum etiam palmae folium seu ola stilo ferreo aut etiam in charta exarare quis incipiat, quin signum hoc ൿ, vel ◡, vel ~, vel ര, vel ഒ aut aliud simile, quod proboscidem elephantini deastri huius significat, primo appingat. Ultra viginti gentilicias epistolas hoc signo insignitas & inter eas etiam regis Travancoridis rescripta exhibere possum, quae hoc signum proboscidis dei Ganésha, qui elephantis caput habet, praeseferunt. Ita pariter omnes Indi eruditi hunc deum in primo suae orationis aut scriptionis limite salutant. ഗണവദയെ നമഃ gaenavadayè nama, *adoratio deo Gaenavadi*, vel ശ്രീ ഗണവദയെ നമഃ shri Gaenavadaye namá, *beato Gaenavadi adoratio*. Hic idem deus vocatur *Guru* seu magister, quia ad negotia pertractanda viam sternit, & ignaros instruit, unde alia exsurgit non solum apud Indos, sed etiam apud Tibetanos oratio: ༄༅།།ན་མོ་གུ་རུ། namo kuru, *adoratio magistro*, quae qui-

(1) Duae apud me effigies huius dei Gannesha exstant, ab Indo quodam caeruleo colore pictae, & in ambabus huic deo in una manu claves Malabaricae ad reserandas portas appictae cernuntur.

quidem a Tibetanis corrupta, si primigeniae Samscrdamicae linguae ac Brahmanicae sinceritati originique restituatur, apud Indos ita sonat & scribitur: നമഗുരു nama guru, *adoratio magistro*, vel സൽഗുരുവെനമഃ sal guruve namá, *vero magistro adoratio*. Ex quibus sane recte argues, non Indos a Tibetanis, quod somniavit Bailly & de Paw, sed Tibetanos ab Indis praecipua religionis capita, & liturgicas orationes accepisse. Vide de his nostram dissertationem in linguam Samscrdamicam *pag.* 47. 34. 33. *&* 36. Ita quoque vocabulum ഗണം gaenam in lingua sacra Samscrdamica computum, numeros, seu plurium rerum congeriem significat, ac proinde Gaenavadi est dominus numerorum, computi, congregationis, cuiusvis societatis aut coetus ad negotia pertractanda collecti, vel de re aliqua deliberantis. En ergo Macrobii mythicam opinionem ex ipso hoc Indico vocabulo illustratam. Ille idem Ianus antiquissimum Romanorum numen, etiam apud Indos adoratur, ac fortassis ex Brahmanica mythologia in Graeciam & inde in Latium penetravit, quia & Ianum & Saturnum alienigenas fuisse, idem ostendit Macrobius.

> *Dic mihi nunc quaeso, dic antiquissime Divum,*
> *Respondes hic Iane pater? magna ocia caelo* &c. Iuv. Sat. 6.

Nec obstat quod Ianus iste apud Indos capite elephantino exhibeatur. Vide heic figuram eius ex ligneo simulacro ex Indiis in museum Borgianum Velitris illato, desumptam & adumbratam. Etenim elephantem sapientiae & prudentiae symbolum esse, quis est qui nesciat? Atque ideo sane Indi proboscidem huius elephantis ubique pingunt, ut innuant scriptionem, numeros, rationes, computum, negotia, opiniones ac deliberationes hominum in congressibus summa sapientia, maturo iudicio, ac prudentia pertractandas & statuendas esse. Quare dum reges de aliquo regni negotio deliberant, dum parentes filiae sponsum deligunt, dum discipuli magistri scholam ingrediuntur, dum denique de quocumque arduo negotio sententia est ferenda, huic deo

deo ſacrificium offerri ſolet, & fructus quidem, nux coco, & oryza. Proboſcis etiam vires ac fortitudinem ſatis apte ſignificare poteſt, quia nempe deus hic obſtacula tollit, atque ardua, aſpera & indirecta in plana & pervia redigit. Huius ſimulacrum pleraeque Indicae mulieres in maritali teſſera *tály* dicta ex collo ſuſpenſum gerunt, quia etiam matrimonii praeſes eſt, eique uxor, ut marito ſuo, fidelitatem ſervare debet. Deus hic communi & vulgari nomine *Pullear* vocari ſolet. En itaque Indicam mythologiam optimae doctrinae morali, & fortaſſis etiam meliori quam noſtrae phyſicae coniunctam! Aliud huius dei epithetum eſt: ഗണാധിപഃ gaenádhiba *rex numerorum*, *computi*, *coetus*.

ദ്വൈമാതുര dvaymádura *duas matres habens*, harum duarum matrum una eſt Párvadi ſeu luna, altera vero Anga uxor regis Daſaprayávadi formoſiſſima femina, cuius amore Párvadi capta fuerat, atque eam ſibi uxorem deſponderat. Unde haec fabula iterum ad aſtronomiam ac lunae effectus referenda eſt (1).

Anga-

(1) Originem huius dei ſcriptores Indici, ac ex iis R. P. Norbertus, Brito, & Ildephonſus ita narrant. Párvadi (luna) renaſci volens ut renaſci ſolet ſaepenumero unacum Shiva marito ſuo ſole, ventrem ſubintravit reginae uxoris Dáſaprayávadi (ſtellae nempe alicuius). Dum itaque pulchritudine illius capta tota amore illius exardet, in ſtagno quodam ſe lavat, & dum ſudorem pectoris ſui manu abſtergit, ex hoc ipſo ſudore ſub manu illius filius enaſcitur, quam ipſa Vináyaga, hoc eſt dominum vel principem appellat. Shiva ſeu ſol, qui tunc aberat, domum redux filium recens natum videns, & uxoris ſcelus ſuſpicatus in furorem agitur, ſed dum de mirabili filii origine a Parvadi edoctus fuiſſet, paulliſper ira deferbuit. Interim rex Daſaprayávadi convivium diis apparat, ſed Shivam ſeu ſolem invitare obliviſcitur. Hic ergo iterum excandeſcens, menſae epulantium deorum inſilit, capillitio gedá dicto terram percutit, gigantem excitat, qui deorum ſcelus ulciſcitur, menſae aſſidentes deos verberat, atque in furore ſuo ipſi Shivae dentes excutit, lunam proſtrat & pedibus calcat. Inde Brahmanes lunae maculas deducunt, & quia origo dei Ganèsha antiquiſſima eſt, harum etiam macularum obſervatio apud Brahmanes antiquiſſima eſt. Deinde ideo ſoli oryzam, lac, butyrum, fructus teneros & maturos libant, quod eum dentibus carere ſciant. Gigas illae Peruttùren id eſt *fortis*, poſtquam regem Daſaprayávadi occidiſſet, & deos verberaſſet, filio Párvadi Ganeshae caput abſcidit, quem cum emortuum vidiſſet Párvadi, dolens Shivam vehementer rogat, ut filio vitam reſtituat. Hic uxoris precibus victus, elephanto caput abſcindit, & filii corporis trunco apponit, compingit, vitam reſtituit, unde hoc monſtrum elephantini capitis proceſſit. Mirum certe quod acutiſſimi obſervatores noſtri viatores Galli & Angli, qui inflata ſua mente omnia ſe noſſe & obſervaſſe praedicant, non animadverterint, hanc & pleraſque Indicas fabulas ad aſtronomiam referri. Sed centones lucido involucro ipſi obvolvere amant, eoſque toti Europae venditare.

Angana ſignificat mulierem formoſam, *angáram* ignis aeſtum, *angui* corporeum, *anguli* digitum, *anguliam* annulum. Ianus gemino vultu apud Romanos fingebatur, fortaſſis ideo, quia duas matres habet. Alia eius ſimulacra quadrifrontem exhibebant, de qua re vide Macrobium *cap. ſupraclt ato*. ഏകദന്തഃ egadaenda *unum dentem habens*, nempe eburneum, quia alium rixando vel pugnando cum fratre perdidit. ഹേരംബ heramba *vaſtum corpus habens*. ലംബോദരഃ lambòdara *magnum ventrem habens*: ഗജാനനഃ gacgiánana *vultum elephantis habens*. Hic vultus elephantinus quatuor illas facies Iani Romani ſupplet, quia ut hac, ita ille nihil niſi ſapientiam, prudentiam, & circumſpectionem huius dei denotant. Unde aliquae aliae explicationes attributorum Iani Romani a Macrobio adductae arbitrariae eſſe videntur. Deus Ganésha glire vehitur. In hoc vehiculum, & dei huius ſapientiae ac eruditorum patroni ſymbolum clariſſimus vir Georgius Zoega me etiam praeſente ſatis acute obſervavit, glirem vel murem ideo fortaſſis huic deo ab Indis pro vehiculo affictum fuiſſe, & a deo iſto devictum ac proſtratum repraeſentari, quia glires & mures libros, & ſcripta ſive chartacea, ſive corticea ex foliis palmarum confecta corrodunt. Verum ut iam ſupra animadvertimus in delubro inſulae Elephantae, deus Ganésha giganti aut titani *Kaymughaſura* inſidens repraeſentatur, atque ſtilum ferreum ſcriptionis ſymbolum manu dextera tenet. Ad quod ſimulacrum obſervare neceſſe eſt, vocabulum kay *manum*, mugha vel mugham *vultum*, áſura, *titanem* lingua Indica vocari. Indicat ergo, quod deus hic titane, qui manibus vultum ſuum quaſi celat, vehatur. Et hoc revera modo deus iſte in illo antiquiſſimo delubro titani inſidens exhibetur, quod tamen totum invertit, intricat, falſis explicationibus, ac vanis commentis obtegit d'Hancarville. Cum hoc titane deus Ganésha ſingulare certamen inierat, qui titan cum a deo vinceretur, in glirem ſe transformaverat atque dei pedem momorderat. Verum deus ſapientiae Ganésha glirem hunc *Piruſali* dictum proſtravit, perdomuit,

muit, atque suis pedibus subiecit. Manu una stilum, vel calamum, altera vas atramenti, vel folium palmae aut librum hic deus gerit. Idem fati, bonae & malae sortis deus esse creditur, cuius fidei & superstitionis ratio iam ex dictis patet. Is idem caelebs & castus est, atque uxoribus praecipue in exemplum proponitur. Inde etiam evenit, quod Indi eum ശുദ്ധ shudha seu *purum*, *sanctum*, & *immaculatum* esse dicant, unde celebris exsurgit illa oratio, quae ad hunc & non alium deum refertur: नामःसिद्धं namá sciddan *adoratio sancto*. Orationem hanc Indostanam minus recte explicat R.P. Beligatius dicens: *in nomine sancti*, nam aliud est നാമം námam *nomen*, *vocabulum*, *dictio*, aliud est നമഃ *namá* cum ultima vocali longa vel aspirata, quod *adorationem* denotat. Vide dictionarium R. P. Hauxleden. നമഃ ശുദ്ധഃ namá shudha *adoratio sancto*, oratio est Indorum australium ad eumdem deum immaculatum Ganésha directa. De utraque vide Alphab. Indostanum *pag.* 7. & grammaticam nostram Samscrdamicam. In aliquibus statuis aut iconibus hic deus quatuor manibus, stola ex collo pendente, capillamento insigni, serpente cinctus, lunam denique bicornem in capite gerens exhibetur. In medio frontis divini nominis signum, id est vel solis, vel ignis, vel lingami symbolum & nota *kuri* dicta depicta promicat. Hunc deastrum Calcuttenses Angli Iano comparant, sed adeo obscure & titubanter, ut timuisse videantur. Originem seu nativitatem illius prolixe ut solet ac stilo barbaro describit R. P. Ildephonsus, R. P. Norbertus, & Sonnerat *tom.* 1. *pag.* 323., quos tu vide. Sed cumprimis confer de diis istis antiquis librum qui inscribitur: *Seconda novissima edizione delle immagini de gli dei delli antichi di Vincenzo Cartari Reggiano, cavate da marmi, bronzi, medaglie, gioie & altre memorie antiche con esquisito studio e particolare diligenza da Lorenzo Pignoria Padovano. In Padova* 1626. In hoc libro plerique antiqui deastri ex ipsa veterum scriptorum

opinione & sententia ad astronomiam, gubernationem mundi, ad varias actiones solis ceterorumque planetarum in terrestria, denique ad res naturales & physicas referuntur, uti referri videmus plerosque Indicos deos. Adde quod plerosque non tantum Romanos, sed etiam Aegyptios, Assyrios, Scythicos, & nonnullos Indicos deos in tabulis exhibeat spectandos, ac proinde argumentum nostrum mirifice illustret. Vide in eo *pag.*33. figuram & descriptionem Iani, *pag.*465. imaginem Mitrae anno 1606. Romae in foro Capitolino marmori insculptam, & a Laurentio Pignoria visam, quae in tauro Mitriaco haec verba inscripta ferebat: *Deo Sol invict . . . Mithre. Nama Sebesio. Amycus. Seronensis.* Hanc inscriptionem nos paucis in grammatica illustravimus. Aliam huius Mitrae figuram vide *ad pag.*57. Imaginem Apollinis & terrae, seu simulacrum Assyrium vetustissimum solis Adad, a qua dictione non longe distat vocabulum *Aditya* vel *Adidya* Samscrdamicum, vide *pag.*63. Deinde *pag.*65. figuram Aáad seu solis & lunae vel etiam terrae leoni insidentis, quae simulacra in sua forma paullisper discrepant a Brahmanicis simulacris, in re tamen eadem sunt, nam & hi, ut iam observavimus, in monte Meru solis habitaculo triangulum constituunt, & Bhavani deam, id est lunam vel virtutem genitricem ac Shiva deum seu solem ibidem simul statuunt, atque inde maximam mythologiae partem per infinitas fabulas deducunt. Triangulum seu pentagonum, prout rex Travancoridis illud in suis insignibus gestat, ex antiquo annulo vide *pag* 75., totam de Cybele seu de dea Lekshmi naturalem oeconomiam *pag.*173. *& seq.*, denique varias figuras & operationes Mercurii seu Budhae *pag.*261., ac praesertim *pag.*269. *&* 271., ubi Mercurius, Budha, vel Herma (Dhaerma) etiam cum virilibus expositis & solo capite insignitus miro plane modo repraesentatur, & nostrum argumentum de Budha seu Dherma manifeste evincit.

യമഃ

Y A M A

T A B. XXIII.

Deum Yamá poenae & praemii inſtitutorem, bonorum malorumque operum iudicem, criminum vindicem, primum Shivae dei miniſtrum eſſe, nos ſupra aſſeruimus. Is in vocabulario Brahmanico his epithetis diſtinguitur: ധൎമ്മരാജഃ dharmarágia *virtutis*, *boni operis rex*, *miniſter*, *iudex*, പിതൃപതി pidrubadi *defunctorum dominus*, *parentum*, *qui corpus exſuerant*, *dominus vel praeſes*, സമവൎത്തി ſamavarti *aequalitatem*, *proportionem ſtatuens*, id eſt *inter bona & mala opera diiudicans*, *ea ſibi invicem conferendo ſententiam ferens*, *item unicuique ſuum tribuens*. കൃതാന്തഃ krdánda *humanae vitae ſcriptor*, item *actionum humanarum finis*. ശമുന shamuna *ſtyx*, യമുനാഭ്രാതാ yamunabhráda *ſtygis frater*, ശ്രാദ്ധദേവ shrádadéva *deus plorare faciens*. Famuli eius ſunt രാക്ഷസഃ rákshaſa, കിന്നരഃ kinnara, ഭൂതഃ bhúda, id eſt varii daemones & larvae. Exſtat in muſeo Borgiano Velitris, ut iam ſupra innuimus, tranſmigrationum humanarum cyclus, ſeu potius tabula picta, quae huius dei tribunal exhibet, falſo Tibetanis Lahis adſcripta. Quamvis enim ea fuerit Lhaprangae a Tibetano pictore *Ion-de la-bu-ri* coloribus adumbrata, & ex doctrina Laharum diſtributa, attamen evidenter demonſtrat, cyclum illum Brahmanicum & Indicum partum eſſe, ac proinde Lahas Tibetanos, cultum religioſum a Brahmanibus accepiſſe, numina denique ipſa ex India in Tibetum perlata fuiſſe. Vide in Alph.Tibet. *ad pag* 487. *tab.2. ſub littera L*. Ibi deus Yama a Tibetanis Scinceciokjel dictus, qui a deo Cenreſi ſeu Shiva ſupremo domino & dei Yáma praefecto diſtinctus eſt, furcam dextera manu

nu geſtans fingitur, quam elevatam ac ad percutiendum promptam tenet. Manu ſiniſtra ſpeculum gerit, in quo bona & mala hominum opera intuetur, eaque examinat, ut iuſtum iudicium ferat. Obeſo corpore & tumido ventre, capillis arrectis, trucibus oculis, vultu ſevero & ſedens fingitur, ut Shiva deus, cuius ille miniſter eſt. Infra ad latus genium alium aſſidentem habet, qui lance Indica, ex cuius una parte anima inſidet, ex alia vero pondus proportionis more hodiedum in India pondera examinari ſolito, ex dimenſionis trutina pendet, bona malaque animae opera examinat, ut eam vel in inferno diutius recluſam contineat torquendam, aut elutis peccatorum ſordibus puram Yamae deo praeſto ſiſtat liberandam. Ad latus aliud ſub figura Yamae adſunt alii genii, qui albis nigriſque calculis, ſub qua nempe forma hodiedum Indi arithmeticae operationes perficiunt, bona animarum malaque opera dinumerant, ut iis expenſis & collectis de animae ſtatu, de meritis aut demeritis Yama deum certiorem reddant. Inferius animae in ahenum detruſae torquentur, verubus aſſantur, ſartagine friguntur, trullis & furcis confodiuntur. In circulo medio ſub litteris M. N. O. praemium vel poena eorum exhibetur, qui Vishnu deum ſingulari devotione in hac vita coluerunt; nam ibi deaſter iſte per porcum, in quem incarnatus eſt, per avem Garudha, qua vehitur, & per ſerpentem Caliga, quem interfecit, aut ſerpentem Seſſen vel Váſughi dictum, ſuper quo requieſcit, adumbratur, quae certa dei Vishnu ſymbola ſunt. In ſemicyclo nigro mali perverſique funibus ad infernum trahuntur, in ſemicyclo albo devoti ac ab omni peccati labe immunes Shivae & Vishnu dei caeleſtis beatitudinis dulcedine perfruuntur. Totum denique cyclum horridus, trioculus, defunctorum ſupremus iudex, qui ideo mortuorum calvarias in ſuo capite geſtare fingitur, potentiſſimus Indiae & Tibeti deus Shiva, quem Tibetani Pra-ſrinpo vocant, amplectitur, atque mortalium vicem ea tabula conſpiciendam exhibet, quae poſt mortem ſubeunda erit, dum omnia in propatulo examinanda, & pro meritis aut demeritis praemio aut poena afficienda erunt. Hic iam ex oſſibus Paulli Iablonskii aut Conringii aliquis exſurgat gerro, nugigerulus, aut morio, & Indicas, Tibeta-

nas

nas, ac reliquas Asiae gentes spinosismi, materialismi, aut atheismi accuset. Succenseant mihi pariter mythici nostri, quod in plerisque antiquis urnis Shivam seu Bacchum, id est solem, ideo caelatum exhiberi dixerim, quia ut vitae, ita & mortis dominus est, generator denique & destructor. Profecto & hos & illos ego ad museum Borgianum mittam, atque ut positis suis praeiudiciis monumenta Asiatica inspiciant, examinent, & ex iis gentes illas, meque ipsum diiudicent, ego iternm iterumque rogabo. Ne vero Tibetanos transmigrationum illarum cyclum, aut potius illam iudicii tabulam ex schola Brahmanica accepisse, gratis asseruisse videamur, cordatus lector inspiciat duodecim illa symbola quae in circulo maximo exteriori inscripta exhibentur

Primo མ་རིག་པ་ *marikpà*, intellectu carens: *baiulus*. Hoc symbolum & illius vocabulum *marikpa* aperte ex Indica voce affertur, & per Tibetanam vulgarem linguam corruptum fuit: മറക്കുന്നു marekunu *oblivisci*, മറതി maradi *oblivio*, മറവി marevi *oblivio*, item മറക്കുന്നു marrakunu *se se cooperire*, *capiti imponere*. Non denotat ergo ibi vox illa Tibetana *marikpa* intellectu carentem, sed *obliviosum*, quod innuit symbolum illud; quae enim poena vel transmigratio animae in eum cadere potest, qui intellectu caret? Ita in symbolo secundo, *dusce* aperte vocabulum Samscrdamicum ദുഷ്ടം dushdam *malitiam*, *malum desiderium*, *improbitatem* significat, unde illud Tibetanum corruptum fuit. Inde derivatur ദുഷ്ടൻ dushden *malitiosus*, *improbus*, ദുഷ്ടാശ dushdásha *improbum desiderium*, *dushkrdam* peccatum &c. quorum quidem vocabulorum radicem & fontem Tibetani nequaquam in sua lingua vulgari demonstrare possunt, aut ex illo uno plura derivata deducere. Symbolo septimo inscribunt *rek-pà* loco രതി redi *copula*, quam illud symbolum repraesentat; & symbolo decimo *Len-ba* loco *lobba* cupiditas, avaritia, auferendi desiderium; denique symbolo XII. *ke-sci* loco kesha-

കെശവൻ keshaven vel *keshava* fenex; quae omnia una cum cyclo illo a Brahmanibus mutuati fuerunt Tibetani, quemadmodum & illorum liturgicas preces in Tibetum penetrasse, hodieque in usu esse, nos in grammatica Samscrdamica locupletissimo argumentorum genere ostendimus. Shiva deus Tibetanis in hoc cyclo est Prasrinpo, id est Parashrirama seu Bacchus iunior vel diurnus, quem ipsi cum Cenresi suo confundunt, cum tamen Brahmanes in vocabulario suo eos distinguant & Yamá deum inferni, mortis & poenarum ministrum totum suum commentum esse evidenter demonstrent (1).

ഇന്ദ്ര

I N D R A

TAB. XXIV.

Deus Indra per haec epitheta describitur in vocabulario Amarasinha: മരുത്വാൻ marutván *aereus*, മരുൽ marul *ventus*, *aer* unde marutvan derivatum est. Inde argues Indra deum ventum seu aerem esse, Iovem nempe Latinum aut Graecum. മെഘവാൻ mêghaván *nubium incola*. മെഘവാഹനൻ mêghaváhana *nubes vehens*. ജിഷ്ണു gishnu *victor*. പാകശാസനൻ págashásana *temperator*, *temperiem & maturitatem praecipiens*, *de temperie providens*, *calorem aestumque temperans*. ലെഖൎഷഭൻ légrshabha *hiemem*, *tempus pluviale praescribens*. പുരുഹൂതൻ puruhrda *virilis animi*, *strenuus*, *fortis*. ശുനാസീരൻ shunásira

(1) R. P. Constantinus ab Asculo *ad fig.* 40. *Yáma* dei vocabulum corrupte scribit *Zama*, & subiungit: *Ogni anima alla morte deve comparire alla presenza di questo idolo per essere severamente giudicata*. Et ad fig. 37. quae est Párvadi vel *Mahéshvari* subiicit: *questa dea è venerata ancora in Tibet*. Ergo Tibetani Shivam seu solem, & Párvadi seu lunam adorant, eisque litant.

náſira *naſutus*, nempe ob maledictum, quo magnus ei naſus obtigit, id quod allegorice intelligendum eſt; ideo enim magni naſi vir eſſe fingitur, quia naſo opus eſt ad aerem reſpirandum. സഹസ്രാക്ഷൻ sahasráksha *mille oculos habens*, aere nempe lucido opus eſt ad omnia obiecta videnda & diſtinguenda. ദിവസ്പതി divaſpadi *ſemideorum dominus*. ഇന്ദ്രൻ indra *ſenſus afficiens*, quia aer ſenſus afficit. En itaque iterum aliud Indicum philoſophicum numen, quod evidenter demonſtrat pleroſque Indicos deos ad aſtronomiam & phyſicam naturam referendos eſſe. Arma ſeu attributa dei Indra ſunt: വജ്രം *vagiram* vel *kulisham*, id eſt fulmen, quia fulmen ope aeris componitur & vehitur. വിമാനം vimánam *currus*, qui etiam വ്യോമയാനം vyòmayánam, id eſt firmamenti vehiculum, dicitur. Uxor dei Indra vocatur ഇന്ദ്രാണി Indráni, auriga illius സാരഥി sárathi &c. (1).

Ipſi lectori permoleſtum accideret, ſi omnes fabulas ad huius dei attributa ſpectantes, & in tota India vulgatiſſimas, heic referre vellem. സ്വർഗ്ഗരാജൻ ſorggarágia id eſt *firmamenti rex* dicitur, atque multos miniſtros & famulas nymphas സ്വർഗ്ഗസ്ത്രീകൾ ſorggaſtriguel, vel അപ്സരസ്ത്രീകൾ abſaraſtriguel dictas habet, quae ipſi ancillantur. Omnibus ſemidiis ſeu geniis minoribus bonis, qui minora ſidera vehunt, eaque informant & animant, praeeſt. Iura eorum examinat, lites dirimit, malos fulmine percutit, deos qui peccant e firmamento detrudit, & ad informanda humana, aliorumque animalium corpora mittit, cogitque. Bonis potum immortalitatis, ſeu caeleſte nectar അമൃതം *amrdam* dictum diſpenſat, aerem & nubes regit, in ſublunaria influit, terram caeleſti *gange*, id eſt caeleſti rore reficit, ab ea ignem urentem & exſiccantem arcet, atque propulſat. Ut Iupiter

(1) Huius dei icon ex originali Indica pictura deſumpta exſtat inter picturas muſei Borgiani Velitris, ex quo eam in hac tabula exhibemus.

ter Graecus, ita hic petulans & lascivulus est. Notissima in tota India de eo fertur fabula, quae eum narrat sub forma galli, muni seu hesychastae Gaudama (planetae cuiusdam) uxorem nomine Ahalya violasse, dum maritus eius Gaudama in fluvio Gange matutinis precibus ac lavando corpori ante auroram operam daret. Quare adulterio corperto, a Gaudama maledictus, mille pudenda in toto corpore dispersa receperat, quae tamen ad repetitas easque ardentes preces ipsius postea in mille oculos, quos nunc gerit, transformata fuerunt. Hunc deastrum Calcuttenses Angli tab. una exhibent *ad pag.*241., sed more suo ex imperitia Samscrdamicae linguae rem satis intricant ex eo, quod plus ex Graecorum mythologia & sententia Indica numina describere adlaborent, quam ex ipsis Brahmanicis fontibus ac libris, quos non satis se intellexisse, fateantur est necesse. In illa tabula deus Indra lotum in manibus gestans repraesentatur, quia aether vel aer etiam ad productionem rerum non exiguum adminiculum est.

Duo itaque in philosophia Brahmanica caeli statuuntur. In caelo superiori praeest sol maximum Indicum numen, rex caeli cum suis consiliariis & contemplatoribus planetis & cum sua uxore luna. Planetae illi muni seu silentiarii sunt, qui soli obsequuntur, & hi planetae sibi subiectos alios discipulos habent, quos illuminant, illustrant, regunt & gubernant. En quid de his praefert auctor operis inscripti: *Immagini de i dei degli antichi* pag. 2. & 3: *Herodoto scrive, che quelli di Egitto nominarono dodici dei solamente da principio; e parvero imitargli i Pitagorici, perchè si legge, che i Greci tolsero queste cose, e le altre scienze ancora dallo Egitto, ove erano le tanto celebrate colonne di Mercurio, tutte piene di profonda dottrina, e massimamente delle cose del cielo . . . dicevano dunque i Pitagorici, che come sono nella prima sfera dodici figure di animali, che sono i dodici segni del zodiaco, così vi sono altre tante anime, avendo ciascheduno la sua, che danno loro vita e movimento, e sono questi i dodici dei: Giove &c. dalli quali volevano, che venisse il governo delle cose di qua giù* (1). *Questi*

(1) Vide librum inscriptum: *Reflexions critiques sur les histoires des anciens peuples*. tom. 1. cap. 3. pag. 234. à Paris 1735. *Division des differentes Divi-*

Questi medesimi dei furono posti eziandio da' Romani partiti in sei maschi, e sei femmine detti consenti, perchè erano consiglieri del senato celeste, e nulla si delibera senza loro; come si vede appresso di Homero e degli altri poeti . . . e Seneca, ove disputa della natura del fulmine dice, che ve n'è alcuno, qual Giove gittava sopra de' mortali di sua testa e senza il consiglio degli altri dei. Unde etiam Plato solem & lunam magnos deos appellat (1) & terram primam ac antiquissimam deorum omnium (2). Et poeta Maennander astra & elementa ex Epicharmi sententia deos fuisse creditum inquit his verbis:

Aquam, deum, terramque, solem, sidera,
Ventosque, lunam, ignemque. Epicharmus asserit.

Et Orpheus: *Aether, sol, lumen purum, idem sidera, luna.*

Quare quamvis apud veteres Persas (3) atque etiam Indos sabaismus seu religio in solem & planetas cumprimis obtineret, attamen etiam cultores idolorum fuerant, & quatuor elementa velut rerum principia venerabantur. Id quod de Indis nos hactenus ex pluribus monumentis vidimus.

In secundo inferiori caelo seu firmamento rex deorum statuitur deus Indra, qui minorum deorum *Dévaguel* dictorum curam gerit. Horum numerus apud Indos ad tercenta triginta

A 2 duo

Divinités du paganisme. Stephanus Fourmont vir divinis & humanis litteris politissimus libri auctor multa veteris mythologiae capita scite & litterate perscripsit, sed quia fabulae heroes fere omnes personis in S. Scriptura expressis ex aequo convenire commentus est, & innumera, sed falsa oracula ad id evincendum collegit, in tantis erroribus vix ullum veritati locum reliquit. Non sufficit itaque linguas orientales callere, sed gentes illae ipsaemet sunt inspiciendae, mores, festa, consuetudines, institutiones & libri gentis diligentius sunt examinandi, ut aliquid certum & ab errore immune de iis statui possit.

(1) Plato *de legibus dialogo 7.*

(2) Plato in Timaeo: *Terram altricem nostram circa polum alligatam diei noctisque effectricem, & custodem esse voluit; nec non primam antiquissimamque deorum omnium, qui intra caelum sunt geniti.*

(3) *Veterum Persarum & Parthorum & Medorum religionis historia*, auctore Thoma Hyde. *Editio secunda. Oxonii* 1760. *pag*: 3.4.5.13. Vide etiam *ad pag.* 111. tabulas Mitrae seu solis, ubi more Indico sol canicula, serpente vitae symbolo, calvaria, aliisque vitae & mortis indiciis insignitus, seu ut generans simul & destructor repraesentatur, eo fere modo, quo eum exhibet tabula marmorea Burghesiana.

duo decies centena millia ascendere dicitur, qui tamen dii nec impeccabiles sunt, nec immortales; nam ex caelo illo ab Indra detrudi possunt, & in terram relegari ad informanda hominum, aliorumque animalium corpora pro rei necessitate, habita semper mortis & nativitatis ratione & proportione. Nomina & classes varias horum semideorum in fronte libri Amarasinha *sect. sorggavarggam* descripta reperies. Praecipui genii ad utrumque caelum pertinentes, prout eos vetus quoddam manuscriptum recenset, sunt isti: I. Genio, qui est Aaditya seu sol, Karta seu dominus onus imposuit regendi solis. II. Genio, quem Indi vocant Nishagara seu lunam illuminatricem noctis, praecepit, ut illuminet & regat noctem. III. Ei, qui est Brahma, commisit creationem & formationem corporum. IV. Qui est Vishnu conservationem mundi. V. Qui est Shiva, destructionem, mortem, iudicia, corruptionem & regenerationem. VI. Qui est Indra, firmamenti curam, id est siccitatem aut pluviam, calorem aut frigus pro rei & temporis necessitate. VII Qui est Aghni, ignis cura commissa, & hic ex vi muneris sui per fumum ad deos perferre debet ea omnia, quae per sacrificium homam iis offeruntur. Hic deus a Shiva seu sole et elementari igne distinguitur, et secundae classis diis accensetur. VIII. Qui est Yama, commendata cura virtutum et vitiorum, poenae & praemii, unde Shivae dei minister est, et praeses mortis ac inferni. Yâma, ut virtutis deus seu remunerator vocatur Dhermadéva, atque bovi insidens fingitur, ut Bacchi, Shivae, seu solis assecla esse cognoscatur, alias dum castigat in inferno furca vel tridente instructus repraesentatur. Unde furca vel tridens non semper est Neptuni vel Bacchi symbolum vel attributum, quod nostri mythici incautis et rerum ignaris suadere volunt. IX. Qui est Varuna, aquarum, maris, stagnorum, fluminum cura commissa fuit. X. Vâyu seu Marul deo, qui est proprie ventus, et deo Indra subditus, hoc oneris impositum, ut in omnibus corporibus resideat, ea animet, et conservet, quousque a Shiva deo ad examen et tribunal ultimi iudicii in ea ferendi non evocentur. XI. Qui est Vishva, et Karma, artium mechanicarum cura commissa, atque ipsi praesident aedificiis omnibus et civitatibus, quas omnes olim una nocte ope horum

horum deorum exſtructas fuiſſe Indi fabulantur. XII. Ashvini et Kumàren fratres medici medendis morbis conſtituti fuerunt. Accedunt his multi muſici, nymphae, daemones etc. En ergo totam Indorum politicam ſcientiam a geniis et aſtris deductam! En totius Indicae philoſophiae ſynopſim! Adde his ſingulis ſuas uxores, atque mythologiam Indicam videbis quaſi abſolutam.

കാമദേവൻ

KAMADEVA SEU CUPIDO

TAB. XXV.

Nihil lepidius, nihil ingenioſius deſcriptione Kàmadêva dei ſeu Cupidinis, quae affertur in vocabulario Amaraſinha *ſect.* 1. *Sorggavarggam*. മദനൻ madana, *petulans*, *ebrius*, *iocator*, *laſciuulus*, *luxurians*. മന്മഥ mannmatha, *cor*, *mentem*, *voluntatem inebrians*. മാരൻ mára, *occultus*, *inſidiator*, *velut fur occulte & declinando veniens*. പ്രദ്യുമ്നൻ pradyumna, *pertinax*, *obſtinatus*, *ſtrenuus*. ദർപ്പകൻ darpaga, *praeſumptione plenus*, item *magnanimus*, item *oculos intentos habens*. അനംഗൻ ananga, *ſine membris corporeis*, *incorporeus*, *ſubtilis*, *levis*. കാമൻ káma *cupidus*, *deſiderans*, *cupido*, *unde* കാമിക്കുന്നു kámikunu *concupiſcere*, *deſiderare*, *ardere*. പഞ്ചശരൻ panciashara, *quinque floſculos pro arcu & ſagitta habens*, *floridulus*, *floreo arcu & ſagittis pugnans*. സ്മരൻ ſmará, *memor*, *menti inſidens*, *facilis recordari*. മനസിജൻ manaſigia, *ex corde*, *ex voluntate naſcens*, item *cordis & voluntatis victor*. കുസുമേഷു kuſuméshu, *floridus*, *inter flores*

se se oblectans. സൌഹൃദ്യം *ex concordia reciproca, ex amicitia mutua, ex reciproca bona intelligentia nascens, item eam producens.* ആത്മഭൂ átmabhu, *animae exsistentia, vel in anima exsistens.* രതിപതി radivadi, *copulae dominus, praeses.* മകരധ്വജ magaraduagia, *ex signo* (zodiaci) *capricorno natus.* En itaque iterum unum Indicum deastrum ab astronomia deductum! Et satis quidem apte, nam capricornus animal natura sua lascivulum est ac petulans. ച്യുതം ciuda, *lusor, deceptor, fallendi peritus.* നവമാലിക navamáliga, *novem contignationes penetrans, in specula constitutus, loca ardua & difficillima accessu penetrans, vel se se in specula,* id est *in nona altissima contignatione constituens, ut facile videatur, animam etiam novem muris septam penetrans.* Ex his epithetis deus Cupido iam liquido dignoscitur, atque haec descriptio facile omnes sive Graecas, sive Latinas Cupidinis descriptiones elegantia & candore superat. Subinde sedens, alias stans fingitur, arcum floridum in manibus praeseferens, sed oculos nequaquam obvolutos aut fascia tectos gerit, sed potius acuti visus esse dicitur, neque lumina obtegi patitur (1). Hunc illae mulieres cumprimis venerantur, quae bonos maritos aut amasios exoptant. Rex Travancoridis potentissimus princeps semel in anno more solito eidem sacrificat in templo *Sushindram* ad promontorium Comorinum sito, quod huic numini dicatum est. Id summopere mirandum, quod Indi hunc deum quidem colant, obscenas tamen imagines extra suae religionis mysteria, licentiora carmina, foedas cantilenas, ac libros lascivos reiiciant, & detestentur. Solis illis festis diebus, quibus sacra deae Káli vel Bhadrakáli dictae, quae Proserpina est, ex oculo Shivae dei seu solis in media fronte exsistente nata, & quae pestiferum virus in mortales immitit, peraguntur, obscenum carmen ad templa huius deae Bhagavadi, vulgo Pagode dictae, ab infimis tribu-

(1) Ectypon imaginis huius dei ab originali Indica pictura desumptum exstat, in museo Borgiano Velitris, ex quo figura huius dei in hac tabula exhibetur.

tribubus canitur. Extra hoc tempus, atque festum Shivarátri dictum, quo lingamici seu phallici cultus institutio recolitur, Indi sobrii semper, sermone casti, decori, moribus graves, pietate insignes in publico & privato comparent, atque genus omne iocandi illiberale, petulans, flagitiosum, obscenumque vitant. Kàli seu Bhadrakàli vel Bhagavadi dea virgo lunae pestiferae symbolum, quia in rerum generationem terrestrium influit, cantilenis istis obscenis oblectatur, & quia simul generationis & destructionis, vitae & mortis domina est, inde accidit, quod etiam eo tempore, quo variolarum morbum in populum immitit, quo ve populus pestem festis & sacrificiis huic deae oblatis propellere conatur, hic idem populus obscenas in honorem huius deae cantilenas decantet, quibus deam delectari sibi persuasum habet. Hoc certe prima fronte cuique videtur mirabile & valde ridiculum, quod tamen, si res mythologicae huius deae recte excutiantur, mirifice convenit cum proprietatibus lunae seu deae Kàli ab antiquis scriptoribus attributis. Vide simulacrum deae Hecate seu Proserpinae *ad pag.98.* in opere inscripto: *Imagini de i del de gli antichi*, & Macrob. in *somnium Scipionis lib.1. cap.11.* ubi haec habet: *Atque ideo inter lunam terrasque locum mortis & inferorum vocari, ipsamque lunam vitae esse mortisque confinium: & animas inde in terram fluentes mori, inde ad supera meantes in vitam reverti. A luna enim deorsum natura incipit caducorum . . . Nec dubium est quin ipsa* (luna) *sit mortalium corporum & auctor & conditrix, adeo ut nulla corpora sub luminis eius accessu patiantur augmenta & hac decrescente minuantur*. Et Horatius *carm. lib.1. od. 28. vers.19*:

Mixta senum ac iuvenum densantur funera: nullum
Saeva caput Proserpina fugit.

Confer etiam de Proserpina & luna *lib.3. cap.16. & 17.* Natalis Comitis (1), qui tamen quia duos effectus sibi oppositos generatio-

(1) *Natalis Comitis mythologiae, sive explicationis fabularum libri decem, in quibus omnia prope naturalis & moralis philosophiae dogmata contenta fuisse demonstratur*. Coloniae 1610.

rationis & destructionis, vitae & mortis, benignitatis & pestilentiae, in luna ex veterum sententia non distinguit, in suo argumento pertractando non parum alucinatur.

Eadem omnino caussa subest obscenarum confabulationum, quibus Indi indulgent nocte ശിവരാത്രി Shivarátri dicta, id est ea nocte, Shivae seu deo soli sacra, qua institutionem cultus lingamici seu phalli celebrant mense martio, & qua etiam parvula phalli simulacra venumeunt iis, qui ipsis destituuntur, & ea ex collo aut brachio gestare volunt. Populo ad Shivae seu solis vitae & mortis domini templum congregato, postquam ieiunio & lotione corporis se se expiavit, intempesta nocte in cantus & satis obscenas confabulationes tunc prorumpere placet, & his orgiis operam dare. Shivae dei phallo instructi ingens simulacrum de templo effertur, & perticae impositum hinc inde cursitando gestatur. Populus circumstat & petulantiores viri deposito pudore obscena carmina cantant (1). En unum ex illis: ശിവന്റെലിംഗംതെറിക്കുന്നുനല്ലപെണ്ണുങ്ങളുണ്ടെങ്കിലിങ്ങൊട്ടവരികെടൊ Shivande lingam terrikúnu nalla pennanguel undenguil ighnota variguedò *Shivae dei phallus saltat, si quae pulchrae sunt mulieres, accedant*. Ubi observandum est, haec orgia noctu peragi, quod innuit phalli cultum noctu institutum fuisse, atque adeo nocturno Baccho seu soli nocturno consecratum esse, ita ut generatio rerum terrestrium ex philosophia Indica noctu praecipue fieri supponatur, & sol nocturnus vitae & mortis dominus sit, generans et destructor, & denique criminum vindex, cui ex hac caussa nocturnae larvae, daemones, aliique genii nocturni രാത്രിഞ്ചര rátriciara seu nocturni ambu-

(1) In Museo Kircheriano multae exstant figurae ithyphallicae in antiquis pictis tabulis, quae musei illius parieti impactae & insertae fuerunt. Adest praeterea tabula picta in eodem pariete deae Cereris festivam pompam ac liba repraesentans, in qua statua deae Cereris eodem plane modo ac ritu in pertica portatur, quo hodiedum Shivae dei, aliorumque Indicorum numinum simulacra in solemni pompa circumferri solent. Ibidem pariter exstat statua marmorea Budhae seu Dhermae virilibus erectis cum hac epigraphe Romana DIVO MERCVRIO. Dherma ergo seu Herma, Mercurius seu Budha est.

ambulatores dicti, tamquam ministri et famuli attribuuntur. Haec vera est ratio, cur etiam in antiquis urnis Romanis Bacchus seu sol toties etiam obsceno modo caelatus videatur, atque ut vitae & mortis dominus, defunctorum denique iudex, boni remunerator, et mali vindex repraesentetur. Mythici nostri haec omnia ad vinum, ad fertilitatem glebae, ad abundantiam frugum, aut ad ebrietatem vini effectum referunt, quasi antiquitas tota, atque Indi, qui numquam vinum bibunt, semper ebrii fuissent; ebrii potius ipsimet dicendi, quia in explicandis antiquis monumentis toto caelo aberrant. Confer de his rebus Coelium Rhod. *lect. ant. lib.*17.*cap.*20.,Clement Alex.*pag.*14.*in protreptico*, & §.25. lib.3. Reg.*cap.*15.*v.*13. Diodor. Sic. *lib.*1.,& Sonnerat *tom.*1. *p.*312. 313.320.301.323., ubi etiam Indorum antiquitatem ex hoc lingamico seu phallico cultu probat. Adest praeterea in museo Borgiano Velitris talisma lapideum Indicum quadrangulare, quod lingam ex una parte, ex alia vero sidera caelata exhibet, ex quo, uti etiam ex urna Farnesiana aliisque monumentis, iam recte deducimus, res Bacchi ad solis effectus referendas esse. Unde aiunt etiam Calcuttenses Angli in libro *Asiatick researches*, *tom.*1. *pag.*249. *There is yet another attribute of Mahádéva* (Shiva), *by which he is too visibly distinguished in the drawingas and temples of Bengal. To destroy, according to the vedandis of India, the suf'ls of Persia, and many philosophers of our European schools, is only to generate and reproduce in other form: hence the God of destruction is holden in this country to preside over generation, as a symbol of which he rides on a whithe bul* (1).

(1) De Baccho Indico multa affert *tom.*1.*lib.*2. *sect.*3 *pag.*140. & 141. etiam Stephanus Fourmont in opere cit.

സുബ്രഹ്മണ്യഃ

SUBRAMANNYA

TAB. XXVI.

Shivae deo seu soli tres in mythologia Indica attribuuntur filii, & una filia. De hac filia, quae simul Shivae dei uxor est, atque Káli, id est nigra vel fusca dicitur ex eo, quod lunam pestiferam, ac probabilius in eclypsi constitutam repraesentet, iam supra ad *pag.* 100., atque in dissertatiuncula *de Káma deo* disseruimus. Deum Gannavadi seu Indicum Ianum, qui primus solis & lunae filius est, pariter descripsimus. Secundi solis & lunae filii Hanumán seu Pan dei in articulo *de Shriráma* meminimus. Tertius solis filius est Subramanya vel Kártiguea deus Hercules Indicus, quem Párvadi seu luna absente suo marito sole ex adulterio, aut ex proprio libidinis aestu concepisse fingitur, atque huic sex stellae nutrices & educatrices attribuuntur. Deastri istius in museo Borgiano simulacrum ex aere fusum exstat, quod eum pavoni insidentem, atque VI. capitibus insignitum exhibet. Subramannya in Amarasinha his epithetis ab aliis diis distinguitur: മഹാസേനഃ muhásena *dux militiae caelestis*, seu ut R.P. Hanxleden in indiculo universali suo dictionario praefixo scribit, *Geral do exercito do ceo filho de Párvadi*, filius nempe lunae. കാർത്തികേയഃ Kàrtiguea, ad quod epithetum observandum est, കാർത്തിക Kàrtiga unam ex viginti septem constellationibus esse, quas luna percurrendo apud Indos mensem lunarem efficit, constituitque. Sicut ergo Shriràma in sua incarnatione ex stella *Rohini*, quae pariter una ex XXVII. est, incarnatus fuisse fingitur, unde is quidem *Rohinneya* vocatur, ita pariter Hercules seu dux militiae caelestis Subrahmannya a stella Kàrtiga educatus fuisse fingitur, licet ex sole & luna natus sit. Quare si ipsa rerum origo & radix attentius expendatur, Herculem a Baccho, quem Graeci confundunt, monumenta Indica distin-

distinguunt. Nam Bacchus iunior Shriràma est, vitae sator & heros sol diurnus, Hercules vero a stella *Kártiga* educatus, militiae quidem caelestis dux est, sed vitae sator non est, atque ab alio mythologico fonte dimanat. Stellam Kàrtiga Sonnerat de astronomia Indica agens in ordine illarum viginti septem tertiam constituit *tom.* 2. *pag.* 203. *edit. in* 8. Idem facit R. P. Hanxleden in suo dictionario sub voce *nakshatram*. Signum istius stellae haedum esse putat Sonnerat. R. P. Georgius in Alphab. Tiber. *pag.* 161. de hoc Mahadévae seu Shivae filio ex sententia Nepalensium agens, cum VII. capitum esse existimat, atque a VII. stellis ursae maioris educatum fuisse asserit (1). Quaecumque haec stella sit, id unum certum atque exploratum est, deastrum hunc a stella Kàrtiga Kàrtiguea appellari: nam hoc nomen ei vocabularium attribuit, sub hoc nomine eum Angli in suis monumentis Indicis proferunt, & stella haec in serie Indicarum constellationum reperitur; adeoque iterum palam & aperte evincitur, mythologiae Brahmanicae basim astronomiam esse, ac primo apud ipsos, sicut apud Chaldaeos & Persas, sabaismum, deinde vero idololatriam obtinuisse (2). ഷഡാനനൻ shadhànanà *sex vultuum*. Et talem eum exhibet simulacrum musei Borgiani, & Calcuttenses Angli, qui ad *pag.* 252. de hoc deastro agentes, aiunt: *Cártiguea with his sex faces*. Hic ergo deus nequit esse mars planeta; nam hic apud Indos contemplator est seu muni aut he-

B b sycha-

(1) In globo caelesti Cufico Arabico musei Borgiani Veliterni a Simone Assemano illustrato, & typis Patavinis anno 1790. edito, ursae maioris stellae viginti novem indicantur, ursae vero minoris stellae septem *pag.* XCIV. Harum VII. stellarum una est informis. Ibidem ultima caudae ursae minoris, quae est stella polaris haedi signo distinguitur. Quare deus *Kártiguea* ab his septem stellis educatus fuit; quod etiam tradunt Malabarenses Indi. Quia vero una ex illis informis est, neque deum hunc alere potuit, ideo ipsi sex tantum facies iure merito appinguntur. Quod si Nepalenses eum cum VII. faciebus exhibent, non ideo erroris sunt insimulandi.

(2) Abbas Laurentius Hervas vir liberali doctrina clarus in opere inscripto: *Viaggio estatico al mondo planetario*, quod insignis sui Mecaenatis Antonii Ponce de Leon ducis de Montemar liberalitate Mantuae Carpentanorum typis vulgandum misit, in uno volumine plura adducit de mythologia planetaria, quam ab initio ex India dimanasse ostendit. Hic idem Budhae Indici res illustrandas suscepit, postquam locupletes auctoritates ex Indicis libris, quas ego in hisce meis contractioribus locubrationibus adducere nequeo, viro huic de litteraria republica bene merito communicaveram.

ſychaſta, qui *ciova* id eſt rectus, & *mangala* ſeu bonus et felix dicitur, ob bonum in terram influxum, neque bellator eſt, quod recentiores Graecae fabulae adſtruunt. പാൎവ്വതിനന്ദനഃ Pàrvadinanana *filius & gaudium deae Párvadi*, quia ex luna progenitus eſſe dicitur. ശിഖിവാഹനഃ shighivàhana pavone equitans, quia pavone vehitur. കുമാരഃ kumàra *iuvenis*, *adoleſcens*. ഗുഹഃ guha *ex antro ortus*, quod allegorice dictum eſt, nam ഗുഹ്യം guhyam vulvam femineam ſignificat & deaſter hic inde natus, ſeu eiectus fuit in aeſtu libidinis, quo eum Pàrvadi ſeu luna concepiſſe, & peperiſſe fingitur. Unde ait R. P. Ildephonſus cap. 18. in cod. manuſcr: *Dicunt Brahmanes, quod Paramesbvarì* (Pàrvadi) *conceperit* (occulte nempe, & ſole marito ſuo abſente) *quia ergo ſe gravidam ſentiebat, timuit maritum Iſhvara* (dominum ſeu ſolem) *ac ideo volens eiicere ſemen a ventre ſuo, conſpuit & cum ſputo eiecit etiam ſemen ventris, ex quo natus fuit homo cum ſex capitibus*. Hinc certe profluxit vetus Graecorum error, qui, ut Herodotus ait, Herculem in Scythia in antro natum eſſe affirmant, et matrem eius mythologiae Indicae imperiti, in antro ſeu ſpecu quadam conſtituunt. സ്കന്ദ ſcanda *celer viator*, സ്കന്ദനം ſcandanam enim *pernicitatem*, *ſeu actionem celeriter eundi*, *circumeundi*, *vel peregrinandi* ſignificat. Vide dictionarium R. P. Hanxleden ſub voce *ſcandanam*. Deaſter ergo iſte Scanda vocatur, quia celerrime exercitum ſuum caeleſtem luſtrat, et pavone pleno oculis vehitur, ut indicet, belli ducem celerem & circumſpectum eſſe debere. Hic ergo Scanda, non Scythicum, ſed Indicum eſt numen, atque ab eo nomen traxit Scandinavia extrema ſeptemtrionalis terrae pars, quae per Scythas, qui cum Indoſcythis communicaverant, non ſolum hoc numen & nomen Scanda accepit, ſed etiam Budham ſeu Vod vel Oden aut Teut, qui idem ac Budha vel Herma eſt, Manu denique Indicum regem gentis ſuae conditorem ſe habere gloriatur.

riatur (1). Unde Tacitus *de moribus Germ.* ait: *Tuistonem* (corruptum a Teut) *terra editum*, *& filium Mannus originem gentis* (Scandinavianae) *conditoresque*. Et certe Kalmuki et Syberitae hodiedum devotionis et religionis caussa cum magno Tibeti Lama communicant, id quod D. Turner, qui Ticho Lamam ipse inviserat, in epistola ad D. Iohannem Macpherson gubernatorem generalem anno 1786. Calcutta scripta satis indicat (2). Ex quo argues, iam antiquissimis temporibus religionis Brahmanicae aliqua capita & vocabula ex Indoscythia intra montem Imaum, atque ad Indum fluvium exsistente, in Tibetum Indiae vicinam terram penetrasse, et inde in ulteriorem Scythiam ac Scandinaviam perlata fuisse, id quod nos locupletissima auctoritate in grammatica Samscrdamica docuimus (3). Idem hic Scanda Indicus vetus Persarum Secander esse videtur, unde Calcuttenses Angli *pag.* 252. animadvertunt: *His name Scanda has a connexion*, *I am persuaded*, *with the old Secander of Persia*, *whom the poets ridiculously confound with the Macedonian.* Vocabula mundi caelestis astronomica antiqua a Chaldaeis aut Arabibus accepta, ut communiter fert opinio, hodiedum in nostra astronomia possidemus, quamvis nostra religio non sit sabaismus; quidni igitur vocabula astronomiae Indicae alio perferri & adoptari potuerint, quando omnium fere gentium antiqua religio praecipue sabaismus fuit? Adde his, quod quemadmodum Brahmanes Shivae seu solis nomina & epitheta omnia, quae nos supra retulimus, quotidie ex rosario *rudráksham* dicto recitant, ita quoque militares viri Indici Scandae huius nomina hic descripta devotionis caussa recitent, id quod non solum huius dei originem Indicam esse probat, sed antiquitatem huius libri Amarasinha, ex quo ea afferimus, mirifice commendat. Etenim ut recte animadvertit Scaliger, epitheta deorum varia in hymnis Orphei per Onomacritum redactis, relata, primo illo tempore in functionibus liturgicis

Bb 2 & sa-

(1) Vide in libro *Asiatick researches* tom. 1. §. 18. *On the literature of the Hindus*, pag. 342. & pag. 346. *In the eleventh book of Menu*, *a Work ascribed to the first age of mankind*, *and certainly of high antiquity &c.* item *pag.* 230. ubi multa de Manu afferuntur.

(2) *Asiatick researches pag.* 207. §. 8. *An account of a journey to Tibet.*

(3) Grammatica Samscrdamica *p.* 55. 58. 60. 61.

& sacrificiis recitabantur ; & quia epitheta deorum Brahmanica in his eisdem sacrificiis & liturgiis recitantur, statuis denique & simulacris Indicis conformia sunt, atque ea illustrant, cui facile in mentem non veniat, librum hunc Amarasinha, atque haec epitheta iam ante 500. annos ante Christum natum in Indico cultu obtinuisse, prius nempe quam Orphei hymni compositi & elucubrati fuerant? Unde etiam inferendum esse existimo, libri huius nomen non Amarasinha, sed *Amaracinha* scribi debere, librum nempe *caeli signa* continentem ; amara enim *caelum* vel *deos caelestes* significat, cinha vero *signum* seu *indicium*, quo aliquid ab alio distinguitur, de quo vide huius libri *sect.* I. *Sorggavarggam* sub voce അമരഃ amara & ചിഹ്നഃ cinha. Ita certe huius vocabuli etymologiam & analysim mihi tradidit linguae Samscrdamicae peritissimus vir Ciangra Aashan, atque alucinatos fuisse puto Calcuttenses Anglos, qui Amarasinha philosophum & Vikramaaditya regis Indici a consiliis virum fuisse adstruunt, ipsique hunc librum nullo prorsus fundamento innixi adscribunt, cum tamen evidens esse videatur, librum istum una cum idololatria Indica compositum fuisse, ac non solum totius mythologiae ac liturgiae basim, sed primum librum precatorium esse, quo Brahmanes in ipso suae idololatriae exordio usi sint ; nomina enim & proprietates deorum refert, quae semper in eorum ore sunt, fueruntque.

Quid igitur obstat, quin vocabula *Nama*, *Siba*, vel *Shiva*, *Scanda*, *Manu*, vel *Menu*, *Dherma*, *Budha*, *Máya*, aliaque, quae certe in radice sua Samscrdamica sunt, sive pace, sive bello, sive communicatione, sive coloniis in Indiam ductis, sive denique gentium & temporum revolutione in alias orbis plagas perferri potuerint? Nisi forte tibi praeplaceat opinari, linguam hanc sacram Samscrdamicam cum sabaismo incepisse, ac cum eo vocabula quoque in alias orbis partes penetrasse. Id quod nostra non interest nunc inquirere, cum arctis teneamur vinculis & limitibus, qui longius progredi vetant. Vide in grammatica Samscrdamica explicationem nostram inscriptionis tauri Burghesii : *Nama Sebesio Deo soli invicto Mitrae*, adoratio Sebesio (Shi-

(Shibae vel Shivae) deo soli invicto Mitrae, & apud Muratorium (1) inscriptionem repertam in villa Tiburtina Hadriani, quam mihi clarissimus vir Georgius Zoega communicavit, & quae ita se habet: *Soli Invicto Mithrae, sicut ipse se in visu iussit refici, Victorinus Caes. n. verna dispensator numini praesenti suis impendiis reficiendum curavit, dedicavitque NAMA cunctis*. Ubi vides epithetum Mitrae seu solis adiecta littera h corruptum fuisse, id quod nos huius opusculi pag. 2. animadvertimus. *Nama adoratio*, unde sensus inscriptionis est: *dedicavitque adorationem cunctis, seu ut cuncti eum adorent*. Haec inscriptio ac vocabulum *nama* non solum inter Brahmanes vulgarissimum est, sed & ipsa adorationis formula, quam semper in ore habent. Sic Gannavadaye namà *adoratio deo Gannavadi*, Shiva Shiváya namá *deo Shivae seu Sebesio adoratio*, dimanat enim vocabulum *nama* a verbo നമതി namadi *adorat*, നമസി namasi *adoras*, നമാമി namámi *adoro*, namá *adoratio*, unde സ്തേഭ്യോ നരേഭ്യോ നമഃ stebhyo narebhyo namá, *huic viro laus & adoratio &c.* Vide usum & analysim huius vocabuli in grammatica Samscrdamica *pag.* 28. *& seq.* quae omnia certe evincunt, Mitrae seu solis cultum unacum vocabulis Indicis non solum ad Persas & Scandinavianos, sed etiam in ipsam urbem Romam perlatum fuisse, ac proinde linguam sacram Samscrdamicam antiquissimam esse.

DE CULTU ANIMALIUM

TAB. XXVII.

Cycnus, accipiter vel aquila, simia nigra mento barbam gerens, corvi, glis vel mus, scarabaeus reflexa seu recurva cornua gestans & lucidis alis instructus, hircus praesertim subruber, piscis, porcus, serpens, elephas, bos, vacca Indis plerisque animalia sacra sunt, sed omnia haec nec aequali honore donantur, nec aequali cultu afficiuntur.

Cyc-

(1) Muratorius *in novo thesauro inscript. pag.* 918. *n.* 9.

Cycnus ഹംസ hamſa Brahma dei vehiculum, cui nempe terra ſeu Brahma inſidet, apte huic elemento attributus fuit; aquis enim terra innatat, quarum ſymbolum eſt cycnus, terrae autem ipſe deus Brahma. Natura, & indoles cycni eſt aquis innatando meliorem, puriorem, limpidiorem, ac ſalubriorem aquam diſcernere & delibare, ſtagnantem autem & ſemiputrem reiicere. Cycni indoles proinde terrae convenit, quae limpida & ſalubri aqua formari, ali, animari, & augeri vult, ut ſalubres terrae fructus procreet. Vide *pag.19. grammaticae Samſcrdamicae*, ubi aperte palamque in veteri quadam ſententia Brahmanica ſcientiarum cupido viro cycni ingenium imitandum proponitur, qui pleno ſtagno innatans & undequaque aquis cinctus, ex iis meliorem & puriorem diſcernit, bibitque. Cycnus praeterea animal eſt ſalax & in luxuriem profuſum, quemadmodum terra ad germinandum proclivis, quare cycni epithetum etiam ſoli attribuitur, quaſi & ipſe ex humore ſeu aqua procreet, atque ad generandum ſit promptus & efficax. Vide de cycno multa apud Natalem Comitem *Mythologiae lib.7. pag.713. & 714.* Neque mirum alicui videri debet in Graecis fabulis aliquando reges cycnos vocari, aut in cycnos mutatos fuiſſe, ferri, cum cycnus attributum ſolis ſit, quod & nonnulli reges Indici gerebant, qui cycni et ſoles ſeu Mitra et Hamſa in poematibus Indicis appellantur. Eſt ergo cycnus animal etiam Indis ſacrum, & a poetis Brahmanicis miro laudum encomio celebratum, quamvis nullibi, quod ſciam, apud Indos peculiari devotione cultum.

Aquila, nonnullis accipiter rufus, Vishnu dei vehiculum Brahmanibus ഗരുഡ Garudha, et ഖഗെശ്വരൻ Gaeguèshvara ſeu *dominus & princeps avium*, സുവൎണ്ണ ſuvarna id eſt *coloris aurei* eſſe ſcribitur; atque aeris ſymbolum eſt, quo aere Vishnu ſeu aqua vehitur et ſurſum fertur, ut iterum pluat, atque terram humore ſuo conſervet, quod Vishnu dei officium eſt. Veteres nummi, quorum aliquos Bayer, aliquos Thomas Hyde, et multos D. d'Hancarville exhibet, aquilam volantem et inter ungues

ungues fulmen gestantem praeseferunt. Illi ergo nummi aerem et ignem coniunctum significant, elementa duo, quae a multis Asiaticis gentibus adorantur.

Bos മൂരി mùri കാള kála, vel പശു pashu dictus, a quo Shiva deus, id est sol vel Bacchus പശുപതി pashubadi, id est *dominus bovis* vel *maritus vaccae* denominatus fuit, quod epithetum ei vocabularium Samscrdamicum attribuit, citra omne dubium terrae symbolum est, qua sol vehitur, seu quam sol suis radiis, luce et calore afficit, ut per eum germinet, et fecunda reddatur. Multa passim apud illos, qui reconditas litteras, emblemata et symbola scrutantur, atque ex veteribus monumentis describunt, reperies simulacra sive ex aere fusa, sive in rupibus et marmore caelata, sive aeri incisa, quae bovis figuram vel discum solarem inter cornua gestantis, vel cornu suo ovum mundi principium, aut ipsam terram impetentis et protrudentis repraesentant. Primi generis simulacrum insigne exstat in museo Kircheriano, quod quisque facile inspicere et examini subiicere potest. Multa alia affert d'Hancarville, sed qua fide, qua cura, et ex quibus monumentis, Deus novit. Bos iste, quo etiam Mitra Burghesius vehitur, subinde ut iam supra animadvertimus, etiam ipsum solem symbolice repraesentare potest, dum nempe ex certis indiciis deprehendere licet, eum virtutem generatricem, vitae dominum esse, et dum solus sine Mitra, Baccho, Shiva, Osiride seu sole ipsi insidente exhibetur. Nemo itaque anxio et sollicito sit animo, dum seu Apidem sanctum, seu Mùri vel Kála Indicum, aut Persicum, pro sole usurpari videt, nam tunc signum pro re, id est bos pro Baccho aut Mitra vel Shiva ponitur. Inde apud Orpheum, apud Plutarchum, quin etiam in sacris paginis saepe taurum vel bovem aut vitulum pro sole usurpari, ac bovem Mitrae vel Baccho, Shivae vel Sebasio supponi videbis, de quo confer Calmeti dissertationem *in Moloch deum Ammonitarum*, *hymnos Orphei*, & *Plutarchum*. Dum anno 1776. Pondicerii in ora Coromandelidis degerem, mense octobri, si bene memini, festum bovis Shivae dei magno apparatu atque solemni ritu gentiles Indi celebrarunt. Bos rufus

fus

fus a Brahmanibus, proximi templi, in quo alebatur, custodibus et sacrificulis inter pulsantia crotala et tympana per publica compita ducebatur, aut potius ipsemet caerimoniae iam peritus, de domo in domum ostiis ubique patentibus intrabat, prostantem oryzam capiebat, edebatque, beata denique illa domus esse existimabatur, ex qua paullulum oryzae caperet. Incolae domuum magna illum devotione excipiebant, multi dextera manu tangendo venerabantur, multi pietatis caussa bicornem et quadrupedantem deum sequebantur, flosculis ac festiva acclamatione honorabant. R. P. Stephanus a Ss. Petro et Paullo acris iudicii vir olim Malabariae Missionarius in veteri suo manuscripto codice, qui apud me exstat, ita habet: *La metempsicosi la più onorevole dopo la figura umana è quella d' entrare un' anima nel corpo d' un bue, o d' una vacca. Oltre le ragioni allegate su la preferenza di quest' animale, v' aggiungerò, che questo è un resto dell' antico culto del dio Apis, e che il Vahana* (vehiculum) *d' Ishvara, o di Shiva potrebbe bene averne data l' origine. Il ministro Roger racconta che essendo morto naturalmente un bue, gli fecero* (Brahmanes) *funerali così onorifici, che si potrebbero far a un uomo di distinzione &c.* Boves duo enormes & ingentes ex lapide prostant in fronte templi gentilicii in oppido Triplour in ora Coromandelica, numquam tamen sive ibi, sive in ora Malabarica vidi bobus his litari, aut eos oleo perfundi, quod aliis idolis fieri assolet. Minus vero Indi ad vexandum bovis oraculum veniunt, quod Aegyptii facere consueverunt. Sed nec mulieres semen Apidi monstrant, quod (1) solebant feminae Aegyptiae, ex quo sane

(1) *Apen* in lingua Indica *patrem* vel *progenitorem* significat. Ex hoc, aut similibus vocabulis D. d' Hancarville nomen Apidis deducit, atque patrem vel progenitorem significare autumat. Quidquid de origine & primigenia huius vocabuli *Apis* significatione sit, Diodorus Sic. *biblioth. lib.* 2. Aegyptias mulieres *vestibus sublatis Apidi tauro semen monstrare* solitas fuisse, narrat. Quae quidem actio innuere videtur, Aegyptiis persuasum fuisse, Apidem taurum, solem, patrem, ac progenitorem, seu generationis symbolum esse. Apidem ex India in Aegyptum per Bacchum adductum fuisse existimabat Phylarchus. Cui opinioni refragatur Plutarchus dicens: *Contemnendus etiam Phylarchus, qui scribit primum ex India Bacchum adduxisse boves duos, quorum Apis alter, alter Osiris sit dictus*. Vide *lib. de Iside*. Primum Apidem in Aegypto consecratum fuisse anno 1171. ante Christum natum tradit Paullus Iablonskius. Vide de Paw *tom.* 2. *pag.* 152.

ſane argues Apidem nec tam ſuperſtitioſe, nec tam aniliter in Indiis adoratum fuiſſe, quam olim adoratus fuerit a tetricis Aegyptiis.

Vacca, magnum Indiae numen, Iſidi ſeu Bhaváni deae, id eſt lunae, ac Lackshmi deae, ſeu telluri eſt ſacra. Quocumque modo ſpectetur, fecunditatis ſymbolum eſt, atque unam ex illis deabus repraeſentat. Idcirco Indorum tanta in vaccam religio, atque hinc in Malabaria hodiedum in toto ſuo vigore exſtans illa lex, qua morti addicitur ille, qui vaccam interficit, vidique ſaepe ſed cumprimis anno 1785. in Malabaria ad flumen templo celebri Ambalapushe proximum, extra oppidum Callurcàta in ſilvula, ſententia regis Travancoridis Ráma Varmer quinque viros arbori appenſos & morti traditos, quod contra regni leges & religionis praeſcripta voluntarie unicam vaccam occiderint. Lepidum videbitur ſi dixero, ſub Illuſtriſſimo ac Reverendiſſimo D. Epiſcopo Limirenſi Vicario Apoſtolico Malabariae fere per viginti annorum ſpatium voluntariam occiſionem vaccae crimen Epiſcopo reſervatum fuiſſe, ut hac reſervatione Chriſtianos ab occiſione vaccae arceret, neve occiſione unius animalis & civili crimine unius Chriſtiani totam fidelium eccleſiam perſecutioni, everſioni, accerrimo denique regum & miniſtrorum odio exponeret, ac profligandorum cathecumenorum occaſionem dediſſe videretur. Vaccae cornua lunae cornua mirifice repraeſentare, deam Laekshmi telluris nempe genium feminam in vaccae uberibus, in lingua, in ore, in cauda reſidere, atque ideo animal ſacrum eſſe, Indos fabulari, iam ſupra meminimus. Quare cum ego in oppido Rámapurata miniſtro regis Travancoridis dixiſſem, Europaeos homines vaccinam carnem edere, Pythagoricus ille & pientiſſimus vir aures ambabus manibus obſtruxit, & me inſalutato exivit, diſceſſit, aufugit. Dum ego cathecumeno Paillo ex oppido crucis miraculis clarae, Kurishinguel dicto, noviſſime a me ad catholicam fidem traducto, & ſacro baptiſmatis fonte eluto dixiſſem, ut vaccinam carnem ederet, iuvenis praeclari alioquin ingenii, probae indolis, ac modeſtia & pietate inſignis repente obſtupuit, mihique reſpondit: *vaccam occidere eiuſque carnes manducare, idem eſſe, ac ſuam propriam matrem interficere, eiuſque carnes edere.*

Ne vero praeceptum meum contemnere videretur, ex apposita carne titivilitii instar fibram carnis decerpsit & comedit. Dum D. Weltchor Anglus regis Travancoridis unius cohortis tribunus regi suaderet, ut pro recondendo tormentario pulvere militares peras ex pellibus vaccinis confici curaret, rex obstupefactus quasi ira exarsit, atque ut ille sermonem cohiberet, praecepit. Ne vero militari commodo aliquid deesset, silvestria animalia cervos, hinnulos, damas, bubalos, uros, rupicapras venatione insequendo occidi, atque ex eorum pellibus peras confici curavit. Ad hos ergo reges & philosophos ego loquacissimum, & inficetis argutiis totum distentum philosophum nostrum de Paw missionarium mittere vellem, ut inflata sua mente philosophiae suae oracula funderet, & reges illos ac philosophos Pythagoricos converteret, atque sectae suae adiungeret. Ipse in disquisitionibus suis, id est in visionibus suis, *tom.*1.*sect.*3.*pag.*99. Pythagoram accusat, quod sapientes Aegyptios & Brahmanes Indos invisendo instar monachi Carmelitae & iudaizantis, dogmata eorum ac vivendi modum inter ipsos degens adoptaverit, ac iisdem serviliter addictus fuerit, quod naturae effectus scrutatus non fuerit, sed simpliciter dogmata & instituta Aegyptiaca, & Indica aniliter in Graeciam secum attulerit. Bona huius eximii viri venia interrogarem: quanam ipse fronte & forma, quo sapientiae suae genere & armis cum his regibus & philosophis Brahmanicis congrederetur? Cum primum in conspectum horum philosophorum admissus fuerit, si tamen admissus fuerit, ex ipso quaerent: *cur ad nos venisti tam immenso itinere? an ut doceas, an ut docearis?* Si primum, *mansisses melius, Caeciliane, domi.* Doctrina tua nos nullatenus egemus, quod scis per traducem, & communicationem, a nobis accepisti, quod doces, nos iam a tribus mille annis docuimus (1). Nos primi philosophi sumus & fuimus, novi-

(1) *Tum Dandamis ad Alexandrum: Cur ad nos venisti? quid vis ex nostra solitudine ferre? Quod quaeris, hoc* (divitias) *non habemus, eorum quae possidemus, non indiges. Nos Deum reveremur, homines amamus, aurum spernimus, mortem despicimus, voluptates non curamus. Vos autem mortem timetis, aurum amatis. voluptates concupiscitis, homines odistis, Deum contemnitis.* Palladius *pag.*26. *edit. Eduardi Bissaei.* Vide etiam Plutarchi *Alexandrum magnum*, edition. Francoforti 1580.pag.210. & seq. ubi ita dis-

novitates excludimus, Deum honoramus, naturae leges non evertimus, longinqui temporis usu, populi exercitatione, & universali periclitatione probata instituta non dimittimus, loquacitatis & amarulentae mordacitatis expertes sumus, quieti, tranquilli, pacifici philosophiae operam navamus. Si ut docearis ad nos venisti, comptulum, bene cincinnatum, carne & vino bene fartum, crepundiis, aciculis, fibulis & nodulis redimitum philosophum Europaeum de Paw exue, legem & ridiculas patriae tuae consuetudines, artemque tuam naturae ne praeponas, a vino & venere abstine, animatum ne tangas, humi nobiscum cuba, nobiscum frequenter ieiuna & limpidam aquam bibe, nudus cum nudis philosophare. Ita mens tua Europaeis vaporibus offuscata pedetentim inclarescet, & discussis tenebris, quibus involvitur, opportuna erit ad nostrae philosophiae dogmata percipienda. Quod si hoc displicet, apagete cum omnibus tuis Europaeis praeiudiciis, quae dimittere non vis. Hoc certe modo receptus fuit apud Brahmanes Pythagoras, hoc modo excipietur de Paw, & siquidem discendi cupidus est, etiam circumcisionem pati volupe ipsi erit, si non, mente perdita & a communi veritatis sensu disiuncta, idiota loquax ad suos in Germaniam philosophiae Brahmanicae imperitus revertetur. Sed nullum periculum adest suscipiendi itineris. D. de Paw domi suae nullo inspecto terrarum climate, nulla visa gente, nullis lectis exoticis libris, ne hilum quidem intellecta gentium lingua, nullo gentis morum & indolis periculo facto, Aegyptios, Persas, Indos, Tibetanos, Sinenses ex capite, ex philosophia sua, ex legibus & consuetudinibus patriae suae examinat & diiudicat, modo stridet, modo mordet, in obvios quosque invehitur, & ad tribunal suum iura dictat, quasi certum iam exploratumque esset, dogmata sua, legesque omnibus aliis praestantiores esse, ac toti orbi, omnibusque hominibus convenire, aut sequendas proponi posse.

disserit: *Onesicritum ad eos gymnosophistas misit* (Alexander) *qui celebri fama in ocio vivebant, Onesicritus philosophus erat Diogenis aliquando sectator. Is refert: Calanum contumeliose admodum & aspere sibi mandasse, ut vestimento posito nudus ipsum audiret, alioquin non esse cum ipso collocuturum, ne si ab ipso quidem Iove missus fuisset.*

Te conſule, dic tibi quis ſis,
Buccae naſcenda eſt menſura tuae.

Vacca divinitatis,ſeu deae Bhavâni & Laekshmi ſymbolum,& huius ultimae deae ſedes, in caelum aſſumpta fuiſſe, ac in caelo dei Indra habitare perhibetur. Exſtat in Indiis liber *Kavalabhàgyam* inſcriptus, qui de virtutibus & meritis vaccae tractat. Gentiles dum iurant, vaccae caudam tangendo iureiurando ſe obſtringunt, dum morti proximi ſunt, caudam vaccae arripiunt, & ea in caelum vehi volunt, id eſt, animam tranſmigratione in vaccam inducere ſe putant, dum caudam eius tangendo exſpirant. Per hanc actionem & mortem corpus in ſemina naturae reſolvendum, animam ſacro animali tradendo a vili & aerumnoſa metempshychoſi liberari ſperant. Initiatis, ut eos vere dogmati ſuo addictos eſſe cognoſcant, & probent, potus പഞ്ചഗവ്യം panciadévyam dictus dari ſolet, qui ex his rebus conſtat: I. ex urina vaccae, II. ex ſtercore vaccae aqua diluto, III. ex lacte dulci, IV. ex butyro, V. ex lacte acidulo. Haec omnia miſcentur & initiato potanda traduntur, atque hic potus, *divinus potus* dicitur. Non itaque facile eſt Europaeo homini Brahmanicis ſacris aut philoſophia initiari, niſi ſponte velit huius initiationis legi & hauriendae huiuſmodi potioni ſubiici.Eadem potio datur illi, qui a lege & philoſophia, aut etiam a tribu ſua excidit, dum iterum priſtinum inſtitutum amplecti vult, per hanc enim potionem purgari, & luſtrari debet a crimine, atque denuo probari, ut admitti poſſit (1).

Serpens ſymbolum vitae Indis ſacer eſt, quia ingens anguis *Váſughi* dictus, totum mundum in ſe recluſum continet & animat. Deinde anguis etiam Bacchi ſeu Shivae omnibus vitam tribuentis attributum eſt, unde deaſter iſte ſaepe ſerpentibus amictus exhibetur. Ita quoque anguis caelatus cernitur in tabula marmorea Mitrae Burgheſii in villa Pinciana, quia Mitra ſeu

(1) Non ſola religio & ratio ſymboli apud Indos cultus vaccae cauſſa eſt, calor ingens, telluris ſiccitas, pabuli defectus, butyri & lactis neceſſitas in iis, qui animata edere nequeunt, phyſicae & politicae rationes ſunt vaccam colendi, ſpeciem eius conſervandi, & ne pereat, ab eius nece abſtinendi.

ſeu ſol calore & virtute ſua omnia vivificat. In multis urnis Romanis, quae Bacchum exhibent, idem anguis caelatus conſpicitur, quia Bacchus non ſolum vitae, ſed etiam mortis dominus eſt. Ráma ſeu Bacchus iunior manu anguem in orbitam recluſum tenet, quod ſymbolum idem omnino ſignificat, ſol nempe occidens, & ſol oriens uterque vitae emblema praeſefert. Krshna deus ſeu ſol in eclypſi conſtitutus, duos immanes angues deviciſſe fingitur, unum *Rábu* nomine, qui planeta eſſe ſupponitur, atque hic gigas & ſerpens niger eſſe perhibetur, qui a Vishnu ſeu Krshna, id eſt a ſole occiſus fuit radios ſuos evibrando. Ab hoc ſerpente nigro, qui in Krshna ſeu ſolem in eclypſi conſtitutum, ac proinde nigrum vel fuſcum, quod Krshna ſignificat, virus ſuum emittit, Indi eclypſes ſolares deducunt. Alter gigas, genius & ſerpens *kedu* dictus, ruber eſſe fingitur, atque ab hoc eclypſes lunares ex opinione Indorum oriuntur. Ambo hi ſerpentes Europaeis aſtronomis caput & cauda draconis ſunt, ſeu nodus aſcendens & deſcendens. Hi itaque duo ſerpentes ab Indis, a R. P. Hanxleden & a Waltherio Miſſionario Dano inter planetas (1) numerantur, atque ſolum tempore eclypſis viſibiles eſſe dicuntur. Ex his aliiſque iam patet, quam recte nos res Krshnae ſoli in eclypſi conſtituto adſcripſerimus, eumque Apollinem ſeu ſolem eſſe oſtenderimus. Unde ait Cicero de nat. deor: *Iam Apollinis nomen eſt Graecum, quem ſolem eſſe volunt*. Liquet deinde, cur Indi ſerpentes venerentur, vitae nempe & mortis emblemata ſunt, vitae, quia etiam abſciſſo capite diu ſpiritus animales retinent, mortis, quia virus ſuum emittendo enecant, atque hae duae proprietates ab antiquis etiam ſoli fuere adſcriptae, unde etiam ortus eſt mos ſerpentem cum Baccho, Mitra, Shiva, Ráma, Krshna ſeu ſole unum, aut plures angues pingendi aut caelandi. Indi Malabarenſes ſerpentes venerantur praeſertim cucullatos, quos *nallapámba* ſeu bonos aut pulchros vocant, quamvis atrox & mortiferum virus ſaepiſſime in eos emittant, ex quo, quia antidotum nequaquam praeſto adeſſe ſolet, plurimi pereunt. His ſerpentibus ſoli ſacris lac in vaſe

(1) Vide Waltheri Miſſionarii Dani egregium opuſculum, *doctrina temporum Indica* inſcriptum, ad calcem hiſtoriae regni Bactriani inſertum *pag.* 153.

vaſe bibendum apponunt, tuguriola exſtruunt, lapides in habitaculum coacervant, in lucis ad arborum radices ipſis ſedes parant, id quod nos in hac tabula ex muſeo Borgiano exhibemus.

Simius crinitus niger promiſſam barbam gerens in veneratione eſt & in aulis regum in honore, quia Panem deum ſeu Hanuman Bacchi comitem, ſeu ventum repraeſentat. Elephantes fortitudinis ſymbola magni habentur, quia ſuper octo elephantibus mundum collocatum eſſe Indi fabulantur, qui elephantes eum ſuſtinent, & conſervant. Hi dum locum mutant, terraemotus cauſſa eſſe dicuntur. Scarabaeus recurva cornua habens & lucidis alis inſtructus, ſolis & planetarum ſymbolum eſſe videtur. Quare litterati Indi in poematibus ſuis illi quoque invocationem ſuam, ſeu laudis encomia initio lucubrationum ſuarum dirigunt, & in libro *Sambhavam* ſcarabaeus iſte lucidus ſemper ad heſychaſtarum aſceteria, circa contemplatorum ſedes, id eſt circa planetas volitans inducitur, atque alis ſuis planetas, ſeu contemplatores illuſtrans, atque illuminans exhibetur. Corvi animas defunctorum repraeſentant, quare familiare & ſacrum munus eſt ipſis quotidie oryzam coctam ad edendum proiicere, idque in memoriam animarum, quae mortalia corpora exuerunt. Piſcem & aprum, in quos Vishnu incarnatus fuiſſe fingitur, rupibus ſubterraneis templi Mávalipuram in ora Coromandelica inſculptos vidi, ſed his cultum aliquem ab Indis exhiberi numquam vidi. Haec igitur animalia ſacra ſunt, & varia ſymbola Indici cultus, quae quidem D. de Paw, aliique exponere & illuſtrare conati ſunt, ſed ea illuſtrando maioribus tenebris obvolverunt. Nos, qui ex ſententia, libris, opinionibus hodiedum in India vigentibus, denique ex hodierna rerum Indicarum praxi haec deſcripſimus, ſupervacaneum eſſe iudicamus veterum auctorum teſtimoniis argumentum noſtrum confirmare, ideo cumprimis, quia arctiſſimis limitibus huius opuſculi adſtricti tenemur.

EX

EX PRAEMISSIS CONSECTARIA

Indi soli, lunae & planetis sacrificant, *vide huius opusculi p.4. 5. & seq.* Indi ignem adorant, eique litant, *vide pag.9. & seq.* Indi lunae seu deae Káli vel Bhagavadi victimas humanas & animalia immolant, *pag.14. & seq.* Indi malorum geniorum exsistentiam ab astris deducunt, atque stellas mentibus praeditas esse autumant, *pag.25. & seq.* Indi lingam solis generantis symbolum ponunt, lunae vero yoni seu matricem, atque haec generationis instrumenta & emblemata ipsi colunt, *pag.28. & seq.* Indi in honorem solis se lavant, *pag.43.* Indi instituta sua philosophica & magistros suos a sole & planetis deducunt, & siderum errantium motum ac vitam imitantur, *pag.57.* Indi genesim suam soli, lunae, planetisque adscribunt, *pag.62. & seq.* Indi reges suos a sole & luna deducunt, *pag.70.* Indi soli producendi, conservandi, & destruendi virtutes attribuunt, & primam per terram, secundam per aquam, tertiam per ignem repraesentant, *p.74. 79.85.* Indi lunae duos effectus, seu actionem generandi & destruendi adscribunt, & biformem exhibent, *pag.99. & seq* Indi destructionem mundi per aquam & ignem adstruunt, *pag.114.* Indi Bacchum solem esse docent, atque hunc ipsum diurnum & nocturnum., vitae & mortis dominum constituunt & colunt, *pag.119.135. & seq.* Indi Budham Mercurium planetam esse docent, eique VI. scientias attribuunt. *Vide dissertationem de Budha.* Indi deum Ianum seu Gannavadi, Subrahmanya seu Herculem, Hanuman seu Panem, Káma seu Cupidinem a sole, luna, & stellis deducunt, *vide haec suo loco digesta.* Indi animalia aliqua soli, lunae, & planetis sacra esse putant, et ea venerantur, *ergo prima religio Indorum sabaismus seu militiae caelestis cultus fuit, antiquissima est, ac idololatria eorum ab astronomia potissimum descendit.* Verissimum proinde est hoc, quod S. Scriptura docet (1), nem-

(1) Iob. cap.31.v.26. *Si vidi solem cum fulgeret, & lunam incedentem clare: Et laetatum est in abscondito cor meum, & osculatus sum manum meam ore meo, quae est iniquitas maxima & negatio contra Deum altissimum.* 4. Reg. cap.21. v.2. *Fecit malum* (Manasses) *in conspectu Domini, iuxta idola gentium, quas delevit Dominus a facie Israel, conversusque est, & aedi-*

nempe quod ante Moſis tempus pleraeque gentes ſolem, lunam, ceteroſque planetas coluerint, & quia Moſes Hebraeos praeprimis ab Aegyptiaca ſuperſtitione, cultu & idololatria avocabat, etiam haec in ſua origine ſabaiſmus erat, atque in cultu aſtrorum, in aſtronomia maior ipſius pars conſiſtebat. Diog. Laert. edit. Rom. anno 1594. pag. 3: *Aegyptii dicunt deos eſſe ſolem ac lunam, quorum ille quidem Oſiris, haec vero Iſis vocetur*. Et infra: *Leges Aegyptii de iuſtitia inſtituerunt, quas ad Mercurium* (Herma, Dherma Budh, vel Touth) *retulerunt auctorem*. Ita Indi, Tibetani, Peguani, Siamenſes, Sinenſes, Iaponenſes. Laert. lib. 8. pag. 114. *Pythagoras etiam Chaldaeos, magoſque adiit*. Clemens Alex. addit: *Gallos* (Aegyptios) *&* *Brahmanes*. De Pythagora vero idem dicit Laertius lib. 8. pag. 220: *Solem & lunam & reliqua aſtra deos eſſe docuit* (Pythagoras), *etenim in ipſis calor, qui vitae fons eſt, exſuperat; lunam vero a ſole illuminari*. Herodotus in Euterpe: *Boves mares eoſdemque mundos, ac vitulos univerſi Aegyptii immolant* (ut olim Indi) *feminas* (boves) *eis immolare non licet, utpote Iſidi* (dominae) *conſecratas*. *Boves feminas omnes itidem Aegyptii venerantur ex omnibus pecudibus longe plurimum*, nempe ut Indi. Et infra: *Non eoſdem deos peraeque colunt praeter Iſidem & Oſirim, quem Bacchum* (obſerva bene) *eſſe aiunt. Vocatur autem & hircus & Pan aegyptiace Mendes* (ſamſcrdamice മെണ്ടഃ menda *hircus ſubruber*). *Aliis diis immolare ſues ſus Aegyptiis non eſt, praeterquam lunae tantum & Libero. Quin & alium diem feſtum Baccho agunt fere per omnia Graeco feſto ſimilem, ſed loco phallorum, id eſt ficulneorum veretrorum a collo pendentium, ſunt ab eis excogitatae ſtatuae cubitales e nervis compactae*. Indi & phallos ex collo geſtant, & in Bacchicis ſacris ſtatuas iſtas circumferunt. De phallo hoc Aegyptio, de Oſiride ſeu ſole, Iſide ſeu luna, de Oſiridis tribus oculis, de loto, de peplo Iſidis

& aedificavit excelsa, quae dissipaverat Ezechias pater eius, & erexit aras Baal, & fecit lucos sicut fecerat Achab rex Israel, & adoravit omnem militiam caeli, & coluit eam. Traduxit filium suum per ignem, & ariolatus est, & observavit auguria & fecit pythones, & aruspices multiplicavit; Hic cultus adhuc anno 698. ante Chriſt. nat. obtinebat, multo proinde frequentiorem antea fuiſſe cenſendum eſt. Vide 3. *Reg. cap.* 15. 2. Par. c. 33. Ier. c. 19. 4. Reg. c. 17.

dis, denique de triangulo (1) multa tradit Plutarchus *libro de Iside*, quem consule. De sabaismo veterum Persarum vide Thomae Hyde *historiam Persarum*, *Parthorum*, *&* *Medorum*; *Oxonii anno* 1760. *pag*.3.4.5.13.23. ubi veteres Persas sabios, seu cultores planetarum, atque etiam idololatras fuisse ostendit. Quamvis igitur sive apud Indos, sive apud Persas, sive apud Aegyptios aliqua localia religionis capita ipsis illis terris peculiariter affixa, & a patrio solo desumpta exstarent, primus tamen ille communis & antiquissimus fons religiosi cultus ipsa astronomia fuit, & observatio siderum, a quibus deinde idololatriam suam deduxerunt. Etenim si religio harum gentium ab astronomia non descendit, & ipsis in suo fonte & origine communis non fuit, qui fieri potuit, ut tot gentes inter se disiunctae & longinquae unum eumdemque Budham in tot orbis partibus adorent? Qui fieri potuit, ut bovis vel Apidis cultus unus & idem in India, in Aegypto, in Iaponia obtineret, & Mitra Persicus pariter bove veheretur? Qui fieri potuit, ut vacca Aegyptiis, Indis & Hebraeis fuerit sacra, & hodiedum sit Indis cultus religiosi obiectum? Quonam pacto, qua rerum & gentium communicatione, quibus bellis accidere potuit, ut Mendes hircus Aegyptiis & Menda hircus rufus Indis nomine & omine sit cognitus, unus denique & idem Manu, Menu, Menes, vel Mannus rex Aegyptiis, Indis, & extremis Scandinavianis primus sit gentis conditor et institutor, si hic idem Manu Noach non est, quem ut liber Bhagavadam tradit (2), Vishnu a diluvio universali liberavit? Qui fieri potuit, ut Scanda, vel ut alii corrupte scribunt

D d Sanda

(1) Triangulum istum minus recte explicasse videtur Plutarchus, dum unum latus Osirim, aliud latus Isidem, tertium Orum significare dixit in libro *de Iside*. Mihi multo probabilius esse videtur, tria haec latera tres solis virtutes indicare, generatricem, conservatricem, destructricem, per quas omnia nascuntur, conservantur, & corrumpuntur, ut iterum renascantur, atque hoc modo triangulus ille verum omnis vitae est symbolum, id quod Brahmanes dicunt. Hinc triangulo apud Tibetanos, Indos & Sinenses successit tripus cum lingam vel cono eidem insidente, & hic tripus cum sacro cono *thurma* dicto, hodiedum a Tibetanis Lahis in solemni pompa vehitur, de quo vide in Alphab. Tib *p*.212., *&* *tabulam quae eam exhibet*.

(2) Vide grammaticam Samscrdamicam *pag*.173. *& seq.* item huius opusculi *pag*.6 .69. Asiatick researches *tom*.1. *pag*.244. De diluvio universali quod praleyam seu Vellapraleyam id est *destructionem mundi per aquas* Indi vocant, vide Amarasinha *sect*.1.*Sorggavarggam*.

Sanda vel Secander Indis, Persis, & Seandinavianis commune numen sit, & unus Hercules, qui tot terras pervasit? Qui fieri potuit, ut Gannavadi vel Ianus apud Indos numerorum deus sit, et claviger, si hic idem Ianus ab astronomia non descendit, et Romano ac Graeco Iano anterior non est? Qui fieri potuit ut phalli cultus Indos, Tibetanos, Aegyptios, Graecos, Hebraeos inficeret, si hic idem phallus in sua prima symbolica institutione solis virtutem generatricem non repraesentabat, aut si de repraesentatione et significatione huius symboli illae gentes in prima sua origine non conveniebant? Qui fieri potuit ut lotos Indis, Tibetanis, Aegyptiis, et Iaponensibus sit sacra, si hoc idem symbolum ex rerum natura in ipsa symbolici cultus origine desumptum, et ab uno fonte deductum non fuit? Qui fieri potuit, ut Mitra Romanis, Graecis, Aegyptiis, Persis, et Indis unum sit numen, si Mitra sol non est, primus et antiquissimus deorum? Qui fieri potuit ut mundus apud Aegyptios et Indos ex ovo prodeat, si de hoc eodem vitae symbolo inter primos illarum gentium institutores, aut astronomos nulla conventio, aut communicatio intercessit? An haec omnia, et centena alia ubique terrarum a Baccho fuere instituta, docta et inserta? an a Sesostri, aut a Scythis invecta? Sed Bacchus sol est, et Sesostris quidem et Scythae varias terras et gentes pervadere poterant, unitatem hanc et conformitatem stabilire non poterant. An Alexander ideo ex Graecia in Indias venit, ut Brahmanes religionem doceret, aut diis symbola poneret, an non potius, ut nominis gloriam stabiliret, Indicas arcas excuteret, et spoliis onustus rediret? An non potius pastorali et astronomico otio haec invecta et stabilita fuisse dicendum est, dum in tanta rerum luce apertissime videmus, omnis fere idololatriae basim astronomiam, et rerum naturalium observationem esse, atque haec ipsa dogmata, haec ipsa instituta Sesostris, et Scytharum expeditione, quamvis utramque veram esse supponas, antiquiora esse? Profecto Simplicius *lib. de caelo* litteris prodidit, observationes Chaldaeorum astronomicas Babylone a Calisthene ad Aristotelem missas fuisse, et hae communi scriptorum calculo et suffragio ad annum circiter 2230. ante Christum natum referuntur. Paullo ante hoc tempus Noach floruit,

floruit, qui certe idem et unus eſt cum Manu, Menu vel Menes Aegyptio et Indico, quem libri Indici a diluvio liberatum fuiſſe prodiderunt. Ad hoc circiter tempus coincidit vita paſtoralis populorum, aſtronomicis obſervationibus apta. Circa hoc tempus Hyſci ſeu reges paſtores ex Arabia irrumpentes Memphim ceperunt, et imperium Aegyptium fundarunt. Circa hoc tempus monarchia Aſſyriorum ſtabiliri coepit, a qua Brahmanes defeciſſe, et in Indiam penetraſſe videntur ex eo, quod in libris ipſorum identidem recurrant bella inter bonos et malos titanes vel gigantes terreſtres habita, quos ipſi *Aſſurer* vocant, legis et religionis inimicos, quos certe ſub illo involucro Aſſyrios populos haberi, ego ſaepe ſuſpicabar. Circa hoc tempus ſabaiſmum ubique obtinuiſſe Iobi liber indicat, et de ſolo inter gentes aſtrorum cultu loquitur. Circa hoc tempus apud Aegyptios et Indos diſtinctio totius gentis in quatuor claſſes vel tribus incepit; nam Indici libri eam Manu regi adſcribunt, et a Noach derivant. Adde his, aetates Indicas in quatuor diſpertiri, et primam quidem കൃതയുഗം krdayugam, vel ſatyayugam ſeu *veritatis & iuſtitiae aetatem* uſque ad diluvium perduraſſe, ſecundam ദ്വിതിയയുഗം dvidiayugam dictam, a diluvio ſeu prima incarnatione Vishnu in piſcem incepiſſe, tertiam ത്രേതയുഗം tredayugam ſeu *aetatem cupream* triginta annis poſt mortem dei Krshnae, quae ad annum circiter 1000. ante Chriſtum natum reiicienda eſt, finiviſſe, ac circa id tempus കലിയുഗം kaliyugam ſeu aetatem ferream incepiſſe, Indos aſſerere (1).

(1) De primo Athenienſium rege Pandione, eiuſque ſucceſſoribus *vide p.*218. *tom.*8. *operum S. Hieronymi Venetiis anno* 1769. Ibidem S. Hieronymus regnum primi Pandionis ad annum 280. poſt natum Abraham conſtituit, circa tempus, quo apud Iudaeos pontificatum ſuſcepit Phines. Pag.210. *eiusdem operis* Nyſa urbs Indica a Diony ſo anno 250. poſt natum Abraham condita fuiſſe fertur. Quodcumque chronologiae ſyſtema aſſumatur, id ſemper meminiſſe oportet, Indicos Pandavas probabiliter Graecis anſam dediſſe reges Pandiones in regum Athenienſium catalogum aſſumendi; nam & Dionyſi res geſtas in India ad illud tempus Graeci referunt. Epocha ergo ultimi regis Graeci Pandion, etiam

Quamvis vero certa epocha harum aetatum ſtabiliri nequeat, attamen evidens eſt illa; quam Indi ad diluvium referunt, ac ab ea primordia inſtitutionis ſuae deducunt. Ad hanc igitur epocham aſtronomia Indica & inſtitutiones civiles ex opinione Indorum referendae ſunt, non autem ultra hoc tempus, quod ſomniat D. Bailly, qui tempus Indicum divinum & humanum confundit, annos geniorum & hominum non diſtinguit, & Indis antiquitatem affingit, quam nec ipſa Indorum hiſtoria patitur. Vide noſtras animadverſiones in librum Bhágavadam *pag.* 173. *& ſeq.* in grammatica Samſcrdamica, & Waltheri Miſſionarii Dani *doctrinam Indicam de tempore pag.* 180. *&* 181. ad calcem hiſtoriae regni Bactriani a Bayero editae. Conſule etiam Sonnerat *tom.* 2. *cap.* XI. *pag.* 176. *ſyſteme des Indiens ſur la durée du monde & ſes differens ages*; in quo capitulo haec omnia uberius pertractat, atque exorbitantem illum Indicum annorum calculum cum reliquarum gentium annorum cyclo componere ſtudet.

Haec igitur omnia aperte palamque evincunt, Indos in praecipuis religionis ſuae capitibus ac inſtitutis cum reliquis antiquis gentibus convenire, cum iis ex uno ſtipite deſcendere, primam eorum religionem ſabaiſmum ac idololatriam fuiſſe, neque veram & hiſtoricam eorum originis epocham ultra diluvii tempus reiici poſſe. Pellantur ergo D. Bailly ineptiae philoſophicae pene aniles, & temeraria imbecillitas, quae ſolis hebetibus & inexercitatis imponere poteſt. *Malo indiſertam prudentiam, quam ſtultitiam loquacem*, aiebat Cicero, & haec vitanda, illaque amplectenda eſt omnibus illis, qui vere de exteris & longinquis gentibus ſinceras notitias perquirunt. Sed argumento noſtro non parva vis & valor accreſcet, ſi admittas primigenia haec gentium religionis capita, opiniones & inſtituta, ipſa illarum gentium communicatione & philoſophiae ſtudio conſervata & aucta fuiſſe. Aegyptus enim ſuos habuit ſacerdotes, Graecia ſuos philoſophos, & India ſuos Brahmanes, quorum ſcholam iam dudum antea ſtabili-

pro Indicis Pandavis ſtatui debet, atque 30. annis poſt bellum Indicum Pandavarum confectum, & mortem Krshnae, quartae aetatis ferreae Indicae hiſtoricae ibitium ſtatuendum eſt. Confer etiam praefationem Stephani Fourmont ad tom. 1. libri: *Reflexions critiques &c.* pag. VI. & ſeq. *remarques generales ſur le charactere des chronologiſtes*.

bilitam invenit Pythagoras, & post eum Alexander magnus. Vide huius opusc. *pag* 49. *&* 58., & de communicatione gentium *p.* 51. Quia vero non Indi ad Graecos, & Aegyptios accedebant, sed vice versa, ac multa vocabula Indica Samscerdamica apud Aegyptios & Graecos reperiuntur, sane non levis est coniecturae locus, multa quoque religionis & philosophiae placita ex India in Aegyptum & Graeciam perlata fuisse. Emigrationis Indorum ex sedibus suis nullus vetus meminit auctor; quin Plinius, Strabo, Arrianus & Diodorus Sic. *bibl. lib.*2. Indos emigrasse apertissime negant. Unde aiunt Calcuttenses Angli in libro *Asiatick researches* tom.1.pag.271. *It seems more probable, that they* (Aegyptii sacerdotes) *visited the Brahmans of India, as the sages of Greece visited them, rather to acquire, than to impart Knowledge; nor is it likely, that the self sufficient Brahmans Would have received them as their preceptors*. Unde ait Strabo: *Apollodorus quidem Parthicarum rerum conscriptor, cum mentionem de Graecis facit, qui Bactrianam ceperunt, ac de Syriacis regibus, a Seleuco Nicatore praefectis, refert eos cum admodum aucti essent Indiam invasisse*. Strabo lib.15. *Praeterea mercatores qui per Nilum & Arabicum sinum ex Aegypto in Indiam navigant, pari admodum in Gangem usque perveniunt*. Strabo lib.15. *Indi prope gentium soli numquam emigraverunt finibus suis.* Plinius *hist. nat.*lib.6.c.17. Et postea: *Secuta aetas propiorem cursum tutioremque iudicavit, si ab eodem promontorio* (Syagro Arabiae promontorio) *Zizerum amnem portum Indiae peteret, diuque ita navigatum est, donec compendia invenit mercator, lucroque India admota est. Nec pigebit totum cursum ab Aegypto exponere &c.* Plinius cap.23. Et infra: *Ex India navigant* (nempe redeundo) *mense Aegyptio tybi incipiente* (decembri), *ita evenit ut eodem anno remeent* (prout hodiedum remeant Arabes in oram Malabaricam). *Navigant autem ex India vento vulturno, & cum intravere rubrum mare africo vel austro*. Et Arrianus: *Deinde Sinthus fluvius* (unde corruptum Indus) *maris rubri* (oceani Indici) *fluviorum maximus copiosissima aquarum vi in mare se se exonerans. Septem sunt istius fluminis ostia, sed exilia admodum atque palustria ita ut non sint navigabilia excepto medio, in quo etiam maritimum est emporium barbaricum, cui opposita est insula, & a ter-*

& a tergo metropolis Scythiae mediterranea Minnagra nominata (en ergo Scythiam a veteribus intra Indum fluvium collocatam quod bene observet D. d'Hancarville). *Parthorum est subiecta Imperio, qui assidue mutuo se se inde expellunt. Naves* (Aegyptiae, & Arabicae de quibus toto libro loquitur) *diversis locis barbarici emporii subeunt &c.* Et infra in eodem Periplo : *Ab his partibus* (a Bactriana ad Indum sita) *Alexander profectus ad Gangem usque penetravit relicta Limyrica & Australi Indiae ora. Quamobrem ad haec usque tempora in Barygazis* (oppidum Baroche est hodiedum in sinu Cambayae exsistens, de quo vide dissertationem D. Wilford pag. 369. in *Asiatick researches*) *antiquae drachmae reperiuntur Graecis sculptae litteris cum insignibus Apollodori & Menandri, qui post Alexandri obitum ibi rerum fuerunt potiti. In emporium illud* (Baroche) *maxima ex parte deportatur vinum Italicum, Laodicenum, & Arabicum, aes, stannum, plumbum . . . exportatur* (ab Aegyptiis & Arabibus) *ex iisdem locis nardus, costus, bdellium, ebur, onychini lapides, sericum, molochinum, filum, piper longum. In hoc autem emporium ex Aegypto navigatur mense iulio qui est epiphi.* Idem Arrianus *in Periplo*. Et infra naves Aegyptias per oram Malabaricam & promontorium Comorinum usque ad Gangem uno quasi filo deducit, quod ibi vide. Nullum ergo dubium est de communicatione Aegyptiorum & Graecorum post Alexandri magni tempora. De temporibus quae Alexandrum praecesserunt,vide Herodotum *lib.3.& 4.*, librum Esther *lib.1.cap.8.*, S. Ambrosium *edit. Rom. tom.5. de moribus Brahmanorum*, Dodwell *in Arriani Periplum*, Schmit *dissertationem de colonia Aegyptiaca in Indiam deducta*, Fourmont *Reflexions critiques sur l'histoire des anciens peuples tom.2.*, ubi tamen alucinari videtur, quod Colchidem & Phasim ad Tigrim fluvium collocet, cum mihi certum videatur, Colchidem antiquissimum oppidum Coleci vel Colechi esse ad promontorium Comorinum situm, in quod, ut ex Arriano patet, ex Phasi, id est a Gange, merces Indicae inferebantur, & iis nautis Phoenicibus ac Aegyptiis venumibant, qui fragilibus navigiis promontorium Comorinum ob acerbos & magnos maris fluctus transmeare, atque ad Gangem accedere nequibant. Haec proinde omnia satis indicant, inter veteres illas

illas gentes communicationem intercessisse, atque valde probabile esse, quod in pluribus locis innuimus, Aegyptios nempe, Graecos & Persas aliqua religionis & philosophiae capita, instituta, & opiniones ab Indis accepisse. Pro argutis & acriter intelligentibus haec pauca digessimus, loquaciter litigiosos non curamus.

CULTUS CIVILIS

നാലുവൎണ്ണം

NALEVARNNAM

TAB. XXVIII.

QUATUOR TRIBUS

ബ്രാഹ്മണൎ BRAHMANES

Quemadmodum Indi pleraque religionis suae capita ab astronomia deducunt, ita quoque nonnulla civilis vitae instituta apud eos ex philosophiae & astronomiae principiis dimanasse videntur. Solem, lunam, planetas, stellas divinis animatas esse mentibus tota credidit antiquitas, de qua re confer Platonem *in Timaeo*, & Ciceronem *de nat. deor.* Inde certe etiam vetus profluxit Indorum error, ut reges suos ex sole & luna progenitos crederent, & hoc ipsum omnibus suis litteris, monumentis et libris commendarent. Quare apud ipsos duae regum statuuntur classes, nempe സൂൎയ്യവംശം Sùryavamsham seu *classis regum ex sole progenita*, & സോമവംശം Sómavamsham, *progenies regum ex luna orta*. Vide de his primum versum libri eorum sacri *Bhágavadam* inscripti (1). Plinius *hist. nat.* lib.6.c.17. ait: *Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum reges eorum* (Indo-

(1) Vide huius opusculi *pag.*70., & in grammatica Samscrdamica textum originalem libri Bhágavadam *pag.*171. *stropham* 1.

(Indorum) *centum quinquaginta tres , annis sex mille quadringentis duobus* . Arrianus *hist. Ind.* lib.1. cap.1. pag.323. edit. Gronovii: *A Baccho reges numerabant* (Indi) *centum quinquaginta tres , annos vero sex mille quadringentos & duos* . Et paullo supra : *Discedens ex India Liber Spartembam unum ex amicis regem Indis praeficit , quo mortuo ad Budyam eius filium regnum transiit* . Libero ergo patri Graeci scriptores ex opinione vulgi Indici initia regni , & institutionis civilis Indicae passim adscribunt . Iam autem cum Bacchus seu Liber pater , Shiva seu Sebesius, sol sit, id quod nos invictis argumentis supra demonstravimus (1), quis neget Indos populari fama reges suos a caelesti mundo deduxisse ? Deinde admirabile est etiam illud, quod Arrianus dicit, *Indis a Baccho Budyam filium suum regni successorem datum fuisse* . Budya (corruptum a Budha) an alius esse potest a Mercurio seu Dherma rege & astronomico numine , quod Indis , Tibetanis , et Aegytiis leges et scientias dicitur tradidisse ? Shriràma , Bacchus iunior ex vulgari Indorum opinione atque Graecorum auctoritate Indiam domuisse , leges et iura dictasse , Indicas terras distribuisse, arationem docuisse, populum civili cultu perpolivisse creditur . Hic vero ipse Shriràma ex stella Ròhini natus fuisse perhibetur in libro Bhagavadam *stropha* 8., quam vide in grammatica Samscrdamica *pag.*183. Ipsa instituta philosophica Samanaeorum quid aliud sunt , quam fervidae Indorum imaginationis partus , qui ab astronomia et philosophia descendit , cum sub symbolo solis, lunae et planetarum Deum ens supremum meditari, & adorare se dicant , soli litent , solis generantis emblema lingam collo aut brachio appensum portent ; virtutem denique solis creatricem , conservatricem , et destructricem sub symbolo terrae, aquae et ignis publico cultu profiteantur et adorent ? Hi ipsi Samanaei , hesychastae , silentiarii seu Muni , contemplatores , et regibus a consilio sunt, quia et in caelesti mundo sol et luna dii et re-

(1) Vide huius opusculi dissertationem: *an Brahmanica religio a Scythis descendat* , item articulum *Shriràma* inscriptum , item de Sebesio vel Sebasio grammaticam Samscrdamicam *pag* 28. *& seq.* Macrobium *lib.*1. *Saturn. toto cap. decimo octavo* . Plutarchum *in Iside* , Herodotum *in Euterpe* . Item Baccum iuniorem affabre in aes incisum in opere inscripto : *Pitture antiche di Ercolano tom.*3. *tab.*37.

et reges; contemplatores autem et eorum consiliarii sunt reliqui planetae, qui illos in caeli latifundio circumstant, considerant, in silentio adorant, eis obsequuntur, consilio suo et lumine prospiciunt, et vicissim luce et maiestate illorum replentur. Haec certe, nec alia fuere Indici religiosi et civilis cultus principia, eaque naturalia, simplicia, ab astronomia deducta, per quam terrestris mundus instar caelestis mundi systema coordinatus, distinctus, et perpolitus fuit. Adde his ingentem regum, philosophorum, municipiorum, quin et infinitarum popularium personarum copiam, quae omnes solis et lunae nominibus in libro Amarasinha descriptis, et a nobis allatis, insigniuntur, atque ab astris hodiedum vocantur (1), id quod aperte palamque confirmat sententiam, quam supra *pag.*73. ex Petro Errico attulimus, nempe primi illius & remotissimi aevi patres ac gentes nomina sua & facta astris adscripsisse. Atque hinc certe exorta fuit in veteri historia ea rerum & personarum confusio, cum plures res aut personae in una eademque regione, aut urbe, uno eodemque nomine insignirentur, ars graphica abesset, neque appellativis nominibus omnia palam distinguerentur. Hinc ergo evenisse credendum est, ut plures inveniantur Mitrae, plures Bacchi, plures Budhae, plures Hercules, plures Manu, plures Párvadi, Laekshmi, Iunones, Veneres &c. uni alterive terrae propriae & affixae. In hac tanta rerum & personarum confusione, una tamen certa, constans, & universalis inter Brahmanes persistit traditio, multis etiam eorum libris firmata, nempe non

E e soli,

(1) Hodiedum in Indiis viris familiaria nomina sunt haec: *Mitra*, *Mahádéva*, *Krshna*, *Ráma*, *Gòvinda*, *Kumàra*, *Ciangra*, *Subramanya*, *Késhava*, *Màrtanda*, quae quidem nomina, ut ex explicatione horum epithetorum supra a nobis allata patet, ad solem & astra referri iam vides. Ita pariter multa nomina feminarum ad lunam referuntur: *Kàli*, *Pàrvadi*, *Shakti*, *Ishvarì*, *Kòmari*, *Mahéshvari*, alia vero ad tellurem seu telluris dominam, ut *Laekshmi*, *Shrì*, *Ramà*, *Vaishnavì*, *Umà &c.* Ita non minus nomina regum, urbium & templorum Indicorum a sole, aut a luna desumuntur: Ciandracòtta *lunae urbs*, a quo vocabulo Strabo corrupte scribit rex Sandracottus, loco *rex urbis Ciandra*. Rágia Mitra *rex Mitra seu sol*, quod D. de l'Ile pariter corrupte scribit: *Ràja Mirda*. Rágia Ráma, quod iterum corruptum fuit in Raia Ranas. Denique hodiedum in Indiis exsistentia Rámishváram, *Ràmae domini* (Bacchi iunioris) *templum*. Rámaburam *Ràmae urbs*, Krshnaburam *Krshnae dei urbs*.

soli, non lunae, non planetis cultum civilem & instituta gentis politica adscribenda esse, sed Manu regi gentis Indicae conditori, quem ob sua bona opera Vishnu ab universali diluvio liberavit (1). Hic ergo Manu, sive antidiluvianum illud sit, sive post diluvium ab ipsomet ex observatione astrorum deductum, systema istud civile genti tradidit, & terrae incolas in quatuor classes dispertitus est, in sacerdotes, in reges, in agricolas, in artium mechanicarum professores. Manu rex eiusque descendentes Indi Brahmanes insigne illud nostri aevi commentum, quo omnes homines aequales esse perhibentur, ignorarunt. Sed an a vero aberrarunt? An institutio harum quatuor tribuum cum legibus naturae pugnat? An iniqua res diis altare erigere & sacerdotes consecrare, populo regem praeficere, agros colere, militiae pro defendenda patria nomen dare, unam classem obsequi, alteram vero praeesse? Quod si natura nos omnes aequales esse vult, ede quaeso, cur nos omnes similes esse non vult? Cur uni venustatem, alteri tribuit faciem indecoram, uni vires corporis, alteri minutum, anxium & solicitum animum, ac debile corpus, uni mentem & sagacitatem, alteri hebetudinem, uni cor generosum & benignum, alteri crudele & inhumanum, uni

(1) Diluvium universale de quo saepe disseruimus in vocabulario Brahmanico *sect.1. Sorggavarggam* ita describitur: *Praleyam*, destructio universalis. *Vellapraleyam*, destructio universalis per aquã. *Kalpânda* firmitatis, iustitiae, moralitatis finis, *Kshaeya* eversio totalis. *Samvarta* destructio universalis, omnium rerum terrestrium eversio. In celebri poemate *Bhishmaparvam* dicto conatus malorum geniorum, quibus mundum praecipitem agere, & submergere volebant, viva & aperta narratione describuntur, atque illi terram totam submersissent, nisi ad preces bonorum geniorum Vishnu in piscem, deinde in testudinem incarnatus fuisset, ut Manu vel Menu regem Satyavrta, id est *boni operatorem* cum octo personis ab universali destructione ista liberasset, ac periclitantem mundum ex aquis sustulisset. Ipse Vishnu deus in Krshna regem hominem incarnatus narrat, avos suos Kauravas a diluvio liberatos fuisse, atque unum avorum suorum corpus se assumpsisse, ut pro Pandavis pugnaret. Vide *quintam & sextam stropham libri originalis sacri Bhâgavadam in grammatica Samscrdamica p.172. & seq.*, vide etiam de Manu rege per Vishnu deum a diluvio liberato ex eodem libro Bhâgavadam apud Anglos Calcuttenses in libro *Asiatick researches tom.1. pag.230. & seq* Eadem traduntur in libro Indico *Sambhavam* inscripto. Ergo Indi diluvium universale agnoscunt, Manu regem gentis Indicae conditorem ab illo ereptum fuisse credunt, historiae suae principium atque argenteam suam aetatem ad epocham diluvii constituunt, & inde leges & instituta sua deducunt.

uni animum tranquillum & pacatum, alteri ardentem & ad quaevis ſcelera proclivem, uni ignem, alteri phlegma, uni morbum, alteri incolumitatem, uni corporis labem, alteri ab omni mendo immunitatem? Haec ſapientes noſtri ex philoſophiae ſuae principiis reſolvant, ſapientiſſimis ſuis lucubrationibus perfectam aequalitatem reſtituant, paſſiones omnes amoveant, veteres deos ſupprimant, novos fingant, ſe ipſos impeccabiles efficiant, ſimulacra ſua altaribus imponant, principiis ſuis totum mundum tranquillum, pacatumque reddant, malum omne phyſicum & morale a ſe & aliis excludant, atque tunc naturam ab ipſis correctam fuiſſe, hanc in hominis formatione peccaſſe, aequalitatem perfectam induci poſſe, Aegyptios, Hebraeos, Indos, Tibetanos, Sinenſes & omnium gentium loquaciſſimos Europaeos, qui & ipſi diſtinctionem tribuum in ſinu ſuo conſervant, in primis civilium ſuarum inſtitutionum principiis longe a vero, iuſtoque aberraſſe, palam profitebor.

Partitionem gentis Indicae in varias claſſes tradit Diod. Sic. *lib.2. biblioth.*, Strabo *lib.15. geograph.*, Porphyrius *lib.4. de abſtinentia*, P. Conſtantinus ab Aſculo *in cod. manuſcript. ad fig. 73. & ſeq.* (1) R.P. Norbertus, & R. P. Brito *in cod. manuſcr.*, R. P. Ildephonſus *in cod. manuſcr. num.20.*, Niebuhr *tom.2. pag.17.*, & Sonnerat *tom.1. pag.64. 74. edit. in 4.* Omnes iſti pro maiori minorive ſua Indicarum rerum peritia magis minuſve recte tribuum Indicarum inſtituta explicant, aut intricant, lucem afferunt, aut maioribus tenebris involvunt. Nos Indicae gentis genera & claſſes ex ipſo Brahmanico libro Amaraſinha afferemus, ubi *ſect. Brahmavarggam* ita ſignantur: ബ്രാഹ്മണ് Brahmana, ക്ഷത്രിയ് Kshetria, വൈശ്യ് Veyshya, ശൂദ്ര് Shùdra. Prima tribus ſacerdotalis, ſecunda regalis, tertia agricolarum, quarta mechanicas artes exercentium hominum eſt. Quatuor itaque tantum ſunt principales tribus, ſed hae ſubdividuntur, atque pro ratione officiorum civilium uſque in 88. claſſes hominum diſpeſcuntur. Quatuor illae, leges, mores, conſuetudines & ſingula-

(1) Vide cumprimis pag.216. & ſeq. *riſtretta notizia delle caste*, ubi etiam multa de partitione gentis Tibetanae & inſtituto Laharum reperies.

gularia ſua inſtituta habent, quae ſequuntur, ſectatores eorum ex una in aliam tribum migrare, aut transferri nequeunt, inter ſe matrimonia inire prohibentur, tribui ſuae & officio adhaerere tenentur. Omnibus ſimul ſumptis commune, ac familiare eſt, Deum ens ſupremum agnoſcere & confiteri, eum ipſum ſub ſymbolo ſolis, ignis, & aquae adorare, virtuti praemium ſperare, peccati vindictam timere, id eſt Shivae vel Vishnu dei gloriam concupiſcere, Shivae dei mortuorum iudicis, & inferni praeſidis metu affici, tranſmigrationem animarum ex uno corpore in aliud credere & admittere, vaccam venerari, regibus obſequi, Brahmanes magni pendere, magiſtros ſingulari affectu & devotione colere, corporis lotionibus, precibus, ieiuniis peccata expiare, malos genios timere, pauperibus ſuae tribus peculio & elemoſynis ſuccurrere, hoſpites & peregrinos ſuae tribus benigne excipere, eiſque humanitatis & caritatis officia perquam liberaliter impendere, denique cum alterius tribus feminis nullatenus permiſceri.

Brahmanes a gente & regno alii ſunt Nepalenſes Tibeto proximi, alii Gauri ſeu Gangaridae vel Bengalini, qui ad Gangem habitant, alii Sindhuvitae, corrupte Hindus dicti, ſeu ii, qui Indi amnis accolae ſunt, alii Talingi, alii Mogolitani, ſeu ad urbem Agram degentes, alii Maráſtae, alii Carnatenſes, alii Canarini, alii Tamulici, alii Malabarenſes, alii Mayſſurenſes, alii Madureenſes. Hi omnes ex officio ſuo aut ſunt ſacrificuli, aut ſacri magiſtri *Guru* vel *Asbárya* dicti, aut *Graehaſtae* ſeu uxoribus iuncti, ac rei familiari addicti, aut aſtronomi *Graebasbáſtrî* dicti, aut aſtrologi *Giodisbásbáſtrl* nuncupati.

Quoad ſectas dogmaticas ipſi *prímo* diſtinguuntur in Vishnuvitas വിഷ്ണുഭക്തര് Vishnubhakter dictos, ſeu in eos qui ſingulari cultu deum Vishnu, ſeu aquae principium venerantur. Hi iterum in duas ſcholas diſpeſcuntur, nam alii ſunt തത്വവാദി Tatvavádi Vishnuvitae, ſeu മാധവ Mádhava Vishnuvitae, qui ſemper veritatem, ſeu ens verum, & ſupremum ſub ſymbolo Vishnu colere ſe dicunt, & inde veridici appellantur, tatvam enim eſt veri-

veritas, *& ens verum ac per se exsistens*. Hi etiam Mádhavae vocantur a sectae huius institutore Mádhava dicto. Secunda Vishnuvitarum secta, quae *Rámanáyaguer* inscribitur, a Rámanáyaga institutore suo nomen traxit. Haec Vishnu deum marem feminamque, seu hermaphroditum esse existimat, potentiam activam & passivam uni eidemque principio adscribit. Post obitum praemia & poenas admittit, caelibem vitam agit, uni magistro subest. Hi sectarii certis signis & indiciis in fronte descriptis ab aliis distinguuntur, sed cumprimis yoni femineum, ignis & aquae, caloris & humoris emblema colore flavo aut subrubro in fronte aut pectore depictum gestant.

Secunda secta est Shivenitarum, seu ശിവഭക്തർ Shivabhakter, Shiva deum solem vel ignem adorantium. Huic creationem mundi, omnium rerum principia, virtutem creatricem, conservatricem & destructricem adscribunt, atque aquam seu Vishnu deum non negant, virtutes tamen illas in sole ipso reperiri autumant. His cultus sui coni, obelisci, lingam, matrix, triangulus emblemata sunt. Lunae cornua, solis discum, Shivae dei oculum in media fronte promicantem, pentagonum, lingam, aliaque eiusmodi signa ipsis sancta & divina dicta, in summa fronte aut pectore descripta gerunt. Confer de his signis tu ipse accuratius librum inscriptum: *Risposta alle accuse*, *tom.* 2. *edit. Coloniae anno* 1709., ubi pleraque haec signa affabre in aes incisa exhibentur (1). Flos lotos, buccinum seu concha, & triangulus duplex, seu pentagonum etiam insignia sunt regis Travancoridis, quae ipse in vexillis & annulis gerit, et quorum ectypon apud me exstat. Haec ergo sine dubio solis ex calore & humore gignentis & producentis, seu solis virtutis creatricis, conservatricis & destructricis, quas triangulus repraesentat, signa, emblemata, & symbola sunt, quae omnia a nobis supradicta mirifice confirmant, et nullum amplius incredulitati locum relinquunt.

Tertia Brahmanica secta est eorum, qui സ്മാർത്തർ Smárta vocantur. Vocabulum hoc indicat hominem mente serio inten-

(1) Vide de his signis P. Constantini *Notizie laconiche pag.* 214. Sonnerat *tom.* 1. *pag.* 81. *edit. in* 8., & grammaticam Samscrdamicam *pag.* 46. *& seq.*

tentum, meditatione abreptum, ſemper cogitantem. Huius ſectae inſtitutor eſſe dicitur *Ciangra Guru*. Philoſophi hi deum Vishnu et Shiva unum idemque numen eſſe contendunt, atque virtutem creandi et deſtruendi uni eidemque ſubiecto inhaerere, denique ambas has virtutes a ſe invicem inſeparabiles et indiſtinctas eſſe autumant. Secta ergo iſta manifeſte indicat, ſub ſymbolo ignis et aquae, inter philoſophos Indicos de alia quoque re quaeſtionem fuiſſe, de virtute nempe ſeu potentia creandi, conſervandi et deſtruendi, veri dei attributis, quae uni eidemque ſubiecto, nempe Deo ſupremo enti inhaerere, a ſe invicem inſeparabilia eſſe, denique attributa ſeu virtutes has in Deo ſola mente et cogitatione diſtingui et ſeparari debere dicebant. Verum enim vero, ſi de ſolo ſymbolo ignis et aquae, aut virtute ſolis generatrice et deſtructrice inter philoſophos illos quaeſtio fuiſſet, quomodo ipſi ignem et aquam unam eamdemque rem eſſe, virtutes denique creandi, conſervandi et deſtruendi a ſe invicem inſeparabiles eſſe, affirmare potuiſſent? Reconditum itaque divinae naturae myſterium, interiores et arcanas divinitatis proprietates lumine naturali ſcrutabantur, et quia attingere nequibant, ſectas varias efformabant, et in opiniones contrarias ferebantur.

Hoc quod dicimus, apertiſſime evincitur ex eo, quod quarta ſecta ſit eorum, qui *Páshándiſtae* vocantur, ſeu eorum, qui nihil credunt, dei attributa negant, athei, et ſectarum aliarum adverſatores ſunt. പാഷാണ്ഡം páshánda vocabulum *atheum* ſignificat, ad quam dictionem vocabularium Amaraſinha animadvertit: ദേവവിരുദ്ധസിദ്ധാന്തി dévavirudha ſidhándi *homo Deo contrarius*, *Deo renitens*, *Deum negans*, id quod apertiſſime et planiſſime demonſtrat, philoſophos illos Deum ens ſupremum agnoviſſe, atque ſub involucris illis et ſymbolis de divinis attributis diſputaſſe, denique ex imperfecta idea attributorum, ex varia explicatione et ſententiis, ex eorum ſeparatione, diſtinctione et ignorantia modi, quo enti ſupremo inhaerent, ſectas iſtas varias formatas fuiſſe, hodieque inter eos ſubſiſtere. Terra itaque, aqua, ignis ſeu ſol, ſymbola ſunt, ſed revera ſub his involucris veri Dei potentia creatrix,
con-

conſervatrix ac deſtructrix repraeſentatur et ab illis philoſophis adoratur. Ishvara Dominus eſt, ſeu ens ſupremum, Shakti autem virtus illius, eſt femina conficta, per quam operatur, illi ſolem, huic lunam ſymbolum poſuerunt, virtutem dei procreatricem per Brahma ſeu terram, conſervatricem per Vishnu ſeu aquam, deſtructricem per Shiva ſeu ignem vel ſolem repraeſentarunt. Hanc philoſophiam D. d' Hancarville inter Scythas quaerat, et ſi poteſt inde deducat (1).

Quinta ſecta eſt eorum, qui Shaktiſtae, vel Parashaktiſtae, id eſt ശക്തിഭക്തർ Shaktibhakter vocantur. Hi ശക്തി Shakti deam, naturam ſeu virtutem illam efficacem, qua Deus omnia condidit, ſupremum numen, et cauſſam efficientem terrae, aquae, et ignis, ſeu Brahmae, Vishnu, et Shivae, matrem denique et uxorem horum deorum eſſe dicunt. Unde etiam ab hac dea *Shaktiſtae* vocantur, et eam per triangulum, per yoni ſeu matricem, per lotum, denique per lunam repraeſentant. Inde etiam dimanat, ut duplicem ei formam affingant, creatricis nempe et deſtructricis, id quod nos ſupra in articulo de *Bhaváni* uberius tradidimus.

Sexta ſecta eſt eorum, qui സർവ്വജ്ഞർ Sarvagnia vocantur. Hi omnia ſe ſcire profitentur, ſed nulli ſectae ex relatis adhaerere volunt. Deum ens ſupremum eſſe exiſtimant, ſed mundum caſu et ſine ſpeciali providentia gubernari, denique virtute ſibi olim impreſſa revolvi & ſubſiſtere putant.

Brahmanes Grachaſtae verum & indiſſolubile matrimônium cum una ſola uxore ineunt. Si haec ſterilis eſt, eam coram iudice & magiſtro ſuo repudiant, aliamque ducunt. Filii maſculi le-

(1) In muſeo Borgiano Velitris praeter monumenta aerea & lignea quae iam ſupra illuſtravimus, exſtant icones Indicae originales novem incarnationum dei Vishnu. Ibidem pariter viſitur icon dei Brahmae, dei Ganésha, dei Hanuman ſeu Panis, dei Krshna, deae Káli ſeu Bhaváni, dei Budha, quas quidem omnes iam facile ex iis, quae nos de his deaſtris ſupra attulimus, diſtingues. Omnes hae figurae ſuis numeris ſignantur, atque eas inſpicere ſufficit, ut illas ad huius opuſculi ordinem mythologicum reducere poſſis. Ex eodem muſeo in hac tabula unius Brahmanis ſimulacrum exhibemus. Alia plura quae ibi exſtant, ii qui rerum Indicarum cura & ſtudio afficiuntur, ipſimet inſpicere, & examini ſubiicere poſſunt.

li legitimi in bona patris ſuccedunt, filiae accepta dote a ſucceſſione excluduntur. Nemini Brahmanum ſincere ſuae tribui addicto animatum comedere, aut vinum bibere licet. In Malabaria ſeminudi incedunt, prout hic ex muſeo Borgiano eorum ſimulacrum exhibemus. Regum conſiliarii ſunt, & cauſſarum de religione iudices. Omnes ſupremo ſectae aut tribus ſuae magiſtro parent, dum contra ſtatuta ſua aut tribum delinquunt, a ſecta & tribu expelluntur, extra regnum in exſilium aguntur. Brahmanes ſacrificuli & legis doctores ex templi, cui addicti ſunt, reditibus aluntur. Campi & agri ad ſerendam oryzam praecipuis fanis antiquiſſimo iure, quod cum diſtributione gentis in tribus incepit, conſtituti fuerunt pro cultu deorum ſervando & miniſtrorum certo numero alendo. Haec conſtitutio hodiedum ſarta tectaque manet in illis Indiae regnis, in quibus reges gentiles Indi indigenae imperant (1).

ക്ഷത്രിയഃ

KSHETRIA

TAB. XXIX.

DE GUBERNIO ET MILITIA

Secunda Indica nobilis claſſis hominum eſt tribus regalis, quae ക്ഷത്രിയജാതി kshetriagiádi dicitur. ക്ഷേത്രം kshetram *uxorem*, *agrum*, *corpus*, & *templum* ſignificat. Kshetrier uxore certa carent, niſi ipſi certam ſibi deſpondere velint, agri tempore pacis eis excolendi ſunt, corpore ſuo gerendis bellis inſerviunt, tempore pacis ad deorum delubra ſedes figunt. Hi etiam

(1) Haec de ſacrificulis certo templo addictis, ac de yamanaeis in aſceterio viventibus cumprimis ſunt intelligenda, non autem de iis, qui matrimonii vinculo irretiti vivunt. Unde recte dixerat Porphyrius *lib.*4. *de abstinentia*. *Extra urbem commorantur* (yamanaei), *ubi domos & fana a rege exstructa habent, in quibus oeconomi sunt constituti. Ex oryza, & pane* (ex oryzae farina confecto) , *& pomis, & oleribus victus apparatur, ad tintinnabuli signum preces effundunt, omnes absque uxore, & possessionibus degunt.*

etiam രാജപുത്ര rágia putra, id eſt *regum filii* vocantur (1) Reges itaque Indici ex hac claſſe naſcantur eſt neceſſe, ut regno & gubernio potiri poſſint. Sunt tamen hodiedum aliqui reges Brahmanes, qualis eſt rex Rapolinus in Malabaria, qui ſacris & genti praeeſt. Ex antiquiſſima Indorum inſtitutione rex primus regni miles eſt. Quare horum kshetria vel rágiaputra (quod vocabulum alii corrupte rágiaput, vel rágiapouts ſcribunt) officia in vocabulario Amaraſinha *ſect. Kshetriavarggam* ita deſcribuntur: സന്ധി ſandhi *pax*, ut nempe quantum id quidem fieri poteſt, ſemper paci publicae conſervandae, ac cum vicinis amicitiae foederi ſtudeant. വിഗ്രഹം vigraham *occiſio*, ut dum neceſſitas poſtulat, pace aut bello occidant. യാനം yánam *progreſſio*, ut exercitum legere, luſtrare, caſtrametari, in hoſtem ducere ſciant, ut equo aut elephanto inſidendi, cumque regendi artem calleant. ആസനം aaſanam *ſeſſio*, ut apto loco conſidere, praeſidio ſe, ſuoſque munire norint. ദ്വൈധം *dvaidham*, ut exercitum apte diſtribuere non ignorent, atque regni deſtructionem impediant. ആശ്രയം *aashrayam*, ut exercitui & populo opitulari, ac dum anceps fortuna belli eſt, apte in praeſidia regredi ſciant. Haec regum officia eſſe dicuntur, alia ſunt *media*, quibus pro bono regimine utendum eſſe cenſent. സാമം *ſámam*, ut exercitum populumque ſibi conciliare ſciant. ദാനം *dánam*, ut liberales ſint. ഭേദം *bhédam*, ut recte corrigere, caſtigare, punire norint, ദണ്ഡം *dandam*, ut labore & exercitatione ſua regno proſint & praeſint, രഹസ്യം *rahaſyam*,

 ut

(1) De his ergo regibus ſeu de viris tribus regiae intelligendus eſt Strabo, dum lib. 15. *Porum* Indicum regem ſexcentis regibus imperaſſe ſcribit: *Addit* (Nicolaus Damaſcenus) *epiſtolam* (ad Auguſtum R. I.) *Graecam fuisse in membrana scriptam, qua significaretur, Porum esse qui scriberet, & cum sexcentis regibus imperaret, Caesaris tamen amicitiam multifacere*. Strabo lib. 15.

ut iura & secreta custodiant, arcanum nullum revelent. മന്ത്രം *mandram*, ut antequam opus grave aggrediantur, consilium capiant, ac sibi suisque prospicere norint. പരീക്ഷണം *parikshanam*, ut prius experimentum faciant, quam bello se se aut regimini ingerant. ന്യായം *nyáyam*, ut iustitiam administrare norint. കല്പന *kalpana*, ut bonas & rectas leges sancire sciant. നില *nilá*, ut & ipsi bene procedant. Regni sustentacula haec sunt: സ്വാമി *dominus*, രാജ്യം *rágiam* ut hic dominus regnum vere possideat, അമാത്യ *amádya*, ut bono utatur ministro, സുഹൃത *suharda*, ut sincerus ei adsit amicus, കോശം *cosham*, ut thesaurum collectum & reconditum possideat, ദുർഗ്ഗം *durggam*, ut bonis sit praesidiis instructus, ബലം *belam*, ut militari fortitudine ac exercitu gaudeat. Haec ad reges & regna, alia ad ipsum bellicum institutum pertinent. Milite collecto, apparatu bellico constituto, exercitu lustrato, commeatibus pro dapsilibus sumptibus distributis & stabilitis, exercitus Indicus olim non per legiones, cohortes, vexillationes, ac turmas congregabatur ut apud Macedonas, sed sequenti modo:

I. *ordine* Instar velitum constituebatur elephas unus, currus unus, equi tres, pedites quinque. Hic ordo vocabatur *patti*.

II. Quem frontem exercitus appellabant, statuunt, 3. elephantes, 3. currus, 9. equi, 15. pedites. Hic ordo vocatur *sénamugham*.

III. Veniunt 9. elephantes, 9. currus, 27. equi, 45. pedites. Hic ordo dicitur *gutmam*.

IV. 27. elephantes, 27. currus, 87. equi, 135. pedites. *Ganam*.

V. 81. elephantes, 81. currus, 243. equi, 405. pedites. *Vábini*.

VI.

VI. 243. elephantes, 243. currus, 729. equi, 1215. pedites. *Vrdana*.

VII. 729. elephantes 729. currus, 2187. equi, 3644. pedites. *Ciamú*.

VIII. 2187. elephantes, 2187. currus, 6561. equi, 10935. pedites. *Aniguini*.

IX. 21870. elephantes 21870. currus 65610. equi, 109350. pedites: *Akshobini*. Hic ordo claudebat agmen, si umquam tale agmen re vera exstitit.

Hoc itaque ordine antiqua Indica praelia gerebantur, & hoc ordine probabilius regis Pori copiae Alexandro magno occurrerunt (2). Vide Q. Curtium *lib*.8. *cap*.23. Ex hac coordinatione exercitus Indici suapte natura sequebatur, Porum numero militum superiorem, viribus minorem esse debuisse, atque adeo non Graecorum armis, sed exercitus sui defectu, perturbatione, itinerum asperitate, machinarum onere, animalium hominumque permixtione, systemate denique suo militari proprio victum fuisse.

Recentiores Indi Persicum, deinde Tartaricum, postea Europaeum pugnandi modum adoptarunt. Testis est Nabab Tipu Sultan, qui Gallicam, & rex Travancoridis qui Anglicanam pugnandi artem sequitur.

Ex principiis distributionis totius Indicae gentis in quatuor praecipuas classes sequitur, militem Indicum facile conscribi. Nam I. classis Indica secunda regalis simul etiam militaris est, quae quia hortos & agros in sui sustentationem assignatos possidet, semper ad belligerandum prompta & expedita est, ita ut una epistola circulari, uno signo ad praelium convolet. II. Indi nudi fere, arcu & sagittis, lanceis, scutis, gladiis, hastis, sarissis, caestibus, aclidibus, bipennibus instructi hodiedum ad

Ff 2 bella

(1) *Octuaginta quinque elephantos obiecerat* (Porus) *eximio corporum robore, ultraque eos currus tercentos, & peditum triginta fere millia . . . summa virium in curribus senos viros singuli vehebant, duos clypeatos, duos sagittarios ab utroque latere dispositos, ceteri aurigae erant haud sane inermes . . . Contra Alexander expedito ac levi agmine strenue invectus est*. Q. Curtius *lib* 8. *cap*.23. & 25. Confer etiam Plutarchi Alexandrum *pag*.210., & *seq*. *Francoforti* 1580.

bella procedunt. Sclopetorum usus nec ubique invaluit, nec in eodem regno communis est. III. Indicus miles facile alitur, oryza enim, fruges, herbae, & oryzae aqua semper illius alimentum fuit (1) & hodiedum est. IV. Indicus miles sobrius antea fuit, opii, & foliorum *kanciáva* seu *bangae* usus, qui inebriat, ab Arabibus postea invectus, veris illis antiquis patritiis militibus gentilicis ignotus erat. Europaeus miles ad intemperiem, ad gulam, & potum Indici vini *aràka* dicti profusus est, sole, aerumnis, itineribus, luxuria morbis facile frangitur & atteritur, atque post primam bellicam expeditionem inutilis evadit. Ex hac caussa Angli & Batavi Indicum militem legere amant, atque ipsis Europaeis praeferre. V. Indicus miles bello confecto ad propria revertitur, et agros excolit, qui ipsi pro rata antiquitus obtigerunt. Inde minor oppressio populi, agricultura frequentior, patria felicior esse solebat. Stipendiarius miles postea inductus fuit, postquam nempe Tartari & Europaei in Indiam, terram non suam, arma, effusionem sanguinis, pulverem pyrium, sclopeta, pyrobolos, tormenta, iuris alieni infractionem, regum dissidia, horrorem & mortem intulerunt (2). Ceterum in utramque partem disputantium opiniones tu ipse accuratius expende. Vide Christiani Funcii breviarii historico-politici quadripartiti *cap.9. de regnis Indicis pag.560. & seq.*, epistolam D. Charpentier de Cossigny anno 1784. ad D. Sonnerat exaratam, Gonzales de Oviedo, & Maffaei *commentarium de rebus Indicis*. Stato civile e politico di Bengala. *tom.1. pag.21.* & alios scriptores passim.

Kshe-

(1) *Indi in victu frugales sunt praesertim in castris. nec multa turba gaudent. Ornatu plurimo* (in adornando capite) *utuntur, a furtis magnopere abstinent . . . Vinum non nisi in sacrificiis* (Bacchicis) *bibunt, potum ex oryza conficiunt sicut ex hordeo. Cibus magna ex parte sorbilis est.* Strabo lib. 15

(2) Confer de Europaeorum acerbitatibus Indicis librum inscriptum: *Stato civile politico, e commerciante del regno di Bengala*. tom. 1. & 2. anno 1780. sine nomine auctoris & loci. Raynal *histoire philosophique du commerce de deux Indes*. tom. 1. *Quid nobis o Alexander bello invicem pugnaque opus est, si neque aquam nobis, neque victum necessarium ereptum venis? quae sola hominibus cordatis pugnandi necessitatem imponunt. Ceteris seu opibus seu divitiis si te praesto; paratus sum tibi benefacere, sin iis te inferior sum, affectus beneficio gratias agere non recuso.* Verba Taxilis regis Indici in Plutarchi Alexandro *pag.*211.

Kshetrier antiqui ſola ſindone induebantur, atque ſoleis pedes, capita linteis vinciebant, prout & hodie vinciunt. Zonam humeralem, quae audiendae, non autem explicandae divinae legis auctoritatem ipſis confert, ex humeris pendentem, ut Brahmanes gerere poſſunt. Reges in aedibus delubro proximis a philoſophis inſtituebantur, & hic mos hodiedum in Tibeto, & in Malabaria obtinet; nam ibi iuvenis Ticho Lama in aſceterio Laharum, heic in aedibus delubro vicinis reges Coccinenſes & Travancorenſes inſtituuntur (1). Tribus haec regalis in pluribus Indiae locis defecit, atque nunc gregarii milites shudrae & nayres ſunt, tertia nempe tribus, quae ſecundae illi quaſi extinctae ſuccedit. Nec haec, nec illa vero & legitimo matrimonio obſtringitur, ſed arbitrio & affectu omnia aguntur, ita ut aſſumpta mulier in torum viri repudiari poſſit, quin & mulier ſuſceptum amaſium derelinquere cum libuerit. Quare mulier domi ſuae inviſitur, & raro ad domum viri traducitur. Ius eam inviſendi pendet a conſenſu ipſius mulieris, atque a conditionibus, quas ipſa viro imponit. Sed mos antiquus eſt prima vice ſindonem dare induendam, quam ſi mulier accipit, in deſideria viri conſenſum praebuiſſe, atque iure & conſuetudine obſtringi praeſumitur, & haec ipſa conſuetudo vim legis habet. Incerta venus, mulieris hoc modo deſpondendae, atque iterum repudiandae libertas, pro locorum & circumſtantiarum neceſſitudine concubinarum, ſeu mulierum huius regalis & militaris tribus libera ex utraque parte electio et adoptio, nulla patris cura in filios, quos ſubinde nec quidem novit, gravis et certa cauſſa videri poſſet extinguendae huius tribus, atque adeo ſingularis eſt, ut vix eam apud aliam quampiam orbis gentem reperire liceat. Verum diuturna, certa, & antiquiſſima hac conſuetudine evincitur, opinionem contrariam falſam eſſe; nam tribus

(1) Vide in libro *Asiatick researches* pag.207. & ſeq. § 8. *An account of a journey to Tibet*. Codicem manuſcriptum R.P. Ildephonſi a Praeſentatione *num* 20. *in bibliotheca S. Congreg. de P.F.* Notizie laconiche *pag*.216. *& seq*. Regis Travancoridis effigiem in veſtitu publico & ſolemni in hac tabula ex muſeo Borgiano Velitris exhibemus. Hic princeps Ráma Varmer meus olim ſingularis Maecenas, ex matre, e nobiliſſima familia regum Còlatiri ſeu Coláttri deſcendente, natus, verus Kshetria eſt, atque a Brahmanibus Triciuricenſibus omni diſciplinarum Brahmanicarum genere inſtitutus fuit.

tribus ista semper subsistit, & probabilius semper subsistet, quo usque religio gentilis Indica, et primitiva gentis instituta vigebunt, neque ab exteris evertentur.

Filii ex tali toro nati ventrem et conditionem matris sequuntur, atque iure & consuetudine ipsi mulieri remanent, in domo matris educantur, in bona avunculi succedunt, nulla habita patris ratione, cuius soror, si adest, a se susceptos filios pariter alere, educare, et in successionem fratris sui deducere debet. Crimen est, tribus non suae viro commisceri, et siquidem hic inferioris conditionis seu classis est, mulier de scelere convicta exteris vendi, et in mancipium transire solet. Nos omnia haec accuratius digessimus in epistolis Augustae Vindelicorum editis, quas consulat, cui placet. Regum filii itaque in regnum et bona patris non succedunt, sed primogenitus sororis ipsius regis, qui avunculo succedit, atque secundus rex dici solet; ut soror regis reginae honoribus cumulatur, exclusis regiis filiis et matre, quae eos ex rege susceperat. Hi ad alimenta postulanda, non autem ad dignitates ius habent. Et tales sunt hodiedum regis Coccinensis, hoc est regis *Perumpadapil*, et regis Travancoridis *Râma Varmer* filii, quos ego ipse saepe videram, dum in aula huius ultimi regis saepe versarer. Legis huius et consuetudinis ratio, ut ipsi quidem aiunt, est, ut sanguis regius et militaris illibatus conservetur, ne bona familiarum per feminas ex una familia in aliam transeant, ut viri a filiorum et uxorum cura immunes, ad bella gerenda expeditiores sint, denique ne uxores, si verum matrimonium inter milites intercedat, longa maritorum absentia incontinentiae exponantur, nec alienos filios suppostitii patres alere teneantur.

൭൭൨

വൈശ്യർ

VAYSHYER

TAB. XXX.

Tertia nobilis classis hominum Indica est tribus വൈശ്യജാതി vayshyagiádi dicta. Huius officia ita describuntur in vocabulario Amarasinha *sect. Vaishyavarggam*. കൃഷി krshi *agricultura*, പശുപാല്യം pashupályam *armenti pastio*, വാണിജ്യം vánigiam *mercatura seu agrestium rerum venditio*.

> *Primus aratra manu solerti fecit Osiris*
> *Et teneram ferro sollicitavit humum*. Tib. lib. I.

Primus apud Indos arationem Shrirâma seu Bacchus iunior docuisse perhibetur, atque ideo aratrifer seu Síravánni dicitur. Concinit Arrianus, qui Liberum patrem primum fuisse docet, qui apud Indos aratro boves iunxerit, Indos errabundos collegerit, & ex vita pastorali ad civilem traduxerit. Verum opinio haec refellitur ex eo, quod, ut ex hoc libro Amarasinha luculenter patet, agricultura, & pastoralis vita in una eademque gente simul constituatur, & in ipsum systema legale & civile Indicum referatur, ac proinde quod Manu regi, cui partitio Indicae gentis adscribitur, institutio utriusque sit attribuenda. Profecto cum Shrirâma sol sit diurnus, atque tota Indicae religionis, quin & morum consuetudinumque multarum basis ex siderum observatione, non illa quidem, quae per tubos fit, exquisita, sed ex naturali & simplici caeli inspectione deducatur, anne prudenter supponi potest, vitam pastoralem ac agriculturam primam ac maximam necessariam scientiam ab astronomia seiunctam fuisse, alium a necessitate institutorem habuisse, denique unam altera antiquiorem esse? Naturalis ergo, simplex, & rectus ordo legislationis postulabat vel apud primos illos humani generis

neris institutores; ut ubi sacerdotes colendis diis addicti, et reges gentis praesides, ibi quoque agricolae, armenti pastores, & terrigenarum productionum dispensatores haberentur. Admirabilis iste ordo naturae humanae congenitus, primaevam simplicitatem gentis, & ipsam remotissimam antiquitatem huius legis apertissime demonstrat. Ii qui agros excolunt, iis qui non colunt dapsiles productiones, frumentum, oryzam, lac, butyrum vendant est necesse, & dum sacerdotes altari, reges publicae paci conservandae serviunt, dum hi bella gerunt, alia tribus agros colit, & de victu illis providet (1). Nobilis est prima & secunda classis, sed nobilis est etiam tertia, quia cum illis intime coniuncta, necessaria, honesta, ac praecipua regni basis est. Nulla hic illius commercii, quod passiones promovet, luxum auget, regni vires enervat, mentio, sed omnis legislatio mira simplicitate absolvitur, agrum arare, armentum pascere, rerum agrestium mercaturam facere, tertiae nobilis classis vita, labor, & functio est (2). Mehercle non est, quod Europaei homines his gentibus insultent, easque barbaras vocitent, quando ipsum Europaeum legale systema praestantiam illius non attingit, nunc ruit, nunc attollitur, simplici & salubri illarum gentium institutione iam a tribus mille & amplius annis, certa, intacta, tuta, incolumi, & immutabili persistente.

Templa gentilica & christiana ac fundi iis adscripti a censu immunes sunt (3), & ecclesiae quidem christianorum S. Thomae *Nasráni* dictorum in Malabaria a tempore regis ചെരമാൻപെരുമാൾ Ceramperumal, hoc est a saeculo fere sexto ab omni taxa, onere, censu,

(1) Strabo lib. 15. *Secundum* (dicendum est tertium) *genus est agricolarum, qui plurimi sunt, & pacatissimi in maxima operandi licentia & immunitate militiae . . . eodem tempore & eodem loco alii pugnant, & cum hoste periclitantur, alii arant, vel fodiunt sine ullo periculo, cum illos pugnatores habeant, & cum regio tota sit regis, ipsi eam conducti operantur in quarta fructuum parte.*

(2) *In legibus magnam simplicitatem esse, vel ex eo argui potest, quod non multum sint litigiosi* (Indi), *nam nec commissi, nec depositi ulla iura habent, nec testibus indigent, nec sigillis, sed simpliciter credunt. Domum saepe incustoditam habent, quae omnia sunt continentiae.* Strabo lib. 15.

(3) Exstat apud me palmeti & ecclesiae Verapolitanae concessionis fundi instrumentum, quod ex lamina cuprea lin-

censu, aut exactione regia exemptae & immunes fuerunt (1). Communis, immemorialis, constans, & certa inter ipsos gentiles est sententia, regula & axioma, Ishvarae seu *domini* bona concutienda non esse, neque tangi debere, quod numini consecratum est. Quis igitur non dicat praestare inter gentiles vivere, quam stultis nonnullorum Europaeorum novatorum ineptiis, legibus, & institutis perpoliri? Academiae, in quibus iuniores Brahmanes educantur, atque ad grammaticam Samscrdamicam, ad ritus & liturgiam, ad astronomiam, aliasque scientias, quas communi vocabulo ശാസ്ത്രം sháſtram vocant, instituuntur, pariter sua praedia & reditus possident, ab omni onere exemptos. His percipiendis Brahman praeficitur ab officio suo *snádaga* dictus, qui sumptuum quoque rationem magistris academicis ac communi-

lingua Malabarica vulgari exarata descriptum asservo. Rex Coccinensis gentilis princeps illud Patribus concessit, & en illius fidelem versionem:

„ Dignatio verbalis regis ad Patres „ Verapoli exsistentes. Ergo palmetum „ Táttáracéri dictum quod nos in districtu Verapolitano possidemus, & nunc „ in eo exsistentem ecclesiam Christianam a quacumque exactione, taxa, „ censu, vel alio onere a nobis, nostris „ heredibus, successoribus, & ministris imposito, vel imponendo exempta & immunia facimus, & vobis a superficie terrae usque ad profunda aquarum terram illam damus, & vobis „ propriam facimus, atque ideo etiam „ hoc concessionis, exemptionis, & appropriationis instrumentum seu epistolam dedimus vobis. Huius palmeti limes ad ortum est fluvius ad ortum „ situs; limes ad austrum est palmetum „ Mundencéri cuius limitem borealem „ tangit; limes ad occasum est palmeti „ Márába dicti limes occidentalis a quo „ versus ortum limes occidentalis; limes „ ad septemtrionem est palmetum Maniyandra, eius nempe limes australis. „ In his quatuor limitibus contenta „ omnia usque ad profunda aquarum vobis dominium & proprietatem faciendo concedimus & damus. & ne ex „ his aut circa haec nostri heredes, sive „ alius quispiam aliquod ius, praetensionem, exactionem, taxam, aut „ censum facere, aut exigere possit, ab „ omni onere exempta facimus, ut ita „ libere possitis ritus religionis vestrae „ peragere, & palmeto illo, & omni „ & toto quod continet frui, cum sit „ res vestra, quam vobis damus, dando confirmamus, ac vobis propriam „ facimus. Hoc ergo Ita ab urbe Collam anno octingentesimo sexagesimo mense virginis mandatum & decretum per „ omnia conformiter ad verbum regis in „ palacio Cerekel exsistentis, ego Rámen „ manu propria descripsi.

Annus urbis Collam 860., est annus noster 1673. mensis virginis est noster september. Itaque a condita urbe Coulon vel Collam Malabarenses suam aeram civilem deducunt. Vide Alph. Malabar. *pag.* 21.

(1) Vide opus inscriptum: *Iohannis Facundi Raulin Caesaraugustani historia ecclesiae Malabaricae*. Romae 1745. pag. 8. & alias passim.

tati യോഗം *yôgam* dictae reddit. Haec inſtitutio hodiedum in academia Triciuricenſi in Malabaria obtinet, ubi antiquae gentilicae religionis forma ſub regibus gentilicis incolumis perſeverat, poſtquam in ſeptemtrionalibus Indiae partibus primigeniae Indicae conſtitutiones, religio, mores, iura, per Tartaros, Arabes, Anglos everſa, corrupta, permixta, & violata fuerunt. Quare impoſſibile eſſet hic totius Indiae feudalium iurium, conſuetudinum, ac veterum inſtitutorum canonem ſtatuere, cum India variis dominis pareat, quorum primus labor & conatus, dum Indos ſubegerant, ſemper fuit, veteres abolere, & novas condere leges unice in commodum & emolumentum ſuum tendentes. Inde everſio Indicae gentis, ac horrenda illa optimi ſoli vaſtatio, angariis, cenſibus, exactionibus exhauſta oppida, imperia violenta, obſequia coacta, regimen populorum non ex legum praeſcripto, ſed ex arbitrario & caeco motu, ita ut liceat, quidquid lubet. Haec ego non ſemel vidi, & Indici auri ſacram famem, quae Europaeos cumprimis torquet, admiratus ſum, rationes violentas, iniuſtas, inhumanas, quas ad ſe ſe explendam adhibebat, tacitus conſiderabam & deteſtabar. Quare non inſulſum fuit illud regis Travancoridis reſponſum, quod cuidam Europaeo dederat, qui atrocitatem cuiuſdam exactionis obiiciebat: *atrocitatem* (inquit) *& violentum imperium vos me docuiſtis.*

In Malabaria praeſenti rerum ſtatu ex decem modiis ſeminis, quod in centum modios oryzae fructum auget, tres modii ſeminis, id eſt triginta modii oryzae a centum detracti, regi perſolvendi ſunt. Decimationem hanc മുപ്പാര *muppara* vocant. Huic legi antiquiſſimae vayshyer, shûdrer, nayres, chriſtiani S. Thomae dicti, indigenae Arabes *mapule* nuncupati, alii denique omnes, qui agros a rege acceptos excolunt, ſunt ſubiecti. Nulli, exceptis ſupradictis templis, eccleſiis, academiis, ac yamanaeorum aſceteriis, ius proprietatis in agros aut palmeta datur, quin ex antiqua conſuetudine infimae tribus nequidem praedia poſſidere poſſunt, ne relictis artibus, aut ſtatu ſuo priori cum aliis tribubus dignitate, dominio, ambitione, puritate ac nobilitate confundantur, atque hac ratione legale ſyſtema Indicum infringatur. Arvum

Arvum ligneo aratro ſubigitur, non autem ferreo vomere; nam in pleriſque Indiae plagis humus tenera eſt, et facilis aratu. Occae nullus uſus. Ad ſarritionem et runcationem ſarculo opus non eſt; nam oryza in humilibus & aqua refertis agris creſcit, zizania manu evelluntur, atque exſtirpantur. In multis Indiae plagis duabus vicibus in anno et in eodem agro ſeminant, & duabus vicibus metunt. Ut agri feraciores ſint, ſcrobes in medio agri certis ſciunctas limitibus effodiunt, atque reſectis arborum ramuſculis, foliiſque replent, quae cum putreſcunt, ſolo miram fecunditatem, virtutem ac vigorem tribuunt, & ſemini ac ſegeti vires addunt, quo fit ut novalis & vervacti ac denique requieti agri vim ac fecunditatem ſemper poſſideat, nec eidem requieſcere ſit neceſſe. Dum pluvialis aqua deeſt, ex ſtagnis, fluviis & paludibus hauſtro vel ſitula perticae alligata aquas hauriunt, atque eas per canales & incilia in agros derivant, id quod apud Sonnerat uberius deſcriptum reperies (1). Verum ut alias ſaepiſſime, ita & heic alucinatur, dum agriculturae Indicae ſcientiam ab exercitatione gentis orae Coromandelicae iudicat & perſtringit, cum ignorare haud potuerit, oryzae copiam ex Bengala & ora Malabarica advehi ad Coromandalenſes Indos alendos, ac proinde in Bengala & Malabaria, agriculturae Indicae ſcientiam obſervandam, & diiudicandam eſſe, non autem ex iis locis, ubi terra arida & inanis, gens denique ipſa plus conficiendis & tingendis ſindonibus ac commercio, quam agriculturae addicta eſt.

Agriculturae cauſſa iam a vetuſtiſſimis temporibus per Brahmanes ephemerides ſeu calendaria, quae പഞ്ചാംഗം pancíángam vocant, confecta fuiſſe cenſendum eſt. Arrianus *in Indicis*: *Vaticinantur* (Brahmanes) *de temporibus anni*, *aut ſi qua publica calamitas immineat*. *De rebus autem privatis non vaticinantur*, *ſive quod divinandi rationem ad res minores pertinere non putent*, *ſive quod indignum credant circa minutiora haec laborare*. Strabo lib. 15. *Praeterea Indos valde ſtudioſos eſſe circa artes . . . Bragmanas phyſiologiam & aſtronomiam exercere*. Q. Curtius lib. 8. *Siderum motus ſcite obſervare*. Et iterum Strabo lib. 15. *Nearchus de Sophi-*

(1) Sonnerat tom. 1. pag. 189. ed. in 8.

ſtis ita loquitur: Brahmanes in civitatibus verſari, & reges ſequi, & eorum conſiliarios eſſe (ut hodie ſunt), *ceteros vero quae ad naturam pertinent, contemplari*. Ad naturam autem & aſtronomiam pertinebat ex ſolis motu, quem moveri hodiedum putant, reiecto aut non admiſſo ſyſtemate Copernicano (1), per duodecim ſigna zodiaci, quae ſol perluſtrare ipſis videbatur, annum in duodecim menſes diſpertiri, prout hodiedum diſtinctum videmus in eorum libris, ac praeſertim in antiquiſſimo libro Amaraſinha *ſect. Sorgavarggam*, ubi *aries*, *taurus*, *gemini &c.* ex ordine recenſentur. Vide de his Waltheri *doctrinam Indicam de tempore pag.* 153. *in hiſtoria regni Bactriani*, & chronologiam Scythicam veterem eiuſdem Bayeri *in commentariis academ. Petrop. tom.* 3. *pag.* 302. *edit. Petrop.* 1732., ubi initium regum Scythicorum ad annum 644. ante Chriſtum natum reiicit, & ſatis quidem illiberaliter, ita ut de illa epocha mihi omnino dubitandum eſſe non videatur. Confer etiam *grammaticam Latino Tamulicam R. P. Conſtantini Ioſephi Beſchi typis Trangambaricis editam cap.* 5. §. 4. *pag.* 158. *& ſeq. de diebus, menſibus, & annis Indicis*, et Sonnerat *tom.* 1. *p.* 216. ubi aſtronomiam apud Indos antiquiſſimam ſcientiam eſſe adſtruit, & uberius deſcribit. Ad naturam pariter & aſtronomiam pertinebat ſolis, lunae, ceterorumque planetarum meatus, influxum, coniunctiones, actiones obſervare, ac quamnam cum terreſtri mundo, cum agricultura, ſecunda & neceſſaria ſcientia, connexionem haberent, conſiderare, atque inde ſerendi, & metendi tempus ſtatuere, fauſtos & infauſtos dies calculo notare, aut in folia palmarum ſtilo ferreo referre, ex aeris & ſiderum motu pluvias aut ſerenum tempus praedicere, aſtris denique, quae divinis animata mentibus eſſe putant, & ut deos adorant, vim ſpecialem ac virtutem adſcribere, quemadmodum omnes aliae gentes diis ſuis certam efficaciam ac energiam adſcribunt (2).

Profe-

(1) Non videtur eſſe certum ab antiquis Brahmanibus terram in mundi centro collocatam fuiſſe, quin Calcuttenſes Angli potius ſuſpicantur philoſophum Indicum Yavan Ashârya attractionem docuiſſe, & ſolem in mundi centro conſtituiſſe. Vide pag. 430.

(2) Vide *notizie laconiche* ad fig. 49. 50. 51. 52. 53. 54. Ibidem ex Nepalenſium doctrina horum planetarum ſimulacra exhibentur, boni malive in terreſtria influxus, fauſti & infauſti hebdomadis dies ex ordine notantur & recenſentur. Confer etiam Sonnerat *tom.* 2. *pag.* 211. Ex imperitia linguae ſacrae apud ambos plura ibidem corrupta, manca, obſcura, ſine ingenio, ſine litteris dicta reperies.

Profecto antiquos Brahmanes astronomiae peritos fuisse, atque planetis varias virtutes ac in terrestria influxum attribuisse, ipsa nomina quibus in libro Amarasinha planetae insigniuntur palam & aperte indicant (1). ചനി ciani vel ശനി shani *Saturnus*, stricte & proprie significat *humidus*, *frigidus*. Idem vocatur ശനൈശ്വരഃ shaneyshvara *humiditatis dominus*. Vide Amarasinha sub voce ശനി *shani*. Ex quo vocabulo solo iam erroris convincitur D. Court de Gebelin, qui totum fragmentum *Sanchoniatonis* corrumpit, inepte ad Saturnum transfert, & allegoriam illam ineptius ad inventionem agriculturae traducit (2). ഗൌരി gauri *Gangeticus*, *ad Gangem vel ex Gange fluvio natus*. മന്ദഃ mandà *lentus*, *tarde incedens*, nempe ob orbitam maiorem, quam motu suo circa solem revolvendo tardius perficit. പംഗു pangu *claudicans*, *tardus*. കാലഃ *tempus*, *multum temporis ad revolvendum insumens*. Saturnus ergo *tempus* dicitur allegorice, senex fingitur, subinde falcem gerit, quia emblema temporis est, ob diuturnam moram in suo circulo perficiendo. Subinde etiam anguis eidem affingitur vitae symbolum, quia ut alii planetae, hic etiam vivificator est, & in terrestria influit. A Malabarensibus & Tamulensibus തപസ്സു tabassa, id est *contemplator* esse & fuisse perhibetur, quia nempe ut Budha seu Mercurius, solem deum contemplatur, & circa eum revolvitur. Hermes seu Dherma vel Budha Saturni consiliarius est, quia soli primo Indico deo proximus est, unde *omniscius*, *mens*, & *intelligentia* esse fingitur, et Saturno a se longius distanti viam monstrat circa solem revolvendi, et orbitam suam perficiendi, quare etiam Mercurius *nuntius deorum*, *viatorum magister*, & *Saturni scriba* esse perhibetur. En ergo

(1) Vide epistolam Porphyrii ad Anebonem in fronte Libri Jamblichi.

(2) *Allegories orientales, ou fragment de Sanchoniaton, qui contient l'histoire de Saturne*. A Paris 1773. *pag.* 6. & *seq.* Fragmentum *Sanchoniatonis*.

ergo omnium Graecarum & Latinarum fabularum de Saturno originem, en certum veteris Brahmanicae astronomiae argumentum! Ex his, et supradictis iam facilis et certa redditur ratio, cur *Saturnus in vincula coniectus* fuisse, *temporum auctor* esse, *deorum princeps*, a *Iano* astronomico numine *hospitio exceptus*, cum *Ope frugum auctor esse*, *laneos pedes habere*, *filios devorare*, *falcem portare*, *caeli pudenda abscidisse*, *sphaeram pro aqua habere*, *a filio planeta Iove pulsus & vinctus fuisse*, *maleficus esse*, *plantationis disciplinam instituisse* a veteribus perhibeatur. Vide Macrobii *Saturn. lib.* 1. *cap.* 1.2.3.4.5.6.7.8.9.10. Ex hac ipsa Brahmanica astronomia etiam patet, cur Mercurius seu Budha *non ambulans* dicatur, scilicet meatus Mercurii ob exiguitatem suae orbitae minor est, et minori tempore perficitur circulo Saturni, qui a sole ultimus planeta est et deorum minorum princeps. Hoc eodem modo in eodem vocabulario luna *frigida*, *humida*, *domina*, *fusca*, *recurva*, Iupi-

tonis etiam affert Stephanus Fourmont. Hic illud ad Iobum, Abraham, Isac, Iacob, aliosque in S. Scriptura illustres viros, ille ad agriculturam ac ad astronomiam traducit. Ambos me etiam tacente liber Amarasinha confutat. Ut lector veram Saturni Indici notionem assequatur, ipsum huius deastri simulacrum, prout illud ab Indo quodam Nepalensi depictum in codice originali R. P. Constantini ab Asculo sub figura 54. exitat, in hac tabula exhibemus. En quomodo illud describat ipse ille Missionarius Nepalensis: *Un gallo forma il sedile al idolo Sonitzonal* (corruptum a Shanyáshiciánal Saturni dies) *sabbato*. *Un tal idolo ha il corpo di fosco* (nempe ob defectum luminis in plane a Saturno) *colore, con un tridente, e con una fascia gialla, con che tiene avinto il gallo*. Supra dixerat de Brahaspadi seu de Iove planeta: *Divinità che fu di stirpe de' Bramani*, & de Shucra seu Venere planeta subiungit: *ancor questo è di ranco de' sacerdoti*. Nullum itaque dubium superest ab Indis planetas, ut monachos, contemplatores, sacerdotes, ac solis consiliarios repraesentari, quemadmodum Brahmanes sacerdotes terrestres regum consiliarii sunt. Budha itaque *venerabilis* esse dicitur, quia soli deo proximus est. Vide *pag.* 155. *huius opusculi*. Hic idem *omnia dereliquit*, quia monachus seu asceta esse fingitur, *omniscius est*, quia deo proximus, *Dhermarágia seu rex beneficus est*, quia ipse dei solis virtutem, ac beneficia distribuit, *beatus est*, quia deo vicinus, *concupiscentiae victor*, quia solis dei sanctitas in eum redundat, *sex scientias possidet*, quia eas a deo sole accepit, *disertus est*, quia apud deum solem oratoris munere fungitur, *hesychastarum praeses est*, quia planetis praepositus, seu primus a sole est. Ex his ipsis epithetis patet, cur idem Mercurius etiam apud Graecos *belli & pacis minister* sit, cur *nautarum deus*, cur *domi custos*, cur *pastorum deus*, cur *Cupidinis victor*, *cur Trismegistus*, id est rex, philosophus, & monachus, denique cur *legislator*, *religionis*, & *scripturae inventor &c.* Vide Macrobium, qui tamen vehementer fallitur, dum Mercurium solem esse putat.

Iupiter *vasti corporis planeta*, *contemplator & magister*, venus ഉഷൈന *ushaena* seu *stella continuo nascens*, *vel stella matutina* dicitur. Quae omnia evidenter probant, veteres Brahmanes astronomiae peritissimos fuisse, eamque scientiam una cum fabulis astronomicis et allegoriis orientalibus in Graeciam et Latium perlatam fuisse, ac denique inter nos ex inscitia linguarum, ac vicissitudine temporum et revolutionum hoc immensum chaos fabularum efformasse, quod hactenus nemo discussit, et quod plurimos mythicos absorpsit. Horum geniorum seu planetarum aetas differt ab aetate hominum; atque chronologia caelestis historicam et humanam terrestrem annorum numero superat. Secundum illam priorem Indi remotissimam antiquitatem sibi arrogant, et horum somnia secutus est Bailly, quem refutatum vide in grammatica Samscrdamica *pag.* 173. *& sequentibus* (1).

DE USU NUMMORUM APUD INDOS

Strabo lib. 15. de Indis differens ait: *Indos auro & argento non uti*, *quamquam metallis abundent*. Et iterum ex Nearcho, qui Alexandri magni naves in Indiam deduxerat, & eam peragraverat, dicit: *Epistolas in Sindonibus scribere* (Indos) *benefullatis*, *alienis non uti*, *aere fuso uti*, *percusso nequaquam*. Pausanias *in veteris Graeciae descriptione* edit. Florent. 1551. lib. 3. pag. 117. ait: *Quin & hoc ipso tempore* (quo scripsit Pausanias) *ab Indis referunt*, *qui ad ea loca navigarunt*, *pro Graecorum*, *quae illuc comportatae fuerint*, *rebus*, *reponi Indicas merces*, *nummum vero eos plane ignorare*, *etsi abundat ea pars orbis terrae auro & aere*. Arrianus *in Periplo maris Erythraei* ait: *Ad haec usque tempora in Barygazis* (in Baroche) *antiquae drachmae reperiuntur*, *Graecis insculptae litteris cum insignibus Apollodori*, *& Menandri*, *qui post Alexandri*

(1) Unus dies geniorum seu deorum caelestium constituit unum annum nostrum humanum & terrestrem, unus autem annus geniorum continet nostros annos 365. Quatuor aetates caelestes continent duodecim mille annos geniorum caelestium, & secundum hunc calculum Indi chronologiam texunt, atque antiquitatem suam fabulose supputant.

xandri obitum ibi rerum sunt potiti. Plinius hist. nat. *lib.6. cap.22.* Claudio Imperatore regnante Annii Plocami libertum, qui in Aegypto vectigal a fisco redemerat, aquilonibus raptum navi in Indias, et quidem, ut mihi examinato locorum situ a Plinio relato certum videtur, in insulam Ceylan seu Taprobanem delatum fuisse scribit. Ibi a *Rachia*, hoc est a രാജാ rágia seu rege liberaliter exceptus, cum e vectigali collectos nummos regi ostendisset, hic varietatem nummorum, et quod plures variis iconibus insigniti ad unius tamen Claudii Imperatoris dominium referrentur, valde admiratus est, ac postea Romam legatos misit, qui cum rege illo et Romanis amicitiae foedus inirent. Admiratio haec regis istius Indici, cum supra allatis testimoniis sat luculenter probat: I. Nummos Graecos, aliosque olim in Indias perlatos fuisse. II. Commercium Indicum praeprimis permutatione rerum olim exercitari solitum fuisse, ita ut merces Aegyptiae, Graecae et Arabaciae pro Indicis et viceversa commutarentur. III. In India olim nummorum Indicorum usum frequentem non fuisse, praesertim vero intra terras et longius a mari; ubi hodiedum inter incolas montium Gates dictorum, nummi vix ac ne vix quidem cogniti sunt, in civili etiam cultu et familiari incolarum usu rerum permutationem in mercando obtinuisse. Lege Arriani Periplum, et hoc quod dicimus, locupletissima auctoritae et exemplis stabilitum offendes. Adde his, quod cum ex Herodoto per Darium, ex Iustino per Semiramidem, ex Strabone, Plinio, et Arriano etiam per Cyrum septentrionales Indos subactos fuisse, certiores reddimur (1), in Indiis olim nummi Assyrii et Per-

(1) Herodotus *lib. 3. pag. 96. item lib.4. pag.114. edit. Colon.* 1526. Plinius lib.6. cap.16. *Ultra Sogdiani, oppidum Panda, & in ultimis eorum finibus Alexandria* (probabilius Barygaza seu Baroche, vide Arriani Periplum) *ab Alexandro M. conditum. Arae ibi sunt Herculi & Libero patri constitutae, item Cyro & Semiramidi, atque Alexandro.* Iustinus lib.1. *Postremum illi* (Nino) *bellum cum Zoroastro rege Bactrianorum fuit, qui primus dicitur artes magicas invenisse, & mundi principia, siderumque motus* (nempe in Bactriana ad fluvium Indum sita) *diligentissime spectasse . . . Sed & Indiae bellum intulit* (Semiramis) *quo praeter illam & Alexandrum M. nemo intravit* (fortassis ultra & trans Indum fluvium. Strabo lib.15. *In initio cum ii, qui Darium dolo occiderant, ad capiendam Arrianam*) regnum cuius metropolis *Pattan* vel *Patna* urbs hodiedum exsistens, olim Arriano Pluthana vel Pultana dicta

et Persici, si eae gentes nummis utebantur, reperiri debuerint, ac proinde, quod multi nummi exteri fuerint, seu aliunde invecti, quemadmodum et hodie in Indis plurimi Persici ac etiam Venetiani nummi circumeunt, qui in illas terras ab Arabibus ex Cairo et Mocha, et Persis ex sinu Persico in oram Malabaricam navigantibus perferuntur (1). Verum haec omnia non obstant, quin et India suos olim habuerit nummos, et quidem sibi peculiares ac originales, qui facile ab omnium aliarum gentium nummis distinguuntur. Triangulum, lingam aut conum, partem pudendam seu matricem Bhaváni deae, lingam ipsum in yoni collocatum, apud Indos & Tibetanos iam ab antiquissimis temporibus in veneratione fuisse, hodieque coli, ex supradictis novimus; ii ergo nummi, qui haec symbola & signa praeseferunt, veri sunt Indici nummi, & talis est nummus argenteus Bhavani deae yoni repraesentans, qui cum aliis multis Indicis nummis in museo Borgiano Velitris exstat. Solem, lunam, planetas, astra, ab Indis uti olim semper, ita & hodie adorari, toto hoc opere docuimus, & hoc idem confirmant multi Indici nummi, qui ex una parte lunam bicornem, ex alia vero iconem Shivae dei tridente instructi ac eius uxoris Párvadi repraesentant, qualis est nummus aureus *Viráguen*, qui communiter *Pagode de Mangalor*, hoc est oppidi Mangalaburam nummus nuncupatur. Vide Sonnerat *p.*258. *tom.*1. *edit. in* 8. Quin idem Sonnerat non solum Indicum nummum lingamico portento insignitum exhibet, sed etiam in septentrionali Indiae parte, quam ego non peragravi, hodiedum veteres nummos duodecim zodiaci signis distinctos dari narrat, qui certe a nobis supradicta apertissime probant & evincunt, neque amplius aliquem dubitandi locum relinquunt. Omnes hos veros & originales Indicos nummos ex hoc nostro opusculo certo & facile cognosces & distingues, atque ab adulterinis, aliarumque gen-

Hh

dicta (*impetum fecissent*, *optimum fore existimavit* (Alexander) *si eos persequeretur & aboleret*. Et supra dixit: *Inde tamen* (ex India) *ex uno loco*, *& ab uno rege Pandione* (nempe rege *Pándi* seu Madure toti orae Malabaricae imperanti, in cuius finibus erat piscatio margaritarum, hodiedum in ora piscaria ad promontorium Comorinum fieri solita, de qua etiam Arrianus.) *& alio Poro legati cum muneribus ad Caesarem Augustum venerunt*.

(1) Vide librum inscriptum: *Museum Cuficum Borgianum Velitris pag*.37.38.

gentium nummis in Indiam perlatis, & hodiedum ibi exſiſtentibus tuto diſcernes. Nam nummi originales Indici praeter ſupradicta ſigna & indicia, ex una parte aut deae Laekshmi divitiarum praeſidis, aut deae Bhavani ſeu lunae ſymbolicae, quam Bhágavadi & corrupte Pagode appellant, aut denique triadis Indicae, aut ſolius Shivae dei ſimulacrum, aut denique ſtellas ſine ulla epigraphe exhibent. Hi veri Indici nummi ſunt antiquiſſimi, quia Indicae religionis & civilis cultus principiis congeniti, neque aliunde in Indias illati fuerunt. Quia vero nulla epigraphe gaudent, nullaque regum ſimulacra praeſeferunt, neque regum Indicorum ſeries, nec certa, vera & hiſtorica aliqua aetas aut epocha ex illis inquiri aut ſtatui poteſt. Quare quouſque ex aliis Indicis monumentis nihil certius proferatur, epocha regis *Sálivagana*, qui mortuus eſt anno Chriſti 78., & a cuius morte Indi ipſi (1) epocham ſuam hiſtoricam & aſtronomicam deſumunt, iis, qui Indicas res perſcrutantur, ſequenda eſt. Nummi Graeci, Parthici, Bactriani, Perſici, Arabici & Indici recentiores, qui regum effigie aut aliqua epigraphe diſtinguuntur, ad hiſtoriam Indi-

(1) De epocha aſtronomica Indico-hiſtorica haec habet R. P. Conſtantius Ioſephus Beſchius linguae Tamulicae peritiſſimus vir in grammatica Latino Tamulica Trangambariae typis miſſionis Danicae edita anno 1738. cap. 5. *Alium quoque modum annos numerandi sequuntur Indici astronomi. Epocham sumunt ab anno mortis cuiusdam regis, nomine Sàlivaganan, qui mortuus est anno Christi 78., qui erat duodecimus saeculi Indici . . . Iuxta huiusmodi calculum fiunt hic observationes astronomicae. Hanc epocham vocant Sàlivàgana Sagàptam, a nomine scilicet illius regis, & a* Sagam, *nomen illius regni & tandem ab* aptam, *quod est Grandonice annus, quasi dicerent, annus a quo regnavit Sàlivaganen.* D. Wilford in animadverſionibus in civitatem *Tagara* Indicam in libro *Asiatick researches pag.* 373. regem hunc ex doctrina Indorum ſeptemtrionalium *Salbahan* vocat, atque in civitate *Pattan* circa medium primi ſaeculi reſediſſe oſtendit. Eiuſdem regis & aerae Indicae meminit Niebuhr *tom.* 2. *pag.* 26. Sonnerat *tom.* 2 *pag.* 192. *&* 193. *edit. in* 8., denique codex manuſcr R. P. Norberti, & R. P. Ildephonſi a Praeſentatione, ita ut de aera regis *Salbahan* vel *Sàlivagana* inter Indos nullus ſuperſit dubitandi locus, cum Indi meridionales & ſeptemtrionales de hac unanimiter conveniant. Haec de aera hiſtorica Indica ex doctrina ipſorum Indorum, at ex Strabone, Plinio, Arriano, aliiſque ſcriptoribus Graecis & Indicis evidenter demonſtrari poteſt, regum Indicorum aliquam ſeriem veram iam ante Alexandri M. tempora, & multo magis poſtea exſtitiſſe, unde etiam Bayer in hiſtoria regni Bactriani Meandrum regem Indiae & Bactrianae ad annum 195. ante Chriſtum natum collocat, & initia regum Scytharum ad annum 644. ante Chriſtum natum conſtituit *pag.* 302. *Chronologiae Scythicae.*

Indicam illuſtrandam mirifice conferre poſſunt, & hi praeſertim in ſeptemtrionalibus Indiae plagis hodiedum inquirendi ſunt, quia Indici mercatores & principes numorum tenaces ſunt, & praecipua inter Parthos, Graecos, Perſas & Indos bella ad fluvium Indum, ad oppidum Barygaza, Agra, Dely, ac ad fluvium Gangem geſta fuerunt. Anglorum ergo, qui magna agrorum parte, & rerum ibidem potiuntur, haec ſolertius inquirendi munus eſt, & Indicas res illuſtrandi, quas tamen numquam illuſtrabunt, niſi diligentius linguae Samſerdamicae ſtudio incumbant. De nummis coloniarum recentioribus, ac praeſertim de Luſitanis, qui Goae hodiedum nummis Indicis permixti circumferuntur, vide ad annum 1579. Caſpari Balby navigationis *part.*7. *cap.*24. *p.*82., et Sonnerat *tom.*1. *pag.*256. *& ſeq.* De annulo regis Ceylan, in quo Iani ſeu Indici dei Ganésha effigies exhibetur, videſis *tab.*II. *eiuſdem part.*7. *navigat. Balby*, qui annulus cum eo, quo utitur hodie rex Travancoridis ad obſignandas epiſtolas, in medio lotum florem cum inſcriptione deo Vishnu conſecrata in haec verba: ശ്രീപത്മനാഭൻ *Shripatmanábhen* exhibente, iam ſatis indicat, Indicos reges etiam in ſigillis ſuis non ſuas effigies, non aeram, aut epocham ſuſcepti regiminis, ſed deorum ſimulacra & ſymbola praeſeferre, ac proinde cultum quidem & religionem gentis, ſed non ſeriem regum ex iis inquiri poſſe (1).

(1) De regibus medii aevi confer libellum inſcriptum: *De imperio magni Mogolis ſive India vera commentarius*, *Lugduni Batavorum* 1631. pag. 141 *de moneta*, *& numerandi modo*, pag. 157. *de Indiae regibus*, pag. 162 *genealogia & series regum Indiae e Perſicis Petri Texeirae*, pag. 106. *ex narratione Indorum*.

ANIMADVERSIONES IN NUMMOS INDICOS

MUSEI BORGIANI VELITRIS

TAB. XXXI.

Duodecim nummos Indicos veros, quorum caussa nec anceps est, nec errandi periculo subiecta, in museo Borgiano Velitris exstantes, in hac tabula exhibemus.

Primus *num.* 1. *fig.* 1. *in tab.* est nummus argenteus rarus & insignis, qui ex regno Nepalensi Indico in museum Borgianum illatus fuit. Is sphaericus est, ex una tamen parte paullulum in ovalem figuram declinans. Concavus interne, convexus externe, unum fere digitum densus, dimidii globuli ex una parte teretem formam exhibet. Ex ea parte qua concavus est, non solum per suam peripheriam, sed etiam per lineas spirales, ipsamque centri conformationem luculentis indiciis ostendit, nummum illum Bhaváni deae consecratum esse, utpote qui eius partem pudendam seu ipsum yoni femineum repraesentat. Lingam & yoni non solum apud Tibetanos, sed etiam apud Indos venerationis obiecta esse ex eo, quod omnis generationis principia, seu virtutis generativae solis & lunae emblemata sint, nos supra *pag.* 31.32.33. docuimus. Confer Clementis Alex. cohort. ad gentes num. 5. & 6. pag. 19. edit. Venet: *Quae porro & cuiusmodi sunt mysticae illae cistae?* . . . *Nonne haec omnia sesamae, pyramides, glomi, placentae variis signatae umbilicis, grana salis & draco Dionysii Bassari sacramentum?* . . . *Quid Themidis nonne recondita symbola ista sunt? Origanum, lychnus, gladius, pecten muliebris, quod honestum ac mysticum est mulieris pudendi nomen.* Et infra: *Pusionem a Titanibus discerptum, eiulantem mulierculam, partesque corporis, quas pudor nominare non sinit, impudentissime venerantur.* Supra dixerat: *Duo isti* (Cabiri) *fratricidae, cistam illam secum auferentes, in qua Bacchi pudendum inclusum erat, in Tusciam detulere, mercis egregiae mercatores, ubi cum exsules agerent, luculenta admodum pietatis doctrina Etruscorum animos informarunt, dum cistam iis ac veretrum nova religione colenda tradiderunt.* De Sebasio, Sebesio, id est Shiba, vel Shiva deo, seu Baccho, vide

ea quae

ea quae nos tradidimus in grammatica Samscrdamica *pag.* 28. 29. 30. *&* 31., atque ex ibi dictis, & ex hoc Clementis Alex. loco iam aperte colligitur, lingamicum cultum non solum apud Indos & Graecos obtinuisse, sed hunc ipsum ex India in Graeciam & Latium perlatum fuisse ex eo, quod Arnobius eum primo a Baccho in sua Indica expeditione institutum fuisse asserit (1), & Macrobius Sebasii templum in Scythia & Thracia constituit, quas regiones cum vera India a veteribus confusas fuisse, extra dubium est. Vide supra dissertationem *de Shrirâma*, & *an religio Indica a Scythis descendat*.

Secundus musei Borgiani nummus aureus (*fig.* 2.) vulgo *golmor* dictus, & cuius usus hodiedum in regno Bengala obtinet, sphaericus est, atque ipsam lotum seu nymphaeam foliis explicatis toto suo typo repraesentat. In loti centro seu calice exstat triangulus omnis generationis principium, & trinae solaris virtutis emblema. In medio trianguli punctum prominet omnis virtutis centrum, ex quo deus Brahma, Vishnu, Shiva exierunt, qui ideo semper loto insidentes, ac tamquam ex loto prodeuntes finguntur. Triangulus ipse, ut supra iam indicavimus, etiam Bhaváni deae, id est lunae, seu etiam naturae, potentiae nempe & virtutis generatricis, quam ശക്തി Shakti & Bhavàni, id est virtutem, et vim generatricem vocant, muliebrem partem seu matricem repraesentare potest, unde etiam triangulus hic in loto exsistere fingitur, quia & lotus ex calore & humore generantis naturae symbolum est. Lotos enim in aqua nascitur, aquae seu humoris, & solis seu caloris proles est. Porro hunc nummum non Scythicum, non Tibetanum, non denique alterius alicuius gentis, sed verum, atque originalem Indicum nummum esse, non tantum ipsa haec symbola Indica, sed, quod Scythicarum rerum fautoribus ora occludere debet, inscriptio illa, quae in ipso numi centro ad ambitum trianguli exstat, apertissimae & planissime indicat, probat, et convincit. Haec enim epigraphe exarata est litteris Nagaricis seu Vanarensibus in hac forma स्री, & extra centrum in ipsis loti foliis स &

(1) Confer de mysterio Lingam & yoni Iamblichi Chalcidensis. *pag.* 21. *edit.* *Oxonii* 1678.

& क, id est *Sri*, *Sa*, *Ka*, quae litterae quia solitariae sunt, seu initiales, quae integras voces non exprimunt, coniecturae, non autem certitudini locum dant, primam illam श्री *Sri*, quae in centro tribus vicibus recurrit, deae Laekshmi opulentiae & nummorum praesidi consecratam esse. Hanc Samscrdamici ab omni corruptione immunem ita scribunt: ശ്രീ Shri, quae uno licet ductu expressa, verum vocabulum & epithetum est deae Laekshmi, quod vide supra *pag.*94. *&* 98. Verum gentilitia lingua Nagarica vel Vanarensis litterae ശ്ര Shr, supponit श्र Sr, unde loco ശ്രീ Shrí, scribit, श्री Sri, atque hoc modo epigraphe illa centralis in nummo illo est expressa. ശ്രീ Shri Bacchi nomen est, atque *felicem*, *beatum*, *opulentum*, ac *celebrem* significat, ശ്രീ Shrí cum ultima i producta, deae Laekshmi seu iunioris Bacchi uxoris nomen est, atque *felicem*, *beatam*, *divitem*, & *celebrem* denotat. Ex hac igitur epigraphe sequitur, nummum illum Baccho & uxori eius sacrum esse. Quia vero loto & triangulo insignitus est, inferendum esse videtur, eum senioris Bacchi, id est nocturni solis, generatoris & satoris emblema continere; ac proinde soli diurno & nocturno, terrae ac lunae seu deae Laekshmi & Bhavani, quae duae sunt Bacchi uxores fictitiae, simul consecratum esse. Nummus ille valet quatuor scuta Romana, & quia ex obrizo constat, summi pretii est (1).

Tertius nummus aureus (*fig.* 3.) musei Borgiani est ipsa quarta pars unius *golmor* seu duo scuta Romana. Huius usus obtinet in Bengala, in regno Nepal, in Vanáres, sed cumprimis in urbe Pattan, quod vocabulum corruptum est est a പട്ന patna, vel പട്ടണ pattana, quod regalem urbem, seu illam in qua rex residet, significat. Eadem ipsa urbs, ശ്രീനഗരി Shri-

(1) Quatuor tantum scuta Romana valet, quia dimidius golmor est.

Shrinagari ſeu *Bacchi urbs*, vel *opulenta & celebris civitas* antiquitus vocabatur. Quae duo epitheta iam ſatis indicant, urbem Pattan, de qua Arrianus, antiquitus regum aulam & regni caput fuiſſe, id quod recte docet D. Wilford *pag.373. in libro Aſiatick reſearches*, dum regem Salbahan ſeu Sálivagana circa medium ſaeculi primi ex urbe Tagara in urbem Pattana ſedem ſuam tranſtuliſſe aſſerit. In hac ergo urbe, ubi mercatorum commeatus confluebant, ut inde Indicas merces Barygazam ſeu in oppidum Baroche transferrent, & ibidem navibus imponerent, primos Indicos nummos aureos cuſos fuiſſe, ipſa ratio ſuadet. Nummi aurei Borgiani, quorum quinque eiuſdem typi ſunt, ex utraque parte lotum florem foliis explicatis exhibent, & in centro ex una parte ſacrum conum punctulis amictum, qui radiorum formam ſupplent. Ex alia parte fulmen triceps, aut etiam tridentem in loti calice repraeſentant, utrumque enim Shivae ſeu Mahadévae vel Bacchi nocturni & ſenioris attributum eſt, & conus quidem, quia lingam ſeu phallum repraeſentat, tridens vero & fulmen inſtrumenta ſunt Bacchi deſtructoris, quae is manu geſtat, unde etiam ശൂലി Shùli *ſeu tridente inſtructus*, ഭീമഃ ſeu *terribilis* വൃഷധ്വജഃ Vrshadvagia *ſeu pluviam*, *fulmen & tonitru producens*, denique ഭവഃ Bhava *ſeu exſiſtere faciens* in vocabulario Amaraſinha ſcribitur, quae epitheta omnia unice ad ſolem referri, hebes ſit, qui non videat. Confer huius opuſculi *pag.*86.87.88.89. Hi iidem nummi litteris Nagaricis Indicis inſcripti ſunt, atque eadem epigraphe eiuſque ſignificatione gaudent, quam ſupra ad nummum ſecundum attulimus. D. d'Hancarville, cui cum hodierno philoſophorum grege in Scythia inter tigrides & urſos vagari placet, omnes hos nummos cono & tridente, aut fulmine vel fulgure inſtructos ex Scythia derivat, atque ex iis apud Graecos artium originem, indolem, & progreſſum inquirit. Vide apud eum *p.*1. *tab.*1. *nummorum* conum, fulmen, & ſolem exhibentium, & *pag.*36. triangulum, lunam & ſtellas repraeſentantium, denique tabulas ad calcem operis adiectas, quarum explicatio quantum valeat, ex ſomniis D. d'Hancarville iam

le iam supra allatis, atque ex hac ipsa horum nummorum Indicorum in museo Borgiano Velitris exstantium illustratione iam satis superque patet.

Nummi aurei വിരാകൻ viráguen, vulgo *pagode* dicti, *figura* 4. *&* 5., qui eiusdem typi sunt, collocati, probabilius dei Vishnu & deae Laekshmi informia simulacra praeseferunt, neque aliqua epigraphe gaudent. Sphaerici sunt & densi, monetaque communis quae hodiedum in Indiis circumfertur. De ea vide Sonnerat *pag.*256. *tom.*1. & Spilbergii navigationis *part.*7.

Nummus aureus *num.6.* pariter *viráguen* dictus, sphaericus & densus, ex una parte deum Shiva, deam Kali, & Párvadi satis informem praesefert, cuius symbolum ex adversa nummi parte exstat luna bicornis, nummi hi ordinarie octodecim iulios Romanos valent, & civitati *Mangalor* adscribuntur.

Nummus aureus *fig.*7. viráguen, vulgo *pagode* dictus, ex una parte deam Bhagavadi, quae eadem est cum Párvadi, & ex alia, quae convexa est, stellam exhibet, quae quidem duo emblemata solis & lunae symbola sunt. Nmumus hic urbi Madrast in ora Coromandelica, seu potius ipsi principi & domino municipii Arcate primo attribuitur, nullam tamen nec hic, nec praecedens epigraphem praesefert.

Nummus aereus *fig.*8. ex una parte satis manifeste deam Laekshmi repraesentat, ex alia vero elephantem affabre excusum. Antiquo Indico iure soli reges & templa gentilica elephantes possidere possunt, & quia haec eadem templa maxima praedia ex ipsa gentis civili institutione adscripta habent, nonnulla ex iis aereos nummos iure proprietatis & dominii cudere poterant. Hic igitur nummus Indicus templi alicuius gentilici nummus distinctivus esse videtur. Sed hae coniecturae sunt, quae in sola rerum praxi aliquod fundamentum habent; nummus enim epigraghe caret, ex qua certo aliquid inferri possit.

Nummus argenteus *fig.9.* est sphaericus ut alii, ex argento Nepalensi constans, & ut mihi videtur characteribus Nagaricis vulgaribus seu gentilitiis insignitus, quorum usus est in regnis seu provinciis regum Catmandu, Pattan & Badagao, de qui-

quibus confer R. P. Conſtantini ab Aſculo *notizie laconiche pag.* 141. *& ſeq.* Nummus hic quarta pars rupiae Nepalenſis eſt, ſeu quadrans floreni, quem quinque iulii Romani conſtituunt. രൂപ്യ rupya vocabulum Samſcrdamicum proprie *argentum* ſignificat. Vide vocabularium Amaraſinha ſub voce വെള്ളി *velly*. Hoc itaque nomen genericum improprie ad ſignificandos nummos argenteos Indicos, quos nunc *rupias* vocant, translatum fuit; *rupia* ergo corruptio eſt ab alienigenis invecta ad nummos argenteos deſignandos: nam ſi puritatem Indici idiomatis & ipſam vocis originem inſpicias, Indi nullum habent vocabulum quo rupiam ſeu nummum argenteum, cuius uſus nunc obtinet, compellare poſſint. Ex quo ſane arguo, verum id eſſe, quod ſupra docuimus, nempe nummorum argenteorum uſum Indos olim ignoraſſe, & rupiarum uſum tardius, fortaſſis ſub Tartaris invaluiſſe, nam & Perſicis litteris pleraeque inſignitae ſunt, & ſymbolis Indicis omnino carent.

Nummi argentei duo *fig.* 11. orae Coromandelidis, vulgo *panam* vel corrupte *fanon* dicti, ex una parte deam Laekshmi exhibent, quae ambabus manibus lotum florem geſtat. Ex adverſa parte lunam duplicem bicornem exhibere videntur. Nummus aureus *kalien* dictus *fig.* 11. in regno Travancoridis hodiedum obtinet. Sed poſtquam reges Travancorenſes argenteos nummulos ചക്രം *ciacram* dictos pro maiori populi commodo & negotiatorum uſu excudi curarunt, nummuli aurei kalien dicti uſus exſolevit. Viginti quinque ciacram unam conſtituunt rupiam, & quinque kalien pariter unam, ex quo fit, ut nunc in regno Travancoridis rationes & computi per modum quidem & formam nummorum kalien inſtituantur, reapſe autem quinque ciacram loco unius kalien perſolvantur. Nummulus iſte kalien multis punctis refertus eſt, & ni fallor ex una parte glirem dei Ganésha vehiculum exhibet.

Nummus ſtanneus *fig.* 12. ſphaericus & cervo volante aut alio chimerico animali inſignitus obtinet in ſola civitate Tavài in regno Ava. Circa hunc nummum obſervanda ſunt ea, quae per-

ſcripſit ille idem Miſſionarius, qui eum Romam miſit. Is ita diſſerit: *Moneta di ſtagno che nella ſola città di Tavài del regno di Ava ſerve alle picciole ſpeſe del mercato ſecondo l' antico uſo di quella città, allorchè formava uno ſtato a parte. Chiamaſi in Barmano, ſiccome ogni medaglia* danga. *Ci ſi vede impreſſa da un lato una di quelle figure chimeriche dette Tò in Barmano, che ſoglion avere i peſi di tutto il regno d' Ava, queſta rappreſenta un cervo volante.*

Dall' altra parte ſi leggon tre parole Páli in caratteri d' iſcrizione, ma riuſcite con ordine inverſo, perchè ſcritte nel modello dirittamente. Le tre parole ſembrano queſte: nagará mahá ſakha, mercatus magnum adminiculum, *ma io non oſo farne per ſicura nè tutta la lezione, nè tutta l' interpretazione.*

നഗരം nagara & നഗരി nagari in ſacra litterali lingua Samſcrdamica ſignificat *urbem*, *civitatem*. നഗരിവാസി nagariváſi *civem*, vel *incolam civitatis*. Vide vocabularium Amaraſinha *ſect.* പുരവൎഗ്ഗം *puravarggam* & dictionarium R. P. Hanxleden ſub voce *nagari*.

മഹാ mahá Samſcrdamice ſignificat *magnum*, മഹത്വം mahatvam *magnitudo*, മഹാത്മ്യം mahátmyam *magnitudo animi*, *magnanimitas*. മഹോദരം mahòdaram *hydrops*, *venter magnus*.

സഹായം ſaháyam, *auxilium*, *adminiculum*, സഹായി ſaháya vel ſaháyi *auxiliator*, ſaháyikunu *auxiliari*. ശക്തി shakti *virtus*, *potentia*, ശക്തിമാൻ shaktimán *vir potens*, *fortis*, *virtute & fortitudine praeditus*.

Stante itaque inſcriptionis illius characterum veritate ſenſus inſcriptionis eſt: *civitatis magnum adminiculum*, *vel civitatis magna potentia*.

ടങ്ക danga ſignificat *malleum*, *terebrum* vel *inſtrumentum* quo

quo nota, typus, effigies, figura, aut ſignum aliquod in metallum, menſuram, aut pondus imprimitur, unde dimanat ടംകാശ dangakásha *nummus percuſſus*, *ſigno aut typo aliquo inſignitus*.

Nummus itaque ille regni Ava vocabulo generico vocatur *danga*, id eſt *nummus percuſſus*, *nummus typo inſignitus*. Ille idem *civitatis magnum adminiculum* vel *urbis magna potentia* inſcribitur(1). En ergo certum & evidens argumentum linguae litteralis Samſcrdamicae uſum in regno Ava obtinere; en certa Indicia linguam *Pàli* vel *Bàli* nihil niſi Samſcrdamicae ſacraeIndicae dialectum & corruptionem eſſe. Hoc nos in grammatica Samſcrdamica docuimus pag.8., hoc idem docet D. Chambers in libro *Aſiatick reſearches pag.* 158. 159. *& ſeq.* Hoc ex nummis Borgianis elicuiſſe & ſtabiliviſſe ſufficiat, atque irrefragabile argumentum & monumentum ſit pro omnibus illis, qui gentium Indicarum monumenta & ſymbola ſcrutantur, ac ex iis hiſtoricae certitudinis aliquid deducere volunt.

SHUDRA

TAB. XXXII.

Quarta nobilis Indica tribus eſt ipſa artificum, ſeu opificum claſſis, quae ad regni ſuſtentacula non minus ac aliae tres accenſetur, atque ideo nobilitatis honore in ipſa ſua inſtitutione donata fuit. Aurifices, metallorum fuſores, fabri ferrarii & lignarii, floreorum ſertorum textores, pictores, medici, ſartores, vates, incantatores, auſpices, ſindonum textores, aliique non pauci opifices huic claſſi ſunt adſcripti. Infamis & ignobilis eſt illa, quam പറയ് pareya, & പെലയ് peleya vocant; nam prima illa claſſis cadavera animalium curat, quae ſive in puteum illapſa perierunt, ſive naturali morte vivere deſierunt.

(1) Eiuſdem typi duo alii Avenſes exſtant nummi in Muſeo Borgiano, & codex corticeus exaratus lingua Bàli.

runt. Vaccas ipſi excoriant, quaſcumque pelles deglubiunt, carnes edunt. Hi itaque ob hoc ipſum officium in libro Amaraſinha ചണ്ഡാലഃ ciandála & നിഷഃ nisha, id eſt *infimi & abominabiles* vocantur. Horum ſortem more ſuo valde deflet D. de Paw. Sed an in patria ipſius excoriatores, et foricarii meliori conditione & fortuna gaudent? Ita pariter Peleyas quos ipſe inepte *Poulichys* vocat, Aegyptiacam coloniam eſſe putat. Sed quaenam huius commenti ratio eſſe poteſt? Mancipia ſunt, ſeu claſſis infima hominum, quae ab antiquiſſimis temporibus lege & conſuetudine formata fuit ex iis, qui ob crimen aliquod contra tribum aut legem Indicam patratum, ex tribu ſua & dignitate exciderunt, ac in mancipia tranſierunt. Hi cum ſpeciem ſuam cum feminis ex nobili tribu eodem modo ob crimina delapſis propagarent, claſſem hanc infimam conſtituerunt, quae ad haec uſque tempora durat, & ſemper perdurabit, quouſque antiquum ſyſtema Indicum legale in India obtinebit. Quare hodiedum dicitur പെലയാടുന്നു peleyádunu, id eſt *a tribu excidere*, *contaminari*, *infamiam incurrere* ſive cum muliere ex aliena tribu peccando, ſive alio inhoneſto ac turpi modo tribum ſuam amittendo.

Opifices omnes ſuos tribunos habent, quos കുലശ്രേഷ്ഠഃ kulashréshda vocant. Artes, ſive liberales, ſive illiberales ſint, communi vocabulo ശില്പിശാസ്ത്രം *shilpisháſtram* inſigniuntur. Earum profeſſores ordinis & publicae tranquillitatis tenendae cauſſa in varias claſſes diſtinguuntur, & omnes ſuis tribunis ſubſunt. Hi iudices ordinarii ſunt ſuae tribus, atque cauſſae omnes, quae quoquo modo tribum attingunt, ad tribunum referuntur, in congreſſu ſeniorum examini ſubiiciuntur, ex veteri more & conſuetudine dirimuntur, et dum cauſſa anceps eſt, per pluralitatem votorum abſolvuntur. Igitur tribuni officium eſt, ſimultates et odia in familiis pullulantia extinguere, naſcentes motus ſupprimere, iura tribus ſuae tueri, de bonis, quae in litem delapſa ſunt, ſententiam ferre, pauperes ſuae tribus puellas ex com-

communitatis peculio in matrimonium collocare, de ineundo matrimonio nuntium suscipere, si coniuges convivere nequeant, aut ob unius partis scelus separari postulent, matrimonium dirimere, delinquentes corrigere, aut si resipicere nolint, regem admonere, ut auctoritate publica e tribu expellantur, atque aut in ipsa patria, aut alienigenis pretio, quod ad regem refluit, venumeant, et in mancipiorum numerum adscribantur. Haec iura tribunorum hodiedum in Malabaria obtinent, quamquam audacius infringi ceperunt, postquam in veterem patritiorum militum locum, stipendiarii, atque etiam alienigenae lecti et conscripti fuerant; quandoquidem hi regum auctoritatem acrius tueri, et ministri saepe non audita tribuni sententia arbitrario iudicio privatos circumvenire, praecocius praemio afficere, aut ardentius castigare inceperunt (1).

Caelandi, sculpendi, et fusilium artem a remotissimis temporibus apud Indos semper exstitisse, luculenter indicant antiquissima illa templa de quibus disseruimus (2). Quamvis vero in delineando humano corpore, ac cumprimis in maioribus statuis fingendis, nec Graeca adsit vivacitas, nec Romana correctio, in minoribus tamen figuris pingendis, bellis repraesentandis, in curribus triumphalibus, ac templorum frontibus exornan-

(1) Consule de his librum inscriptum: *Stato civile, politico, e commerciante del regno di Bengala*, *tom*.2 *cap*.3.4.5. *item tom*.1. *cap*.1.2 3 4.

(2) Templum Elephantae, cuius aliqua monumenta nos supra paucis attigimus, ab Alexandro Magno exstructum fuisse, referunt recentiores nuntii in navigationibus Spilbergii & Balbi *part*.7. *cap*.20.*pag* 78. Verum quomodo id fieri potuerit haud facile intelligo. Antiquum illius insulae nomen Indicum est *Kalpuri*, id est *civitas rupium* vel *urbs lapidea*. Vide Anquetil du Perron. Hoc nomen Niebuhr corrupte scribit *Galipouri* ex Anquetilio. Vide *tom* 2. *pag* 42. Qui ergo fieri potuit, ut Alexander tam brevi tempore, quo in Indiis versatus est, urbem illam excitare potuerit, bellicis praesertim curis totus distentus? Deinde cur nullum ibi exstat Graecum numen? Cur nullum Alexandri M simulacrum? Cur deastri illi omnes nudi, & more Brahmanico, cum symbolis religionis Indicae exhibentur? Quis exstruxit templum Illoura, Salcette, Rámishvaram ad insulam Ceylan situm; quandoquidem Arrianus, aliique Graeci scriptores apertissime negant Alexandrum M. australem Indiae partem attigisse? Templum ergo illud Alexandri M. aetate antiquius est, & unum ex primis Indicis delubris. Sed neque postea illud a Graecis constructum fuit, subacta enim a Romanis Aegypto, Graecis commercium Indicum prohibitum fuit, quin & ipsi reges Indici eos a littoribus suis & emporiis arcebant. De quo vide in libro *Asiatick researches pog*.373.

nandis, mira Indorum elucet dexteritas, pulchra et grata ſimplicitas, ac denique elegans varietas, quae certe in antiquis Aegyptiis monumentis numquam viſa fuit. Si in maioribus ſtatuis ſculpendis ars, et correctio deeſt, id certe non ex gentis indole aut mentis imbecillitate naſcitur, ſed quia ſtatuae, idola, ſimulacra & ſymbola, ita arcanae philoſophiae regulis alligata ſunt, ut nonniſi ex ſententia, et philoſophorum placitis, ſectae opinionibus, ac recondito ſacerdotum myſterio, fingi, ſculpique poſſint, quibus ſufficit, ut dei notionem et philoſophiae reconditum myſterium exprimant, excluſa etiam membrorum proportione, aut penicilli correctione, qui illis regulis myſticis ſubiicitur. Sic e. g. nihil incorrectius ſtatua aut ſimulacro deae Laekshmi, quae plerumque detortis, inverſis, et foede divaricatis pedibus ſedens exhibetur. Hoc tamen nequaquam fit abſque myſterio; nam Laekshmi tellus eſt, quae parit, pariendo alit, et animat, ex quo fit, ut velut magna mater pariendo exhibeatur. Certe cum ego ipſe nonnulla ſimulacra, ut ea in Europam perferrem, per gentilem virum ex aere fundi curaſſem, et formam incorrectionis eorumdem arguiſſem, artifex reſpondit: *Se a praeſcripta forma recedere non poſſe, ne legis & conſuetudinis temerarius contemptor eſſe videatur, ne coram ſacerdote erroris redarguatur, ne denique apud ipſum ſuae tribus tribunum nigro calculo notetur.* Quare omnibus pictoribus, fuſoribus et ſculptoribus lege cautum eſt, ne ſimulacra vendant, priuſquam ea ſacerdotis examini ſubiiciant, ut ab eo approbentur, luſtrali aqua conſecrentur, atque in idolorum numerum referantur. D. de Paw, dum ſtudiis philoſophicis obſequitur, atque gentium hiſtoriae lumen affundere adlaborat, ipſemet ad ineptias pene aniles deflectit. Quis neſcit artes apud Indos minus profeciſſe, quam profecerint in Europa? Sed an hoc adeo magnum ſcelus eſt, ut ipſe putat? An omnis hic defectus in Indorum indolem reiiciendus erit? An non potius inde exoritur, quod Indi novitates excludant, vetuſtis opinionibus illigati ſint, religioni ſuae libenter addicti vivant, aliena non appetant, nova vitent, ſtrictis legibus vinciantur, minoribus quam nos neceſſitatibus exerceantur? Mira caeli clementia, aer ſalubris, ſoli fertilitas, oryzae ubertas,

tas, vitae facilitas et ſobrietas, indumentorum nulla fere neceſſitas, clima ob aeſtum ſolis meditationi incommodum, corporis imbecillitas, patriae conſuetudinis ſumma tenacitas, in apathiam et inertiam proclivitas, mulieribus exigua placendi cura, ipſarum in publica officia nullus aut levis influxus, nullum femineum in viros dominium, ambitio minor, luxus levis, peregrinarum mercium nullus fere uſus, aut neceſſitas, verae, genuinae, et intrinſecae cauſſae ſunt exigui inter Indos artium progreſſus. D. de Paw partitionem gentis in claſſes, regum violenta imperia, artibus nulla praemia, integras denique opificum turmas regum famulitio addictas, quae liberam non habeant artem ſuam exercendi facultatem, incuſat, et ex his defectum artium arguit. Sed an in Europa artificum induſtriae ſemper regum praemia reſpondent? an in civitatibus praeſertim maritimis integrae opificum turmae regum famulitio non ſunt addictae et quae libera carent pro aliis laborandi facultate? An in Europa multis opificibus ſtatum commutare, et induſtria ac virtute ſua ex claſſe, cui adſcripti ſunt, emergere, ac honoribus cumulari licuit? Clima ergo frigidum, quod nervos conſtringit, & ad laborem incitat, neceſſitas, quae cogit, luxus ingens, qui promovet, ambitio et cupiditas, quae volat, intemperantia, quae numquam ſaturatur, mulierum vis et ambitio, quae numquam quieſcit (1), luxuries, quae omnia profundit, nova videndi et periclitandi pruritus, caeli temperies ipſa meditationi opportuna, novitatis enthuſiaſmus, augendae nominis gloriae cupiditas, benevolentia regum, quae in aliquibus regnis artium cultui praemia conſtituit, in Europa artes excitat, auget, ſuſtinet, et conſervat. D. de Paw climata terrarum mutet, indoles gentium reformet, unum, qui in Europa obtinet, vivendi morem omnibus Aſiae regionibus inſerat, atque poſtquam haec omnia ſtabilierit, tunc gentes illas ex aequo comparare, inter ſe conferre, bilance examinare, alias deprimere, alias extollere, has albo, illas nigro poterit calculo notare. Sed miſſa faciamus haec omnia.

Indi,

(1) Vide *lettre a Monsieur Sonnerat par. Mr. Charpentier de Cossigny pag.* 19. 20. Hiſtoire du comerce de deux Indes. *tom.* 1. 1784.

Indi, quod iam olim obfervavit Strabo (1), artis medicae non funt ignari, fed quia metempsychofeos dogmati funt addicti, a quacumque fanguinis effufione fummopere abhorrent. Quod quidem dogma, quamquam alioquin falfum, quia tamen miti climati & genti ingenitum, non parum confert ad moralem Indorum characterem formandum. Inde enim promanat mira gentis manfuetudo, mitis indoles, in homines aeque ac animalia humanitas, ne dicam caritas, quae ufque ad fuperftitionem eos propellit. Rariffimae proinde inter eos violentae neces, frequens inter gentiles indigenas, quos femper ab alienigenis diftinguere oportet, in eos, qui malis premuntur, commiferatio, in criminibus caftigandis quaedam benignitas. Inde pariter confuetudo proceffiffe videtur, ut venae fectionem a medica arte excludant, aut nonnifi in extrema neceffitate adhibeant, ut partum caefareum ignorent, aut reiiciant, ut clyftere uti renuant, et quod herbarum fimplicium ufu, commixtione, et potu curare nequeunt, de illo minuti et angufti defperent, aut aniliter et fuperftitiofe tollere fatagant.

Gens enim ifta ut magnorum animi motuum expers eft, ita quoque inertiae et imbecillitatis corporeae vitia habet. In fuperftitionem facilis, malorum patiens, diis ultra modum addicta, eorum oracula vexat, et quamvis in fe curanda negligentior, dum nec deos fibi propitios, nec medicinam prodeffe videt, fub malis, quibus premitur, placide fuccumbit, atque Ishvarae feu deo Vindici fe fe facile commendat. Infirmae gallinae inftar plerofque anima et fenfu deiici vidi, et multos alios fubacto iam per vim morbi corpore, fine ullo fere in facie mortis indicio tranquillos, et pacatos obire. E xceptis fupradictis infirmitatibus, etfi medicae & chirurgicae artis defectu laborent, vix aliqui funt morbi, quibus Brahmanes mederi ignorent. Ingens apud eos exftat medicorum librorum farrago, et pueri ipfi a teneris unguiculis herbas, earumque proprietates dignofcere norunt, ita ut decennales iuvenculos, ut peritos botanicos fufcipere debeas et ad-

(1) *Medicinam plurimum per cibos* (decocta *léham* dicta) *perfici, non autem per medicamenta* (nempe mineralia), *ex medicamentis maxime unctiones probari* (ut hodie) *& cataplasmata, cetera maleficii non esse expertia.* Strabo lib. 15.

et admirari. Mira in ipſis libris medicis herbarum analyſis, proprietatum deſcriptio longinqui temporis uſu & periclitatione firmata & perfecta. Verum haec, quae ad muſeum Eminentiſſimi Principis non pertinent, & in quibus nos nec ſatis exercitati ſumus, aliis diſcutienda relinquimus, atque ad aliorum ſententias lectorem perlibenter mittimus (1).

Indos iam ab antiquiſſimis temporibus artem graphicam noviſſe auctor eſt Strabo, qui eos epiſtolas ſcripſiſſe narrat *in ſindonibus beneſullatis*. Plinius hiſt. nat. lib. 13. cap. 11. ſcribit: *In palmarum foliis primo ſcriptitatum, deinde quarundam arborum libris, poſtea publica monumenta plumbeis voluminibus, mox & privata linteis confici coepta, aut ceris. Pugillarium enim uſum fuiſſe etiam ante Troiana tempora, invenimus apud Homerum*. Hic ordo etiam apud Indos obtinuiſſe videtur. Sicca palmarum folia, eaque frequentiſſima & prompta, natura ipſa ſuggerente, ad ſcriptionem & artem graphicam Indos invitare debebant. Inde apud Indos graphicae artis antiquitas, & libri ex foliis palmarum confecti, qui dum funiculo per duo foramina ex utraque foliorum compage tranſeunte, duabus tabulis, quae folia palmarum continent, conſtringuntur, ഗ്രന്ഥം grantham vocari ſolent. Ab his ergo libris lingua Samſcrdamica nomen *grantham* improprie obtinuit, cum intus ipſi ſcripturae apices & lingua, qua antiqui libri conſcripti ſunt, Samſcrdamica ſit. Horum codicum, non corticeorum, ut arbitratur Stephanus Fourmont, ſed ex palmarum foliis contextorum, ingens copia exſtat in bibliotheca regia Pariſienſi.

(1) Confer de his librum *Aſiatick researches tom.*1. *pag.*408. & 428. Sonnerat *tom.*1. *pag* 74. *chap.*5. De la diviſion des caſtes, & *pag.*174. *chap.*9. Des arts & metiers des Indiens. Niebuhr *tom.*2. *pag.*17. Exſtat in bibliotheca regia Pariſienſi inter codices Indicos manuſcriptos *fol.*434. *num.*51. codex *Adaravavedam* inſcriptus, qui de quarta Indorum lege ſeu de functionibus quartae tribus tractat. Illi ergo qui linguarum Indicarum periti ſunt, hunc codicem conſulere poſſunt. In eadem bibliotheca omnis generis Indici reperiuntur manuſcripti codices de omnibus pene argumentis, quae nos attigimus, tractantes. Vide *catalogum codicum manuscriptorum ex typographia regia Pariſiis anno* 1739.

Pauci asservantur in ipso museo Borgiano Velitris, nonnulli in bibliotheca S. Congregationis de Propaganda Fide. De his Indicis libris confer grammaticam Samscrdamicam *pag. 62. & seq.*, librum *Asiatick researches* pag. 340. S. 18. *On the literature of the Hindus, from the Samscrit, communicated by Goverdhan Caul, with a short commentary*.

Libris ex palmarum foliis, praesertim apud septemtrionales Indos, ubi palma rarior, succedere debuerant libri chartacei, seu, ut Strabo ait, *ex sindonibus benefullatis* contexti. Texendarum sindonum apud Indos antiquissimus est usus, quod patet ex Arriani Periplo. Ex gossypio proinde, ex quo sindones conficiebantur, folia pariter rudia parabantur, quorum superficies postquam detrita & perpolita fuit, varia arte & modo libri compingebantur. Inspice in bibliotheca S. Congregationis codices chartaceos Tibetanos, Peguanos, Indicos, Sinenses, & ipsum diploma magni Lhamae Tibetani in serico descriptum. Rex Travancoridis, dum ad graves viros scribit, more Europaeo charta utitur, epistolam complicat, sigillo suo signat. Dum ad subditos scribit, foliis palmarum utitur. En regis epistolam anno 1787. ad Episcopum & Patres Missionarios Verapolitanos scriptam, cuius autographum apud me exstat.

തിരുവു

വരാപ്പുഴെ മെത്രാനും പാതിരിമാരും കണ്ടു
കൊട്ടുത്തുവിട്ട കടദാസും വായിച്ചു കേട്ടു അവസ്ഥയും
അറിഞ്ഞു ഇപ്പൊഴ അവിടെ ഒണ്ടായ വസ്തുവകകൾ കൊടു
ക്കയും എഴുതിവന്നവെല്ലാം ഗ്രഹിച്ചു ദാനടത്തുന്നതിനു
സംഗതിയല്ലാതെ ഒരു വിരോധം ഒണ്ടായി വരികെ
തെറ്റില്ലാ എങ്ങനെ ഒരു കാര്യം ഉപകാരം ഒണ്ടാകിലും
അതു കാര്യം കൈക്കൊള്ളാതെ വാരിക്കെന്നു കൽപ്പിച്ച
കാര്യം.

കാരിയം ഒന്നും ഉൾപ്പെടിക്ക തിരുവുള്ളത്തിൻപടി തിരുവെഴുതി
യ വലിയ മെലെഴുത്ത കണക്ക പിറവിട്ടം പെരുമാൾ മാ
തെവനെഴുത്ത.

ശ്രീപത്മനാഭൻ

Epistola

Verapolitano Episcopo Patribusque videnda.

A vobis missam epistolam legi, audivi, & negotium percepi. Ibidem nunc succedentium rerum eventum perscripsistis. Non credo legis vestrae (Christianae) *consuetudini absque motivo impedimentum aliquod ponendum fore. Si tale aliquid acciderit, de omnibus vos audiam, negotium dirimam, & absolvam. Ita ex suae Maiestatis praecepto epistolam scripsi ego magnus secretarius Pira Ciüdum Perumál Mádéven.*

Shripatmanábhen

Foris est scriptum. (regis signatura m. p.)

വരാപ്പുഴെ മെത്രാനും പാതിരിമാർക്കും വരുന്ന തിരു
വെഴുത്ത

Verapolitano Episcopo Patribusque veniens regis rescriptum.

Librorum chartaceorum usui laminarum cuprearum usus fortassis coaevus, quia iura, leges, privilegia, aliaque monumenta gravissima foliis palmarum & sindonibus tuto commiti nequibant. Plures tales laminas inscriptionibus Samscrdamicis refertas afferunt Calcuttenses Angli in libro *Asiatick researches pag.* 123. 131. 279. 357. In prima: *A Royal Grant of land, engraved on a Copper plate, bearing date Twenty-three years before Christ &c.* concessio illa territorialis, quomodocumque aera Indica supputetur, certo ante saeculum primum constituenda esse videtur. Ad quod observandum, quod etiam animadvertit Niebuhr *tom.* 2 *pag.* 27., Indos septemtrionales, non solum aeram Sálivagana, de qua supra locuti sumus, admittere, sed communiter etiam aera regis

Kk 2 പിക്ര

വിക്രമാദിത്യഃ *Vikramàditya* uti. Huius aerae annus 1848., eſt noſter annus 1791. quo ego haec ſcribo. Itaque cum in tabula illa cuprea ab Anglis allata rex ദേവപാലഃ dévapála vel ഗോപാലഃ gopála, quod vocabulum ipſi corrupte *deb paal*, & *gopaal* ſcribunt, verius anno 33. aerae Vikramáditya regis territorium illud conceſſiſſe videatur in ipſo illo inſtrumento, quis neget illud ad ad annum 23. ante C. N. referendum eſſe (1)? In hoc ipſo monumento സുഗതഃ Sugueda, id eſt Budhae ſeu Mercurii, deae Laekshmi, Ràmae, Rávanae, quin et ſectarum philoſophicarum, & tribuum a nobis allatarum fit mentio. Habent ergo etiam Indi ſua monumenta, & ex his, atque eorum libris iam non dubitanter, ſed certo inferimus, linguae litteralis Samſcrdamicae uſum antiquiſſimum eſſe, ac denique ea, quae ex libro Amaraſinha toto hoc opere docuimus, in ſua firmitate et robore permanere.

Indi in foliis palmarum ſtando, ambulando, ſedendo, quin et iacendo ſine ullo brachiorum fulcro ſtilo ferreo celerrime ſcribunt. Amanuenſium copia ingens, nec minor codicum manuſcri-

(1) Vikramaaditya aliqui patrem Sàlivagana vel Salbahan regis fuiſſe ex traditione Indorum perhibent, ut Niebuhr *tom.*2. *pag.*27., ubi is utriuſque nomen corrupte ſcribit: *Shach Liwàn*, & *Radsia Wir Wikrum Mandsy*. D. Wilford in libro *Asiatick researches pag.* 374. varias corruptiones nominis *Sálivagana* affert, & nomen Vikramáditya ipſemet corrupte ſcribit *Bickermaiit*, quem a rege Salbahan praelio ſuperatum fuiſſe refert. D. Wilkins in eodem libro *pag.*129. ſcribit *Beekromaadectyo*. Denique *p.*142. hoc idem nomen *Vicramáditya* ſcribitur, & hoc linguae Samſcrdamicae purae & originali convenit. Vikram vel vicram *excessus*. áditya *sol*, unde regis verum nomen *excessivus, maximus sol*. Quiſcumque fuerit rex iſte, ad rem ſufficit, in monumentis Indicis ab illius morte aeram Indicam hiſtoricam ſcribi, ita ut aera illa tuto ſtatui poſſit. Atque aera haec fere in omnibus laminis cupreis in India repertis recurrit, ut illas inſpicienti patebit, proinde in perſcrutandis Indicis monumentis unacum altera aera regis *Sálivagana* tenenda eſt. Praeterea alucinatum fuiſſe credo R. P. Conſtantinum ab Aſculo, qui huius regis Vikramáditya aerae principium ſtatuit ad annum 250. poſt Chriſtum natum, contra communem Indorum traditionem, & haec ipſa monumenta, quae ab Anglis afferuntur. Is ſcribit *Bicramadiet*, quod iterum nomen corruptum eſt. Vide *pag.*146. in libello manuſcripto *Notizie lacoaiche* inter codices bibliothecae S. Congregat. de Propagand. Fide.

nuscriptorum, in quibus tamen legendis et discernendis summa prudentia opus est. De qua re confer grammaticam Samscrdamicam *pag.62. & seq.* Indici scribae in foliis palmarum scribentis iconem ex museo Borgiano hac tabula exhibemus. Haec nunc pro opusculi scopo, qui illustrandorum monumentorum in museo Borgiano Velitris exsistentium erat, inter tantas Indicarum rerum asperitates et angustias temporis, dicta sufficiant, et in litterariae reipublicae emolumentum, si possunt, cedant.

S L O G A M (1)

വാഞ്ഛാസജ്ജനസംഗമെപരഗുണെപ്രീതിർഗ്ഗുരൌ
നമ്രതാവിദ്യായാംവ്യസനംസ്വയൊഷിതിരതിർല്ലൊ
കാപവാദാൽഭയംഭക്തിശ്ശൂലിനിശക്തിരാത്മദമനെസം
സർഗ്ഗമുക്തിഃഖലെയെഷ്വെതെനിവസന്തിനിർമ്മലഗുണാഃ
തെഭ്യൊനരെഭ്യൊനമഃ

Váncia sagena samgamé paragun é prídirguraù namadà vidyáyam abhyásanam sva yòshidi radi-r-lòga pávadál bhayam bhakti shakrinni shakti-r-átma damané samsargga mukti kaley yèshvè tèni vasandi nirmala guná stèbhyo narèbhyo namá.

Hone-

(1) Diogenes Laert. *de vitis philos. in prooemio pag.2. edit. Rom.* ait: *Gymnosophistas per aenigmata, & breves sententias philosophatos esse aiunt: deos colendos, nihil agendum mali, fortitudinem exercendam.* Hic idem philosophandi modus hodiedum in Indiis obtinet. Breves illae sententiae *Slogam* dicuntur, & talis est haec, quam hic afferimus. Ingens harum sententiarum copia apud Indos exstat, & has etiam ipsi pueri a teneris unguiculis ediscunt, atque secundum eas mores suos componunt. Nec minor copia apophtegmatum, per quae Indi mores fingunt. Vide in opere inscripto: *Georgii Pachymeris Michael Palaeologus*, ex bibliotheca Barberina interprete Petro Possino Romae 1666. pag 548 *Octo salutaria monita & specimen sapientiae Indorum*, R.P. Vincentii Mariae S. Catharina Senensi *Viaggio all' Indie lib.3. cap 15.* d'alcuni libri morali de' Brahmani, *& cap.16.* sentenze morali e civili &c. Sonnerat *tom.1. pag.243. cap.13.* Apologues des Indiens. De modo construendi has sententias seu Slogam vide grammaticam Samscrdamicam *pag.158. & seq.*

Honestarum ac gravium personarum consortium ama, alteri ut bene fiat, exopta, & tu ipse benefacito, praeceptorem & magistrum tuum venerare, scientiis operam nava, tuae tantum uxori iungitor, peccata mundi fuge & detestare, Creatori devotus esto, animi passiones cohibe, malorum consortium devita. Illi viro, qui haec fecerit, laus sit & adoratio.

O. A. M. D. G.

INDEX

INDEX

RERUM ET VERBORUM

A

Angli.

Deven-

Ex

Máya

N

O

P

R

Sid-

Yama

FINIS

SUPPLEMENTUM

AD SYSTEMA BRAHMANICUM LITURGICUM MYTHOLOGICUM CIVILE

De Incarnationibus dei Vishnu in opere *pag.* 83. paucis admodum disseruimus. Quia vero illae praecipua Indicae fidei capita continent, & tabulae nonnullae Indicae autographae eas exhibentes in museo Borgiano Velitris exstant, necessarium esse videbatur argumentum illud paullo uberius pertractare ideo cumprimis, quia incarnationum illarum mysterium & caussa perdifficilis, lubrica, & incerta omnibus illis visa fuit, qui res Indicas etiam attentius perscrutari pro viribus nitebantur.

Itaque ad *tab.* IX. deum Vishnu ex tribus simulacris aereis exhibentibus, ex eodem museo Borgiano picturam addimus Indicam autographam *ad tab.* IX. *pag* 83. pertinentem, quae Vishnu dei incarnationem, seu descensum in piscem sequenti modo exhibet.

Mare tranquillum tabula repraesentat, in quo multae nympheae albicantes & rubicundae rutilant, quasi generationis rerum principium ex aqua annunciantes. Solis discus tranquillo salo aureo colore micans innatat, qui & ipse indicare videtur, ex aqua seu ex humore & calore nascendis rebus principia constituta esse. Vide in indice *lotus & sol*. Gigas flammeus teterrimus ex buccino, altero omnis bonae & malae generationis principio symbolico, progreditur, manu strictum gladium tenens. Occurrit eidem ex parte adversa piscis ingens erectus ore hianti, ex quo egreditur deus Vishnu quatuor manibus insignitus, quarum una sagittam, altera buccinum, alia nymphaeam, alia rotulam, ciacram, sceptrum, vel circulum gestat. Vide horum significationes symbolicas in *indice rerum & verborum*. Ad latus ex parte adversa in ipso mari stant quatuor mulieres elevatis & iunctis manibus lotum ferentes & deum Vishnu adorantes. Hic Vishnu sceptro, & sagitta gigantem seu daemo-

num principem ഇരണ്യൻ Irannya (1) mundi tyrannum crudelem, quod Irannya significat, coercet. In littore, quod fluctus maris eludit, iacent quatuor libri legis Indicae വേദം védam dicti, quos Irannya a dormiente Brahma deo surreptos in mare proiecerat, & Vishnu piscis conquisitos in littore incolumes deposuerat. In superiori tabulae margine duo appicti exhibentur albi boves generationis emblemata, stragulis instructi. Hi aequali passu rupem scandunt, in qua stat arbor illa celebris Indica കല്പവൃക്ഷം *kalpavrksham* dicta, quae immortalitatis, iustitiae, & firmitatis emblema est, കല്പം *kalpam* enim *firmitatem*, *iustitiam*, *immortalitatem*, *rectum & inconcussum ordinem*, *stabilitatemque* significat, വൃക്ഷം *vrksham* vero *arborem*, ex quo composita est dictio kalpavrksham. Vide Amarasinha sub voce *praleyam*, *diluvium*, & dictionarium R. P. Hanxleden sub voce *kalpam*.

Haec itaque prima dei Vishnu incarnatio in piscem, quam മത്സ്യവതാരം *malsyavadáram* vocant, apertissimis indiciis ad diluvium univer[illegible]tur. Deus Brahma princeps terrae, genius (2) supremi & veri dei പരബ്രഹ്മം *Parabrahma* immemor

(1) Hoc vocabulum R. P. Ildephonsus *in cod. manuscripr. lib.3. cap.3.* scribit *Irenniaczen*, quod significat *dominum Irannya*, nempe dominum ira & furore plenum, genium potentem. Sonnerat *tom.1 pag.281.* scribit Canagacchen, Çalakégen, & Aycriben, quorum illud secundum *peccati dominum* denotat, kalagam enim vel calagam, aut kalakam, cum ultima littera k leni *peccatum*, isha seu adiective égen vel éshen *dominum* seu peccati auctorem significat. Angli Calcuttenses scribunt *Hereni*, & hoc corruptum est. Vide de hoc daemonum principe Irrannya in libro *Mágha* Indico stropham primam in grammatica Samscrdamica *pag.66.*

(2) Iam supra in opere docuimus, deum Brahma terram, Vishnu aquam, deum Shiva ignem esse. Eiusdem sententiae est R. P. Norbertus Capuccinus Missionarius Pondicerensis, qui in suo libro: *Memorie storiche intorno alle missioni dell' Indie Orientali*. Lucca 1744. *pag.4.* ita differit: *Il primo di questi dei* (Indiani) *chiamasi Rudren o Madeo* (Rudra vel Mahadéva) *da essi agguagliato al fuoco, perciocchè simigliante a questo elemento ha forza di tutto distruggere. Il secondo appellasi Vishnu, assomigliato all' acqua, il terzo Brahma invocato come autore di tutta la natura e per tal ragione viene paragonato alla terra.*

mor, prima mundi aetate animo ſecuro & vacuo in utramque aurem dormiebat. Irannya deorum ſeu bonorum geniorum iuratus hoſtis, & daemonum princeps ſemper vigil libros legis Védam (1) a dormitante Brahma ſurripuit, & in mare proiecit, unde genus humanum lege & regula deſtitutum, ipſo deo Parabrahma contempto, in omnia vitia profuſum, diluvium univerſale criminum vindictam exciverat. In hoc diluvio aquis diſper-

(1) Vocabulum Védam vel ut Indoſtani & Nepalenſes ſcribunt *Bed*, radicaliter & proprie doctrinam ſacram de cultu ſolis, lunae, planetarum, & elementorum ſignificare nos in grammatica Samſcrdamica *pag.75.* docuimus. En quid de vocabulo Bedy, quod a Bed a Graecis corruptum deſcendit, Clemens Alex. *lib.5. Stromat.* §.243. ex Orpheo aliiſque docet.

Καὶ Βέδυ Νυμφάων καταλείβεται
ἄγλαον ὕδωρ
Nympharamque Bedy promant
limpida lympha.

Orpheus itaque, & Phryges Bed vel Bedy aquam eſſe exiſtimarunt. Comicus Philideus aerem eſſe arbitrabatur, & ipſi conſentit Neanthes Cyzicenus, qui Macedonum ſacerdotes in precibus Bedy aerem invocaſſe ſcribit. Vide Clementem ipſum. Nec obeſt, quod Indi Bed, Graeci vero Bedy ſcribant, nam vocabula barbarici cultus a Graecis corrupta fuiſſe, apertiſſime tradit Iamblichus lib. de myſteriis ſect.7. cap.5. „ Oportet etiam ritus adorationis antiquos tamquam ſacra aſyla ſemper conſervare eoſdem & eodem modo, nihil ab his detrahendo, nihil aliunde adiiciendo; ferme namque ex hac cauſſa exſtitit, quod nunc tum dierum nomina divina, tum preces vim ſuam amiſere, propterea quod iamdiu ſuſque deque permutarunt ea, & adhuc permutant Graeci novatores, & violatores . . . barbari ut ſunt moribus graves, ſic & in vocabulis firmiter permanent „.

Liber ergo Védam eſt allegoricus ſeu *liber naturae*, ordo, concinnitas, harmonia caeli terraeque, elementorum, rerum denique terreſtrium naturalis concordia, quae concuſſis per diluvium terrae cardinibus in mare decidit, & quam Vishnu virtus nempe illa dei mundi conſervatrix incarnata reſtituit. Quare fatentur Brahmanes librum Védam verum illum & hiſtoricum non exſiſtere, id quod etiam obſervavit Sonnerat *tom.2. pag.41.* ita ut profecto ridere debeas morologos illos Anglos & Gallos, atque ipſos etiam illos rerum Indicarum imperitos Miſſionarios, qui vaniſſimo commento toties ampliſſimam fidem dabant ſe ſe in Indiis libros Védam inveniſſe, & poſſidere. Védam itaque nunc apud Brahmanes nomen eſt genericum, quod legem, doctrinam, inſtitutionem deos ſuos colendi ſignificat, pluribus & variis libris de cultu religioſo tractantibus contentam, unde *Védi* legis doctor, *Védàrtham* explanatio legis, *Nasràni védam* lex, inſtitutio Chriſtianorum S. Thomae in Malabaride &c. Lex iſta divini cultus, cuius inſtitutio Brahmae deo attribuitur, a daemone ſublata in mare deciderat, a Vishnu reſtituta fuit, unde profluxit etiam veterum Graecorum error, ut vocabulo Bedy nunc doctrinam ſacram de 4. elementis, nunc de aqua ſola, nunc de aere, nunc denique de aethere aut igne compellarent, id quod apertiſſime loco citato tradit Clemens Alex. Vide etiam codic. manuſcr. P. Marci a Tumba *p.147.*, ubi negat libri Védam realem exſiſtentiam.

so & deleto humano genere, ipse etiam periclitabatur Manu മനു vir iustus സത്യവ്രത *Satyavrta* seu *iustitiae & veritatis operator*, qui cum aquis innatans Vishnu dei opem imploraret, ut tabula Borgiana exhibet, Vishnu periclitantis viri & labentis mundi misertus, debellato daemone illum incolumem restituit, & libros legis ex maris abysso prolatos servavit. Inde ex loto & buccino nova rerum progenies & principium, restituta arbor paradisiaca *kalpavrksham*, quae immortalitatis potum aut cibum continet, diis seu bonis geniis promissum, & boves duo generationis novae emblemata, sol denique aureus mari innatans, qui indicat, ex aquis generativae virtutis vim suam se mutuari, mundi conservatoris Vishnu symbolum & primum deum esse, qui coli debeat tamquam unius & veri Dei viva imago. Unde ait Iamblichus sect.8. cap.2. *Ante eas res quae vere sunt, & ante principia universalium, est deus unus, prior etiam primo deo & rege sole* (1). Ipse deus Vishnu aquae princeps genius, seu virtus illa divina mundi conservatrix, cuius vim & potentiam in diluvio agnitam solertius adorare, in principalium numinum numerum referre, eique se commendare gens Indica coepit, dum corpus humanum sub nomine Krshna seu Apollinis induisse fingitur, hoc idem corpus a suis atavis quasi per fluctuans lignum a diluvio universali servatis, se assumpsisse narrat stropha 6. in libro Bhágavadam.

ദ്രൌണ്യസ്ത്രവിപ്ലുഷ്ടമിദംമദംഗംസന്താനബീജംകുരു
പാണ്ഡവാനാംജുഗോപകുക്ഷിംഗതആത്തചക്രോമാതുശ്ച
മെയശ്ശരണംഗതായാഃ 8 draunya stra viplushdamida dangam sandána, bígiam kuru Pándavánám giugo pakukshim gada átta ciacro mádushva me ya sharanam gadáya. *Nando conservatum natatile hoc corpus* (haec familia) *caussa & semen est familiae Pándavarum, ac proinde huius mei corporis, quod cum Brahma*

(1) *Eumdem solem aut ex limo emergere, aut loto insidere, aut navigio provehi, aut singulis horis formam commutare, aut varios per singula zodiaci signa vultus induere praedicant* (Aegyptii). Porphyrius epist. ad Anebonem.

ma dei arcu, & sagitta usum fuisset, Vishnu dei protectionem obtinuit, accepitque tricacram (tres rotas, caeli, terrae, & inferni gubernii symbola) *& illis matris meae uterum replevit*. Vide etiam *stroph.5 pag.172. & seq.* in grammatica Samscrdamica.

Quis igitur adeo effrons, adeoque temerarius sit, qui Indis traditionem diluvii universalis abneget, & cum iisdem, principalem deorum suorum apotheosim ad diluvium non referat? Quis neget etiam Indorum animis constanter hanc opinionem insedisse, ut concussae universae naturae reparatorem agnoscerent, incarnandi dei alicuius necessitatem profiterentur, per quem post diluvium virtuti praemium, crimini poenam decernerent, & rudi idea sibi ipsi oppositum, diisque contrarium hominem cum se ipso componere studerent? Quare recte hanc incarnationem Calcuttenses Angli, & ipse levis Sonnerat ad diluvium universale refert, quod vide *tom.1. pag.280. edit. in* 8. Confer etiam systema Brahmanicum *pag.216. de diluvio* ex libro Amarasinha, & dictionarium Francisci Pivatii *tom.*8. *pag.*209. *tab.*42. *fig.*1., ubi deus Canon Iapponnensis eodem plane modo, quo deus Vishnu apud Indos in piscem incarnatus exhibetur, eique in concha recurva navigans occurrit rex Manu, seu vir ille iustus iunctis manibus deum deprecans, ut a diluvio servetur. Ex quo recte argues, incarnationum dei Vishnu theodotiam, seu diluvii traditionem etiam in Iapponnia revera exstare, atque haec omnia miro modo pro locorum & gentium ratione plasmata, exhibita, conservata fuisse, maiori minorive luce aut caligine aucta aut obvoluta permanere. Cur autem iustus ille vir in tabula Iapponnensi deo Canon in concha occurat, rationem petere poteris ex Schedio qui ait: *Inter concharum genera Nerites per maria navigantes: praebentes concavam sibi partem, alteram vero flanti aurae instar veli opponentes. Hinc etiam* ΔΙΩΝΗ *ab humiditate dictae*. Concha igitur illa navigium Noah Indicae gentis conditoris repraesentat, per quod ipse in diluvio universali a Vishnu deo mundi servatore liberatus fuit. Acres & incitati rabulae haec rodant, & qui omnium gentium traditiones evertere omnibus viribus adlaborant, libros & monumenta ista Indicae gentis omni revelationis lumine destitutae, si possunt, tollant.

Secun-

Secunda incarnatio dei Vishnu in testudinem ; quam കൂൎമ്മവതാരം *Kùrmavadàram* vocanr, in tab. Indica autographa musei Borgiani ita exhibetur. *in Tab.* IX. *c.*

Solis domicilium mons Meru in medio conspicitur mari, in quod eum praecipitem egerunt boni malique genii ob acre certamen quod inter eos intercesserat. Pugnae caussa fuit അമൃതം *amrdam*, ambrosia, seu cibus ille caelestis (1) vel potus, quem Vishnu in illo monte, & paradiso suo Vaicunda dicto, sedens distribuit. Amrdam istud, seu hunc immortalitatis potum boni malique genii vehementer exoptabant, atque ex monte Meru primi dei solis domicilio elicere & decerpere volebant. Dum igitur iudicia calent, & de possidenda immortalitate acriter inter divos agitatur, mons Meru cui terra insidet, in mare decidit, & in profunda abyssi fertur. Dii boni periclitantem montem videntes, ad Deum Vishnu mundi conservatorem accurrunt, eumque rogant, ut montem salvum restituat.

(1) De ambrosia & nectare, quid essent, varias veterum opiniones relatas vide lib.2. cap.1. pag.51. *Athenaei coenae sapientum lib.*xv. *Lugduni anno* 1556. Item Ludovici Caelii Rhodigini *lectionum antiquarum* tom. 4. lib 28. p.547. *Ambrosia Atheniensibus quam in Iovis Ctesii dedicatione ferendam praecipiebant, non herbam indicat, sed ut docuit Athenaeus, omnigenas fruges cum oleo & latice*, ait Rhodiginus. Nectar, vinum & favum commixtum esse alios, cibum esse alios, ambrosiam mellis naturam nonocuplam habere aliquos existimasse, loco citato docet Athenaeus. Nuspiam ibi herbae aut frugum mentio. Nescio itaque unde Rhodiginus ambrosiae & ne'laris significationi fruges omnigenas affingat nisi per ambrosiam illam Atheniensem frugum liba Iovi oblata intelligas. Ambrosia, immortalis ab *α* privativa & *βρότος* mortalis cibum potumve immortalitatis significat, quam significationem vocabulo *amrdam* tribuit etiam Vocabularium Amarasinha. Mrdyu *mors*, mrda *mortalis aut mortuus*, mrdá *mortalitas*, amrdá cum prima littera *a* privativa, *immortalitas*.

Quidquid igitur successu temporis variae gentes de ambrosia effinxerint, aut per quemcumque cibum & potum eam symbolice repraesentare voluerint, vocabulum illud in radice sua *immortalitatem* sonat, & pro hac Indici dei boni malique inter se certabant. Malabarenses Indi ambrosiam lac dulcissimum esse dicunt, quod potum immortalitatem tribuit. Macrobius *lib.* 1. *Saturn cap.* 12. altissimam & purissimam animae vel cognitionis partem, qua divina sustentantur & constant, nectar vocari, & potum deorum esse dicit. In tanta opinionum & sententiarum discordia, mirum non est, quod imperitum vulgus sive in Indiis sive in Sinis ambrosiam sive lac, sive mel, sive denique herbam ex qua immortalitas elici possit, esse crediderit, & hodiedum credat.

ftituat. Vishnu teftudinis formam induit, bolidis inftar profunda petit, monti dorfum fubdit, eum elevat, & ne mergatur a decumanis fluctibus, incolumem fuftentat. Dii boni malique montem Paradifiacum reftitutum videntes, eum immani illo ferpente വാസുകി váfughi dicto, qui totum mundum in circulo reclufum continet, cingunt, & daemones quidem caput ferpentis arripiendo, dii vero caudam prehendendo ferpentem circa montem circumagunt, montem perfricant, ambrofiam elicere omni ftudio adlaborant. In tabula Borgiana primus deorum, ferpentis caudam trahentium, eft Deus Brahma, quem ex 4. faciebus & libro, quem manu tenet, dignofces. Secundus eft Vishnu florea ferta aut monilia ex collo portans. Tertius eft Shiva tigrina pelle amictus, in capite ferpentem cucullatum, manu vero tridentem, cui appenfum haeret tympanum, geftans. Dum hi dii vehementius laborant, ferpens laboris & frictionis impatiens venenum evomit, eoque totum mare inficit. At mons Meru ambrofiam reddit, quam medicus caeleftis *Danuvandra* in mare diffufam colligit, ac in vafe quoddam deo Vishnu in montis Meru cacumine fedenti extradit, qui eam diis bonis diftribuit, procul pulfis daemonibus immundis, qui ab illo tempore capitale & numquam emoriturum odium, invidiam, & inimicitiam in deos gerunt. Tribus igitur vicibus Vishnu dei imago in hoc tabula recurrit. Is in teftudinem incarnatus montem fuftinet, in hominis feu dei forma ferpentis caudam trahit, & is idem in divina & regali forma pedibus decuffatis in loto feu nymphaea in ipfo montis cacumine fedet. Vultu eft nigro, caput corona redimitus & 4. manibus infignitus. Una lotum, altera fagittam vel fceptrum, tertia buccinum, quarta rotulam ferream ciacram dictam tenet. Quamprimum hic deus reliquis divis ambrofiam illam ex mari collectam diftribuerat, illud ipfum mare ftatim protulit deam Laekshmi magnam illam matrem, Venerem Indicam, generationis & fecunditatis deam, tellurem nempe vel opem Vishnu dei uxorem, quae eidem ad latus dextrum florem nymphaeam ferens affidet. Eodem momento e mari nata eft Sarafvadi harmoniae & concinnitatis

dea,

dea, Brahmae uxor, quae ad latus ſiniſtrum dei Vishnu ſedet; denique mare hoc enixum eſt deam മൂദേവി Múdévi, ſeu deam turpitudinis & diſcordiae, quae in tabula Borgiana non exhibetur. Cum his deabus ex eodem mari prodivit vacca fecunditatis ſymbolum, equus 7. capitum, arbor kalpavrksham, & elephas albus fortitudinis & prudentiae princeps, qui ſervatum a deo Vishnu mundum ſeu terram ſuſtineret. Unde fabulantur Indi hodiedum terram teſtudini & 8. elephantis inſidere, qui dum ſtationem ſuam mutant, terrae motum efficere dicuntur. In mari & ad litus multae conſpiciuntur nympheae, & in ſuperiori tabulae margine ſolis diſcus & luna bicornis. Expoſita Borgiana tabula, nunc iam rerum myſteria perſcrutemur.

Primo itaque de dono, cibo, ſeu potu immortalitatis hic inter divos quaeſtio eſt (1). Boni malique genii immortales eſſe exoptant. Hoc ut evincant, ſive ex monte Meru, primi dei ſolis ſede, qui veri dei ſymbolum eſt, ſive ex arbore kalpavrksham nempe vitae & mortis ligno, ſive ex ipſo paradiſo dei Vishnu ambroſiam elicere ſatagunt. Sed en dum ferventius pro ea certant, mons, arbor, paradiſus in mare labitur, & ne pereat, deus Vishnu, virtus nempe illa mundi conſervatrix, in teſtudinem deſcendit, montem & mundum elevat & incolumem reddit. Incarnatio itaque iſta antidiluvianam creationis mundi noti-

(1) Vide de hac incarnatione Sonnerat *tom.1. pag.* 281. Franciſcum Pivatium *tom.8.pag.* 119. de incarnationibus dei Vishnu. R. P. Marcus a Tumba Capuccinus Miſſionarius Nepalenſis in codice manuſcripto inter codices manuſcript. muſei Borgiani de monte Meru & de Amrdam ita ſcribit? *Il monte Sumeru che sta nel polo artico* (nempe Indico ſeu intra fines Indiae ſito; vide pag. 135. in opere) . . . *è in fonzato dentro la terra. Egli è di colore d'oro... sopra di questo v' è l' albero della vita, detto parogiatek, albero, che dà per frutto l'ambrosia, o nettare detto amrit* (corruptio eſt ab amrda). *A mezzo giorno di questo monte v'è l'albero giàmun* (ciamba. *Li frutti di questo albero cadono per terra, e dal loro suco se ne forma il fiume Giamuna* (Styx ſeu Stygis flumen) *che entra nel Gange nella città di Eleabad, fiume molto sacro . . . Questa è la descrizione da gran montagna Sumeru parbot* (Sumeru párvadam) *montagna d'oro, tanto rinomata fra questi gentili, in dove sono li paradisi, ed alla quale la stella polare serve di corona, ed il sole altro non fa, che un continuo giro respettuoso.* Itaque ex traditione Indorum, quamvis multis fabulis obvoluta, ſatis perſpicue evincitur, certamen illud deorum bonorum malorumque de ambroſia ſeu de immortalitate in paradiſo contigiſſe, ubi nempe arbor vitae & mortis eſt.

notitiam, angelorum inter se pugnam, arboris boni malique allegoriam, ob gulam, invidiam & ambitionem prima mundi peccata, mundi praecipitationem in mare, id est diluvium, conservatoris denique & humani generis reparatoris ideam traditionemque includit. Serpens ille vitae & mortis symbolum, qui totam terram suo circulo continet, antiquus nempe ille daemon vel Typhon Aegyptiacus ex lacu prodiens, aquas omnis generationis principium veneno inficit, unde bonae & malae generationis origo. Verum medicus caelestis ambrosiam (*immortalitatem*) in mare delapsam colligit, & Vishnu deus eam bonis tantum distribuit, malis undequaque ab immortalitatis dono & beatitudine propulsis. Scio equidem hanc incarnationem ab aliis paullo aliter narrari (1). Verum peculiaris alicuius Indicae provinciae traditio, quae facile corrumpi potuit, generali Indorum doctrinae nihil officit, praesertim cum haec incarnatio, prout eam tradidimus, multis Indicis contineatur libris, et tabulae autographae eam cum attributis a nobis expositis apertissime exhibeant. Quid mirabilius dici potest, quam si hanc eamdem traditionem apud omnes pene Asiaticas gentes revera exsistere perspicuis argumentis ostendam? Videatur in Pivatio *tom.*8. *tab.*43. *fig.*3. cum hac epigraphe: *Il creatore del universo*, *ad pag.*210. *edit. Venet. anno* 1749. Ibidem deus Canon Iapponnensis, ut hic Indicus Vishnu mundi servator et restaurator exhibetur facie nigra ut apud Indos, capillis nigris & crispis, corona redimitus, pedibus decussatis, supra arboris vitae et mortis truncum in nymphaea vel loto sedens, quatuor manibus instructus, quarum una lotum, altera sagittam vel sceptrum, alia rotulam ciacram, alia denique amphoram tenet, ex qua salienti aqua, aut fortassis immortalitatis poculo et nectare, mundum, quem illa machina repraesentat, irrigat et conservat, aut bonis geniis bibendum tradit. Subtus, ut in tabula Indica Borgiana, ex una parte stant daemones, ex alia vero dii serpente illo arborem, in cuius vertice sedet Vishnu vel Canon, perfricantes, et ambrosiam elicientes. Horum deorum ordine secundus 4. vultus habet, et librum manu gerit.

 Quem-

(1) Vid. cod. manuscript. P. Marci a Tumba. *pag.*163.164.

Quemadmodum igitur hic deaster ex his insignibus aperte deus Brahma esse cognoscitur, ita pariter extra omnem dubitationis aleam positum est, eumdem illum deum Canon, qui in vertice arboris in loto sedet, Indicum deum Vishnu esse. Ipsum arboris truncum aut caudicem testudo mari innatans sustinet (1) atque eidem socium se praebet sol sub forma radiantis viri, deus nempe ille primus Indicus et veri dei symbolum, qui totam illam in mare labentem molem una cum testudine sustinere, aut certe in testudinis formam, ut mundum servaret, se transivisse, palam indicare videtur.

Pivatius haec omnia ex Kaemphero, ex legationum Batavarum sylloge, ex P. Ludovico Guzmano, ex theologorum Iapponnensium opinione ad creationem mundi refert. Verum caecus sit, qui non videat, haec ad creationem mundi, atque simul ad eius restaurationem post angelorum pugnam et diluvium non

(1) Testudo ex hodierna Indorum australium fide & superstitione mortiferum omen est. Quare plurimum ipsi conturbantur, dum testudo praeter exspectationem domum aliquam ingreditur, id quod de Coromandelensibus testatur R. P. Norbertus Indicae superstitionis satis peritus vir. Malabarenses quamvis fame torqueantur, mortem magis oppetere volunt, quam testudinis carne eam depellere. Id quod satis perspicue indicat, sive ad universalis diluvii tristem memoriam, sive quod testudinis dorso mundum inniti credant, & ne eius occisione ruat, vereantur, hanc superstitionem referri. Deinde alia etiam huius rei caussa dari potest. Vishnu deus in forma testudinis apparuit, & lege cautum est inter illos qui metempsychoseos dogmati addicti sunt, nullum animal interimere, sed praecipue animal sacrum, quale est testudo. D. Willelmus Thomson Anglus, vir morum suavitate & eruditione clarus, qui testudinum indolem & proprietates argute & diligenter scrutatur, nuper mihi dixerat, testudinem quocumque demum modo aquis iniiciatur, numquam mergi, sed in seipsam revolvi, & natare, eique caudam pro gubernaculo, pedes pro remis, infernam superficiem pro cymba esse. Haec ergo testudo, piscis, & concha in diluvio universali apte mundi navigia esse finguntur, quibus mons Meru, & terrestris moles ex aquis educta fuit. Certe navigium nihil nisi piscis natantis imitationem esse clarissimi philosophi crediderunt; pisci enim branchiae pro remis, cauda pro gubernaculo sunt. Adde a veteribus memoriae proditum esse, antiquos Indos & Africanos superna testudinis testa pro cymba usos fuisse, quod nequaquam incredibile est, cum in mari Indico ingentis magnitudinis testudines reperiantur, in quarum superficie 3. & 4. viri stare & vehi possint. Confer Calepinum sub voce *testudo*. *Testudinum illic* (in insula S. Mauritii hodie insula Franciae) *tanta moles est, ut super una stantes nostrum quatuor facile ad gressum eius promoveremur. In testa unius decem nostrum considentes epulati sunt.* Lopez *in quinta parte Indiae orientalis navigationis Hollandicae anni* 1598. Francofurti *an.* 1601. *pag.* 7.

non referri. Verum enim vero inter Iapponnensem hanc et Indicam theodotiam tam plana et perfecta est analogia, ut ovum ovo vix similius esse possit, id quod ipse fatetur summa religione et auctoritate praeditus vir R. P. Georgius in Alphab. Tibet. *pag.*132. Deinde incarnationem dei in piscem Iapponnenses credunt, et in delubris suis exhibent ut Indi, quod paullo supra vidimus. Omnem de ovo Bacchico vitae symbolo et mundi principio ex monumentis Meacensibus cosmogoniam idem adducit Pivatius *pag.*164. et 165., atque post eum d'Hancarvillius *tom.*1. *pag.*65.*tab.*8. Quid igitur, an tabula quoque illa Iapponnensis, qua testudo mari innatans et montem Meru vel arborem paradisiacam portans, exhibetur, ad Indicum Vishnu et Brahmanum theodotiam non erit referenda? Ceterum D. d'Hancarville, qui monumentum illud Iapponense in suis disquisitionibus affert, saltem paucis innuere debuerat, se illud ab aliis esse mutuatum, ac iam anno 1749. illud Venetiis et alibi elucubratum fuisse.

Brahmanicam traditionem de dulcicula caelesti potione, seu de immortalitatis cibo ambrosia aut nectare longe ante Christum natum gentes pervasisse, aut potius universalem omnium gentium fortassis ab ipsa sua origine traditionem esse, colligere poteris ex tumido gentium censore de Paw *tom.*1. *pag.*331., ubi contendit Scythas, Persas, Tibetanos, quin et ipsos Sinenses hunc immortalitatis potum acri studio quaesivisse. Lubens fateor hanc communem esse in omnibus scholis cantilenam. Sed cur, aut quomodo in omnium gentium scholas irrepserit, hoc nobis dicat loquacissimus homo. Imperator Sinicus, ut idem habet de Paw, *Schi-chuan-di* nomine, circa annum 200. ante Christum natum naves pelago commisit, ut apud exteros herbam medicam conquirerent, ex qua immortalitatis potum elicere posset. Anno 157. ante Christum natum Imperator *Ven-ti* ex potione occulta eiusdem nectaris, quod sibi male paraverat, in ipso aetatis suae flore occidit. *Et quidem in hac regia Pequinensi, in qua degimus, pauci sunt omnino magistratus, eunuchi, ceterique primores, qui non hoc insaniae morbo laborent. Et quoniam non desunt discipuli, ita neque magistri, superioribus tanto cariores, quanto immortalitatis per se malus est studium, & acrie-*

ribus ignicalis excitat ambientes. Expedit. P. Trigault apud Sinas *pag.* 102., *apud de PaW pag.* 336. Idem fere, si ita loqui licet, fanaticismus obtinet apud Indos et Tibetanos, quamquam Indi distinctiorem de suo *amrdam* habere videantur notionem, neque herbam esse arbitrentur. Quid igitur est aliud haec ambrosia tam ardenter conquisita, quam ipsum immortalitatis donum a Deo primo homini promissum, si mandatis eius adhaereret, neque ex arbore boni et mali vetitum fructum comederet? Cuius quidem praecepti traditionem, paradisi notionem, genesis denique Moysaicae notitiam in obscurissima caligine demersam, apud has gentes revelationis lumine destitutas reperiri, lucidissima argumenta probant. Vocabularium Brahmanicum Amarasinha *sect. Sorggavarggam* seu cap. de caelo, amrdam seu ambrosiam ita describit: അമൃതഃ amrda, പീയൂഷം piyûsham, സുധാ sudhạ, *immortalitas*, *ambrosia*, *plena satietas*. Inde derivatur അമൃതാന്ധഃ *cibus regius*, *plena & satlans refectio*. Statim post hanc dictionem vocabularium subiungit: സുമേരു sumeru *pulcher mons Meru*, ad quam vocem R.P. Hauxleden in suo dictionario habet: o monte da gloria todo de ouro, *mons gloriae totus aureus*, deinde prosequitur Amarasinha: രത്നസാനുഃ raetnásena *sedes pretiosa*, *sedes aurea*, tum സുരാലയഃ suráleya *domus*, *habitaculum solis*, hoe est primi Indici dei, qui veri Dei symbolum est. Igitur mons Meru ex doctrina Indorum mons gloriae et paradisus est, in quo deus immortalitatem dispensat. Ibi pariter stat കല്പവൃക്ഷം kalpavrksham immortalitatis, firmitatis et iustitiae arbor. Montem hunc septentrionales Indi aeque ac australes venerantur, eiusque nomen scribunt सोमेरु Someru. Tibetani, qui eum gradibus mysticis distinctum esse putant, solem, lunam, et lahas suos seu

ſeu planetas Indicos et Tibetanos deos in eo degere et contemplari affirmant, nomenque huius montis ſcribunt རི་ལྷུན་ Rirou, vel Righiel lunbò, quod ſi ad Samſcrdamicam etymologiam reducas, erit ഋഷി Irushi, corrupte *Rigi vel Rishi lunbo*, mons contemplatorum, ſeu deorum planetarum beatorum, qui ibi deum ſolem et lunam contemplantur et adorant. Ad auſtralem huius montis partem Indi et Tibetani conſtituunt arborem ചമ്പ ciamba, Indoſtanis जामुन giamun, Tibetanis zampu dictam, quae omnia unius eiuſdemque vocabuli *ciámba* corruptiones ſunt. Haec arbor in Indiis ſatis frequens, a Luſitanorum colonis, qui in India diſperſi habitant, lingua Luſitana corrupta *lamboerla* vocatur. Fructum vero eius, qui pomum eſt viride intus pulpa lactea repletum, et indole ſua calidiſſimum, iámba, vel pomum Adami appellant. Denominationis huius ratio fuit, quod Luſitani cum primo in Indiam appulerant, ciámba arborem in paradiſo gentilico, hoc eſt in monte Meru ſatam eſſe, ab eaque bonam & malam humanam ſortem deſcendere a gentilibus narrari audiviſſent. Quare Nepalenſes Indi & Tibetani, ad quos certe Luſitani numquam penetraverant, huius paradiſiacae arboris notitiam aut traditionem iam ab antiquiſſimis temporibus poſſidebant, atque ut ſupra ex P. Marco vidimus, per fructum eius, ſeu ſuccum ex mortiferis illius pomis expreſſum Stygem inferni flumen efformari credebant, quod certe arborem illam primam paradiſiacam omnis mali auctricem ab Indis credi palam & aperte probat. Quia vero allegorica illa paradiſi arbor una eademque bonum ſimul & malum fructum proferre haud poſſe, Indis antiquis videbatur, aliam in eodem paradiſiaco monte Meru exſtare effinxerunt arborem, quae പരമജ്യാദിക paramagiádika, non autem ut P. Marcus corrupte ſcribit, paragiátek, vocabatur. പരമ parama in lingua ſacra Samſcrdamica vocatur *res excellentiſſima*,

Sic

Sic v. g. പരമൻ paramen, *ens excellentissimum*, *ens supremum Deus*. ജാതിക്കാ giádika *nux* est *myristica*, seu nux Malacensis (noce moscata), unde arbor illa bona paradisiaca, quae bonum, saluriferum, seu aeternae vitae fructum ferebat, arbor est nucis myristicae. En itaque longo ratiocinationis usu & tempore, communi & populari Indorum opinione duas in paradiso arbores confictas! Libri Brahmanici vetustissimi, qualis est Amarasinha, unam tantum in paradiso arborem admittunt, arborem immortalitatis, iustitiae & firmitatis. Populus Indicus, cui symbola & imagines ad religionem aeque tam necessariae sunt, ac oryza ad physicam vitam sustinendam, de arbore kalpavrksham iustae ideae assequendae impar, allegoricae arbori paradisiacae unius eiusdemque, quae vitam & mortem dat, vitae attributo substituit symbolum arborem nucis myristicae, arbori autem paradisiacae mortiferae arborem ciámba, & satis quidem apte. Nam nucem myristicam, si edatur, cerebrum mire afficere, menti hilaritatem, corpori vires, stomacho robur, sensibus vitam tribuere, quis est qui ignoret? Quare regibus Indicis in deliciis est, & praecipuum oryzae & ciborum Indicorum condimentum. Pomum vero Indicum lactescens ciámba dictum, calidissimum, ac quadam mortifera virtute narcotica refertum, ut robustissimi stomachi virum deiiciat & prosternat, esse fertur. Quare dicitur hodiedum pomo illo abortum procurare scelerum adiutores Indos, & dum capitali odio torquentur succo pomi ciámba vaccino lacti immixto occultis artibus hostem e medio tollere. Haec anxie & sollicite lectori tradere voluimus, ut fabulis & symbolis Indicis certa & inconcussa principia poneremus. Arboris ciámba ectypon descriptum habes in Alphab. Tibet. *tab.*1. *ad pag.*472. *num.*34. Apud Pivatium *tom.*8. *tab.*20. *fig.*2. In horto Malabarico (1) *tom.*1. *fig.*18.

Ad

(1) Hortus Malabaricus. Amstelodami apud viduam Iohannis Van Somern. 1689. *tom.*1. *fig.*8. sub voce *Nàtus-kàmba*, quod ad indolem pronuntiationis Italicae scribendum est nátu ciámba, id est ciámba indigena Malabarica, cuius malum an mortiferum sit, ignoro.

Ad pedem montis Meru ex quatuor ſaxis iuxta caudicem arboris kalpavrksham, quatuor ex opinione Indorum et Tibetanorum oriuntur fluvii, qui luſtrandi & peccata expiandi virtute gaudent, nempe Ganges, Indus, et alii duo Pahkiu & Sita Tibetanis dicti. Vide de his 4. fluviis ex Paradiſo Indico manantibus in Alphab. Tibet. *pag.*345. *& ſeq.* ubi etiam multa ex D. De-Guignes afferuntur, et duplex Meſopotamia et Aethiopia ſcite et litterate diſtinguitur. Confer etiam librum inſcriptum: *Itinerarium orientale R. P. Philippi a SS. Trinitate Carmelitae Diſcalceati Lugduni anno* 1649. *lib.*3. *cap.*10. *pag.*147. *& ſeq.* ubi non ſolum Indum et Gangem e Paradiſo effluere auctor docet, ſed etiam rationem tradit, qua quatuor illi fluvii in S. Scriptura expreſſi, revera ad montem Taurum unam originem habere, et inter ſe communicare dici poſſint. Confer denique ea, quae nos ſupra de monte Meru docuimus in opere *pag.*124. 129. 130. 131. 132. Ex quibus omnibus ſane liquet, traditionem Indorum non ſolum cum omnium gentium traditione convenire, ſed etiam obſcuram Geneſis Moyſaicae notitiam apud Brahmanes revera exſiſtere, atque ſyſtemata philoſophica antiquiſſimis Hebraicis traditionibus ſuperaddita eſſe, aut denique antiquitus eas his populis communes fuiſſe.

His poſitis et iam ſtabilitis, videndum nunc, an hae ipſae traditiones in Sinas perlatae fuerint, et quomodo fuerint ibidem corruptae. Incertus auctor codicis manuſcripti (*Dialogus Sinam inter & Europaeum occaſione motuum, quos errantes quinque ſtellae valde inordinatos habent, ex veteribus libris Sinenſibus canonicis* inſcripti et in bibliotheca S. Congregationis de Propaganda Fide exſtantis, ita habet: *In libro King refertur de* Lien-Chan *ſeu de duplici monte, quorum alter alteri eſt impoſitus, item de figura* 艮 Kien *nuncupata, quae perennitatis ſymbolum eſt*. Ad marginem eſt ſcriptum. *Hic mons paradiſiaci montis inſtar eſt, ut alibi oſtendemus*. Deinde *pag.*26. proſequitur: *Antequam primi parentes a virtute deſciviſſent, pulchrum incolebant locum & deliciis affluentem. In antiquis codicibus locus ille vocatur* 丘 Kieou, *& dicitur terra fuiſſe altior ac ſublimior. Antiqua for-*

forma characteris [glyph] *erat huiusmodi* [glyph] , *vel* [glyph] , *& in utraque manifeste apparet imago duorum hominum in plana terra consistentium . Veteres hunc locum summis laudibus extulerunt . De quo liber antiquissimus* Tsu *sic loquitur* : Iuxta morem pennatorum hominum tendam ad immortalitatis montem , & habitabo in antiqua patria , ubi morti non erat locus . *Quae verba explicans commentarius* , mons immortalitatis , *ait* , locus est diu noctuque semper splendens . *Posteriorum aetatum haeretici characterem* [glyph] *interpretati sunt medicinam quamdam , quae in camino parari possit ad vitam immortalem consequendam* . Deinde pag. 27. prosequitur : *In libro quo promittitur immortalitas legitur* : Fons nuditans (fons loci cuius incolae nudi sunt (annos sistit , seu amovet senectutem & spiritale lignum vitam producit . Ii quibus horum usum natura concessit , aetatem proferunt in longinquum sine termino. Adde his *tab.43.fig.3.tom.8. in Pivatlo* montem Meru seu truncum arboris vitae apud lapponnenses exhibentem , de qua supra disseruimus . Adde tabulam Borgianam Indicam autographam ex ipsis canonicis Indorum libris explicatam . In has tabulas & monumenta oculos & animum intendat de Paw , Holwel & Bailly , gentes Asiaticas ex monumentis , ex ipsarum lingua , ex codicibus Indicis & Sinensibus diiudicent , non autem ex palato , cerebro , commentis , & somniis suis , videbuntque gentes illas minus delirare , quam delirent hi ipsi stolidi gentium praeceptores & censores . Scio equidem harum traditionum veritatem apud illas gentes in satis obscura caligine demersam latere , verum ubi revelationis lumen deest , fabulae & somnia succedant oportet , atque huius rei evidens argumentum sunt hi ipsi Indi , Tibetani , Sinenses , & philosophi nostri . Horum aliqui illos super astra extollunt , eisque antiquitatem pene infinitam tribuunt contra ipsos eorum codices , traditionem , & monumenta , alii eos fungos esse existimant contra hos ipsos eorum codices , traditiones & monumenta . Interea id unum certum fixumque manet , gentes illas cum aliis convenire , & omnibus unam eamdemque originem esse . Confer

fer Iacobi Zimmermanni opuſc. *tom.*1. *part.*2. *pag.*762. *edit. Tiguri* 1751. de atheiſmo Platoni impacto.

Tertia incarnatio dei Vishnu, quam വരാഹവതാരം varâhavadâram vocant, eſt deſcenſus in aprum. Haec incarnatio in pictura Indica autographa Borgiana ita exhibetur.

Mare nymphaeae floribus refertum viſitur, & in eo iacet proſtratus Irannya gigas flammeus & horridus, gladio eius ad latus, tamquam ex manibus excidiſſet, exſtante. In mari ipſo ad latus gigantis ſtat victor deus Vishnu fuſco colore totum humanum corpus gerens, & capite aprino inſignitus, ex cuius ore dens aprinus prodit; cui terra munimentis & turribus inſtructa in loco contenta, inſidet. Terram hanc Vishnu in aprum incarnatus ex mari incolumem ſuſtulit, & Irannyam, qui eam in aquarum abyſſo ſubmergere adlaborabat, devicit. Haec pictura quamvis in muſeo Borgiano exſtet, heic non exhibetur; incarnatio enim iſta ad duas praecedentes referenda eſſe videtur, uti eam referunt Calcuttenſes Angli. Illi, qui eius cognoſcendae deſiderio tenentur, adire poſſunt Pivatii *tom.*8. *tab.*21., *fig.*1. Sonnerat *tom.*1. *p.*286., et P. Marcum a Tumba *in cod manuſcript. muſei Borgiani pag.*164. ubi ex ſententia Indorum Nepalenſium animadvertit, Irannyam daemonem corruptionis humani generis prima mundi aetate cauſſam fuiſſe, inde mundum praecipitem mergi coepiſſe, ac proinde tres iſtas primas dei Vishnu incarnationes ad diluvium referendas eſſe. Aprum hiemis ſymbolum eſſe putat Macrobius *Saturn.* lib.1. cap.20., *quod hiſpidus & aſper gaudeat locis humidis & lutoſis, pruinaque contectis*. Hoc ſi concedas, facilis redditur ratio, cur Vishnu apri formam induerit in diluvio univerſali. Verum quia Brahmanes aprum hunc വരാഹം varâha, കിടി kidi, & സൂകരം ſugara, id eſt aprum montanum & ſilveſtrem vocant, etiam fortitudinis, ferocitatis ac vindictae ſymbolum eſſe poteſt; dente enim terram ſuſtinet, quod fortitudinem ſignificat, ferox eſt, quia Irannyam dente proſtravit, & eius ventre proſciſſo, ſanguinem etiam illius exſuxit. Haec itaque incarnatio iterum apertiſſime indicat, chronologiam & hiſtoriam Indicam diluvii uni-

versalis epochám non excedere, ac proinde amentissimum, atque omnibus consiliis expertem & devium D. Holwel, qui ex Indicorum geniorum aetate Indicam chronologiam texit, vanissimis commentis Europaeis hominibus imponere voluisse.

Quarta incarnatio dei Vishnu vocatur നരസിംഹവതാര
ം narasinhavadáram seu descensus in hominem & leonem, id est in animal ex homine & leone constans. Daemon Irannya saepe occisus, iterum iterumque in mundum redux ab omnibus coli, adorarique voluit. Restitit Pragaladen homo antiqua virtute & fide, qui ideo ab Irannya vehementer fuit exagitatus. Vishnu hominis, leonisque forma Irannyam vincit, devotum sibi Pragaladen a vexatione illius eximit, cultum sui ipsius populis suadet. Huius incarnationis tabula in museo Borgiano deest, eam tamen exhibet Pivatius *tom* 8. *tab.* 21. *fig.* 2. R. P. Marcus a Tumba hanc incarnationem ad supplicium 3. puerorum a Nabuchodonosore irrogatum referendam esse putat. Verum quo argumento, qua coniectura, quanam ratione? Nullum huius rei nec in lingua, nec in symbolis, nec in Brahmanicis libris indicium adest. Multo itaque probabilius est, has incarnationes ab antiquis Brahmanibus confictas fuisse, ut cultum dei Vishnu primaevum stabilirent, populumque per praemia virtuti proposita, & per vindictam crimini praenuntiatam in officio continerent. Excussis per diluvium terrae cardinibus, peccati ratio maior haberi coepit, atque Vishnu deus, virtus nempe illa mundi conservatrix, saepe in hunc mundum introducitur, ut malos castiget, bonis adiutorem se praebeat & socium virtutis.

Quinta incarnatio fuit in വാമനൻ Vámana, seu in pygmeum. Regem quemdam nomine ബലി Bali, fingunt deis hominibusque in hoc mundo infestum fuisse, & hunc regem revera exstitisse aliqui arbitrantur. Verum liber Amarasinha *sect. Pádálavarggam* tradit: Bali inferni seu limbi praesidem esse, & huic libro plus fidei adhibendum, quam vulgi fabulis, quae incerto ore circumferuntur. Bali ergo daemon est, quem deus Vish-

Vishnu devicit, & hunc eumdem Bali singulis annis e limbo progredi credunt, atque mundum hunc invisere. Deus Vishnu hunc singulis annis coercet, & ad limbum relegat, unde festi onam mense augusto in Malabaria (1), alibi vero mense novembri, quo Indi novis induti vestibus inter se certamina ineunt, flores per compita spargunt, & abundantiam frugum adesse testantur, celebratio instituta fuit. Vide de hoc festo Sonnerat *tom. 2. lib. 3. cap. 5. des fetes des Indiens*. Limbus itaque seu mundus subterraneus പാതാളം pádálam dictus, in vocabulario Amarasinha aperte ബലിസദ്മ Balisatma, id est domicilium seu habitatio regis Bali vocatur. Unde quemadmodum Vishnu cum Irannya inferni daemone conflixit, ita quoque limbi praesidem Bali, aliosque tyrannos devicit (2). Ex quo argues D. Cham-

(1) De festo onam in Malabaria confer Iohannis Facundi Raulinii historiam ecclesiae Malabaricae *pag.* 251. & de iuramentis popularibus Indicis *pag.* 259. *Prohibet synodus* (Diamperitana (*ne Christiani*) *hoc* (onam) *vel aliud quodcumque festum celebrare audeant . . . eo quod infideles sibi prorsus superstitiose persuadeant, quod ii, qui huiusmodi spectaculo occiduntur, statim rapiantur in caelum*. Decr. IV. *de reformat. morum*. Igitur in caelum rapi putant, quia tali pugna & morte daemoni, qui mundi imperium ambit, se restitisse, & pro deo Vishnu mortem opetiisse credunt. Iam vero non est verisimile Indos in memoriam olim acceptae cladis a Belo aut alio aliquo rege, sponte se morti tradere velle. Religionis itaque, non autem historiae verae heic ratio est spectanda.

(2) Confer Plutarchum de *Ei apud Delphos*, ubi ex veterum theologorum sententia & doctrina, *Deum interitus expertem, atque aeternum mutationibus sui uti, varias omnisque generis formas induere, diversisque se affectionibus & facultatibus obnoxium facere* dicit, id quod incarnationum harum Indicarum basis est. Deinde prosequitur Plutarchus: „ Sapientes autem isthaec „ vulgus hominum celantes mutatio„ nem in ignem Apollinis ob negatio„ nem multitudinis, & Phoebi ob pu„ ritatem nomine afficiunt. Mutatio„ nem autem in spiritus, aquam, ter„ ram, sidera, stirpes, atque anima„ lia, eiusque dispositionem divulsione „ quadam, & in membra distractione „ per ambages proponunt, ipsum deum „ Dionysium, Zagreum, Nyctelium, „ & Isodetam appellant. Interitus etiam „ quosdam, & e medio sublationes, „ mortes, rursumque in vitam reditus „ consentanea dictis mutationibus aeni„ gmata agunt, canuntque Baccho dithy„ rambos, plena motuum animi & mu„ tationum carmina cum vagis erroribus „ & circumcursatione coniunctarum. „ Apollini autem canunt Paeanem, car„ menque modestae camenae. Hunc „ semper iuvenem & senectutis exsor„ tem, illum multiplici forma varia„ que specie pingunt, atque fingunt „. Certe in India Krshna deus seu Apollo semper iuvenis & niger ob pulchritudi-

bers, P. Marcum a Tumba, alioſque, qui hanc incarnationem ad Belum Aſſyriae regem, aut alium aliquem Indiae domitorem referunt, incertis coniecturis ludi. ബലി bali in lingua Samſcrdamica etiam ſacrificium eſt, quo daemonibus ſeu potius larvis in limbo errantibus, quas ഭൂതൎ bhùder vocant, oryza noctu edenda exponitur. Quod iterum indicat, Bali, non verum, ſed fictitium regem eſſe. Adde, quod omnes hae Vishnu dei incarnationes unum auctorem habere videantur, qui eas unus ex ordine confinxiſſe, libris commendaſſe, & populo tradidiſſe videtur, quod quidem nunc noſtra non intereſt inquirere. Huius incarnationis tabula autographa in muſeo Borgiano exſtat. In ea deus Vishnu nanus umbella inſtructus manibus aquam excipit, quam eidem ex amphora & pelvi infundit rex Bali ad ſe lavandum. Ritus iſte infuſionis aquae in manus Brahmanum, ſpecies ſacri iuramenti eſt, quo reges aliique diis & Brahmanibus de promiſſo ſancte ſervando obſtringuntur.

Sextae incarnationi, cuius ſub articulo Shriráma *pag.* 135. tabulas duas, nempe XVII. & XVIII. iam dedimus, heic aliam tabulam Indicam autographam littera *C*. ſignatam ex muſeo Borgiano adiicimus, ut articulo illi tota quanta eſt praeclara & magnifica lux accedat (1). Tabula haec exhibet bellum Shrirámae cum Rávana, ſeu ipſam pugnam Bacchi iunioris cum Plutone. Ad ſuperiorem marginem viſitur municipium illud celebre, quod Pluto fingitur in inſula Ceylan poſſediſſe. Simiae & urſi Shrirámae dei comites & inſignes bellatores praeſidium illud obſederunt, eoque capto Rávanam cum toto ſuo gigantum hominumque exercitu in apertum belli campum excivemnt. In hoc ex parte ſiniſtra ſuperius primus curru & albis quadrigis vehitur *Lekshen* frater dei Shrirámae ſagittam in *Indracittren* gigantem, qui ei ex adverſo occurrit, evibrans. Hunc e ſuo

nis ideam quam nigredini affixam gerunt, fingitur, Bacchus vero ſeu Shiva & Shriráma ſub varia & multiplici forma exhibetur. Illi praecipue mulieres ſunt devotae, eique dulce carmen canunt, huius geſta plenis buccis, & crepitantibus verbis hodiedum ante delubra recitantur.

(1) Omnis haec fabula perſpicua fiet, ſi lector conſideret a Brahmanibus paradiſum ad ſeptemtrionem in monte Meru, infernum vero ad auſtrum in inſula Ceylan collocari.

e ſuo curru deiecit, ſtantque ſonipedes duo, quos delapſo curru vacuos manu tenet gigas alter aſinino capite inſtructus. Sub hoc primo ordine alter ſubeſt pugnantium conflictus dei Shriramae cum Rávana, quorum ille ſtans, & colore fuſco totum corpus pictum gerens in Rávanam ſagittam emittit, reſectiſque manibus, aſininum caput Rávanae, quod ſuper cetera decem capita eminet, ferit, atque polycephalum hunc gigantum principem viginti brachiis, ſagittis, ſecuribus, gladiis & clypeis inſtructum proſternit. Hoc monſtro ingenti, horrendo & teterrimo confecto, ſimiae in exercitum eius irruunt, comites illius gigantes, homines, elephantos et equos invadunt, disiiciunt, enecant, lapidibus obruunt, denique ſimici hi milites occiſorum corporibus belli campum replent. Shrirâma ſimiis hoc in mandatis dederat, ut cum primum ſuo arcui admotas viderent manus, ſtatim lapidibus Rávanae copias impeterent, ne ſi anceps aut incerta ſagitta ſine caede caderet, belli fervor langueſcere, aut is ipſe timore vel periculo urgeri videatur. Quare in hac Borgiana tabula fere omnes ſimiae rubea ſaxa & ramos palmae Indicae ferre, & iis Rávanae, hoc eſt *noctis dei*, qui mortem catenis alligatam ſecum ducere dicitur, exercitum impetere cernuntur. Simiis nempe hic praeliandi modus familiaris eſt, quod omnes ii norunt, qui naturalem huius animalis hiſtoriam vel obiter legerunt. Rávana ſeu Pluto ditiſſimae inſulae Laengá ſeu Ceylan rex magno apparatu bellico Shrirámae occurrerat, quia divitiarum & theſaurorum deus eſt. Ex adverſo Rávanae ſub Shrirâma pugnante, ſtat Hanuman Silenus, ſimiarum dux & pater, fuſco colore corpus pictum gerens, cornubus inſtructus, & iunctis ac elevatis manibus Shrirámam victorem adorans (1). Confer epiſtolam D. de Coſſigny ad Sonnerat ſcriptam *cap.*VI. de l' Ile de Ceylan *p.*98.99.100. Septi-

(1) De hoc itaque Baccho Indico canit Virgilius *lib.*6. *Aen.*

Nec qui pampineis victor iuga flectis habenis
Liber, agens Nysae de vertice tigres.

Et Dionyſius in ſitu orbis:

Haec & Thebani Dionysi terra columnas
Monstrat ad Oceanum, atque extremi littora ponti
Montibus Indorum, qua vasto gurgite Ganges
In mare se volvit, Nysaeam impellit & undam.

Et infra:

Ut genus Indorum nigrorum Marte feroci

Per-

Septima incarnatio dei Vishnu, cuius tabula museum Borgianum destituitur, fuit in ബലഭദ്രരാമൻ Belabhadraráma, seu in heroem quemdam mira fortitudine praeditum, quod *Belabhadra* significat. De hac incarnatione paucis agit Sonnerat *tom.* 1. *pag.* 293., Pivatius, P. Marcus a Tumba, aliique, quos vide. Haec facta fuisse creditur, ut Vishnu gigantes, homines que superbos contereret, cultum deorum stabiliret, sacrificia & oblationes restitueret, iustitiam publicam exsulem revocaret.

Octa-

Perdomuit, montes Emodos (Imau) *scandit*

Ad haec paucis observandum est: In tabula Borgiana Indica autographa tigribus ursos substitutos reperiri, quia ursi ad montes Gattes versantes ipsis tigridibus sunt ferociores. Deinde sileni & simiae ramos palmarum ferunt, quia ex palmis Indicis vinum aráka vel tágaram dictum elicitur & conficitur, quod dum recens est, dulcescit, idque simiae ex una palma ad aliam saltitantes immisso in vasculum, quo liquor arboris decurrens excipitur, capite potant, eoque inebriantur. Itaque palmarum rami hic pro uvis & pampinis, quibus Graecus Bacchus amictus visitur, ponuntur, symbolum nempe soli generantis qui vinum producit, Indico climati idoneum & peculiare. Panem & Silenum in Indica expeditione Bacchi comites & magistros fuisse, Plato aliique veteres prodiderunt, & Clemens Alex. Panem suo tempore a Brahmanibus cultum fuisse docet. Quare Hanuman deum, qui in hac tabula Borgiana cornutus deum Ráma Bacchum iunctis manibus adorat, Panem esse diximus. At Silenus fortassis est, qui pariter egregie vinum potasse dicitur, quod ramus palmae eidem semper appingi solitus, denotat. Cum hoc ramo ad pedes iacente eum exhibet tab. autographa Indica in museo Borgiano, ubi Hanumán sedenti Rámae stans libellum supplicem porrigit, ut eum mittat in insulam Ceylan ad quaerendam Sidam, quam eidem Rávana furto abstulerat. Unde *Ovid.* 2. de arte amandi.

Ebrius ecce senex pando delapsus asello
Clamarunt Satyri surge age, surge pater.

Asini in exercitu Bacchi numerantur, quia asinus vitium, ac proinde & palmarum vinum exstillantium, putationem invenit. Ursus praeterea, & aselli, eorumque praesepe, caelestia signa sunt, & hi in cancro reperiuntur, qui dum comparent caelum purum & serenum futurum significant. Unde Theophrastus lib. de signis ait: *Asini praesepe cum purum splendidumque apparuerit, signum est futurae serenitatis.* Vide etiam Aratum *de signis aquarum & ventorum*. Tigridis pellem Baccho gestamen veteres affinxerunt ob varietatem stellarum, quas maculae tigrinae pellis repraesentant. Quare bene omnis haec fabula de Baccho ad solem refertur. Unde Orpheus in hymnis.

Primus it in lucem, at Dionysius dicitur idem
Immensum circa caelum, quod volvitur alte.

Hic idem sol, & virtus dei mundi conservatrix Plutonem, Rávana, daemonem, & noctis deum, qui Indiae nocere voluit, devicit, occidit, & regnum insulae Ceylan alteri extradidit.

Octava incarnatio fuit in heroem aut regem പരസുരാമൻ Parasuráma. പര para in lingua Samscrdamica significat *rem excellentem*, *superiorem*, *reliquis magis inclitam*, സു su praepositio *laudis est & honoris*, quae nominibus praeponi solet, ut elegantiam, aut bonitatem rei nominandae exprimat. Parasurama igitur Rámam deum superiorem, optimum, & reliquis excellentiorem significat, & revera Indi septentrionales & meridionales hanc incarnationem, seu Vishnu deum sub hoc titulo incarnatum summis laudibus extollunt, quamquam satis discordes sint in huius atque etiam aliarum incarnationum circumstantiis ennarrandis, quin etiam non uno eodemque ordine eas recenseant, sed e. g. hanc quam meridionales octavam, septentrionales sextam statuant; id quod illi, qui Sonnerat & P. Marci codicem inspexerint, facile animadvertere poterunt. Nos meridionalium Indorum theodotiam secuti, hanc in serie incarnationum octavam collocamus. Vishnu sub nomine Parasuráma incarnatus aeque ac Shriráma, qui unus idemque est, ex regno, seu potius ex urbe Ayodya, quae etiam Shrirámae patria esse fingitur, prodivit. Urbem hanc Rámae patriam R. P. Marcus geographiae septentrionalis Indiae satis peritus ad flumen *Devà*, quod Ayodyam praeterfluit, & in Gangem prope *Ciaprà* decurrit, non procul ab urbe *Patnà* collocat. Itaque ex patria, ex nomine, ex gestis, ex etymologia vocabuli Parasuráma evincitur, unum eumdemque Vishnu sub vario nominis Ráma seu Bacchi Indici involucro saepe a Brahmanibus exciri, atque in hunc mundum produci, ut modo hunc, modo illum tyrannum aut daemonem propulset, vincat, enecet, et prosternat. Parasuráma incarnatus fuisse, et totam Indiam perlustrasse dicitur, *primo* ut കൎത്തവി രകൻ Cartavìraguen, seu *dominum* et *potentem gigantem*, quod *Cartaviraguen* significat, occideret. Ex quo iam liquet, quod incarnationum harum auctor ex natura rei, quam pertractare volebat, nomina effinxerit, et ea in personas transformaverit, ac proinde, quod hi gigantes nihil aliud sint, quam personae con-

confictae ex nominibus v. g. fortitudinis, potentiae, crudelitatis, bonitatis, excellentiae, quae a parte rei non exstant, sed sola imaginatione confictae inter se pugnas et clades gerunt, ut peccati et vindictae, vitii et virtutis, iustitiae et improbitatis inter se conflictus ostendatur, ac populus per has fabulas erudiatur, aut in officio contineatur.

Secundo Parasuráma inducitur, ut reges aliquos Indicos க்ஷத்ரியர் Kshetrier dictos, de quibus supra egimus, vinceret & puniret. Hi ambitione, divitiis, & voluptatibus a vero militari & regio instituto degeneres, crudele in populum dominium exercere, sacrificia & cultum deorum negligere coeperant. Inducitur ergo Parasuráma, Vishnu, seu virtus illa mundi conservatrix incarnata, & haec tyrannos illos prosternit, punit, enecat, aut ad frugem reducit. Ex hoc ipso argues, incarnationes has in schola Brahmanica iam constitutis regni principiis, & distributa in classes vel tribus Indica gente, seu cultu civili stabilito, confictas fuisse. Quomodo enim Vishnu seu Parasuráma ad reges Kshetrier occidendos veniret, si isti antea non exstitissent, nec a regula ac instituto descivissent? Confer codic. manuscr. P. Marci *pag.* 167., alterum P. Ildephonsi a Praesentatione *inter codices bibliothecae S. Congreg. de Prop. Fide*, Sonnerat *tom.* 1. *pag.* 293., & alios. Ex hac aliisque incarnationibus, ac praesertim illa, quae de Shrirâma seu Baccho Indico agit, inferri posse videtur, gentem Indicam iam anno circiter 250. post natum Abraham suos reges habuisse, ac civili aliquo cultu perpolitam fuisse. Ad illum enim annum Nysam in Indiis conditam, Bacchi res gestas & regum Pandavarum initia referunt S. Hieronymus, Eusebius, Clemens Alex. aliique. Vide *pag.* 209. *sub nota*. Quare ambiguis, incertis, & futilibus rationibus ludi puto ipsum R. P. Marcum, dum in codice suo manuscripto (1) *cap.* 2. *pag.* 24., & alibi saepenumero contra D. Holwell evincere nititur, Brahmanes ab Aegyptiis aut Persis oriundos, atque a Cambyse pulsos circa annum 540. ante

(1) *Osservazioni sopra le relazioni che fa M Holwell Inglese de gl'avvenimenti istorici ed interessanti toccanti le provincie del Bengala, e dell'Impero del gran Mogol, o dell'Indostano*. Exstat inter codices manuscriptos musei Borgiani Velitris.

ante Chriſtum natum, & non antea, in Indias migraſſe, libros, leges, cultum Brahmanicum & Indicum tunc in India ſtabilitum fuiſſe. Non ignoro doctos viros Kaempherum id ipſum aſſeruiſſe, Frid. Samuelem de Schmidt coloniam Aegyptiacam in Indiam deducere, R. P. Georgium multa Brahmanica monumenta & litteras in Aegypto quaerere, denique D. De Guignes Seſoſtris irruptionem in Indiam, quin & in ipſas Sinas vehementer urgere. Verum quibus id tandem argumentis evincunt ante Cyrum, Darium, Cambiſem, quin & ante ipſum Seſoſtrim nullam in India religionem, nullas leges, nullum populum, nullum civilem cultum exſtitiſſe, aut Brahmanicas res cum Aegyptiis aut Perſicis ex aequo convenire? Profecto in obſcuriſſima caligine demerſa haec iacet veritas, & aenigma hoc numquam aperiri poſſe credo, niſi una & primaeva his gentibus omnibus origo ſtatuatur, & veteres gentium traditiones in uno fonte inquirantur. Septentrionales Indiae Brahmanes multi, ait P. Marcus, *Miſir* vocantur, hoc autem Aegypti nomen eſt. Deinde non procul ab urbe Patna Indica adeſt regnum Tirut (1), quod a loco Tirut in Africa, in quo olim hi Brahmanes conſederant, nomen illud Tirut acceptum gerit. Ad haec paucis reſpondendum. A nomine Mitra *ſol*, multos Indicos reges & Brahmanes hodiedum in India vocari, docuimus ſupra *pag.* 2. Hoc autem vocabulum per linguas Indicas gentilitias & Europaeas mire corruptum fuiſſe oſtendimus *pag.* 215. *ſub nota* (1). Talium corruptionum linguae ſacrae Samſcrdamicae plena ſunt omnia in codicibus manuſcriptis P. Marci, ſic v. g. ipſe ſcribit *pag.* 7. *Il terzo dio creatore ſi dipinge con ſei faccie alluſive ai ſei libri di ſolfa, o canto, chiamati ſangbit* संगीत. Hoc vocabulum manifeſte per linguam gentilitiam vulgarem Indoſtanam corrupte aſ-

Q q fer-

(1) De regno *Tirut* Indico ubi academia Brahmanica exſtare dicitur, vide in Alphab. Tibet. *pag.* 429. Hanc regionem ab Africano regno aut loco *Tirut*, in quo olim Indi Brahmanes habitaverint, nomen ſuum ſumpſiſſe exiſtimat R. P. Marcus. Regnum *Tirut* ſeu more Anglico ſcriptum Tyroot ſub gradu 26. latitudinis ſeptemtrionalis in India exhibet D. Bolts in mappa geographica inſcripta: *Carta di Bengala e delle sue dipendenze formata secondo il piano preso su i luoghi da W. Bolts*. Haec mappa exſtat ad calcem Vol. 1. libri inſcripti: *Stato civile, politico, e commerciante di Bengala. Anno* 1780.

fertur. സം *ſam* in ſublimi lingua Samſcrdamica ſignificat *ſimul, iunctim*. Vide in grammatica Samſcrdamica *pag.* 14. കീൎത്തന kìrtana *verſus leoninus*, *laudatio*, *barmonia*, *concentus*. Vide dictionarium R. P. Hanxleden ſub voce *Sam*, & *Samkírtana*. Itaque vocabulum *ſolfa*, *o canto*, *ſanghit*, ut ab omni corruptione immune ſit, Samſcrdamice ſcribendum eſt *ſamkírtana*, vel littera *n* naſali *ſankírtana*, id eſt *concentus*, ſeu *vox ſimul cum cantu*, *melodia*, *barmonia vocum*. Infinitae ſunt tales corruptiones vocum linguarum vulgarium ex Samſcrdamica deſcendentium, ita ut non niſi peritiſſimus aliquis etymologiam earum eruere, & verae pronuntiationi reſtituere poſſit. Quis itaque non facile in eam pergat ſententiam, quae tenet, vocabulum *miſra vel miſr* a Mitra corruptum eſſe, ac proinde Brahmanes illos miſra, id eſt corrupte *ſoles* vocari, cum hoc ipſo vocabulo *Mitra* multos reges Indicos & Brahmanes vocari videamus, & hoc ipſum nomen Mitra in *miſra*, *mithra* & *mirda* fuerit corruptum? Vide *pag.* 215. 180. 151. 114. in opere. Deinde, ſi Brahmanes illi Indici ex Aegypto in Indiam advenerunt, cur Aegyptium circumciſionis ritum ſacerdotibus illius terrae communem non retinuerunt, cur localem Indiae cultum montis Meru, fluvii Gangis, & Indi adoptarunt, cur crocodilos & caepas non adorant, cur Aegyptiaca ſymbola & hyeroglyphica non retinuerunt, cur antiqui libri Brahmanici omnes lingua SamſcrdamicaIndica per totam Indiam diffuſa ſunt conſcripti, & non potius lingua Aegyptiaca, cur antiqui Indici Gymnoſophiſtae ſe ſe in ignem cremandi iniiciebant, & ſiquidem Aegyptiaci in origine ſua erant, cur corpora ſua bene delibuta in ſarcophagis & monumentis condi nolebant, cur nullum Aegyptiacae originis ſignum aut monumentum attulerunt? Profecto ſi Aegyptii ſacerdotes in Indiam pulſi penetraverant, neceſſitate coacti diſcipulos, non autem magiſtros Brahmanibus hodiedum pertinacibus & ſuperbis ſe praebere debebant. Adde quod Pythagoras ad Aegyptios, Perſas & Brahmanes philoſophiae ediſcendae cauſſa acceſſiſſe fertur, quod Alexander magnus in ſua Indica expeditione Brahmanum ſcholam iam invenerit ſtabilitam, quod Indorum cultus

& re-

& religio una eademque in tota India semper fuerit universaliter & eodem modo extensa, dogmata antiqua eadem, ritus iidem, non peculiares, inter se non divisi, quemadmodum in Aegypto, ubi quaevis provincia, quaevis urbs sua peculiaria numina habuisse fertur. Adde, Brahmanicae religionis basim in astronomia & motu siderum sitam esse, & fabulas plerasque ad astronomiam, cosmogoniam et physicam reduci, quae quidem ex se obscurae, ridiculae, insulsae & contradictionibus plenae sunt, dum ad litteram et ad historica facta reducuntur aut explanantur, perspicuae autem & apertae redduntur, dum ad allegoriam, ad figuras, ad astronomiam et motum siderum referuntur (1). *Indi*, ait Herodotus *lib.3.*, *dumtaxat eorum quos scimus, de quibus aliquid pro certo narratur, primi sunt hominum, qui in Asia ad auroram & solis ortum habitant . . . Eorum autem complures sunt gentes, atque eae lingua inter se dissonae* (ut modo) . . . *Est aliorum Indorum haec diversa consuetudo, ut nullum animantem interimant, utque nihil serant, nec domos parandas existiment, atque herba victitent*. En ergo Herodoti tempore metempsychosim apud Indos iam stabilitam, en Gymnosophistas iam tunc temporis huic dogmati addictos, atque oleribus et herba victitantes, et cuiuscumque animalis occisionem caute evitantes. Ne vero P. Marcus existimet, Indos sub Dario Histapse formatos fuisse, videat supra *pag.*125. *&* 124. verba Herodoti, quibus aperte docet, Darii tempore Indos illos, qui ad fluvium Indum habitabant, pugnacissimos, atque inter omnes, qui tunc noscebantur mortales, numerosissimos fuisse, atque ideo inter reliquas a Dario victas gentes gravius tributum pependisse. Gens itaque non nova, sed ab antiquis temporibus legibus, arte militari, et religione perpolita erat. Quod de Cyro asseritur, id ex Diodoro et Strabone facile refelli posse videtur, nam Strabo ex Nearcho Cyrum ab Indis pulsum fuisse docet (2); quomodo autem pulsus fuit, si nullae tunc in India gentes, aut si hae

(1) Vide *pag.*205. 183. 173. 218. 68. 25. 30. 31. 34. 43. 44. 141. in systemate Brahmanico.

(2) Vide Diodori Siculi textum supra in systemate Brahmanico *pag.*140. De Cyro haec habet Strabo lib.15. *Nearchus ait, Alexandrum M. contendisse per Gedrosiam cum exercitu proficisci: cum intelligeret Semiramim ac Cyrum exercitum in Indiam duxisse, & illam cum* xx. *hominibus, Cyrum cum* VII. *aufugisse*.

nulla militari disciplina, nullis artibus, nullis legibus aut religione perpolitae fuerunt (1)?

Eadem quaestio de Sesostri recurrit et maioribus difficultatibus obsepta est. Cur enim Sesostris in Indiam venisset, nisi quia eam divitem, locupletem atque excultam esse scivisset? Cum quibus pugnasset? Marine aut terra iter illud immensum, quod inter Aegyptum, Indiam, et Sinas intercedit, perfecisset? Si per mare, quomodo navibus papyraceis Indicum mare sulcare et promontorium Comorinum circumnavigare potuit mille et amplius annis ante Christum natum, quando ipso primo vulgaris aerae saecu-

(1) De religione veterum Persarum ita loquitur emunctae naris homo Strabo lib. 15. „ Persae nec statuas, nec aras „ erigunt, sacrificant in loco excelso. „ caelum Iovem putant. Colunt solem „ quem Mithram vocant, item lunam „ & Venerem, & ignem & tellurem, „ & ventos & aquam. Sacrificant in lo„ co mundo cum imprecationibus & co„ ronatam hostiam statuunt. Cum vero „ magus, qui sacrificio praeest, mem„ bratim carnes in quemque diviserit, „ abeunt nulla parte diis relicta. Prae„ cipue igni & aquae sacrificant „. Haec satis indicant veteribus Magis & Brahmanibus unam eamdemque religionem fuisse. Nescio itaque quonam pacto, aut qua ratione Brahmanica religio a Persica deduci possit, & non potius vice versa Persicam ab Indica descendere adstrui queat? Sol, luna, planetae, ignis, tellus, venti, aqua, etiam prima & antiquissima Indiae numina sunt, ut nos toto hoc opere docuimus. Carnis particulae seu arietini iecoris frustula hodiedum in sacrificio Mitrae seu solis a primo sacrificulo adstantibus reliquis Brahmanibus edendae distribuuntur, ut nos supra *pag.* 5. *in opere* animadvertimus. Mitra solis nomen est, in libro Indico *Amarasinha* descriptum. Zoroaster seu Zerá Tusht secundum Iustinum *lib.* 1. in Bactriana artes magicas invenit, & mundi principia, siderumque motus diligentissime spectavit. Vide *pag.* 238. *in opere*. Ipsa religio Indica quoad prima sua principia tota ab astronomia & physica dimanat. Vide *pag.* 205. *& seq.* Quid igitur, an ab alio fonte Persica, & alio Indica religio derivatur? Profecto unam ab alio deducere vanus & inutilis labor est, cum in origine sua, in primis illis & antiquissimis principiis, non solum Indica & Persica, sed etiam aliae religiones ab uno eodemque fonte dimanent. Sol, luna, aether, venti, ignis, aqua, numina sunt, & fuerunt omnibus gentibus communia, neque est cur Brahmanes ea ab aliis accepisse dicamus. His diis communibus addita fuerunt numina & ritus locales, & istis certissime Brahmanes a Persis distinguuntur, illis vero cum reliquis orbis gentibus ad amussim conveniunt. Quare Calcuttenses Angli in libro *Asiatick researches tom.* 1. *pag.* 349. ita differunt: Mohsáni Fani the very Candid and ingenious author of the *Dabistàn*, describes in his *first Chap.* a race of old Persian Sages, Who appear from the whole of his account, to have been Hindus; and we cannot doubt, that the book of Mahábád (Mahábhárada), which was written he says, *in a celestial dialect*, means the *Véda*; so that Zera Tusht was only a reformer, we find In India the true source of the ancient Persian religion.

ſaeculo pauci promontorium illud circumierant (1), et Salomonis naves tres circiter annos navigationis ad inſulam Taprobanem ſeu Ceylan impendebant ? Confer de Seſoſtris itinere ad Sinas *Lettre du P. Parenin Miſſionaire a Mr. de Mairan a Pekin le 28. ſeptemb. 1735. dans les memoirs pour l'hiſtoire des ſciences & des beaux arts ; novembre 1739. a Paris chez Chaubert*. Ibi pleriſque argumentis, quae D. de Mairan pro Seſoſtris in Sinas irruptione affert, ſatisfacit, eaque ſcite refellit. Nullis ergo ſolidis rationibus evinci poteſt, religionem Indicam ex Aegypto in Indiam illatam fuiſſe, quin multa ſuadent, eam originalem & antiquiſſimam eſſe, et fortaſſis ad ipſos Aegyptios per Africam tranſmeaſſe. *Aethiopes* (ait Euſebius *Chronicor.* lib. poſt. edit. Scal. pag.72.) *ab Indo* (nota bene) *flumine conſurgentes iuxta Aegyptum conſederunt*. Idem habet Syncellus apud Marshamum *pag.* 115. *c.* Et Eupolemus apud eumdem Euſebium *de praep. evang. lib.* IX. *Chus eſſe Aethiopum patrem & fratrem Mitzraim* aſſerit (2), Chus autem Bacchum Indicum eſſe ſuſpicantur Calcuttenſes Angli, et Reverend. P. Georgius (3), qui etiam duplicem Aethiopiam ſcite diſtinguit, atque Indos adſtipulante eidem De Guignes a *Chus* oriundos eſſe exiſtimat. Quod ſi verum eſt, alia profecto Indis antiquitas tribui debet, quam tribuat eiſdem R.P. Marcus. Philoſtratus *lib.3. cap.6.* de vita Apollonii ſcribit : *Erat aliquod tempus*, *quo Aethiopes conſederunt hac in*

(1) *Mercatores qui per Nilum & Arabicum sinum ex Aegypto in Indiam navigant*, *pauci admodum in Gangem usque perveniunt*. Strabo l.15. Quare Frid. Samuel de Schmidt *diſſertatione quarta de comerciis & navigationibus Ptolomaeorum* agens oſtendit, Aegyptiacam navigationem ſub Ptolomaeis ultra oram Malabaricam non excurriſſe. Vide *Samuelis Schmidt opuscula quibus res antiquae Aegyptiacae explanantur*. Caroluſruhae *an.*1765. Terreſtre vero Seſoſtris iter cum exercitu non ſolum improbabile, ſed etiam impoſſibile fuiſſe videtur omnibus illis, qui immanem illum terrae mariumque tractum, qui inter Aegyptum, Indiam, & Sinas intercedit, vel obiter conſideraverit. Tres annos itineri Indico impendebant Salomonis naves, neque illae umquam inſulam Taprobanem ſeu Ceylan praetergreſſae ſunt. Adde quod, Seſoſtrici belli in India & Sinis nullum verum ſignum, nulla certa traditio afferri poſſit, & Plinius *lib.6.* doceat, Seſoſtrim ad inſulam Diodori, id eſt probabilius ad ſolius Africae fines duxiſſe. *Insula Diodori & aliae desertae*. *Oppidum Gaza*, *promontorium & portus Mossylicus*, *quo cinnamomum devehitur*. *Hucusque Sesostris exercitum duxit*. Plinius lib.6. cap.29.

(2) Ita legit Bochartus in ſuo *Phaleg. lib.*IV. *cap.*2.

(3) Vide Alphabet. Tibet. *pag.*348. *& seq.*

in parte, *gens Indica*, *Aethiopia enim nondum erat* (nempe Aethiopes ſeu Indos portans). Et lib. 4. c. 6. ait: *Aethiopes ab Indis venientes*. Et paullo infra: *Sapientiſſimi mortalium Indi ſunt*; *coloni autem eorum Aethiopes*. Profectò haec omnia de veris Indis dici liquet, ac proinde ab iis potius religio per Africam in Aegyptum penetravit. Migratio haec ex ipſo Euſebio Caeſarienſi in tempora ſervitutis Iſraelitarum in Aegypto circa annum a nativitate Abraham 402., ante Chriſtum natum annis MDC. plus minus XIV. referenda eſt. Syncellus *pag.*151. reiicit eam in tempora Ioſue & Iudicum in annum mundi 2599. Vide *Iobi Ludolfi commentarium ad ſuam hiſtoriam Aethiopicam pag.*62. *&* 63., ubi argumento non ſatis idoneo praedictum Euſebii locum refellit, dum ad lectionem illius textus Arabicam provocat. Confer S. Hieronymum epiſtola ad Paullinum, Vives ſuper *cap.* 17. *lib.*14. *S. Auguſtini de civit. Dei*, ubi plura ad confirmationem argumenti noſtri congeſta reperies. Praeterea adde aperta illa & certa indicia, quae nos ſupra attulimus de doctrinae Indicae ad Tibetanos, Sinenſes, Peguanos, & Iapponenſes tranſmigratione, quam non ſolum ex monumentis, ſed etiam ex ipſis orationibus Samſcrdamicis, quae hodiedum in Tibeto & Iapponia ſunt in uſu, evicimus. Vide grammaticam Samſcrdamicam *pag.*28.29.30.31.34.47.59. Iapponnenſes hodiedum ſuum Amida deum ita adorant: NAMU AMIDA BUTH. Vide in Alph. Tibetan. *pag.*131. Haec oratio ſi Brahmanicae ſinceritati reſtituatur, ita ſcribi debet: നമഃഅമിദഃബുദ്ധഃ namá, vel namò Amida Budha, id eſt: *adoratio* (namá) *Amidae Budhae*, nempe Mercurio. Vide *pag.*154. *& ſeq.* de Budha. In hac oratione *nama* a Iapponnenſibus corruptum in *namu*, vocabulum Indicum eſt, et Samſcrdamicum, quemadmodum etiam *Budha*, quod corrupte tranſiit in *Buth*. Amida nomen eſt ipſum Iapponnenſe Budhae ſeu Mercurii, quem ipſi ſub canina facie ſubinde circulum in ore ferentem, alias ſedentem & meditantem ut Indi adorant. Vide Pivatium *tom.*8. *tab.*41. *fig.*1. *&* 2. Has orationes P. Marcus, D. De Guignes, aliique, qui cum ipſis ſentiunt, ab Aegyptiis aut ex lingua Aegyptiaca deducant, atque cultum & ſymbola Brahmani-

manica, quin & linguae Samſcrdamicae vocabula in alias terras penetraſſe negent (1). Haec omnia non diſputandi animo attulimus, ſed unice ut cultum Brahmanicum antiquiſſimum & originalem eſſe oſtenderemus. Cenſores noſtri iudicent, & ſi lubet & vacat, meliora adducant.

Nonam incarnationem dei Vishnu in Krshna iam ſupra ad *tab*.XIX. *&* *pag*.146. explicuimus. Illi quibus otium eſt, adeant codi-

(1) Amidam Iapponenſium & Fouhi Sinenſium vere Indicum Budha, Dhermam ſeu Mercurium, de quo nos ſupra *pag*.154. egimus, eſſe, validiſſimis rationibus ex libris & characteribus Sinicis probat quidam Pekinenſis Miſſionarius e S. I. in fragmento epiſtolae autographae inter manuſcripta bibliothecae S. Cong. de Prop. Fide exſiſtentis. *Fouhi & Mercurius* (ait auctor) *iisdem symbolis adumbratus est: a Sinensibus quidem Fouhi per litteras suas & characterismos, ab Aegyptiis vero & aliis occidentalibus Hermes per imagines & statuas. Etenim Hermam pro symbolo canem habuisse certum est, id autem contigit sive ob fidem erga dominum, sive ob sagacitatem in inveniendo, seu demum quod in astronomicis peritissimus de ortu & occasu canis maioris & canicularibus diebus librum edidisset, atque ex aliqua solis cum hac stella coniunctione celebri suam epocham deduxisset*. Deinde probat auctor characteres quibus vocabulum *Taihao*, qui titulus Fouhi tribuitur, exaratur, caput canis & corpus hominis repraeſentare, ſi illae litterae ad analyſim reducantur. Fouhi vero nomine caniculam vocari ait; dies enim caniculares a Sinenſibus in tres partes diſtribuuntur, quae ſimul ſumptae *San* ſive tres *fou*, ſigillatim autem *Tcou-fou*, ſive prior fou, *Tchong fou* ſeu media fou *Tchong-fou* ſeu poſtrema fou nuncupari ſolent. Confirmat argumentum ex eo, quod ſicut apud alias omnes gentes Dherma ſeu Budha vel Mercurius divini cultus ſigna, purificationes, & victimas aut oblationes primus inſtituit, ita harum rerum auctor etiam apud Sinenſes eſſe dicatur. Idem artes invenit. Paſſim, ait auctor, philoſophi Sinenſes idem affirmant. *Fouhi, inquit, Tcheou Tcin hien vices gerens sancti regis ad redintegrandum caeli consilium quod interruptum erat, & ad restituendum polum, factus est omnium aetatum doctor. Fouhi delineavit figuras* 64. *quae naturae simulacra sunt*, addit *Tching Ting yu*. *Hae autem sunt fons & principium litteratum ac orationis saeculorum omnium*. Ex his aliiſque, quae auctor uberius pertractat, aperte evincitur Fouhi Sinenſem, Amida Iapponenſem, Indicum Dhermam, Budham ſeu Mercurium eſſe, regem, philoſophum, planetam contemplatorem, ſolis primi dei conſiliarium, atque ad aſtronomiam referendum. Quare Pivatius *tom*.8 *tab*.41. *fig*.1. exhibet Amidam Iapponenſem facie canina & circulum aureum manu tenentem, quem mordet, & eadem *tab*. *fig*.2. exhibet eumdem Amida ſedentem, meditantem & orantem eo fere modo, quo Indi ſuum Budham, Peguani ſuum Gaudama & Siamenſes ſuum Sommonacodom. Vide *tab*.30.*fig*.1.2. *&* 3. in Pivatio, & *tabul*.XV.*fig*.2. muſei Borgiani, denique Alphab Tib. *pag*.131. Ex his iam facile illuſtrabis, & in rectum ordinem reduces ea, quae de Mercurio ſeu Herma affert Bergier in ſuo libro inſcripto: *l' origine des Dieux du Paganisme*, *tom* 2 *a Paris* 1744. *pag*.292. *& seqq.* ubi *Màya & Herma*, vocabula Samſcrdamica erudite, ſed inepte explicat, & corrumpit, atque in obſcuris Graecorum fabulis explicandis oleum & operam perdit.

codicem manuſcriptum R. P. Marci in muſeo Borgiano, in quo *pag.* ſub litrera *A* in margine deſcripta reperient verſionem unius libri Indici a P. Marco *Laleccpuran* dicti. Vocabulum hoc corruptiſſimum eſt, & ſcribi debet ബാലകപുരാണം Bálagapurána, ബാലകം bálaga *puer*, *iuvenis*, *adoleſcens*. Vide dictionarium R. P. Hanxleden, Excellent. D. Pimentel Archiepiſcopi Cranganorenſis & P. Biſcoping ſub voce *bálaga* puer. പുരാണം purána hiſtoria vetus ſive vera ſive ficta. Vide eoſdem. Balagapurána itaque ſignificat *hiſtoriam pueri*, nempe pueri dei Krshna, ſive geſta eius quae in pueritia exantlavit. In verſione illius libri ſatis rudi & originali textu deſtituta, quae tamen lingua Italica eum ſatis apte reddit, multa de ludo & nequitia dei pueri Krshnae cum puellis afferuntur, & ea illius verſionis auctor P. Marcus ridet, refutat, deteſtatur. Sed operae pretium erat librum illum diligentius examinare, atque tunc pene impoſſibile erat P. Marcum latere, omnia illa ad ſolem recens natum, ſeu recenter ex eclypſi emergentem, & cum ſtellis colludentem, eas replentem, pythonem ſeu ſerpentem, qui ſolem in eclypſi devorare fingitur, ſagittis, hoc eſt radiis occidentem, ad ſolem cum nudis puellis ſeu ſtellis iocantem referri, denique ſolem, lunam, planetas, & ſtellas inter ſe confabulantes repraeſentari. En ipſum R. P. Marci textum. *Canterò le lodi di Krishna, farò intendere li miſteri di Dio, di quel Signore, incomprenſibile, il quale non ha nè ſtirpe, nè compagni, il quale non ha nè caſa, nè figli, nè madre, nè padre, nel quale non v'è nè corpo, nè forma, non ha nè teſta, nè bocca, nè lingua, non ha parola, nè parla &c.* Haec certe ad Deum verum referuntur, cuius ſol ſymbolum eſt. Infra proſequitur.

Brama creò un grande inimico creando Cans.

Brahma dei virtus creatrix creavit Kamſa regem nempe Saturnum, qui deum Krshna puerum occidere volebat.

Li dei immortali, e gli uomini tutti fuggirono per paura di Cans.

Planetae in caelo & homines in terra fugiebant dum Saturnus ſolem iuvenem aggrediebatur.

Li

Li giganti divennero molto potenti nel mondo.

Mali genii astra nociva vehentes terrae mortiferi evaserunt.

La terra era molto afflitta dal loro peso.

Terram taedebat ob malum eorum influxum, Saturnus enim valde humidus esse creditur.

Perciò la terra, presa la forma di vacca, se ne fuggì.

Fugit terra sub forma vaccae fecunditatis symbolo.

E se ne corse nel cielo di Brahma.

La si mise a piangere alla presenza di Brahma.

Fugit rerra ad opem implorandam ad Deum Brahma creatorem rerum terrestrium.

E disse: li giganti travagliano li religiosi.

Gigantes astra nociva obsunt planetis contemplatoribus, quorum bonus influxus terrae est necessarius.

Allora Mahadéva e Brahma s' alzarono in piedi.

Deus creator & deus destructor, seu virtus creatrix & destructrix, tunc ad preces terrae surrexerunt, caussam terrae acturi.

E chiamati tutti li dei

Astra, planetas, stellas, ventos, aerem, aquam vocant, seu genios ea regentes.

Andarono là, dove il primo uomo Iddio stava in contemplazione, luogo sulla riva del mare di latte.

Iverunt ad primum Deum verum, sub hominis forma in circulo seu mari lacteo suo paradiso caelesti et astronomico sedentem, & res humanas ex alto contemplantem. Vide Macrobium *lib.*1. *in somn. Scipionis cap.*17. *&* 18. *pag.*80. *edit. Venet.*

E là gli fecero la supplica.

Uscì all' ora una voce, che diceva a Vishnu.

Vox exivit a Deo primo & vero ad Vishnu, seu illam virtutem aut genium, cui conservandi mundi onus incumbit.

Io (ait Vishnu) *per riguardo de religiosi, prenderò l' incarnazione, e leverò il peso alla terra, ristabilirò li religiosi, ed ucciderò li giganti.*

Ego Vishnu incarnationem subibo propter contemplatores planetas, praesto ero, ut nempe terrae prodesse possint, occidam & dispergam astra nociva, seu genios malos ea vehentes, aut animantes.

Brahma comunicò a tutti l' intenzione di Vishnu, tutti ſi conſolarono, e la terra ritornò nel mondo.

Brahma creator genius principalis annunciavit omnibus diis incarnationem dei Vishnu futuram, iique omnes inde gaudio affecti, terra etiam, quae ſub forma vaccae pro inſtaurando rerum ordine Brahmae ſupplicaverat, in mundum, orbitam ſuam rediit, et ipſa laetata eſt, quod Vishnu mundi conſervator incarnationem ſubeat.

Quelli, a cui Vishnu diede l' ordine,

Andarono a tranſmigrarſi in Goculam (*città vicina a Madurè; dove doveva naſcere Krshna*).

Nempe cum Krshna tranſmigrare, ſeu incarnationem ſubire debebant etiam alia aliqua aſtra, ut gigantes e terra profligarent, terraeque decorem ſuum reſtituerent.

Vishnu diſſe a Bhaváni di tranſmigrarſi anche ella.

Dixerat Vishnu, & hortabatur deam Bhaváni, Pàrvadi ſeu lunam, ut & ipſa tranſmigret, ſeu incarnationem ſubeat, atque ipſi ſe ſociam praebeat, nempe in favorem terrae . . .

Dietro a queſta Bhavani andò perduto Brahma.

Per l' amore della medeſima andò fuori di ſe Mahadéva.

Brahma genius creator & Shiva ſeu Mahadéva generator & deſtructor, virtus nempe creatrix & deſtructrix, ambae amore lunae correptae inſaniebant, hoc eſt, ei ſe coniungere adlaborabant, ut luna virtute illa ſua generativa & deſtructiva in rés humanas terreſtres vehementius & certius ageret.

Per mezzo di queſta Bhaváni le genti delli tre mondi, cioè, cielo, terra e pádálam (*limbo*) *ſi riſcaldano.*

Per lunam generationis & corruptionis deam, ſeu per Venerem, quae gignere dat & mori, omnia in caelo, terra, & limbo ſubſiſtunt, omnia virtute & ſemine repleta germinant, calefiunt, & gaudent &c. &c. Confer praedicta *pag. & ſeqq.* etiam reliqua, & meridiana luce clarius videbis, librum *Bálagapurána* dictum ad aſtronomiam, ad coſmogoniam & phyſicam referendum eſſe, adeoque omnia ridicula & inſulſa eſſe, quae in contrarium adducuntur. Liber സംഭവം. Sambhavam ſeu liber

de

de origine & genealogia deorum Indicorum tractans, his rebus plenus est, in eoque sol & luna loquuntur, planetarum curam habere dicuntur, planetae eos contemplantur & adorant, hi ipsi bonos & malos discipulos seu astra secundaria regenda habent, haec astra in solitudine pugnant, loquuntur, fornicantur, et a planetis corripiuntur. Vide cumprimis cantum *Devayánl bhágyam* dictum. Res itaque Krshnae, seu Vishnu dei pleraeque ad astronomiam, ad cosmogoniam, ad mundi gubernationem pertinent, qui pro varia necessitate varias formas suscipit, ut mundum hunc gubernet. Atque haec de incarnationibus dei Vishnu dicta sufficiant.

Libri, qui de his incarnationibus Indicis agunt, hoc ordine recensentur: മത്സ്യപുരാണം Malsyapuránam, vel മത്സ്യകാണ്ഡം Malsyacándam, id est *historia de pisce*; കൂർമ്മപുരാണം Cùrmapuránam, vel Cùrmacándam, *historia de testudine*; വരാഹപുരാണം Varáhapuránam vel Varáhacándam, *historia de apro*, നരസിംഹപുരാണം Narasinhapuránam, *historia incarnationis in hominem simul & leonem*, അയോദ്ധ്യാകാണ്ഡം Ayòdyacándam, *gesta del Vishnu vel Ráma in regno Ayòdya*, ആരണ്യകാണ്ഡം Arannyacándam *gesta eiusdem in silvis*, യുദ്ധകാണ്ഡം Yudhacándam, *historia certaminum & bellorum* eiusdem cum variis gigantibus & daemonibus, sed cumprimis cum Rávana seu Plutone, ബാലകാണ്ഡം Bálacándam seu etiam Bálagacándam, vel Bálagapuránam, *gesta pueri Krshna*, seu Vishnu dei iuvenis etc. Hi libri omnes uno libro continentur, qui മഹാഭാരതം Mahábháradam dicitur. Mahá *magna*, bháradam *historia*, unde *magna historia* eidem nomen est. Haec historia Indica tota octodecim libris continetur, et subinde *Sambhavam* dicitur, seu genesis rerum, deorum, heroum, bel-

lorum etc. Vide vocabularium Amarafinha *fect. de fcientils*. Afiatick refearches tom.1. §.18. *On the litterature of the Hindus*... Grammaticam Samfcrdamicam *pag*.74. In his libris difcernendis et legendis obfervandae funt regulae illae, quas nos tradidimus in eadem grammatica *pag.62. & feq.*

ADDENDA ET CORRIGENDA

Ad tab.V. *pag*.29. additur figura Indica autographa in mufeo Borgiano exftans floris tularfi, de quo etiam *pag*.19. mentio recurrit. Tularfi, fpeciem ocimi filveftris Malabarici effe, mihi dixit R.D. Antonius Gomes facerdos Malabaricus indigena, botanicae Malabarenfis peritiffimus vir. Illi, quibus eius proprietates cognofcendi animus eft, hortum Malabaricum a nobis fupra citatum infpiciant.

Ad tab.VII. *pag* 74. *& feq.* notandum eft, deum Brahma in monumento Borgiano exhiberi quatuor faciebus, et mentis barbatis. Itaque expungenda funt verba illa pag.76. *uno quoque mento gerit barbam*. In vertice IV. capitum dei Brahma prominet buccinum ex calore et humore omnis generationis fymbolum et principium.

Rite difcuffis iis, quae nos de Brahma eiufque attributis in pluribus locis attulimus, certum, perfpicuumque effe videtur, Brahma deum Indicum effe terram, virtutem procreatricem, et genium omnis creationis feu productionis praefidem, numen nempe confictum et fymbolicum. Ex quo argues, iniquum id effe, quod ait Brucker (1); nempe fabulas, fymbola, et philofophiam Indicam inintelligibilem, et fpiffis tenebris obvolutam effe. Utique, fi per Graecos codices vitiatos, per linguam Hebraicam, Graecam, Latinam, et Chaldaicam, per fabulas Graecanicas corruptas, per modernae philofophiae fyftemata, et fcriptorum noftrorum fomnia, fine peritia linguae Indicae, fine libris Indicis, fine ulla morum Indicorum et climatis notitia, ex folis leviffimorum viatorum relationibus in phi-

(1) Brucker. *Histor. critic. philos. gent.Malabar.pag*.826. *& alibi. period.3 part.* 2. *lib.3.c.2.de philosoph.*

philosophiam, religionem, et symbola Indica inquiras, philosophia et religio Indica inintelligibilis et obscura sit oporret. Vide ingentem horum somniorum turmam in libro inscripto: *La guida scientifica*, *vol.* 1. *in Napoli*, *presso Domenico Sangiacomo anno* 1791. *part.* 2. *cap.* 5. *pag* 459. *& seq* Egregius scientiae dux, qui varia deliramenta recensendo, nihil discutiendo caecus ipse alteri ducem se praebet! Ibidem inter effervescentium Europaeorum cerebrorum insignes productiones affert etiam *les observations preliminaires sur l'Ezourvedam pag.* 13. *ad* 172. typis editas *in Tverdon anno* 1777. Liber Ezourvédam nobile donum est sapientissimi philosophorum principis Voltairii, qui illum pro suo promovendarum Indicarum artium et scientiarum zelo, quo bonus vir aestuabat, bibliothecae regiae Parisinae legaverat. Sed an Voltairius novit, quid sit Ezourvédam? an novit, quid liber contineat? an novit eius auctorem? an librum legit? an de authenticitate illius certus fuit? യജ്ജുൎവ്വെദം Yagiurvédam, non autem Ezourvédam, praecepta sunt Samscrdamica Brahmanica, quae ritum docent perficiendi sacrificium yágam seu sacrificium solis, quod nos supra in opere *pag.* 1. *& seq.* descripsimus. Ezourvédam nobile Voltairii donum, quod in bibliothecam regiam Parisinam irrepsit, seu potius quod Voltairius obtrusit, ut inde philosophicae suae moli superimponendae basim haberet, codex est manuscriptus cuiusdam Missionarii Indici in Masulipatan in ora Coromandelica contra gentiles exaratus, in quo religionem paganam Indicam refellit, qui ut sub mentito nomine a gentilibus avidius legeretur, et ii per lectionem illius confunderentur, eum *Ezourvédam* inscripsit. Vide Sonnerat *tom.* 2. *lib.* 3. *pag.* 41. (1). Codicis illius unum exemplar nescio a quo, D. Vol-

(1) Il faut bien se garder de mettre au nombre des livres cannoniques Indiens l'Ezourvèdam, dont nous avons la pretendue traduction a la bibliotheque du Roi, & qui a eté imprimée en 1778. Ce n'est bien certalnement pas l'un des quatre Vedams, quoi qu'il en porte le nom; mais plutot un livre de controverse ecrit a Masulipatam par un Missionaire . . . C'est donc a torte, que M. de Voltaire, & quelques autres, donnent a ce livre une importance, qu'il ne merite pas, & le regardent comme cannonique. Sonnerat *loco citato*. Ut lector convincatur. & veluti manibus suis contrectando agnoscat, librum Gallico idiomate typis editum, atque *l'Ezourvedam* inscriptum, insignem imposturam esse, cius-

D. Voltairio dono datum fuit, et is illud dono dedit bibliothecae regiae. Quid igitur ad haec novi doctores Europaei? Brahmanicam legem, hoc est Ezourvedam singulari studio et conatu vertunt, commentantur, interpretantur, molem et aedificium philosophicum instruunt, ac velut utres vento inflati et distenti, crepitantibus buccis, contracto supercilio, populos, regesque erudiunt. Sed en uno aurae sibilo totam huius aedificii molem disiectam! Liber falso *Ezourvedam* inscriptus, liber est christianus, qui Brahmanicam superstitionem lingua Tamulica refellit, et is ipse Brahmanicae legi contrarius est. Vide in opere citato *la Guida Scientifica pag.*460. sub nota (1). *Si veda l'istesso Ezourvédam, ove si combattono ancora varie sorti d' Indiane superstizioni*, ait libri auctor. Liber ergo Ezourvédam Brahmanicis libris, et Indis paganis contrarius est, et hic ipse pro lege, pro vero Indico religionis fonte, ex quo nos res Indicas haurire debeamus, obtruditur. Quid igitur ex his concludendum? Philosophos nostros aut hebetes et idiotas esse, aut denique

eiusque editores aut inter primi nominis veteratores, aut inter maximos idiotas iure merito numerari debere, *primo* inspiciat ipsam libri frontem, quae est: *l'Ezourvedam, ou ancien commentaire du Vedam, contenant l'exposition des opinions religieuses, & philosophiques des Indiens. Traduit du Samscretan par un Brame*. Yverdon. 1778. *Secundo* inspiciat *pag.*185. *tom.*1. *lib.*1. *cap.*2., ubi suppostitius Brahman magister ad suum discipulum ita disserit: *Chumontu. Ie le veux bien, mais a condition que tu jetteras au feu tous les livres, que tu as composes . . . Je veux en particulier que tu cesses de donner le nom de Dieu a Bramma, Vichnou, Chib, Gonecho, & de les honorer comme tels: que tu cesses de mettre de la difference parmi les hommes, que tu les detrompes de toutes les pratiques & de tous les sacrifices, que tu leur as enseignes &c.* Brahman itaque suadet discipulo, ut libros Vedam in ignem iniiciat, ut deum Brahma, Vishnu, & Shiva contemnat, ut differentiam tribuum abneget, ut sacrificia Brahmanica prostituat. Quaero an hic magister Brahman gentilis sit & Indus, an vero Christianus & Europaeus? Vol.2. *lib.*4. *cap.*3. refutat incarnationem dei Vishnu in Krshna, *cap.*5. refellit aliam eiusdem dei incarnationem, *cap.*3. & 4. *lib.*5. nigro calculo notat alias duas, *lib.*6. *cap.*5. *pag.*102. damnat cultum lingam. In quavis fere pag. auctor religionis Brahmanicae ipsemet imperitus eam convellere nititur, & religionem Christianam persuadere, ita ut liber hic potius cathechismus sit Christianus, quam liber Brahmanicus, uti eum vel obiter inspicienti patebit. Et in hunc librum Voltaire suas sapientes adiicit animadversiones, & systemata Indica cudit delirus senex. Vide *vol.*2. *pag.*203. Profecto helleboro hic opus erat huius libri interpreti, editori, illustratori. Cerebrum purgandum erat, antequam operi manus admota fuit. Adde his chaos immensum corruptionum linguae Indicae, animadversionum puerilium, citationum falsarum, imposturas denique omni gravi & honesto viro indignas.

nique insignes impostores. Sed dilemma facile solves, si utrumque de illis afferas. Ingens illa contradictio et opinionum pugna de exteris gentibus sat manifeste evincit, ipsos parum, aut nihil veri de chronologia, de religione, & de philosophia Indica scire, & marte proprio ex calido capite suo imbecillibus & rerum ignaris nihil nisi imponere studere.

Ad tab.IX *p.79.& seq* fig.1. exhibetur deus Vishnu, fig.2. deus Vishnu, fig.3. deus Vishnu, seu Shrirâma Bacchus Indicus, sub quo nomine deus Vishnu incarnatus est. His tribus figuris adiectae fuerunt duae aliae tabulae, nempe una incarnationem dei Vishnu in piscem, altera incarnationem eius in testudinem exhibens. Ambae autographae in museo Borgiano Velitris exstant. De his caute inspiciendi sunt Dorville *Histoir. des differ. peupl. du monde*, *vol.2. pag.36. chap.19. de la theologie des Indiens.* Gentil. *Voyage dans les mers de l'Inde, Vol.1. edit. in* 8. *en Suisse* 1780.

Ad tab.X. *pag.85. & seq. fig.1.* Shiva deus exhibetur quinque capitibus, ut generationis auctor in loto, seu nymphea sedens, & subtus bovem generativae virtutis symbolum habens. Ex quinque capitibus exsilit fluvius Ganges, caelestis roris & fecunditatis symbolum, seu aqua Gangis, quae lustrandi & peccata expiandi virtute gaudet. Haec effigies apertissimis indiciis demonstrat, fluvium Gangem terrestrem caelestis Gangis seu roris caelestis, quo sol generans, & veri dei symbolum omnia reficit, & humore procreat, symbolum esse, atque inde totam Indorum de Gangis fluvii aquis, quibus suffocari amant, superstitionem derivandam esse,

In ipsa nymphea in qua Shiva, seu sol sedens fingitur, eidem assidet Bhavâni, Pârvadi, Venus illa, seu luna *exsistere faciens*, quod Bhavâni significat, quae marito suo soli una manu lotum seu nympheam florem exhibet, a quo vicissim eidem a Shiva cervus offertur, ut nempe illa in cervi formam transiens cum eo in silvis, hoc est in caeli latifundio colludat. Id quod factum fuisse Brahmanici loquuntur libri. Inde fortassis Graecorum Diana seu luna venatrix originem ducit, quae sagittis suis, hoc est radiis suis a sole acceptis, reliqua animalia, id est, astra occidere fingitur, dum luce sua eorum no-

ctur-

cturnum lumen ſuperat, & quaſi occidit. R.P. Marcus a Tumba, cuius, utpote viri praeclari & Indicarum rerum periti, etiam meminere Calcuttenſes Angli *tom.1.pag.271.* in libro *Aſiatick reſearches*, ſimulacrum hoc dei Shivae, quod in hac tabula exhibetur, Brahma deum eſſe exiſtimavit. Sed P. Marcus caute & diligenter animadvertat, deum Brahma in omnibus Indicis monumentis in loto quidem exhiberi, ſed quatuor tantum faciebus inſignitum eſſe, non autem quinque vultibus, ut hic exhibetur deus Shiva. Brahma deus manu una tenet librum, Shiva deus tridentem, ille cycno vehitur, hic bovi inſidet, aut dum in loto ſedens fingitur, & ut generator exhibetur, ſemper bovem, aut ſerpentem cuculiatum appictum habet, quod eius ſignum diſtinctivum eſt, quo a Brahma diſcerni debet. Haec omnia ſollicite animadvertenda ſunt, ut ſymbolorum Indicorum recta notio aquiratur, & omnis rerum confuſio e medio tollatur.

Secunda fig. eadem tab.x. eſt Shiva deus deſtructor, horridus, vindex, calvariis humanis amictus & ſubtus gigantem aut humanam figuram calcans. Naturam ſeu சக்தி Shakti deam ſingulis annis ſemel mori fabulantur Brahmanes Indi, quia nempe ſingulis annis ſemel frutices, herbae, fruges, aliaque vegetabilia emoriuntur & corrumpuntur. Singulis itaque annis naturae ſeu Shakti deae emorientis & corruptae calvariam filo innexam collo ſuo Shiva deus appendit, unde ſertum illud ſeu corona ex tot humanis calvariis conſtans, quam deſtructor Shiva deus collo ſuo appenſam gerit. Vide *tab.x.fig.2.* Hoc idem cranium Mitrae Perſico numini affictum viſitur apud Thomam Hyde. Eſt ergo ſol generator & deſtructor, vitae & mortis dominus. calvariae multae in laharum Tibetanorum veſtibus appictae exhibentur, dum ſolemni pompa ſacrum conum, *thurma* dictum, ſemel in menſe extra urbem vehunt. Vide tabulam ad *pag.212.* in Alphab. Tibet. Ex quo perſpicuum, certumque eſt, conum illum et tripodem ſolis dei ſymbolum eſſe (1). Naſci, vivere, & mo-

(1) Ipſe R. P. Georgius convenit in Alph. Tib. pag.213. *in apice coni illius qui vehitur calvariam adesse transfixam iaculo*. Et pag.212. lotum, concham, bovis ſilveſtris pellem, denique Mahadévae, hoc eſt Shivae tridentem *triſul* (corruptum eſt a vocabulo Samſcrdamico tri *tres* & shula *dens*) in pom-

& mori omnibus creaturis commune eſt, & has ternas vices ſol exhibet, qui naſcitur, vivit, & occidit, quique originem, vitam, & mortem aliis communicat.

Ad tab.XIII. & XIV. *pag.99.* pertinet alia tabula Indica autographa in muſeo Borgiano exſtans Bhaváni deae, quam tamen heic in aes inciſam non exhibemus. In illa tabula Bhaváni ſeu Párvadi dea, id eſt Iſis Indica anſeri inſidens viſitur, radiis amicta, & a tergo timpana geſtans. Anſerem Iſidi ſacrum fuiſſe docet Natalis comes, aliique. Hic itaque anſer Iſidis quoque Indicae vehiculum eſt, atque ex hoc attributo coniici poſſe videtur, Iſidem Aegyptiacam ſubinde pro luna, ſubinde pro ipſa terra parturiente et lactante ſumi debere. Apud Indos certe & dea Laekshmi, hoc eſt terra, et dea Párvadi, ſeu luna *Ishání* & *Umá* hoc eſt *domina* vocatur. Apud Indos tamen Laekshmi ſeu terra, magna mater, ſemper ſub uno fecunditatis & venuſtatis attributo exhibetur, luna vero ſub duabus diverſis proprietatibus, nempe generationis & deſtructionis. Subinde bona & generatrix, alias nociva & deſtructrix. Ille, qui melius, & ad Indicam doctrinam accommodatius haec pertractavit, eſt doctiſſimus Bergier in opere a nobis ſupra citato *tom.2. pag.163. & ſeq.*, quem conſulat, cui ocium eſt, dummodo id ſemper in mente retineat, multas orientales allegorias ſuperadditis Graecis fabulis corruptas fuiſſe, atque adeo fontes rerum non apud Graecos inquirendos eſſe, ſed apud illos, a quibus ipſi allegorias illas ſe accepiſſe fatentur.

Ad tab.XVI. *pag.129. fig.2.* exhibetur duplex mons Meru, ſeu potius duo montes, unum eumdemque montem Himala,

 Imau,

pompa illa & ſacrificio ſolemni adhiberi dicit. Haec autem omnia Shivae ſeu ſolis indicia & attributa ſunt, ſupra a nobis ex libro Amaraſinha *pag.85. & seq.* deſcripta. Lotus nempe & concha ſolis ex calore & humore generantis ſymbola ſunt, calvaria autem deſtructionis ſeu mortis & corruptionis ſignum. Pellis bovis pro bove, cui Shiva ſaepe inſidens fingitur, & tridens, ſive ut in caeleſtem rorem, ſeu aquam dominium, ſive etiam, ut in infernum & defunctos imperium denotet, in eodem ſacrificio adhibetur. Ita ſub Mitra Perſico ſerpens, canicula, cancer, ramus, calvaria, aliaque caeleſtia & terreſtria ſolis ſigna affinguntur; quae ſane omnia apertiſſime indicant, conum illum & tripodem Tibetanum non ad Manetem, ſed ad ſolem referri debere, uti eum referunt ipſi Indi. Calvaria autem iaculo, hoc eſt radiis tranfixa eſt, quia ſol radiis ſuis terreſtria ad corruptionem & deſtructionem compellit.

Imau, vel Meru repraſentantes. Dum accuratius mappam geographicam D. De l'Ile, qua Indiam & Sinas exhibet, inſpicerem, ſub *gradu fere 32. latitudinis ſeptemtrionalis* ad ortum Iamba & Gor, hoc eſt ad ortum regni Iamba & Gauri, montes reperi, quos ipſe inſcribit: *montagnes de Purbet ou Nagaracut*. Haec duo nomina abſque omni dubio corrupta ſunt ex vocabulis Párvada, vel ut alii pariter corrupte ſcribunt, Parbat, quod certe generice quidem montem, ſed in ſpecie per antonomaſiam ſacrum *Meru* montem ſignificat. Montem itaque Párvada ſeu Meru ipſe D. De l'Ile eodem fere ſitu collocat, quo veteres Brahmanes in ſua mappa geographica, quam ad *pag.* 135. exhibuimus. Et recte quidem, nam montes Himala, Imau, ſeu Emodos, montes illi ſunt plures, qui inter Tibetum & Indiam excurrunt, atque regna haec ſeparant, unde mons Meru unus eſt ex montibus Himala ſeu Imau, qui tunc proprie Párvada vel Meru dicitur, dum ſub 32. circiter latitudinis gradu ingentem illam montium molem conſtituit. Inde fabulonibus Indis tanta de eo fingendi occaſio venit. Confer Ptolemaei Alexandrini veterem geographiam *lib. 6. cap.* 15. *&* 16., ubi is, & Plinius hiſt. nat. lib. 6., Himala, Imau, vel Emodos montes Indiae limites ſtatuit, qui eam a Scythia diſtinguunt, & verſus meridiem excurrendo ab oriente quoque definiunt. Hi ipſi auctores non unum ſingularem montem Imau agnoſcunt, ſed totam illam catenam montium, quae Indiam ab oriente claudit, & in qua pariter exſtat Meru ſub *gradu* 31. *aut* 32. ad Indiam referunt, atque Imau & Emodos appellant. D. De l'Ile ſcribit *Purbet* ou *Nagaracut*. Hoc ultimum ſcribendum eſt *Nagaracòtta*, id eſt *montes urbis*, vel etiam *municipii*, quod antiquitus ad pedem illorum montium exſtitiſſe videtur. unde ſupra etiam affert provinciam *Nagarcut*, a municipio illo ita dictam. Sed probabilius hoc nomen montibus illis obtigit a vicina civitate Shrinagari, hoc eſt ab urbe Bacchi, quam idem De l'Ile ibidem notat corona inſignitam, veluti regni caput eſſet, aut fuiſſet. In uno itaque ex duobus illis montibus Meru Shiva deus ſeu ſol tigridis pelle ſubſtrata ſedet, & ex ſede ipſius in cacumine montis oritur celebris ille Ganges fluvius, qui ex caele-

caelesti illo Shivae seu solis domicilio profluere fingitur, & totam Indiam irrigare. Pellem tigridis caelum stellis distinctum significare ob maculas quas tigridis pellis habet, iam supra animadvertimus, & Gangem terrestrem roris caelestis symbolum esse, atque ideo peccata lustrandi virtutem habere, etiam observavimus. Inde Yogi illi Gauri, seu Bengalini dicti, qui sane iidem sunt illi veteres Samanaei, tigridis pelle amicti hodiedum vagantur, & Shivae seu solis errabundi vitam exprimunt, sanctas denique Gangis aquas per totam Indiam exportant, ut reges, & ministri, qui ad Gangem accedere nequeunt, se se iis lustrare, & peccata sua expiare possint.

Ex adverso in alterius montis cacumine sedens exhibetur Párvadi seu luna in loto, gladium ni fallor manu gerens, & subtus eam profluit idem Ganges ex monte, quem Calcuttenses Angli *tom.1. pag.248.* in libro *Asiatick researches* montem *Chandrasichara* vocant. Vocabulum, quod ipsi Chandrasichara scribunt, corruptum est a Samscrdamico ചന്ദ്ര ciandra, ore Italico prolatum, quod *lunam*, & ശേഖരഃ shegara, quod *baiulum* significat. Ex ipso itaque illius montis Indico vocabulo eruitur, montem illum lunae baiulum esse, ac proinde Párvadi, quae in cacumine illius montis sedere fingitur, lunam esse, quae etiam ഗംഗദേവി Gaengadévi, id est dea Gangis dicitur, tamquam fluvii illius auctrix. Quae quidem invictis argumentis probant & confirmant ea omnia, quae nos in opere de Shiva deo, & de Pàrvadi eius uxore docuimus, nempe illum solem esse, hanc vero lunam, & utrique a fabulatoribus Indis originem Gangis, generationem & corruptionem omnium rerum, peccata expiandi virtutem, divinitatem, roris caelestis influxum, caeli & terrae dominium, inter planetas contemplatores regale solium & ab astris cultum, vitae humanae principium & finem, virtuti praemium & peccati vindictam, frugum augmentum, peccata expiandi potestatem, omnia denique sua ab Indis adscribi. Quae profecto luce meridiana clarius demonstrant, cerebrum D. Voltairii ex philosophica amentia, ignorantia, & au-

dacia concretum fuiſſe, dum in ſuis miſcellaneis philoſophicis docebat, nullam in Aſia idololatriam dari, omnia in Indis excuſari poſſe. In quo quidem argumento gloriae ſimulque amentiae ſocium habuit D. Holwell, qui linguae Indicae imperitus, circa Indos mendacia congeſſerat, quae a famulo ſuo Indo pecunia comparaverat, & ſingulari ſyſtemate excogitato; homo rerum & allegoriarum Indicarum imperitiſſimus, credulis Europaeis utraque manu venditabat.

Ad tab.xix. *pag.*146. *&c ſeq.* pertinet etiam alia tabula autographa in muſeo Borgiano exſtans, quae heic non exhibetur. Ea repraeſentat deum Krshna ſeu Apollinem ſub arbore ſtantem, & fiſtula canentem. Ad latus dextrum ſtat vir Indicus deo huic nympheam offerens, ad ſiniſtrum mulier Indica ſertum floreum deo exhibens & quaſi collo eius imponere volens. Ad hanc eamdem tabulam refertur etiam alia tabula heic inedita, quae eumdem puerum Krshna multis monilibus amictum repraeſentat. Ad ſtantis idoli baſim Brahman unus in vaſe oleum, alter crumenam nummis refertam offert. Hoc ſimulacrum Krshnae a loratur in urbe Nàthadévaram, & idolum ipſum vocatur Nàtha, hoc eſt dominus.

Ad Tab.xx. *pag.*154. tria Budhae dei ſimulacra exhibentur. In uno ſedens in loto pedibus decuſſatis repraeſentatur, in altero ſub ea forma, ſub qua in templo Indico Iagarnat adoratur, lotos duas manibus tenens, in tertio pedibus decuſſatis & meditabundus exhibetur, & hoc ſimulacrum Tibetanum eſt. Quare P.Marcus rerum etiam Tibeticarum vir peritus, ait in cod. ſuo manuſcripto: *La religione del Tibet, è un certo compoſto della religione Indoſtana, e Cineſe. Credono una ſola incarnazione chiamata Bodda, che deſcriſſi a carte* 95. (nempe genii unius ſub nomine Budha) *del trattato della religione Indiana &c. Il gran Lama è il pontefice, e primo Lama vuol dire religioſo di quella religione, e gran Lama vuol dire, capo ai tutti li religioſi. Il gran Lama è un dio vivente, o ſia un' anima divina, che riſiede nel gran Lama &c. Reſta fra di loro per mezzo della tranſmigrazione da un corpo all' altro, cioè da un ſoggetto all' altro. Queſto Lama ha il potere di formare le leggi, accreſcere, o diminuire li precetti*

e go-

e governi di religione. Nel temporale poi dipende dal Re, ma ha le sue esenzioni de' suoi beni, immuni delle gabelle &c. Itaque magnus Lama nihil nisi magnus magister est Tibetanae religionis, quales magistros in India omnes sectae habent. Ipse rex Rapolinus Brahman in Malabaria omnia magni Lamae Tibetani munia obit, & reges eidem in religionis rebus parent, atque eum venerationis caussa invisunt. Hi propius ad eum accedunt, reliquis Brahmanibus, aliisque gentilibus non nisi ex fenestra conspiciendum se praebet & inde benedictionem suam impertitur. Dum epistola Praefecti Batavi Coccinensis, aut Episcopi Verapolitani ad eum mittitur, non nisi aqua prius diluta aperitur & legitur, ut impuritas Europaea, quae epistolae illi inhaerere creditur, abluatur.

Ad tab. XXII *pag.* 170. *& seq.* pertinet alia tabula autographa inedita dei Ganesha, in qua hic deaster in loto sedens, & IV. manibus insignitus exhibetur. Manu una gerit librum, alia malum punicum, gratum elephanto cibum, alia tenet buccinum, alia clavim Indicam recurvam, quae symbola iam supra explicavimus.

Ad tab. XXII. eiusdem dei Ganesha additur tessera maritalis, quam sponsae & Indicae uxores ex collo gestant. Ea deo Ganeshae est sacra. Haec quam exhibemus lignea est, lamina aurea obducta. Lingam cum yoni more Indico repraesentat, id est ipsam coniunctionem viri cum uxore sua.

Ad tab XXVII. additur monumentum ex aere musei Borgiani, nimirum caput dei Apidis, de quo vide in opere *pag.* 198. Ibidem Apidem progenitorem seu virtutis generativae symbolum esse docuimus ex D. d'Hancarville. Hanc sententiam luculenter confirmat hoc caput Apidis, ore suo distincte phallum seu lingam gestans, quod naturali forma perpendiculariter ex ore propendet. Alterum in eodem museo exstat Apidis caput ex aere, quod pariter phallum duplicem transversim ore tenet. Duo alia Apidis lingam ore tenentis simulacra exhibet Comes de Caylus *tom.* 7. *tab.* 8 *fig.* 3. *& tab.* 60. *fig* 4. Sed mythologiae imperitus, non solum ea oscitanter describit, sed etiam instrumenta mechanica, & uncinos ad suspendenda onera fuisse putat. Verum duo

duo illa diſtincta ſimulacra muſei Borgiani quaeſtionem omnem extra dubitationis aleam ponunt. Apis vocabulum corruptum eſt ab Indico അപ്പൻ apen *genitor*, *pater*. Monumenta illa quidem Romana ſunt, ſed ne Romanos quidem a cultu bovis illius immunes fuiſſe ex Euſebio tradit Flavius Blondus Forolivienſis *lib.* 1. *pag.* 2. *in ſua Roma triumphante*, ubi ait: *Huius bovis adorandi inſania Romanos etiam tenuit. Nam ſcribit Lampridius Titum Veſpaſianum in conſecrando apud Memphim bove Api diadema geſtaſſe de more priſcae religionis*. Haec itaque ratio eſt, cur Aegyptiae mulieres veſtibus ſublatis Apidi ſemen monſtrabant. Vide in opere *pag.* 198.

Ad tab. XXVIII. adiiciuntur duae figurae, una, quae domum Brahmanicam, altera quae uxorem Brahmanis Malabarici exhibet.

Liber ചന്ദ്രോദയം Ciandrodayam Indicus, qui in muſeo Borgiano exſtat, ad litteram ſignificat *nativitas lunae* non autem *curſus lunae*, ut nos in grammatica *pag.* 175. diximus. Error itaque ille ibidem expungi debet.

Ad *pag.* 246. *fig.* 4. & 5. duos nummos aureos Viráguen dictos collocavimus, eoſque nulla epigraphe gaudere diximus. Numorum illorum primus *fig.* 4. ſignatus, eſt aureus Pagode ſeu Viráguen regni Carnatenſis, vulgo nummus aureus Nababi Hayder Alykan dictus, & hic deum Vishnu cum dea Laekshmi ſibi aſſidente repraeſentare videtur. Ex adverſa parte epigraphe gaudet & litteris antiquis Indoſtanicis inſcriptus eſſe videtur. Nummus *fig.* 5. qui eum ſequitur, aureus eſt, & vulgo aureus *panam* vel *fanon* dicitur. Is idem deum Vishnu decuſſatis pedibus ſedentem exhibet, & ex adverſa parte iiſdem antiquis characteribus Indoſtanicis inſcriptus apparet. Hi, quia gentilitii ſunt, & terrae illi peculiares, ad eos diſcutiendos peritia particulari illius linguae opus eſt.

Ad *pag.* 247. numi argentei duo *fig.* 11. Corrige numus argenteus unus *fig.* 10.

Ad *pag.* 211. linea 20. in textu Strabonis *pari admodum in Gangem uſque perveniunt*, corrige & lege *pauci admodum &c.*

F I N I S

INDEX
AD SUPPLEMENTUM

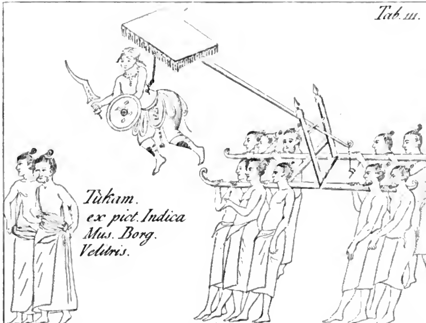

Yágam.
ex pictura
Mus. Borg.
Velitris.
Tab. I.

Hómam.
ex pictura Indica
Mus. Borg.
Velitris.
Tab. II.

Tab. III.

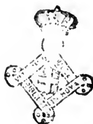

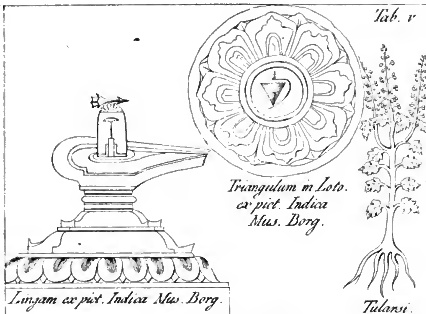
Tùkam.
ex pict. Indica
Mus. Borg.
Velitris.

Tab. IV.

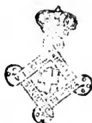

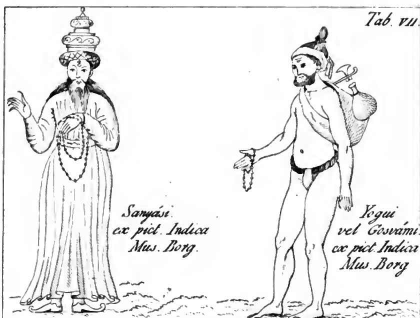
Ciardhâva.
ex pictura Indica
Musei Borgiani Velitris.

Tab. v
Triangulum in Loto.
ex pict. Indica
Mus. Borg.
Linjam ex pict. Indica Mus. Borg.
Tulansi.

Expiatio Brahmanis.
ex pictura Mus. Borg.
Tab. vi.

Tab. VII.
Sanyási.
ex pict. Indica
Mus. Borg.
Yogui
vel Gosvámi.
ex pict. Indica
Mus. Borg

Tab. VIII.
Brahma
ex pict. Indica
Mus. Borg.

Tria simulacra
Dei Vishnu.
ex aere
in Mus. Borg.

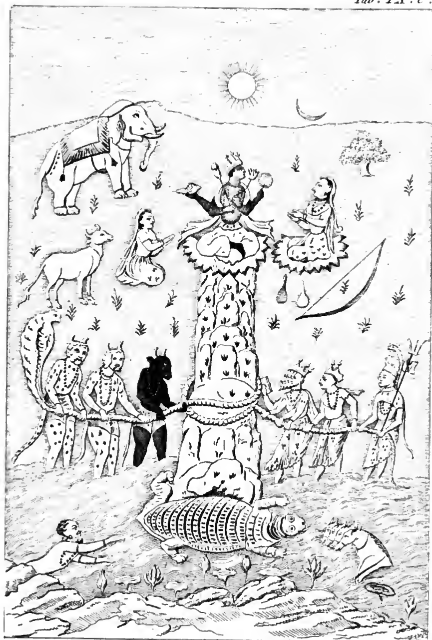

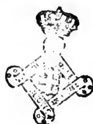

Prima Incarnatio Dei Vishnu.
Ex pictura Indica Musei Borgiani Velitris.

Secunda Incarnatio Dei Vishnu.
Ex pictura Indica Musei Borgiani Velitris.

Tab. x.

Shiva cum Bhavàni.
ex pict. Indica
Musei Borgiani

Shiva
Vindex.
ex pict. Indica
Mus. Borg.

Tab. XI.

Duo simulacra Sarasvadi. ex aere in Mus. Borg.

Tab. XII.

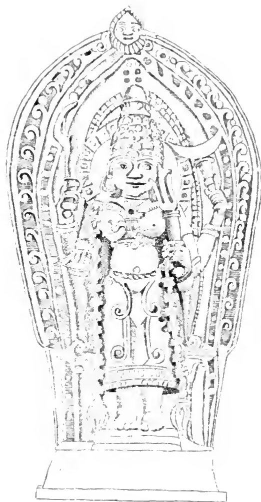
Tria simulacra Lackshmi ex aere in Mus. Borg.

IN ROMA

Párvadi seu Bhavani.

ex aere in Museo Borgiano Velitris.

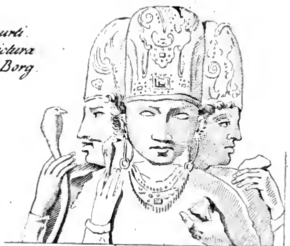
Tab. XIII. et XIV. b.

Pàrvadi seu Bhavàni. ex pict. Ind. Mus. Borg.

Tab. XV a.

Trimurti. ex pictura Mus. Borg.

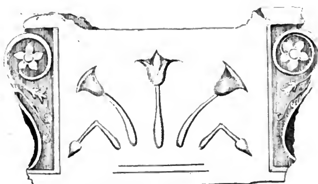

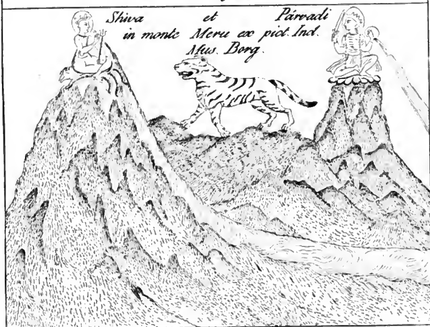

Gaudama.
ex plumbo auro oblinito
in Museo Borgiano
Velitris.

Flos loti vel nympheae.
ex antiquo marmore
in Museo Borgiano.

Shiva et Párvadi
in monte Meru ex pict. Ind.
Mus. Borg.

Tab. XVII. et XVIII. a.

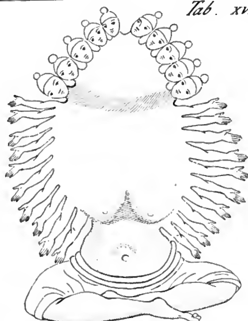
Shrirâma et Sida.
ex aere in Museo Borgiano.

Shrirâma et Sida.
ex pict. Indica
Mus. Borg.

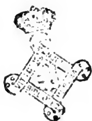
Tab. XVII. et XVIII. b.

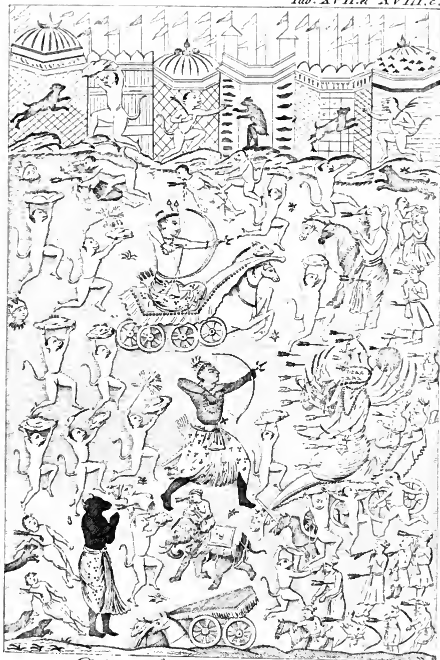

Rávana. ex pict. Ind. Mus. Borg.

Hanuman. ex aere in Mus. Borg. Velitris.

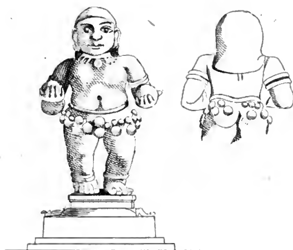

Bellum Shrirámae contra Rávana.
Sexta incarnatio Dei Vishnu ex pictura Indica Musei Borgiani Velitris.

Tab. XIX. a

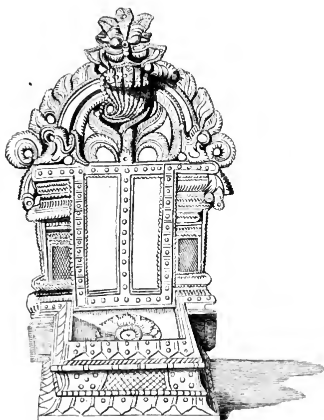

Krshna.
ex aere in Museo Borgiano.

Krshna.
ex aere in Museo Borgiano.

Thronus Dei Krshna.
Ex aere in Museo Borgiano Velitris,
in cuius basi flos Loti, superius sub
facie Dei Shivà serpens Pytho
quinque capitibus insignis.

Budha in templo Jagarnat.
Ex pictura Indica Musei Borgiani Velitris.

Decima Incarnatio
Dei Vishnu.
ex pictura Indica
Musei Borgiani
Velitris.

Tab. XXII.

Tály ex ligno duro obducto.

Gannésha.
ex ligno Màva in Mus. Borg.

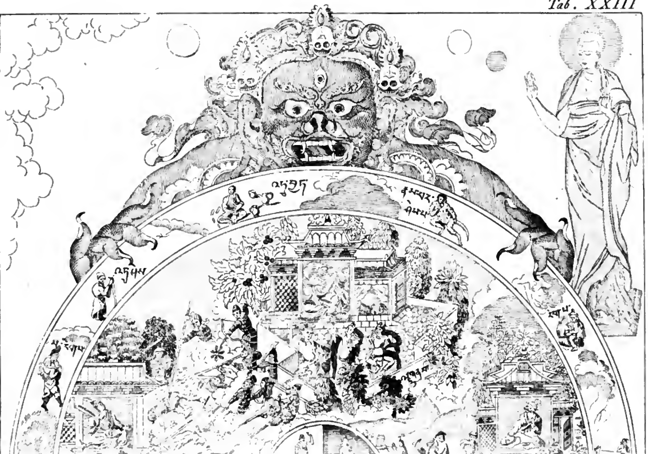
Altera pars eiusdem Tály.

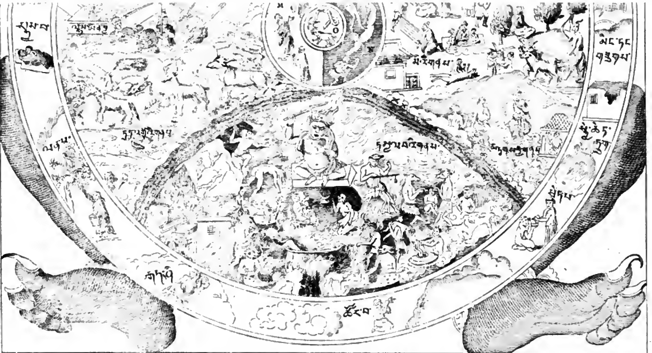

Gannésha.
ex pictura Indica Mus. Borg.

Tab. XXIII

TRIBUNAL DEI YÀMA.

Velitris in Museo Borgiano.

Pictor Tibetanus Ion-de La-hu-ri ex archetypo sacro in Lhapranga Lhassensi asservato coloribus expressit.

Tab. XXIV.

Indra ex pict. Indica Mus. Borg.

Tab. XXV.

Kàmadeva.
ex pict. Mus. Borg.

Tab. XXV.

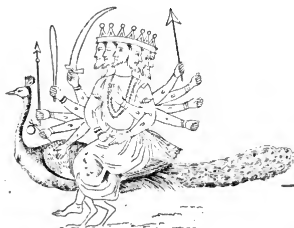

Talisma
Indico Tibetanum.
ex marmore albo
in Museo Borgiano Velitris.

Tab. XXVI.

Subramanya. ex pict. Mus. Borg.

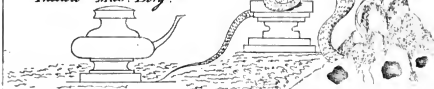
Subramanya. ex aere in Mus. Borg.

Tab. XXVII.

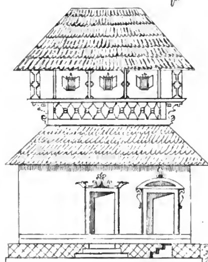
Apidis caput cum lingam. ex aere in Mus. Borg.

Serpentes sacri ex pictura Indica Mus. Borg.

Tab. XXVIII.

Brahman. ex pict. Ind. Mus. Borg.

Uxor Brahmanis. ex pict. Indica Mus. Borg.

Ráma Varmer
Rex Tra = = vancoridis
anno 1790.
Ex autographo Indico Musei Borgiani Velitris.

Rex Aracéri.

Brahmanes plures habent reges ex propria tribu, de quibus dictum est pag. 323. in supplemento. Hi autem sunt rex Rapolinus, rex Pandalam, et rex Aracéri, cuius imago heic ex autographo Indico Veliterni Musei Borgiani exhibetur.

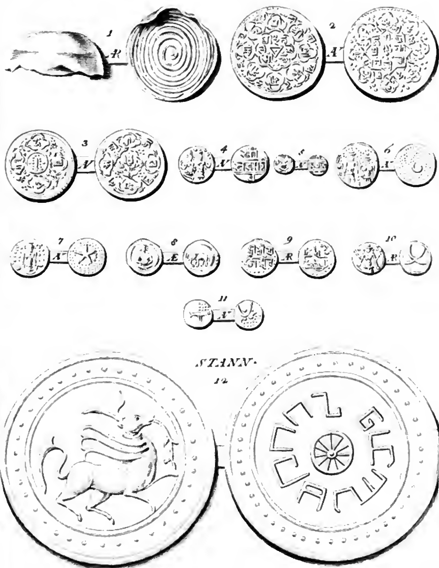

Ciani.
ex pictura Indica
Musei Borgiani
Velitris.

Nummi Indici Musei Borgiani Velitris

Peleya.
ex pictura Indica
Mus. Borg.

Scriba Indicus.
ex pictura Indica Musei Borgiani Velitris

